Amar Chitra Katha
Pvt. Ltd. Publishers

Ramayana

42

พิเภกรังเกียจ

ทศกัณฐ์

2

รพินทร์เตือนให้สติหล่อน เบลยังสบถแช่ด อยู่เช่นนั้น คลานตามหลังเขาไปติดๆ ทิศทาง ของทั้งสอง ก็คือพยายามจะบ่ายหน้าออก ไปให้พ้นจากฉากไฟที่เผาไหม้ป่า เป็นแนวล้อมไว้ทั่ว เพราะยืน ช้ากว่านั้น ทั้งสองเองนั่นแหละ จะเป็นฝ่ายถูกไฟคลอกตาย เพราะเปลวความร้อนแรงกระจายไปทั่วแล้ว

ไม่เพียงแต่การกระหน่ำยิงเท่านั้น พวกในแค้มป์ซึ่งเชื่อว่า คงจะขึ้นไปอยู่บนต้นไม้หมดแล้ว (หรือถ้าใครขึ้นไม่ทันในขณะนี้ ก็คงจะกลายเป็นกองกระดูกไปหมดแล้ว) พวกนั้น ยังระดมขว้าง ระเบิดมาอีกสองลูก เสียงดังสะเทือนแผ่นดิน จนทั้งสองที่กำลัง คลานอยู่ ถึงกับกระดอนพังพาบลงไปกับพื้นดินอีกครั้ง ตับไต ไส้พุงแทบขย้อน มันมีทั้งระเบิดเพลิง ที่แผดแสงจ้าขึ้นยังพงไม้ ฝั่งซ้ายมือ และกระเซ็นของเยลลี่ ปลิวไปติดกิ่งใบไม้ในละแวก

ที่กำลังคลานกันอยู่ ลุกฮือขึ้นอีก ซ้ำในจำนวนสองลูกที่ขว้างมานั้น ยังเป็นระเบิดทำลาย แบบเอ็มเค. 2 เข้าอีกลูกหนึ่ง ซึ่งดังราวกับกระสุนปืน ค.ตกใกล้ๆ สะเก็ดระเบิดชิ้นเขื่องๆ ตัดกิ่งไม้ขนาดใหญ่หักพังพินาศลงอย่างน่ากลัว

ไอ้คนบ้าระห่ำที่จะใช้ระเบิดมือทำลายชนิดนี้ ก็มีอยู่สองคนเท่านั้น ถ้าไม่คี๊ธก็เชิดวุธคนใดคนหนึ่ง

รพินทร์แยกเขี้ยว ไขว้มือทั้งสองตะปบไว้บนต้นคอ และรัสึกว่าร่างของเบลในสภาพคว่ำหน้าเหยียดยาวคร่อมลงมาทับเบื้องหลังเขา

“แอสโฮล! โก ทู เฮลล์!!”

เบลแผดเสียง ในขณะที่รพินทร์ก็สบถขึ้นพร้อมกันว่า

“โคตรแม่งมึง!”

โชคยังดีอยู่บ้าง ที่ขณะนั้น ทั้งสองตะกุยตะกายคลานกันลงมายังร่องต่ำ ในระหว่างปลวกสูงขนาบสองด้าน อันมีลักษณะเหมือนลำห้วยแห้งเล็กๆ แล้ว จึงไม่เจอะเข้ากับสะเก็ดชิ้นระเบิดทำลายหรือสะเก็ดวุ้นของระเบิดเพลิงเพราะมันปลิวขึ้นไปทำลายพุ่มพงเหนือศีรษะ ระดับสูงขึ้นไปประมาณ 2 วา วินาศสันตะโรและอย่างบ้าดีเดือด

เบลบัดนี้ผลุนผลันขึ้นยืนในพริบตา ขยับจะกระชากแถบนิรภัยระเบิดเพลิงจิ๋วในมือของหล่อน เงื้อขึ้นจะขว้างกลับเข้าไปในแค้มป์บ้าง แต่รพินทร์ไวกว่า พุ่งเข้ารวบขาหล่อนล้มลงเสียก่อน เขาขึ้นไปคร่อมกลางลำตัวของหล่อนไว้ กำมือที่ถือระเบิดของหล่อนไว้มั่น ตวาด

“จะบ้าหรือ เบล! ขว้างเข้าไปได้ยังไง ประเดี๋ยวไฟไหม้ที่ไทรใหญ่ต้นนั้น พวกเราที่ขึ้นไปหลบอยู่บนนั้น จะถูกไฟคลอกกันทั้งหมด”

“ก็พวกมันซัดมาโดยไม่คำนึงถึงเราบ้างเลย!”

หล่อนแหกปากสวนตอบเขา

“เขาไม่รู้ ว่าเราสองคนอยู่ที่ไหน ใจเย็นๆ เบล!”

หล่อนนอนหายใจหอบๆ มีอาการเหมือนจะคุมสติได้อีกครั้ง รพินทร์ผละลงจากอก ฉุดแขนขึ้น แต่ยังกำข้อมือไว้

“เอาละ ตอนนี้เราเหมือนถูกตัดขาดแล้ว ระหว่างเรากับพวกเขาติดต่อกันไม่ได้เลย ในนาทีวิกฤตินี่ พวกเขาน่ะปลอดภัยแล้ว แต่เราสองคนอาจตายด้วยลูกปืน หรือถูกกัดกินเหลือแต่กระดูกเมื่อไหร่ก็ได้ เพราะฉะนั้น ไปตายเอาดาบหน้า อยู่ตรงนี้ไม่ได้อีกแล้ว”

“เอาไง ก็เอากัน!”

หล่อนบอกอย่างหมดอาลัยตายอยาก

ในลำห้วยแห้งเล็กๆที่เป็นทางลาดต่ำลงไปเรื่อยๆนั้น ทั้งสองพากันวิ่งไปเบื้องหน้าเพื่อหนีกลุ่มไฟ ที่กำลังลุกไหม้อยู่เหนือศีรษะ โดยไม่มีเป้าหมายแน่นอน เพียงแต่ให้พ้นจากความร้อนแรงที่จะแผดเผาลงมาเผาไหม้ให้พ้นไปก่อนเท่านั้น ความหวังที่จะย้อนกลับเข้าไปในแค้มป์ หมดหวังเสียแล้วในตอนนี้ เพราะไหนจะฝูงไอ้หมาป่าพวกนั้น ไหนจะห่ากระสุนจากพรรคพวกที่ระดมยิงกันอย่างหูดับตับไหม้ อันยังไม่มีท่าทีว่าจะสงบ

เบาบางลงเลย ทว่าที่พอจะแน่ใจได้ก็คือ ระดับที่ต่ำลงไปนั้น การวิ่งอย่างยืดกายเต็มส่วนสูงของทั้งสอง จะต่ำกว่าวิถีกระสุนอันโปรยปรายมาจากฝ่ายในแค้มป์อย่างแน่นอน

ทั้งสองเหงื่อโชกกาย และเหน็ดเหนื่อยกันขีดสุด แต่การหนีความตาย มันทำให้แทบไม่รู้เรื่องถึงความเหน็ดเหนื่อยใดๆ ทั้งสิ้น ทั้งรพินทร์และเบลเสื้อขาดรุ่งริ่งเพราะกิ่งไม้และพงหนามที่ตะลุยบุกบั่นฟันฝ่ากันไป

โดยเส้นทางของลำห้วยแห้งที่เป็นทางปลอดภัยจากปืนของฝ่ายเดียวกันนั้น มันนำห่างจากที่พักออกไปตามลำดับ ทางทิศใต้แต่ความพลุกพล่านของไอ้พวกหมาป่าก็ยังแวดล้อมอยู่ทั่วๆ ไป เพียงแต่ในรัศมีที่ห่างออกไปเท่านั้น พวกนั้นดูเหมือนจะระดมพลทั้งหมดบุกเข้าโจมตีเป้าหมายกลางแค้มป์เป็นส่วนใหญ่ ราวกับมีอะไรมาเป็นสิ่งดลบันดาลใจฉะนั้น อาจมีหลงเหลือเพียง 3-4 ตัว ระหว่างทางที่ทั้งสองแล่นตะลุยไป ซึ่งโผล่แยกเขี้ยวชะโงกอยู่ริมขอบลำห้วย หรือบ้างก็กระโจนไล่หลังสกัดหน้ามาบ้าง แต่รพินทร์และเบล ช่วยกันยิงพับไปหมดก่อนที่มันจะพุ่งเข้าถึงตัวแม่ผมแดงเป็นฝ่ายคอยระวังยิงด้านหลัง ส่วนรพินทร์เคลียร์พื้นที่ไปด้านหน้า

เบื้องหลัง ประกายไฟที่ลุกไหม้ป่า ตำแหน่งรอบบริเวณแค้มป์ลุกโชนสว่างเป็นหย่อมๆและยังมีการยิงกันอยู่ตลอดเวลา มันเป็นไปไม่ได้เสียแล้ว ที่จะหวนกลับเข้าไปรวมกับพรรคพวกที่ไทรใหญ่ต้นนั้นได้ เพราะจะต้องฝ่าทั้งกองทัพหมาบ้าเลือดฝ่าทั้งแนวกระสุน กับฉากไฟที่โหมฮืออยู่รอบทิศ ขืนกลับเข้าไป

ก็ตายแน่ซึ่งจากสภาพที่เห็นทั้งสองตระหนักได้อย่างดีโดยไม่ต้องบอกกัน

"เราจะไปกันถึงไหนนี่ รพินทร์?"

เบลถามหอบ ๆ แทบไม่เป็นประโยคมาทางเบื้องหลัง

"ไปไหนก็ไปก่อนก็แล้วกัน หวนกลับหลังไม่ได้ตอนนี้ ระวังด้านหลังไว้เบล"

"ตกลง คุณก็ระวังหน้า กับสองฝั่งห้วยก็แล้วกัน ระวังมันจะกระโจนลงมา"

"ไม่ต้องห่วง รู้สึกว่าด้านที่เราบ่ายหน้ามา มันจะเบาบางลงมากแล้ว พวกมันส่วนใหญ่พุ่งไปที่แค้มป์ของเรา แต่ให้ระวังอีกครั้ง ตอนที่มันถอยร่นกระจายกันออกไป ถ้าโชคดีพวกมันทั้งหมดจะกระจายกันไปทางอื่น แต่ถ้าโชคร้าย มันก็พรูกันมาทางเรา และเมื่อนั้น คุณกับผมตั้งจิตอธิษฐานได้เลยว่า ชาติหน้าเราจะเกิดเป็นอะไรคิดเลือกไว้ก่อน"

"สำหรับฉัน ขอเกิดมาเป็นเมียคุณได้ไหม"

"ตกลง ถ้าเรากลายเป็นกองกระดูกเพราะไอ้หมานรกพวกนี้พร้อมกัน แต่มีข้อแม้อยู่อย่างหนึ่ง..."

"อะไร?"

ฝ่ามือหนัก ๆ ตบถามมาทีหลังเขาโดยแรง

"ถ้าเป็นเมียผม ก็ต้องไม่ไปเป็นเมียคนอื่น ทั้งก่อนหน้าและภายหลัง"

หล่อนหัวเราะร่าเริงขึ้นพร้อมกันแก้วหูของเขาก็ลั่นเปรี๊ยะแทบแตก เพราะปากกระบอกเอ็ม16 ในมือของเบลผู้อยู่เบื้องหลังเขา ระเบิดใกล้หูเขาเพียงฝ่ามือเดียว

ผลแห่งกระสุนนัดนั้นไอ้หมาโลกันตร์ขนาดใหญ่อีกตัวหนึ่งตีลังกาม้วนลงมาจากชายฝั่งริมห้วยด้านขวามือของเขาในระหว่างที่รุดหน้ากันไป หล่นพลั่กลงมาดิ้นแด่วๆ อยู่เบื้องหน้าห่างจากรพินทร์เพียง 2 วา ปากมันอ้างับดินและกิ่งไม้แห้งรอบด้านอย่างดุร้าย สุดแต่ทิศทางที่กายหมุนไปรอบๆ นั้น รพินทร์พุ่งตัวกระโดดข้ามร่างของมันไปส่วนเบลชะงักนิดหนึ่ง จ้องปืน เขาร้องเสียงหลงไม่ให้ยิงซ้ำ เพราะกลัวกระสุนแฉลบมาถูกตนเข้า อึดใจเดียวมันก็สงบนิ่ง ลิ้นแลบออกมาห้อยนอกปากที่ยังอ้าค้างหล่อนจึงกระโดดข้ามตามเขามา ซึ่งรพินทร์ส่งแขนไปรับก่อนแล้ว

แล้วก็รุดหน้ากันต่อไป อย่างไม่รู้อนาคตจุดหมายปลาย-ทาง มุ่งหวังอย่างเดียวให้ห่างจากแค้มป์ที่สุดที่จะห่างได้ กระนั้นก็ตามแสงไฟที่ลุกไหม้ติดป่าอยู่ด้านหลัง ก็ยังสว่างโชน แผดรัศมีประกายแสงมาให้เห็นทุกสิ่งทุกอย่างได้เป็นเงาวอมแวม

“ไฟมันไหม้รอบแค้มป์ไปหมดแล้วคุณคิดว่ามันจะลุกลามไปติดต้นไทรที่พวกนั้นขึ้นไปหลบอยู่ไหม?”

หล่อนวิ่งพลาง ถามพลาง

“ไม่มีใครบอกได้ ถ้าพวกเขาใช้ระเบิดเพลิงกัน โดยไม่ระมัดระวัง”

“ถ้ามันติดไฟที่ต้นไทรนั่น จะเกิดอะไรขึ้น?”

“ก็เหมือนกับฝูงลิงที่ขึ้นไปอยู่บนต้นไม้ที่ถูกไฟเผาคลอกนั่นแหละ เลวร้ายกว่านั้น เพราะถ้าเป็นไฟป่าธรรมดา ลิงมันยังกระโจนหนีไปยังต้นไม้อื่นๆ ได้ ส่วนพวกเราเป็นคน กระโจนเปลี่ยนต้นไม้ไม่ได้อย่างลิงซ้ำถ้าไต่หนีลงมาก็ยังมีไอ้เขี้ยวขาวๆ รอคอยขย้ำอยู่ข้างใต้ต้นอีกด้วย ตอนนี้ ตัวใครตัวมันแล้ว รู้ไว้

แต่เพียงเราสองคน อยู่ในฐานะเลวร้ายกว่าเขาทั้งหมดที่ขึ้นไปยึดต้นไทรได้”

“ฉันคนเดียว ที่ทำให้คุณลำบาก เพราะฉันแตกพวกมา”

“หยุดพูด!!”

นาทีต่อนาที ทั้งสองใช้ลำห้วยอันคดเคี้ยวนั้น รุดหน้า ห่างจุดประจัญบานออกไปทุกที ระดับสูงของฝั่งห้วยก็เริ่มสูงขึ้นทุกขณะ จนกระทั่งแนวฝั่งอยู่เหนือศีรษะขึ้นไปร่วม 2 วา เต็มไปด้วยกรวด ทราย ใบไม้แห้งและรากไม้ที่โผล่ออกมา

ในภาวะรุดหน้าไปอย่างเร่งด่วนเช่นนั้น รพินทร์ไม่มีเวลาพอที่จะมาสังเกตได้ว่า ลักษณะของมันจะเป็นลำห้วยแห้งตามธรรมชาติปกติ หรือว่าจะเป็นลักษณะคูเมืองโบราณอย่างที่พบกันมาก่อนแล้วตรงบริเวณใกล้เคียงที่พัก

รู้แต่เพียงว่า แม้สภาพของมันจะเลี้ยวลดคดเคี้ยว แต่มันก็นำออกไปสู่วงนอก และห่างไกลจากตำแหน่งเดิมที่เคยใช้เป็นสถานที่พักออกไปทุกขณะ

เสียงอันอื้ออึงของการสู้รบ ระหว่างกองทัพหมาป่าผู้ไม่กลัวตาย นอกจากความกระหายเลือดอย่างเดียวกับฝ่ายมนุษย์ดังอยู่เบื้องหลัง และไกลออกไปตามลำดับ

ยามเมื่อทั้งสองวิ่งเหยาะ ๆ ไปในลำห้วย ซึ่งเปรียบเสมือนเส้นทางกู้ชีวิตไว้ได้ชั่วขณะนั้น ขนาดของมันกว้างเพียงแค่เดินเรียง 3 เท่านั้น เบลพยายามจะวิ่งขึ้นมาเคียงข้างเขา เมื่อถึงบริเวณที่เดินเคียงกันเป็นหน้ากระดานได้ แต่รพินทร์กันไว้ให้

อยู่ข้างหลัง โดยเหตุผลให้หล่อนทำหน้าที่ตรวจการส่วนหลัง เพราะยังไม่แน่ใจว่าจะมีการกวดไล่โจมตีจากไอ้พวกที่ดักซุ่มหลงเหลืออยู่ตามแนวทางที่ผ่านไปหรือไม่

“ทำไมเราไม่หยุดตั้งหลักอยู่ที่นี่ก่อน”

หล่อนถามขึ้นอีก

“หยุดไม่ได้!...”

เขาบอกเครียดๆ ปาดแขนเสื้อป้ายเหงื่อ

“ขืนหยุด หากมันแตกกระจายหนีมาจากทางแค้มป์พักของเรา แล้วบ่ายหน้ามาทางเราสองคน เราจะปะทะมันไว้ไม่อยู่ ต้องไปให้เร็วที่สุด และหาที่มั่นพอทีจะตั้งรับกับมันได้โดยไม่เสียเปรียบ”

“นี่เราห่างจากแค้มป์ที่พักมาเท่าไหร่แล้ว”

“ไม่น้อยกว่า2ไมล์แต่มันก็ยังอยู่ในละแวกที่มันจะกวดไล่หรือกระจายมาถึง หากพวกมันรู้ หรือได้กลิ่น ว่ายังมีเหยื่ออีกสองคนแตกพวกมา”

อย่างรีบเร่งแข่งกับเวลา อันหมายถึงแข่งกับความเป็นความตายด้วย อดีตนายตำรวจตระเวนชายแดนไทย ผู้มีวิถีชีวิตให้ต้องผันแปรมามีอาชีพหากินอยู่กับป่าดงพงไพร และซีไอเอสาวอเมริกันโฉมยั่วกามผู้อยู่ในหน้าฉากของแพทย์ประจำคณะรุดหน้ากันต่อไปในลักษณะซมซานตะเกียกตะกาย

อันว่า รพินทร์นั้น ชีวิตตามธรรมชาติของเขาเคยชินเสียแล้ว จนกลายเป็นเรื่องธรรมดา เพียงแต่ครั้งไหนหนักเบาแค่ไหนเท่านั้น แต่สำหรับอิสซาเบล ผู้ซึ่งก่อนหน้าจะถูกส่งมาปฏิบัติการลับสุดยอด จะได้มีการฝึกฝนอบรมให้

คุ้นเคยกับสภาพอันทุรกันดาร ลำบากยากแค้นสักเพียงใดก็ตาม มันก็เป็นเพียงแค่ 'เทรน' หรือการฝึกซ้อมจำลองเท่านั้น มาพบเอาสภาพแท้จริงมหาโหด โดยมีชีวิตเป็นเดิมพันเช่นนี้ หล่อนซึมซาบเข้าไปจนถึงกลางแก่นใจ และมีโอกาสที่จะเฉลียวคิดได้บ้างว่า หล่อนไม่น่าจะอาจหาญอาสาสมัครมาเล่นกับเกมที่มองไม่เห็นทางรอดบนงานชิ้นนี้เลย หล่อนตำหนิตัวเองว่าอวดดี เก่งกล้าโดยไม่เข้าเรื่อง แต่กว่าจะสำนึกได้มันก็สายเสียแล้ว ไม่มีโอกาสเปลี่ยนใจหรือถอยกลับได้

หล่อนจำเหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้วและลำดับภาพไม่ถูก มักจะคิดอยู่เสมอว่า 'ครั้งนี้หนักที่สุดในชีวิต' ซึ่งแน่ละ หล่อนก็จะต้องรำพึงเช่นนี้ไปเรื่อยๆ ตราบจนกว่าชีวิตจะหาไม่ หรือหากโชคดีพองานครั้งนี้มีอะไรมาทำให้สำเร็จสุดสิ้นลงเสียก่อน พร้อมทั้งความปลอดภัยในชีวิต

อย่างไรก็ตามเมื่อมีหลักประกันชีวิตคือเขาผู้นี้เข้ามาร่วมสถานการณ์ คอยให้การช่วยเหลือเคียงข้างอยู่ด้วยเช่นนี้ หล่อนก็อบอุ่นใจที่สุดแล้ว ท่ามกลางสรรพภัยกลางป่าหฤโหด ซึ่งมันดุร้ายเกินกว่าที่คิดหวังไว้ ชายผู้นี้พิสูจน์ให้หล่อนและผู้ร่วมคณะทุกคนได้เห็นชัดแล้วว่า เขาคือเทพเจ้าผู้ที่จะประทานชีวิตและความหวังมาให้ยิ่งใหญ่กว่าพระผู้เป็นเจ้าเบื้องบน ตามทรรศนะคติทางศาสนาของหล่อนเองด้วยซ้ำไป

หลายต่อหลายครั้ง ที่เบลหมดแรงล้มลง หล่อนถูกเขาหันกลับมาหิ้วประคองขึ้น มันเป็นมือที่ทรงพลัง อบอุ่นและแข็งแรงยิ่ง ทั้งๆ ที่เขาก็เป็นแต่เพียงชายร่างเล็กเพรียว หาก

เทียบกับเชื้อชาติเผ่าพันธุ์ของหล่อน หล่อนไม่ทราบว่าในยามเข้าอันตรายเช่นนี้ เขาไปเอาเรี่ยวแรงความทรหดแข็งแกร่งปานเหล็กเพชรมาจากไหน สติดี กำลังใจมั่นคง พลังกายแข็งแรงฉลาดและมีไหวพริบในการต่อสู้หรือหลีกหลบภัย ฝีมือและความสามารถเฉียบขาด และเหนือกว่าสิ่งอื่นใดทั้งปวง เป็นสุภาพบุรุษแท้ที่เพียบพร้อมไปด้วยการเสียสละ มิได้มีอะไรที่แสดงออกถึงความขลาดเห็นแก่ตัวเลย แม้ว่าในยามปกติแล้ว ดูเขาจะเป็นคนเห็นแก่ตัว ก้าวร้าวโอหังผิดมนุษย์มนา

“ฉัน...ฉันไปไม่ไหวแล้ว”

หล่อนบอกเสียงเหือดๆ จากริมฝีปากแห้งผาก และลมหายใจที่แทบจะระบายเข้าออกไม่ทัน

“แข็งใจหน่อย เบล มา! เกาะแขนผมไว้ เราจะหยุดอยู่ตรงนี้ไม่ได้ มีแต่ทางตายอย่างเดียว”

“ฉันไปไม่ไหวจริงๆ รพินทร์ จะขาดใจอยู่แล้ว ทิ้งฉันไว้ตรงนี้เถอะ”

“เราสัญญากันไว้ก่อนแล้วไม่ใช่รึ ว่าจะไม่มีการทิ้งกันในคืนนี้ เรียกพลังส่วนพิเศษของคุณขึ้นมา ถ้ายังไม่อยากเห็นเนื้อหนังของตัวเอง ถูกกัดกระชากหลุดออกเป็นชิ้นๆ”

อิสซาเบลฝืนยิ้ม ถ้ามีแสงสว่างพอ เขาอาจเห็นใบหน้าที่ซีดเผือดจนแทบไม่เป็นคนของหล่อน รพินทร์พยายามหิ้วปีกไว้แต่เข่าของอิสซาเบลคอยจะอ่อนทรุด จนในที่สุด ก็ฮวบลงไปพับเพียบกับพื้นลำห้วย มือทั้งสองเท้ายันพื้นไว้ ความเหนื่อยทำให้หล่อนหายใจไม่ทันและกำลังจะเป็นลม

มีเสียงป่าแตกลู่เป็นทางพรูใกล้เข้ามา พร้อมกับเสียงขู่

คำรามเห่ากรรโชกกวดไล่มาตามขอบฝั่งตลิ่ง อีกจำนวนหนึ่งของพวกมัน อาจไม่น้อยกว่า 10 ตัวขึ้นไป คงได้กลิ่น หรืออาจแตกหนีมาจากทางด้านแค้มป์ กำลังแล่นผ่านมาทางด้านนี้ แต่น่าจะเกิดจากมีเจตนาหรือได้กลิ่นเสียมากกว่าการแตกหนีเพราะมิฉะนั้นจะไม่มีเสียงเห่าคำรามอย่างกระหายเลือดมาด้วย

รพินทร์ตัดสินใจในทันทีนั้น

“ส่งระเบิดเพลิงของคุณมาให้ผม!”

เขาสั่งแหบๆ ขณะที่ลูบหลังปลุกปลอบใจเบล ขณะนี้เหนื่อยจนพดอะไรไม่ออกแล้ว แข็งใจส่งสิ่งที่หล่อนกำอยู่ในมือให้เขา แล้วล้มตัวลงนอนอ้าปากหายใจ คว่ำราบลงไปกับพื้นจอมพรานรับมา กระชากแถบนิรภัยของระเบิดร้ายแรงออกแล้วยืนคร่อมร่างหล่อนไว้ หูสดับฟังเสียงว่า ไอ้พวกหมานรกจะวิ่งพรูกวดไล่หลังเขาและเบลมาทางซีกด้านไหนของฝั่งลำห้วยเพื่อกะหาระยะที่ถูกต้องที่สุด ขณะนี้ตัวเขาเองก็หอบจนตัวโยน

บัดนี้ สภาพของป่ามืดสนิท มองไม่เห็นแสงไฟที่ไหม้

ลุกลามป่า ณ บริเวณอันเคยเป็นที่พักแล้ว เพราะห่างออกมามาก คงได้ยินแต่เสียงปืน ดังแว่วมาจางๆ เท่านั้น แสดงว่าการยิงต่อสู้กับไอ้พวกหมาผีเหล่านั้น ยังคงดำเนินติดต่อกันอยู่มิได้สร่างซาลงเลย

จากการสดับฟังเสียงพงป่าแตกลู่ และเสียงฝีเท้าควบเร็วของพวกมัน ชุดแรกที่จะเข้ามาถึงมีจำนวนไม่มากนัก แต่ยังไม่ทราบว่ามันจะหนุนเนื่องทยอยตามหลังกันมาอีกหรือไม่ ไอ้

พวกนี้ ก็คงเป็นพวกที่เข้ามาถึงภายหลัง และอาจไม่ได้บ่ายหน้าไปทางแค้มป์ที่พักก็ได้ โดยตามดมกลิ่นเขากับเบลได้เสียก่อน จึงแยกส่วนเบนทิศมา และการวิ่งพรูเป็นฝูงย่อย ๆ ของมันบ่งบอกถึงการติดตามกลิ่นนั้นมาจากตลิ่งบนด้านขวามือ เมื่อหันหน้าย้อนกลับไปทางที่ผ่านมาก่อนแล้ว

ประสาทหู และประสาทสัมผัสของเขา พยายามที่จะนำเข้ามาผสมผสานรวมกันให้สอดคล้องที่สุด เพราะถ้ากะคำนวณพลาดแม้แต่นิดเดียว ทั้งเขาและเบลจะหมดโอกาสอีกแล้ว...

คะเนแน่เพียงอึดใจเดียว ว่าพวกมันหนึ่งฝงประมาณไม่เกิน 10 ตัว กำลังวิ่งพรูกันมาเป็นขบวน ทางแนวฝั่งตลิ่งซีกขวามือด้านเดียว และห่างออกไปประมาณ 10 เมตร รพินทร์ใช้มือหนึ่งที่ถือไฟฉาย ส่องนำขึ้นไปก่อนเพื่อให้เห็นว่า วิถีทางที่เขาจะขว้างระเบิดสวนสกัดขึ้นไปนั้น จะไม่ไปกระทบกิ่งไม้ใหญ่ ๆ เข้าเสียก่อน

พอแน่ใจ มือขวาก็เหวี่ยงระเบิดเพลิงแรงฤทธิ์ลอยแวบออกไปในทันที ด้วยมือที่ชำนาญการสังหารมาตลอดทั้งชีวิต

ไม่ถึงอึดใจ มันก็ปรากฏเสียงตูมสนั่นหวั่นไหว เศษดินและลูกรังริมผนังห้วยที่หลบกันอยู่ถล่มกราวลงมาเป็นฝุ่นเพราะอำนาจระเบิดนั้น และมองเห็นลูกไฟสว่างลุกพรึบ ติดพงไม้ในบริเวณที่เขาขว้างออกไป เห็นรัศมีกว้างประมาณรวม 7-8 ตารางเมตร

ประกายไฟอันร้อนแรง วูบผ่านลำห้วยเหนือศีรษะของเขาซึ่งบัดนี้ยืนเต็มส่วนสัด โดยไม่ต้องก้มลงหลบต่ำ เนื่องจากสถานที่ของตนเองอยู่ในมุมต่ำอยู่แล้ว พระเพลิงก่อจุดขึ้นยัง

ตำแหน่งระเบิดตกแตกกระจายบริเวณนั้นทันที ตามติดมากับเสียงระเบิด เป็นเสียงร้องอย่างเจ็บปวดดิ้นทุรนทุรายผละหนีแตกกระจัดกระจายออกไปของไอ้หมานรกฝงนั้น พวกมันโดนเข้าอย่างจัง อำนาจไม่ได้อยู่ที่เสียงระเบิด แต่ไปอยู่ที่สะเก็ดวุ้นที่มีไฟลุกติดตามผิวหนังร่างกายของมัน ไม่ว่าจะกระเซ็นไปกระทบกับอะไร ไฟก็จะลุกติดตำแหน่งนั้นทันที ชนิดจะเกลือกกลิ้งตัวอย่างใดก็ไม่มีวันดับลงได้ นอกจากจะเผาไหม้กินลึกเข้าไปจนถึงกระดูก และเผาผลาญมันจนหมดสิ้นทั้งตัว

มฤตยูอันเป็นฝูงหมาป่าดุร้ายกลุ่มนั้นจะมีสภาพอย่างไรบ้าง ในขณะนี้ เขามองไม่เห็น แต่รู้สึกว่าแสงไฟจะแล่นพล่านกระจัดกระจายไปทั่ว พร้อมกับเสียงร้องแผดไม่เป็นภาษา เป็นเสียงสัตว์ประเภทหมา ที่อยู่ในสภาพถูกเผาผลาญทั้งตัว ตายอย่างเฉียบพลัน ก็จัดว่าโชคดีไป เพราะไม่ต้องมาทุรนทุรายทรมานอยู่ ส่วนไอ้พวกสะเก็ดวุ้นปลิวไปกระทบเพียงจุดสองจุดนั้น จะถกฆ่าตายอย่างทรมานที่สด เพราะมันถกไฟเกาะติดตัวแหกปากร้องวิ่งไปจนกว่าจะล้มลง โดยมีไฟลุกเผาผลาญตามตัวมันไปทุกหนทุกแห่ง สุดแต่มันจะมีกำลังวิ่งหัวซุกหัวซุนไปอย่างไม่รู้ทิศทาง อันสะสาและสมกันยิ่ง กับสภาพอันดุร้ายกระหายเลือด ราวกับสัตว์ร้ายที่ถูกส่งขึ้นมาจากขุมอเวจีของมัน กลิ่นขนและเนื้อไหม้เหม็นเขียวลอยฉุนกึกมากระทบฆานประสาท

จอมพรานสดับตรับฟังเสียงร้องประสานกันสนั่นของฝูงหมา ที่กำลังกรูเข้ามาเพื่อหมายทึ้งเนื้อหนังมังสาของเขาและ

เบล อันบัดนี้ แตกกระจัดกระจายกันออกไปหมดทุกด้าน มีไอ้ตัวหนึ่ง แล่นถลำตกลงมาในลำห้วยด้านหลัง ห่างออกไปหลายวา พร้อมด้วยโซนแสงไฟที่ลุกท่วมตัว เหมือนใครเอาน้ำมันเบนซินไปราดท่วมกายแล้วจุดไฟเผา

มันหล่นลงมาดิ้นกระแด่วอยู่ตรงก้นลำห้วยเดียวกันนั้น พลิกคว่ำพลิกหงาย ควันสีดำลอยตลบขึ้นจากซากที่กำลังถูกเผาทั้งเป็น สี่ขาเหยียดกระตุก สะบัดอยู่ริกๆ แล้วชั่วไม่เกินอึดใจต่อมาของการแถกไถพลิกคว่ำพลิกหงาย ร่างของมันก็งอก่องอขิงดำเกรียม ปล่อยให้ไฟกินเนื้อสดๆ ต่อไปอย่างไม่ยอมดับ พลอยลุกติดใบไม้แห้ง และรากไม้ที่ยื่นออกมาจากผนังทั้งสองด้านของฝั่งลำห้วย

รพินทร์ยืนจ้องตะลึงแยกเขี้ยว เขาเพิ่งจะเห็นอานุภาพไอ้ระเบิดลูกจิ๋วๆ ลักษณะอำพรางมาในรูปของถ่านไฟฉายขนาดใหญ่ของพวกซีไอเอ เอาชัดๆ กับตาเดี๋ยวนี้เอง ว่ามันร้ายกาจสักเพียงไหน

นี่ว่าเป็นการใช้กับสัตว์ร้ายที่เป็นการป้องกันตัว แต่ถ้าบังเอิญนำมาใช้กับคนด้วยกันเอง หรือว่าสะเก็ดวุ้นของมันปลิวกระเด็นไปกระทบผิวกายของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง มันจะเกิดอะไรขึ้นในลักษณะไหน

เบลเองในขณะนี้ ก็นั่งเบิกตาโพลง จ้องมองดูซากของไอ้หมาร้าย ที่กำลังเป็นเหยื่อโอชะของสะเก็ดระเบิดเพลิงฝ่ายหล่อนเอง ที่กำลังลุกโหมท่วมตัวของมัน ประกายความร้อนของไฟที่ติดฮืออยู่แผดมาถึงบุคคลทั้งสองจนแทบจะทนไม่ไหว เพราะความร้อนแรงเหนือกว่าสภาพไฟปกติ

“ลุกขึ้นได้แล้ว เบล ถ้ายังไม่อยากจะถูกเผาไปพร้อมๆ กันไอ้หมานรกนั่น จากระเบิดของพวกคุณเอง!”

เขาบอกต่ำๆ ก้มลงหิ้วหล่อนขึ้นมาอีกครั้ง อิสซาเบลตะเกียกตะกายขึ้นยืน ฤทธิ์แห่งความร้อนแรง ทำให้หล่อนไม่สามารถจะทนนั่งอยู่ตรงนั้นได้อีก แม้จะเหนื่อยแสนเหนื่อยเพียงใดก็ตาม ทั้งคู่ซมซานกันต่อไปตามแนวลำห้วยนั้น เพื่อผละหนีออกไปให้ไกลที่สุด

เบื้องหลัง บนฝั่งห้วยด้านขวามือ แม้จะไม่ได้ปีนป่ายขึ้นไปดูก็มองเห็นอยู่ชัดๆ แล้วว่า เกิดไฟเผาไหม้ป่าสดตำแหน่งที่ระเบิดตก ลุกเกินเขตแนวกว้างออกไปทุกที และนั่นหมายถึงฉากไฟที่จะสกัดกั้นไม่ให้พวกมันกล้ามุ่งหน้าตามเข้ามาได้อีก ถึงจะมีจำนวนมากและธรรมชาตินิสัยอันโหดร้ายทารุณสักเพียงใดก็ตาม พวกมันก็ยังเป็นสัตว์โลกธรรมดา คือย่อมจะทนอำนาจของพระเพลิงไม่ได้ แม้ว่าจะกล้าหาญต่อลูกปืนโดยไม่กลัวตายก็ตาม กระสนลูกปืนที่เจาะผ่านร่างนั้น พวกมันอาจไม่รู้สึกอะไรนัก เพราะที่ตายก็ตายไป ที่บาดเจ็บก็ดิ้นรนไปเฉพาะแต่ละตัว ไม่มีการรู้สึกสำนึกสำหรับตัวอื่นๆ ที่ยังไม่โดนเข้า แต่ความร้อนระดับสูงของไฟจากระเบิด และสะเก็ดที่ปลิวไปกระทบร่าง เผาไหม้คลอกพวกมันทั้งเป็นอยู่ในขณะนี้ สกัดความเหี้ยมหาญของมันลงได้อย่างศักดิ์สิทธิ์ยิ่ง

เสียงร้องโอ่งเอ่ง และการดิ้นวิ่งพล่านอย่างทุเรศของมันแซ่ระงมไปทั้งราวป่า **เป็นเสียงของการหนีแล้ว หาใช่เสียงของการบุกไล่ไม่ และก็คงจะแล่นหนีไปจนกว่ามันจะล้มลงเอง เพราะไฟไหม้ติดตัวโดยไม่มีการดับนั่นแหละ**

ไกลออกไปเบื้องหลัง จากทิศทางที่ทั้งสองผละหนีมาอย่างชนิดแข่งเวลา ถ้าจะมองย้อนกลับ ก็ยังเห็นแสงสว่างติดแนวป่าใหญ่อยู่เป็นหย่อม ๆ เสียงปืนห่างออกไปแล้ว ไม่แซ่ระงมเป็นประทัดแตกเหมือนแต่แรก นอกจากสองสามอึดใจก็จะดังขึ้นสักปังหนึ่ง แสดงว่าพวกที่อยู่ในบริเวณแค้มป์ ซึ่งบัดนี้คงจะขึ้นไปยึดอยู่บนต้นไทร คงจะคุมสถานการณ์ไว้ได้แล้ว โดยสกัดกั้นไม่ให้พวกมันบุกเข้าไปกลุ้มรุมรอคอยอยู่ที่โคนต้นไทรได้ และคงจะเลือกยิงเก็บไปทีละตัว ที่ยังเห็นอยู่ในระแวกใกล้เคียงคงมีแต่เสียงกิ่งไม้สดปะทุลั่น เพราะกองไฟที่ติดเป็นหย่อม ๆ เท่านั้นและลมอันเคยสงบกลางดงทึบเริ่มจะพัดหวนกรรโชกขึ้นอันเนื่องมาจากไอความร้อนจากไฟที่ไหม้ราวป่ารอบ ๆ อาณา-บริเวณที่พัก

“ขอให้รู้ไว้ด้วย พวกเราในแค้มป์นั่น ถ้าไม่เหลือแต่กองกระดูกเพราะกองทัพหมาพวกนั้นก็อาจกลายเป็นขี้เถ้าไม่เหลือให้เห็นแม้แต่กระดูก เพราะระเบิดเพลิงของตัวเอง รู้ไหม ไฟมันไหม้ล้อมป่ารอบต้นไทรนั้นไว้หมดแล้ว นรกจกเปรตพอกันไม่ว่ากองทัพหมาพวกนั้นหรืออาวุธลับของพวกคุณ!”

วิ่งไปพลาง รพินทร์ก็ตะโกนเหี้ยมเกรียมบอกนายจ้างสาวอเมริกันในความคุ้มครองดูแลของเขาไปพลาง

“พวกเราหลีกเลี่ยงไม่ได้จริง ๆ โปรดเถอะ ช่วยกันมาแล้วกรุณาหยุดด่าฉันเสียที”

หล่อนร้องบอกมาจากเบื้องหลัง ด้วยเสียงเหมือนจะร้องไห้

พรานใหญ่ไม่กล่าวอะไรอีก ฉุดหล่อนให้ขึ้นมาเคียง

ข้างแล้วหิ้วปีกประคองลากถูกันไป จนกระทั่งลับมุมหักโค้งของลำห้วยมองไม่เห็นซากไอ้หมาตัวที่กำลังถกลกไหม้ย่างสดอยู่นั้น ประสาทสัมผัสของเขาบอกได้ว่า อันตรายจากการตามล่าอย่างกระชั้นชิดของไอ้หมาป่าพวกนั้น ดูจะห่างไกลออกไปแล้ว เว้นแต่ว่าอาจไปพบพวกมันบางส่วน ที่หลงกระจัดกระจายอยู่ในทิศทางข้างหน้าเท่านั้น แต่ก็ยังอุ่นใจที่ระเบิดร้ายแรงยังเหลืออยู่ที่เขาอีก 1 ลูก จะนำขึ้นมาใช้ก็ต่อเมื่อหลีกเลี่ยงไม่ได้จริงๆ เท่านั้น ส่วนเอ็ม 16 จากแม็กฯ 30 นัดที่เสียบปืนอยู่ อย่างน้อยก็ยังเหลือถึง 20 นัด และมีแม็กฯ อะไหล่อีก 1 แม็กฯ นอกเหนือจากปืนของเบล ที่ยิงออกไปเพียงไม่กี่นัด มันพอจะเป็นหลัก-ประกันในด้านคุ้มครองชีวิต และปลีกตัวให้หนีรอดพ้นอันตรายไปได้จากความคล่องแคล่วชำนาญป่าของตนเอง

ทุลักทุเล กระเสือกกระสนกันไปในแนวลำห้วยนั้น สะดุดหินสะดุดรากไม้ล้มลุกคลุกคลาน ครั้งแล้วครั้งเล่า โดยเฉพาะเบล หล่อนสะบักสะบอมปอกเปิงไปหมดทั้งร่าง เลือดโทรมจากกิ่งไม้และแง่หินที่ขูดข่วน

เสียงเห่าหอน และเสียงอื้ออึงของฝีเท้า สดับฟังสำเนียงได้ว่า พวกมันเริ่มบ่ายหน้าไปทางตะวันออกเฉียงเหนือ อันเป็นบริเวณท้องทุ่งที่มีลอนเนินสูงๆ ต่ำๆ สภาพเหมือนสิ่งก่อสร้างลึกลับที่ผ่านกันมาแล้วเมื่อตอนเย็นนั้น และถ้าพวกมันพากันบ่ายหน้าแตกหนีเปลี่ยนทิศไปทางด้านนั้น ก็คงจะไปพบเข้ากับซากของมหิงสาที่เขายิงล้มเอาไว้ ซึ่งคงจะทำให้มันเลิกล้มความตั้งใจที่จะรวมกลุ่ม หันเข้ามาหมายจ้องเล่นงานกลุ่มมนุษย์อีก อีก

ประการหนึ่ง ภายในบริเวณทุ่งโล่งซึ่งมีอาณาเขตกว้างไกลลิบก็น่าจะมีฝูงสัตว์ที่พวกมันพอจะไล่ล้อมล่าประทังความหิวไปได้

พักใหญ่ต่อมา แนวที่ไต่มาในลำห้วยนั้น ก็ค่อยๆ ทอดขึ้นสู่เบื้องสูงตามลำดับ จนกระทั่งขึ้นมาเสมอพื้นราบของบริเวณป่าเถาวัลย์ขนาดใหญ่ ซึ่งมีขนาดขดขมวดของลำต้นอย่างเล็กที่สุดก็ขนาดเท่าข้อมือ นอกนั้นเป็นเส้นขนาดขาอ่อน ส่ออายุเป็นพันๆ ปีขึ้นไป ปราศจากใบ มีแต่ลำต้นพันกันอยู่เป็นซุ้มประดุจกำแพงกั้นห้อง รพินทร์เริ่มใช้ไฟฉายสำรวจรอบตัวในระยะใกล้ๆ อีกครั้ง แล้วก็มาชะงักกึกเข้ากับโขดหิน ที่งอกอยู่สองฝั่งปากลำห้วย ซึ่งก้อนหนึ่งเบลเซถลาไปเกาะหายใจหอบๆ อยู่ โดยตัวหล่อนเองก็ไม่รู้ว่าไปยึดพยุงกายอยู่กับอะไร

จากลำไฟฉายโขดหินแกร่งทั้งก้อนสีเทานั้น เป็นรูปที่แกะสลัก ลักษณะเหมือนสัตว์อะไรชนิดหนึ่ง กำลังหมอบอยู่สภาพจมดินอยู่ครึ่งหนึ่ง ระหว่างที่เบลเกาะฟุบหน้าพักเหนื่อยอยู่นั้น เขาเดินอ้อมไปทางด้านหน้า **ฉายไฟดูอีกครั้ง ก็ปรากฏว่า เป็นรูปแกะสลักของสิงโต ซึ่งแน่ละ เกิดขึ้นจากฝีมือมนุษย์แน่ แต่จะนานมาแล้วเท่าไหร่ไม่ทราบได้ ทั้งสองด้านที่งอกออกไปเป็นเพิงข้างลำตัว คือปีก!**

มันคือสิงโตมีปีก เป็นหินแกร่งของภูเขาทั้งดุ้นขนาดมหึมา

“เบล!”

“เยส...”

เสียงหล่อนตอบมาแทบจะไม่ได้ยิน

“แข็งใจหน่อย มาดูอะไรทางด้านหน้าก้อนหินนี่เร็ว”

หล่อนเกาะลำตัวอันใหญ่โตนั้น ค่อยๆ ไต่เลาะอ้อมมายังรพินทร์ ผู้ยืนพิงลำต้นเถาวัลย์ยักษ์ส่องไฟจ้าอยู่ พอมองเห็นถนัด แม่ผมทองก็อุทานออกมาว่า

“สิงโตหิน! รูปร่างเหมือนสฟิงซ์...”

“ดูนั่นอีกตัว คู่กันเลย”

เขาฉายไฟไปยังอีกก้อนหนึ่ง ซึ่งหมอบคู่เคียงขนานกันแต่มีระยะห่างประมาณ 20 เมตร ซึ่งสภาพมันเหมือนกันไม่มีผิด เพียงแต่อีกตัวนั้นพลิกเขยื้อนเอนตะแคงลงมาประมาณ 30 องศา และส่วนศีรษะแหว่งขาดหายไปตามกาลเวลา

“หินสลักจากฝีมือมนุษย์แน่ๆ มันเป็นหลักฐานของอาณาจักรที่เคยรุ่งเรืองมาก่อนแล้ว!”

หล่อนอุทานอย่างตื่นเต้น

“ใช่ รูปหินสลักเป็นสิงโตจากฝีมือมนุษย์ แต่ไม่ใช่สฟิงซ์หรอก เพราะถ้าสฟิงซ์แบบพวกอียิปต์โบราณ หน้าจะต้องเป็นคน และหน้าเป็นผู้หญิง แต่นี่มันเป็นรูปสิงโตมีปีก...”

เขาพึมพำ แล้วหันกลับไปทางด้านหน้าของภาพหินสลักเป็นรูปสิงโต พยายามจะฉายไฟมองไกลออกไป แต่เป็นสิ่งที่ทำไม่ได้เพราะกลุ่มเถาวัลย์บังไว้หมดสิ้น เห็นได้ในระยะเพียงใกล้ๆ เท่านั้น จึงส่องไฟฉายกลับมาทางเดิม

รูปร่างของมันสูงผงาดขึ้นไป จนเกือบจะเป็นระดับสูงของตึกสองชั้น กว่าจะถึงบริเวณซอกขาหน้าที่หมอบราบ และจาก

เบื้องล่างที่ยืนกันอยู่ มีลักษณะเหมือนบันไดหินให้ก้าวเข้าขึ้นไปสู่บริเวณทรวงอกของสิงโตหินนั้นเป็นชั้น ๆ

ก่อนที่จะพิจารณาอะไรให้ถี่ถ้วนได้มากไปกว่านั้น เสียงเห่าขรมก็ดังแว่วไล่หลังมาอีก แต่ยังอยู่ห่างมากจากไอ้หมาแตกฝูงพลัดมาทางด้านนี้

"ปีนขึ้นไปบนนั้นเถอะ เราไม่มีทางเลือกที่อื่นอีกแล้ว!"

เขาบอก ขณะที่โอบแขนกอดกระชับไหล่เบลไว้มั่น พร้อมกับประคองหล่อนให้ก้าวขึ้นไปตามขั้นบันได อันปกคลุมไปด้วยดินลูกรังนั้น สูงขึ้นไปตามลำดับ แต่ละชานชั้นของมันมีระยะห่างกันประมาณครึ่งเมตรและกว้าง 1 เมตรซึ่งควรจะเป็นบริเวณแท่นหมอบของสิงโตหินพื้นแต่ละขั้นมีร่องรอยแตกแยกร้าวฉานอยู่ทั่วไป

ทั้งฉุดทั้งดึง ลากเอาร่างที่กำลังหมดแรงโผเผเต็มที่ของเบลขึ้นไปทีละขั้น ก่อนที่ไอ้หมานรกที่แตกกระจายอยู่เพ่นพ่านเหล่านั้นจะเข้ามาถึง ในที่สุด ทั้งสองก็บรรลุถึงลานกว้างเรียบใต้แผ่นอกของสิงโตหิน ซึ่งขณะนี้มีเถาวัลย์เกี่ยวพันกันห้อยอยู่ระโยงระยาง

โพรงลึกลักษณะเหมือนห้องคูหา ก็ปรากฏให้เห็นชัดอยู่ภายใต้แผ่นอกของสิงโตหินตัวนั้น เป็นช่องดำมืดมิดเข้าไป แต่มันก็คงไม่ลึกหรือกว้างเกินไปกว่าส่วนยาวของตัวสิงโตหินไปได้ เพราะโครงภายนอกจำกัดให้เห็นอยู่แล้ว

รพินทร์ส่องไฟฉายเข้าไปทันที

มันเป็นช่องคูหาใต้ท้องของสิงโตหินจริง ๆ นั่นแหละ ภายในเป็นพื้นหินเรียบแห้งสนิท มีหลืบมีช่องเลี้ยวลดเป็นมุมเป็นแง่อย่บ้างเล็กน้อย ตามสภาพของการแกะสลักไว้ และส่วนสูงขนาดพอดีกับส่วนสูงของเขา โดยไม่ต้องก้มมุดลอดเข้าไป สุดปลายอีกด้านหนึ่งตันทึบ

รพินทร์กระชากมืออิสซาเบล เซเข้าไปในซอกใต้อก

สิงโตหินนั้นได้เพียงแค่ 2 ก้าวเท่านั้น สภาพของทั้งสองก็เปรียบไม่ผิดอะไรกับหนีเสือปะจระเข้

อะไรชนิดหนึ่ง ที่ครั้งแรกจากความรีบด่วนลนลาน แลดูเหมือนพื้นหินสีดำอันขรุขระไม่สม่ำเสมอนั้น ก็ชูพรวดขึ้นมาสูงในระดับเกินหัวเล็กน้อย กระทบแสงไฟที่สาดเป็นลำเข้าไปกระทบเกล็ดใหญ่เป็นเงาละเลื่อม และขณะนี้กำลังแผ่พังพานหรา ขนาดของลำคอที่แผ่ออกไปกว้างเท่ากระด้งฝัดข้าวขนาดย่อม ๆ พุ่งลิ้นอยู่แปลบ ๆ ระยะมันห่างจากบุคคลทั้งสองที่กำลังจะวิ่งหัวซุนกันเข้าไป แค่ไม่เกิน 3 วาเท่านั้น

ถ้ามันจะฟาดหัวฉกลงมาก็คงกลางกระหม่อมของรพินทร์หรือเบลพอดี!

จอมพรานยืนนิ่งเหมือนหิน กดลำแสงไฟส่องจี้ไว้ที่ส่วนหัวของมันนิ่ง ส่วนเบลผงะแทบจะหมดสติล้มทั้งยืน หากแต่อ้อมแขนอันแข็งแรงของเขาโอบรัดหล่อนไว้แน่น

“เฉย อย่าทำเสียง หรือกระดุกกระดิกเป็นอันขาด”

เขากระซิบออกมาเบา ๆ ที่สุด ตาจับเขม็งอยู่ที่จงอางใหญ่

ลำตัวขนาดหน้าแข้งนักฟุตบอล ซึ่งแน่ละมันคงจะขดนอนอยู่ก่อนแล้ว และตกใจเตรียมพร้อมชูหัวขึ้น เมื่อได้ยินเสียงแปลก-ปลอมพรวดพราดเข้ามาใกล้ตำแหน่งนอนของมัน

ขณะจิต ซึ่งไม่อาจคะเนได้แน่ว่ามันนานสักเท่าไหร่ พรานใหญ่รู้สึกแต่เพียงร่างกายที่สั่นเทิ้มอยู่ในอ้อมแขนรัดกึ่งบังคับกึ่งปลอบใจของเขา กำลังจะทำอะไรสักอย่างหนึ่งคือ มีอาการเหมือนจะค่อย ๆ ยกเอ็ม 16 ที่ถืออยู่ในมือลักษณะปากลำกล้องทิ่มต่ำลงนั้นขึ้นมา แต่หล่อนทำไม่ได้ เพราะเขารัดหล่อนเสียจนหมดแรงกระดิกกระเดี้ย ซ้ำยังใช้เท้าอีกข้างหนึ่งเหยียบเตือนลงไปบนหลังเท้าของหล่อนแรงพอที่จะปลุกความรู้สึกเป็นสัญญาณเตือนไม่ให้ยิงอย่างเด็ดขาด

พญาอสรพิษร้าย ขนาดใหญ่ ผู้ลำตัวส่วนหนึ่งขดกองอยู่กับพื้น และอีกส่วนหนึ่งอันเป็นส่วนบน กำลังชูตั้งตรงขึ้นในแนวดิ่งพร้อมทั้งแผ่หนังบริเวณลำคอกว้างออกไป บัดนี้ก็อยู่ในอาการสนิทนิ่งเช่นกัน คงมีแต่สีแดงของลิ้นสองแฉก ที่แปลบ ๆ ออกมาราวกับสายฟ้าแลบในนรกเท่านั้น มันเป็นการเผชิญหน้ากันอย่างกะทันหันและไม่คาดฝันมาก่อน

รพินทร์ยามนั้น สารภาพกับตนเองว่าเขาหลงลืมอะไรไปเสียหมด เพราะความเหน็ดเหนื่อยและนึกไม่ถึงมาก่อน อีกทั้งยังไม่ทันเฉลียวคิดระวังตัวในด้านนี้ สิ่งที่จะทำได้อย่างเดียวก็คือ ใช้ไฟฉายล่าสัตว์ส่องจี้สะกดไว้ที่ดวงตาของมันทั้งคู่ ส่วนเบลนั้นไม่ต้องพูดถึง เลือดในกายของหล่อนดูเหมือนจะจับเป็นก้อนแข็งไปหมดแล้ว

บัดนั้นเอง อาจเป็นด้วยอุปาทานหรืออะไรก็ไม่อาจ บอกได้ สายตาของเขาก็แลเห็นกึ่งกลางของพังพานจงอางใหญ่มีสภาพค่อยๆ โปร่งใสขึ้นทีละน้อยเหมือนกระจก และภาพใบหน้าของสตรีงามนางหนึ่ง ที่เขาเคยพบเห็นทางมโนทวารจนคุ้นเคยตา ก็ปรากฏขึ้นใจกลางคออสรพิษ เป็นภาพเล็กๆขนาดงบน้ำอ้อย ริมฝีปากรูปงามแย้มเยือน และสำเนียงเอื้อนเอ่ยปราศรัยก็ผ่านเข้ามาในสมองของเขา

"อัคนีรุทร์! ตั้งแต่เราได้พบกัน และท่านก็ได้ให้สัจจะแก่ข้าไว้ตามข้อตกลงสัญญาว่า ท่านและคนของฝ่ายท่านทั้งหมดจะไม่ทำอันตรายใดๆ แก่อสรพิษทุกตัวในมนุษย์โลกนี้ ท่านได้รักษาสัจจะนั้นไว้อย่างมั่นคง ฉะนั้น ท่านจงเข้ามาหลบภัยอยู่ในนี้เถิด ข้าจะสั่งให้บริวารของข้าหลีกทางให้!"

นาคเทวี ธิดาแห่งบาดาบาลที่เขามองเห็นอยู่ในพังพานของจงอางใหญ่ กล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนปรานีเยี่ยงมิตรเช่นนั้นแล้ว ภาพของนางก็เลือนหาย

และพร้อมกัน งูใหญ่ผู้มีพิษร้าย ก็ค่อยๆ ลดท่อนบนต่ำลงอย่างช้าๆ...ลดลงตามลำดับ ในขณะที่รพินทร์และเบลยังยืนตัวแข็งนิ่งชนิดไม่หายใจ กระทั่งราบลงมาชิดพื้น กิริยาอันดุร้ายเตรียมฉกกัด เปลี่ยนสภาพไปอย่างอัศจรรย์ ลำตัวที่ขดขมวดอยู่อย่างไม่สู้จะเป็นระเบียบนั้น เริ่มวาดขยับเลื้อยช้าๆ เอาส่วนหัวนำหน้าออกมาทางบุคคลทั้งสองที่ยืนกันอยู่ โดยแอบชิดปากโพรงไปทางด้านขวา เบลอึกอักในลำคอ ขยับจะร้องหรือเผ่นไปทางใดทางหนึ่ง แต่รพินทร์ตะครุบปิดปาก แล้วกอดไว้แน่นในอ้อมแขน

“ผมบอกให้นิ่งๆ เบล!”

เขากระซิบกรอกหู แล้วดับไฟลงทันที เพื่อป้องกันไม่ให้นายจ้างสาวอเมริกันเห็น เพื่อตัดความหวาดเสียวตระหนกกลัวของหล่อนออกไป

ในความมืด มีเสียงเลื้อยซู่ไปกับพื้นสวนทางออกมา เงาดำๆ ท่อนยาวเหยียดนั้นผ่านร่างที่กำลังยืนกอดกันกลมของบุคคลทั้งสองไปทางขวา ระยะเฉียดห่างเพียงวาเดียว เหมือนจะเลื้อยผ่านสิ่งอันปราศจากชีวิต และไม่ได้สนใจอะไรด้วยอีกเลยทั้งสิ้น จากอาการที่กลั้นใจและหลับตาแน่นของเบล หล่อนได้ยินเสียงเลื้อยผ่านข้างกาย และชั่วครู่เดียว ก็ดังห่างออกไปตามลำดับลงไปทางด้านล่างของบันไดที่พากันไต่ขึ้นมา ในที่สุดก็เงียบสนิท

รพินทร์ส่องไฟฉายขึ้นอีกครั้ง ตบหลังหล่อนเหมือนจะเตือนสติ

“เขาไปแล้ว เข้าไปข้างในกันเถอะ!”

ว่าแล้ว ก็ดึงไหล่ก้าวล้ำเข้าไปในซอกใต้หน้าอกของสิงโตหินนั้นทันที เบลยังคงอยู่ในสภาพของคนที่กำลังจะช็อคอยู่เช่นนั้น หล่อนถูกลากดึงเข้าไปโดยไม่รู้ตัว

“มัน...มันไปไหนแล้ว?”

แม่ผมแดงสำลักคำถาม แทบฟังไม่รู้เรื่อง

“เลื้อยลงไปที่ป่าเถาวัลย์ข้างล่างโน่น ไม่มีอะไรหรอกเบล เราปลอดภัยพอสมควรแล้ว”

จอมพรานทิ้งกายลงนั่งตรงบริเวณหลักหิน ภายในคูหา

บริเวณซีกซ้ายมือ ห่างจากปากทางเข้าประมาณ 5-6 วา พร้อมกับหายใจเฮือก เบลเองก็เข่าทรุดฮวบลงมาอย่างสิ้นเรี่ยวแรง เอาหลังพิงไหล่เขาไว้ ถามเสียงสั่นต่อมาว่า

“มัน...มันเป็นไปได้ยังไงกันนี่ จงอางใช่ไหม เมื่อกี้นี้?”

“ใช่!”

“มันกำลังจะฉกเรา! แล้วทำไมถึงเลื้อยออกไปอย่างปกติธรรมดาที่สุดอย่างนั้น”

“อย่ามีคำถามที่ไร้สาระ และไม่จำเป็นที่จะต้องถาม เป็นอันว่าเขาออกไปแล้ว และเราเข้ามาในนี้ได้แล้วเท่านั้นเป็นพอ! แต่ถ้าคุณยิงอย่างที่พยายามอย่างตะกี้ ทั้งคุณและผม จะถูกฉกทันที...เอาละ เดี๋ยวนี้เราได้ที่มั่นที่หลบภัยดีที่สุดแล้ว คอยระวังอย่างเดียว ถ้าไอ้หมานรกพวกนั้นโผล่ตามเข้ามาอีก เราจะยิงสกัดมันเฉพาะด้านหน้าแคบ ๆ นั่นทางเดียวเท่านั้น ทางด้านหลังเราตันทึบ มันเข้ามาไม่ได้หรอก”

แล้วทั้งคู่ก็เงียบกันไปอีก จอมพรานวางปืนพาดตัก ไฟฉายอยู่ในมือ แต่ยังคงดับสวิตช์มืด หูคอยสดับฟังเสียง เบลหายใจหอบ ๆ เอาหน้าผากพักทับหัวไหล่เขา สภาพของหล่อนยามนี้หมดอาลัยตายอยากกับชีวิตแล้ว

ป่าเบื้องล่างของรูปสลักสิงโตหินที่ทั้งสองซมซานกันขึ้นมาอาศัยหลบซ่อนตัวอยู่ บัดนี้ ค่อย ๆ สงบเงียบลงตามลำดับ ภายหลังจากจงอางใหญ่ตัวนั้นเลื้อยลับลงไป เสียงวิ่งของฝูงหมากระหายเลือด ที่ฟังดูครั้งแรกว่ามันบ่ายหน้ามาทางด้านนี้...

เสียงเห่าขรมถมเถของมันห่างไกลออกไปทางตะวันออกเฉียง-เหนือ

และแล้วในที่สุด อีกพักใหญ่ต่อมา ทุกสิ่งทุกอย่างก็เงียบสนิท ไม่มีเค้าเงื่อนวี่แววของพวกมันอีกเลย

สัญชาตญาณของเจ้าสัตว์ประเภทนี้ก็ดูออกง่าย ถ้ามันจับทิศทางเหยื่อไม่ถูก หรือหมดความคิดที่จะยกขบวนเข้ามากลุ้มรุมกัดกิน มันก็จะพาบ่ายหน้ากันไปทั้งโขยง จะไม่มีเลศนัยพิเศษ ชนิดที่คอยซุ่มดักสงบฟังเสียง หรือรอคอยที่จะย่องขึ้นมาเล่นงานอีก ผิดไปจากพวกเสือซึ่งมีเล่ห์เหลี่ยมมากกว่า

ณ บัดนี้ ความมืดและความเงียบเข้ามาแทนที่ เสียงลมหายใจหอบแรงของเบลบรรเทาลง จนกระทั่งเป็นปกติ ระหว่างที่เขาเงี่ยหูอยู่นั้น หล่อนก็สงบนิ่ง คอยจับฟังอยู่เช่นกัน และ ณ สถานที่อันลี้ลับประหลาดมหัศจรรย์ที่ทั้งสองซมซานมาพบเข้าโดยบังเอิญ ตลอดจนมุดเข้ามาอาศัยหลบพักอยู่ในขณะนี้ มันก็มืดราวกับเหวนรก

ฝ่ามือเย็นชืดของเบล เอื้อมมาควานหามือเขา พอพบก็บีบกำไว้แน่น รพินทร์บีบกระชับตอบ

“เราปลอดภัยแล้ว เบล อย่างน้อยก็ชั่วขณะ”

แล้วเขาก็เอ่ยขึ้นเบา ๆ ทำลายความเงียบขึ้น

“ทางฝ่ายพวกเราที่แค้มป์ ก็เงียบไปแล้วเหมือนกัน คุณได้ยินเสียงปืนบ้างไหม?”

เสียงหล่อนถามแหบ ๆ ในความมืด

“พวกเขาหยุดยิงกันไป ตั้งแต่เราไต่ขึ้นมาบนสิงโตหินนี่แล้ว เชื่อว่าพวกมันคงแตกกระจายกันออกไปหมดจากบริเวณนั้นน”

“เขาจะเป็นยังไงกันบ้างก็ไม่รู้...”

“ยังไม่ต้องคิดในขณะนี้ ตอนนี้ก็ตัวใครตัวมันก่อน แล้วรู้เองว่าใครอยู่ใครตายบ้าง เอาตัวเราให้รอดไว้ก่อนก็แล้วกัน บอกตรงๆ ผมไม่กลัวไอ้กองทัพหมาป่าพวกนี้เลย แต่กลัวลูกหลงของพวกเรากันเองที่ระดมยิงออกมา แล้วกลัวที่สุดก็คือ สะเก็ดระเบิดเพลิงของฝ่ายคุณ”

พร้อมกับกล่าว สุภาพบุรุษไพรก็เปิดไฟฉายขึ้นอีกครั้ง คราวนี้ส่องตรวจดูบริเวณภายในที่เข้ามาอาศัยอยู่โดยรอบ มันเป็นลักษณะโพรง เหมือนถ้ำจริงๆ ภายใต้อกหน้าท้องของสิงโตหินสลักจากภูเขาทั้งลูก อันเจาะลึกเข้ามาด้วยฝีมือของมนุษยชาติที่ส่อให้เห็นชัดว่าเคยเจริญรุ่งเรืองขีดสุดมาแล้วในด้านสถาปัตย-กรรม และฝีมือแกะสลักเบลใช้ไฟฉายของหล่อนอีกท่อนหนึ่งช่วยกันส่องตรวจไปคนละทางในระหว่างที่ต่างยังนั่งชิดกันอยู่

สภาพภายในซอกใต้อกสิงห์หมอบ เท่าที่เห็นจากลำไฟ-ฉาย ขณะนี้ดูเหมือนจะเป็นคูหาที่เจตนาจะสร้างขึ้นไว้ให้เป็นห้องบูชาหรือบวงสรวงอะไรสักอย่างหนึ่ง เพราะพื้นมีลักษณะเดิมเป็นแผ่นหิน เรียบ ตรงกลางเป็นแท่นบูชา และลึกเข้าไปอีกดูเหมือนจะเป็นภาพแกะสลักของเทวรูปอะไรสักอย่างหนึ่ง แต่บัดนี้ ได้ล้มลงมาหักกองเกะกะอยู่กับพื้น และริมผนังแทบทุกด้านก็มีรอยภาพที่แกะเป็นรูปนูนเอาไว้เป็นภาพต่างๆ อันยังไม่สามารถจะเข้าไปพินิจสังเกตได้ถนัด

รอยร้าวแตกฉานที่มองเห็นอยู่ทั่วไป ทั้งพื้นและฝาผนัง เป็นริ้วรอยที่เกิดขึ้นจากความสั่นสะเทือนอย่างรุนแรงของผิวโลก อันเกิดจากแผ่นดินไหว ซึ่งมันนานมาเท่าใดแล้วไม่ทราบได้ ทั้งคู่เพียงแต่ส่องตรวจดู เพื่อแสวงหาความปลอดภัยและทางหนีทีไล่เท่านั้น ยังไม่อยู่ในภาวะที่จะสำรวจละเอียดได้ในขณะนี้

"รพินทร์..."

เสียงหล่อนกระซิบเรียกมาแผ่ว ๆ เช่นเดิม

"อือม์"

"จะมีอะไรมาทำให้เราต้องเผ่นหนีออกไปจากโพรงถ้ำใต้สิงโตหินนี่อีกไหม?"

"คิดว่าไม่ เราพ้นอันตรายแล้ว เชื่อเถอะ"

"ช่วยปลดเป้หลังให้ฉันที"

แม่ผมแดงหันหลังให้เขา จอมพรานวางไฟฉายลงกับพื้น แกะสายคาดสะพายไหล่และรัดเอวของเครื่องหลังขนาดกะทัดรัดของหล่อนออกแล้ววางลงกับพื้น ของตัวเขาก็ปลดออกเช่นกัน เสียงหล่อนบอกต่อมาว่า

"ในย่ามหลังของฉัน มีตะเกียงแบตเตอรี่อยู่ด้วยดวงหนึ่ง ฉันไม่อยากจะอยู่มืด ๆ อย่างนี้เลย แม้จะมีคุณอยู่ใกล้ ๆ ก็ตาม"

เขาปฏิบัติตามใจหล่อน ส่องไฟล้วงลงไปในย่ามหลัง อันบรรจุไว้ด้วยสิ่งของจำเป็นประจำตัวของหล่อน อึดใจเดียวก็ได้กล่องไฟใช้พลังแบตเตอรี่ขนาดจิ๋ว เป็นหลอดฟลูออเรสเซ้นต์ เปิดสวิตช์ขึ้น แสงสว่างขนาด 30 แรงเทียนของมัน ก็ขับไล่ความมืด ณ บริเวณนั้นออกไป

บัดนี้ ทั้งสองนั่งราบกับพื้น หันหน้าเข้าหากัน คั่นกลาง คือกล่องไฟแบตเตอรี่ ที่ให้ความสว่างพอจะมองเห็นใบหน้าและร่างกายกันชัดพอควร อิสซาเบลจ้องนิ่งมาที่เขา ยกมือขึ้นเสยเส้นผม เสื้อกางเกงเดินป่าของหล่อนแม้จะหนาสักขนาดไหนก็ตาม (เพราะใช้ในเวลากลางคืน) บัดนี้เป็นรอยขาดแหกยับเยิน กะรุ่งกะริ่งไม่มีชิ้นดี และเลือดจากรอยบาดแผลขีดข่วน โทรมไปทั้งกาย

ดวงตาของคนทั้งคู่ประสานกันนิ่ง แล้วเขาก็เป็นฝ่ายยิ้มปลกปลอบใจให้ก่อนส่งมือมาให้จับ เบลจับมือเขาไปกมไว้ด้วยมืออันสั่นระริกของหล่อน พึมพำ

“ในที่สุด คุณก็ไม่ทิ้งฉันจริงๆ คืนนี้!”

เสียงนั้นแผ่วเครือ แต่มันบอกความหมายออกมาจากแก่นแท้จริงใจ พรานใหญ่หัวเราะเบาๆ

“สัญญา ต้องเป็นสัญญาซิ จริงไหม แต่อย่าคิดอะไรมากเลย เบล มันเป็นหน้าที่ของผมอยู่แล้ว”

“คุณช่วยทุกคนที่มากับคุณ อย่างที่ช่วยฉันคืนนี้หรือ?”

“ใช่! ถ้าตราบใดที่ผมยังมีลมหายใจอยู่ ยกเว้นแต่เหตุการณ์ร้ายนั้นมันพ้นหูพ้นตาผม จนมองไม่เห็นเท่านั้น”

“เคยมี ‘นายจ้าง’ ของคุณคนไหน คุณช่วยไม่ทันและตายไปต่อหน้าต่อตาบ้างไหม?”

“เท่าที่แล้วมา...ไม่เคย !”

เบลโผเข้ามากอดคอเขาไว้แน่น ซุกหน้าลงกับอกร้องไห้ออกมาดังๆ รพินทร์ตบที่แผ่นหลังอันแทบจะเปล่าเปลือยนั้น แม่ผมแดงพูดทั้งร้องไห้

“ฉันเห็นธาตุแท้ของคุณอย่างจริงจังภายในคืนนี้เอง และฉันทำให้คุณต้องลำบากมาก เกือบจะต้องมาตายพร้อมกับผู้หญิงไร้คุณค่าอย่างฉัน ความจริงคุณจะไม่ลำบากถึงเพียงนี้ ถ้าปล่อยฉันไปตามยถากรรม และใครก็ตำหนิคุณไม่ได้ด้วย เพราะเหตุการณ์มันฉุกละหุกเหลือวิสัยจริงๆ ฉันก็ผิดเองที่แตกฝูงแตกพวกออกมา ฉันเป็นคนอ่อนแอที่สุดในคณะ และทำความลำบากใจให้คุณมาตลอด”

“อย่าไปพูดถึงมันเลย เบล เหตุร้ายมันจะเกิด มันก็ต้องเกิด และไม่ใช่ความผิดของคุณด้วย ก็เพราะเห็นว่าคุณอ่อนแอไม่ประสีประสาที่สุดในคณะนะซิ ผมจึงต้องคอยระวังจับตาดูคุณอยู่ตลอดเวลา ระหว่างเกิดเหตุ...เป็นยังไงบ้าง ตอนนี้ผมรู้สึกว่าคุณจะเจ็บมาก”

เบลนิ่ง กัดริมฝีปากแน่น รพินทร์ดันไหล่หล่อนออกไปจ้องมองจากแสงไฟไปตลอดกาย แล้วอุทานออกมาเบาๆ ที่เห็นแผลเหวอะหวะจากรอยกระแทกขีดข่วนอันเกิดจากกิ่งไม้หนามแหลม แง่หิน และรากไม้ สารพัดสิ่งที่หล่อนวิ่งไปปะทะชน เขาเลิกเสื้อผ้ารอยขาดนั้นดู ครางออกมา

“ยับไปหมดทั้งตัวแล้ว เบล...คุณมีชุดปฐมพยาบาลติดเป้หลังมาด้วยหรือเปล่า?”

หล่อนยังไม่ตอบในทันทีนั้น เอนหลังไปนั่งหลับตาพิงหินหายใจรวยๆไม่สนใจไยดีอะไรกับร่างกายอันเต็มไปด้วยบาดแผลของตนเองทั้งสิ้น พรานใหญ่ใช้ไฟฉายส่องตรวจดูลงไปในเป้หลังของหล่อนอีกครั้ง รื้อของทุกชิ้นออกมากองเรียงกันไว้ และในที่สุด ก็พบกล่องอะลูมิเนียมขนาดย่อมๆ กล่องหนึ่ง เมื่อเปิด

ออกดูก็พบว่ามันเป็นชุดปฐมพยาบาลขนาดกระเป๋า มีทั้งสำลี ผ้าพันแผล ยาฆ่าเชื้อ ยาทาแผลสด ยาเม็ดหลากๆ สีอย่างละนิดหน่อย เข็มฉีดยาและตัวหลอดยาฉีด ซึ่งเขาไม่เข้าใจว่า มันเป็นยาฉีดชนิดใดบ้าง 2-3 ชุด วางเรียงอยู่ในช่องอย่างเป็นระเบียบ

"เอาละ นอนลง นอนหงายราบไปกับพื้นก่อน ผมจะจัดการกับบาดแผลให้"

เขาออกคำสั่งเบาๆ

หล่อนสั่นศีรษะ ยังคงนั่งหลับตานิ่งอยู่ตามเดิม ไม่พูดอะไรมีอาการเหมือนจะเคลิ้มเข้าภวังค์

"ได้ยินที่ผมพูดนี่ไหม บอกว่าให้นอนลง!"

เสียงรพินทร์เกือบจะเป็นตวาด

"อย่าดุฉันซิ คนกำลังจะตายอยู่แล้ว ยังจะตะคอกไปถึงไหน?"

หล่อนพดปนสะอื้น

"ไม่อยากให้ดุ ก็อย่าขัดคำสั่ง ผมช่วยหิ้วคุณรอดมาถึงขนาดนี้แล้ว คุณจะท้อแท้ทอดอาลัย อยากปล่อยตัวเองให้ตายแล้วมาพูดทำไมว่า ขออย่าให้ผมทิ้งคุณ!"

หางเสียงของเขาคงกระด้างอยู่เช่นนั้น

เบลทอดกายลงนอนหงายเหยียดยาวโดยดี เอามือทั้งสองปิดหน้าไว้ รพินทร์เริ่มตรวจดูร่างกายส่วนหน้าของหล่อนนับตั้งแต่ข้อเท้าขึ้นมา ตรงตำแหน่งที่กางเกงเสื้อผ้าฉีกขาด ซึ่ง

ฟ้องอยู่แล้ว พบริ้วรอยขีดข่วนเป็นแผลที่ไหน เขาก็เอาสำลีชุบยาฆ่าเชื้อเช็ดชำระก่อน แล้วใช้ปลาสเตอร์ปิด บาดแผลเหล่านั้น ลึกบ้าง ตื้นบ้าง แต่ก็ไม่เปิดกว้างออกไปถึงกับจะต้องเย็บทุกครั้งที่เขาเอายาฆ่าเชื้อเช็ด กายของหล่อนสั่นเทาด้วยความแสบ

ไล่ละขึ้นมาจนถึงโคนขาอ่อน ซึ่งมีเศษไม้แหลมอันขนาดนิ้วก้อยตำทะลุกางเกงเป็นปากฉลามเสียบคาอยู่บริเวณท่อนขาด้านนอกใกล้ตะโพก ประมาณ 1 องคุลี โชคดีที่มันไม่เสียบในแนวตรง แต่เสียบผิวเฉียงขึ้น พรานใหญ่ใช้แหนบของชุดพยาบาลคีบแล้วกระชากออก เบลร้องออกมาเบาๆ เลือดไหลออกมาจากบาดแผลนั้น เขาอุดสำลีอัดไว้ชั่วขณะหนึ่ง แล้วเช็ดด้วยทิงเจอร์ เบลกัดฟันกรอด บิดตัวเป็นเกลียว ตะปบมือขยุ้มไหล่เขาไว้แน่น

“อ๊าวว์! เบาๆ หน่อยซิ จะฆ่าฉันหรือยังไง”

“แผลนี้ไม่เข้าท่าอยู่นะ อาจต้องเย็บ!”

เขาบอก

“ไม่ต้อง!...”

หล่อนรีบบอกมาโดยเร็ว

“ถึงแม้จะมีคู่รักเป็นหมอ คุณก็อย่านึกว่าตัวเองจะพลอยเป็นหมอไปด้วย เอาไว้ฉันจัดการเองหรือไม่ก็รอคริสจัดการตอนนี้คุณเอาปลาสเตอร์ปิดไว้ก่อน”

“ก็เมื่อคุณเป็นหมอด้วยตัวเอง คุณก็น่าจะรู้ว่ามีแผลตรงไหนบ้างที่มันอยู่ในชั้นฉกรรจ์ มียาแก้ปวด แก้อักเสบ และกันบาดทะยักมาด้วยหรือเปล่า”

"มี แต่เดี๋ยวรอให้มีกำลังสักนิด ฉันจะจัดการเอง คุณอยากจะช่วยฉัน ก็ช่วยเฉพาะตรงที่คิดว่าช่วยได้ก่อนก็แล้วกัน"

รพินทร์ป้ายแขนเช็ดหน้าผาก แล้วใช้ปลาสเตอร์ชิ้นใหญ่ซึ่งมีตัวยาอยู่ด้วยปิดเข้าไป พอเสร็จสรรพบริเวณนั้น เขาก็ตบๆ ลูบคลำดูตามกลางลำตัวของหล่อน เบลรีบลดมือทั้งสองที่ปิดหน้าอยู่ มาตะครุบซ้อนกันปิดบริเวณเนินสามเหลี่ยม วี.กลางลำตัวไว้ รพินทร์หัวเราะหึๆ บอกว่า

"ผมไม่คิดว่า ผมจะเป็นหมอทางนรีเวชตรวจภายในของคุณหรอก เพราะฉะนั้นไม่ต้องปิด และก็ไม่คิดว่าคุณจะ 'แจ็ก-พ็อต' ถูกอะไรมันเสียบเข้าไปตรงมอนส์พิวบิสของคุณ!"

"อยากให้ 'มัน' เสียบ แต่มันก็ไม่ยอมเสียบ!"

หล่อนตะโกนใส่หน้าเขาอย่างมีความหมาย จากจิตใต้สำนึก

รพินทร์ไม่ใส่ใจ บอกต่อมาว่า

"เอาละ คลำดเอง บริเวณหน้าท้อง ลิ้นปี่ โดนอะไรเข้าบ้างไหม"

"ไม่มี"

"เลือดมันทะลักออกมามากจากเสื้อ ตรงบริเวณอกขวาของคุณ"

หล่อนเลื่อนมือมากุมอยู่ตรงนั้น พร้อมทั้งหายใจสะท้านเสือกแต่ไม่พูดอะไร รพินทร์ถามอีก

"โดนอะไรเข้าแถวนั้น"

"ถ้า...ไม่หนามใหญ่ ก็รากไม้คมที่โผล่ออกมาจากฝั่งฝ่าห้วยตอนวิ่งผ่าน"

“ถอดเสื้อออก !”
เขาสั่งเฉียบขาดอีกครั้ง
เบลสั่นศีรษะโดยเร็ว ร้องออกมาบอกว่า

“แดมน์! ยู อาร์ นีเธ่อร์ ด็อกเตอร์ นอร์ ฟัคเก้อร์, ไอ โว้น’ท โชว์ ยู มาย เบรสท์”

“ดู ควัอท ไอ เซด อาเธ่อร์ไว้ส ไอ’ล คิลล์ ยู! อันเดอร์สแตนด์?”

รพินทร์คำรามอย่างหัวเสีย จับหน้าหล่อนเขย่าไปมา
เบลสงบนิ่งการดิ้นรน ลืมตาขึ้น ก็เห็นสายตากร้าว จริงจัง เฉียบขาด แต่ลึกลงไปในประกายชาเย็นนั้น มีความปรานีแฝงซ่อนอยู่ลึก

“โอเค...”

หล่อนบอกเบาๆ แหวกอกแจ๊กเกตออก แล้วรูดซิปเสื้อเดินป่าที่สวมอยู่ด้านใน ซึ่งเป็นรอยสิ่งแหลมคมกรีดกระชากขาดไว้เป็นทางยาว ราวกับถูกคมมีดเฉือน ถันทั้งสองเต้าภายใต้ห่อของบราเซียร์ตระหง่านเงื้อมอยู่ในสายตาเขา **ท่ามกลางแสงไฟแบตเตอรี่ที่ส่องอยู่ใกล้ๆ บราฯ สีดำ ตัดเนื้อสีชมพู มีรอยกรีดขาดเป็นทางห้อยรุ่งริ่ง รพินทร์แยกเขี้ยว หรี่ตาลงอย่างสยอง เขายังไม่แน่ใจว่าบาดแผลใต้ถันซีกขวาของหล่อน จะฉกรรจ์สักขนาดไหน แต่ที่เห็นอยู่ในขณะนี้ เลือดยังคงซึมอยู่ปริ่มๆ ไหลเป็นทางไปยังสีข้าง และหน้าท้องแบนราบที่หายใจแขม่วอยู่โดยไม่ขาดระยะ**

จากลักษณะภายนอกที่เห็น โดยยังไม่ได้ปลดบราฯ ออก รพินทร์ใจหาย ลดเสียงแผ่วลง

“เบล คุณโดนมากนะ แผลนั้น รู้สึกเป็นยังไงบ้าง?”

“ฉันไม่มีความรู้สึกอะไรทั้งนั้น มันชาไปหมดทั้งตัว อยากนอนหลับและก็ไม่ตื่นอีกแล้ว”

หล่อนบอกอย่างระโหย

รพินทร์สงสารจนบอกไม่ถูก ก้มลงมาจูบแก้มแผ่วเบาเหมือนจะเป็นการปลุกปลอบแล้วกระซิบ

“เทค อิท อีซีย์, ฮันนี่, ตราบใดก็ตามที่ยังมีผมอยู่ใกล้คุณอย่างนี้ คุณจะไม่เป็นอะไร”

“จริงนะ?”

“จริง!...ขออนุญาตผมถอดบราคุณออกดูให้ชัดๆ หน่อยนะ”

แล้วรพินทร์ก็เอื้อมมือไปที่ขอเกี่ยวบราเซียร์ ซึ่งเป็นลักษณะเกาะกันอยู่ด้านหน้า ขยับจะปลดออก เบลเอามือกุมมือเขาไว้

“รพินทร์...”

“อือหึ่มม์...?”

“คุณชอบฉันบ้างไหม”

“ผมเอ็นดูคุณเสมอ”

“รักไหม...สักนิดเดียวก็ยังดี”

“มาก แต่รักคุณอย่างน้องสาว อย่างเพื่อนร่วมตาย”

“แล้วกับคริสล่ะ?”

“เหมือนกัน”

อิสซาเบลถอนใจยาวเยือกที่สุด แล้วปล่อยมือออกจากเขา หลับตาลงพึมพำ

"ฉันมาพบคุณช้าเกินไป ฉันรักคุณ แต่คุณไม่สนใจฉันเลย เอาละ อยากจะทำอะไรก็ทำเถอะ ฉันคิดว่าฉันจะหลับและคงจะไม่ตื่นอีกแล้ว"

"น้องสาว คุณต้องตื่น และต้องต่อสู้กับชะตากรรมอีกต่อไป!"

อย่างแผ่วเบา จอมพรานค่อยๆ ปลดตะขอออก พอบราฯ สปริงตัวดีดผละออกจากกัน มองเห็นถันงามข้างนั้นได้ถนัด รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็แทบผงะ ทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ

อันเนื่องจากสภาพนอนหงายเหยียดยาวของเบล มีแผ่นหลังราบกับพื้น เต้าทั้งสองจึงตั้งเชิดชันขึ้น ทำให้มองเห็นส่วนด้านล่างของถันซีกขวามือได้ โดยไม่ถูกก้อนเนื้อนั้นคล้อยลงมาปิดไว้

แผลราวกับคมมีดกรีดเฉือนเป็นเส้นทางยาว ปรากฏอยู่ด้านใต้ยาวประมาณ 3 นิ้วครึ่ง เป็นแนวเหมือนจะเชือดตัดพุ่ม-พวงก้อนนั้นออกไปด้วยมือของมนุษย์ประเภทซาดิสม์ เพียงแต่ว่ามันได้ถูกยับยั้งไว้ได้ทันการ ก่อนที่จะลงคมมีดเข้าไปได้มากกว่านั้นเท่านั้น โลหิตยังไหลรินออกมาปริ่มๆ เป็นระยะ และไม่มีท่าทีว่าจะหยุด

รพินทร์เลื่อนตะเกียงอันเป็นกลักแบตเตอรี่แห้งเข้ามาใกล้เพื่อให้เห็นถนัดยิ่งขึ้น และใช้ไฟฉายประจำตัวจี้เข้าไปอีกเพื่อสำรวจสภาพบาดแผลให้แน่ชัด ทุกครั้งที่หล่อนหายใจ ทรวงอก

กระเพื่อมขึ้นลง เลือดเป็นลิ่มทะลักออกจากรอยแผลทางยาวนั้น

มือของจอมพรานเริ่มสั่น เขาจะต้องลงมือปฏิบัติการอย่างใดอย่างหนึ่งลงไปเดี๋ยวนี้ เพราะสภาพที่ตรวจพบ มันจัดว่าเป็นบาดแผลค่อนข้างฉกรรจ์ และเลือดไหลไม่ยอมหยุด แต่เขาจะทำอย่างไรดีในภาวะเช่นนี้ อย่างน้อยที่สุดก็ต้องจัดการห้ามเลือดไว้ก่อน ทว่าตำแหน่งของบาดแผลบนเต้านมด้านล่างมองไม่เห็นทางเลย ว่าจะใช้วิธีห้ามเลือดได้อย่างไร เขารู้จักสมุนไพรอันศักดิ์สิทธิ์ยิ่งในการพอกเข้าไปเพื่อห้ามเลือดได้อย่างชะงัด แต่ในเวลาขณะนี้ เขาจะไปหามาได้จากไหน หันขวับไปทางกล่องอะลูมิเนียมสำหรับปฐมพยาบาลของเบลเองที่วางอยู่ข้างๆ คว้าหมับขึ้นมาตรวจดู แต่แล้วก็เม้มริมฝีปากแน่น มืดแปดด้านไปหมด แต่ลักษณะของยาแต่ละอย่างมันไม่เหมือนกับยาในท้องตลาดที่เขาเคยเห็นเคยใช้ แต่ละชนิดดูเหมือนจะใช้สีและตัวอักษรย่อที่ประทับอยู่เป็นรหัสทั้งสิ้น ไม่อาจบอกได้ถูกว่า ชนิดใดใช้ในวัตถุประสงค์ไหน ก็คงจะเป็นเจ้าตัวคนเจ็บเองในขณะนี้ หรือฝ่ายนายจ้างอเมริกันของเขาเท่านั้นที่รู้ได้

เขาพบเข็มและเอ็นสำหรับเย็บบาดแผลอยู่ในซอกหนึ่งของกล่องนั้นด้วย คว้าขึ้นมาแล้ว แต่ก็ยังลังเล ไม่กล้าที่จะกระทำอะไรลงไป เพราะไม่มีความรู้ในทางแพทย์ลึกซึ้งมาก่อน

“เบล...เบล...”

เขย่าแก้มของหล่อนเบาๆ พร้อมกระซิบเรียก

อเมริกันสาวคงนอนนิ่ง หายใจรวยๆ อยู่เช่นนั้น หล่อนไม่กระดิกกระเดี้ย หรือแสดงอาการว่าจะรับรู้ในการเรียกอย่าง

รุ่มร้อนของเขาเลย ลักษณะเป็นลมหมดสติไปแล้ว ไม่ว่าเขาจะพยายามเรียกสักเท่าใด หล่อนก็คงไม่รู้สึกตัวอยู่เช่นนั้น แม้กระทั่งฝ่ามือแผ่วเบาของเขาที่แตะมายังเต้าข้างนั้นแล้วเลิกเสียขึ้นไป เพื่อจะตรวจดูความลึกของบาดแผล เพียงแค่ผลักถันข้างนั้นให้เผยอเอนสูงไปด้านบนเท่านั้นก็มองเห็นไขมันสีเหลืองออกมาจุกตามรอยแนวแผลที่ถูกบาดลึกนั้น รพินทร์แยกเขี้ยวเริ่มหันไปมาอย่างกระสับกระส่าย

“เบล!...โปรดเถอะ ถ้าคุณยังพอรู้สึกตัว ได้ยินเสียงผมอยู่บ้าง จงพูดกับผม...อธิบายให้ผมรู้ว่าผมควรจะทำยังไงกับแผลใต้อกของคุณ มันลึกมากนะ แล้วเลือดก็ไม่ยอมหยุด!”

รพินทร์พูดกรอกเข้าไปที่ช่องหูของหล่อน ผู้ไม่มีอาการขยับเขยื้อนไหวติงเลย เว้นไว้เสียแต่ลมหายใจที่ยังมีอยู่เท่านั้น

ระหว่างที่ยังพะว้าพะวัง ทำอะไรไม่ถูกอยู่นี้ ก็แทบสะดุ้งขึ้นสุดตัวเสียงออดเรียกจากวิทยุรับส่งขนาดจิ๋วดังขึ้นพร้อมกันทั้งสองเครื่อง ทั้งเครื่องที่เหน็บเอวเขาอยู่ และเครื่องของเบลที่อยู่ในเป้หลังของหล่อนซึ่งวางอยู่ใกล้ๆ มันดังถี่ๆ อยู่เป็นระยะ นั่นหมายความว่าพรรคพวกคนหนึ่งคนใดทางฝ่ายโน้นได้พยายามกดคีย์เรียกมาแล้ว และกระแสคลื่นเข้ามาบังคับให้เกิดเสียงออดสัญญาณขึ้น แม้ว่าวิทยุของเขาและเบลจะอยู่ในภาวะปิดสวิตช์ไว้ก็ตาม

พรานใหญ่ได้สติ และเฉลียวคิดขึ้นมาได้ในทันทีนั้น ถูกแล้วเขาต้องการติดต่อกับฝ่ายโน้นโดยเร็วที่สุด ในทันทีที่ตนเอง

อยู่ในที่ปลอดภัยพอสมควรแล้ว แต่ก็มามัววุ่นวายกับเหตุการณ์เฉพาะหน้าอันเกิดจากความบาดเจ็บของอิสซาเบลเสียก่อน จนทำให้ลืมเครื่องมือการติดต่อเสียอย่างสนิท กระทั่งทางฝ่ายโน้นเป็นฝ่ายกดสัญญาณเรียกหามาเอง

รพินทร์คว้าเครื่องของเบลที่วางอยู่กับพื้นขึ้นมาทันที เปิดสวิตช์ขึ้นแล้วกรอกคำพูดลงไปเร็วปรื๋อ

“จากรพินทร์!...ผมได้รับสัญญาณเรียกแล้ว ถ้าได้ยินเสียงผมตอบด่วน”

“เราได้ยินเสียงของคุณชัดเจนพอสมควร รพินทร์! ขอทราบขณะนี้คุณกับเบลอยู่ที่ไหน?”

เสียงห้าวๆ ร้อนรนพอกัน ที่ดังอ้าวออกมาจากลำโพงในตัววิทยุรับส่งขนาดเล็กชนิดมือถือ เป็นเสียงของ ดร.สแตนลีย์ หัวหน้าคณะ

“ผมกับเบล อยู่ในที่ปลอดภัยแล้ว ขอทราบก่อนว่าทางด้านคุณเป็นอย่างไรบ้าง?”

จอมพรานพูดเร็วปรื๋อ

“เราทุกคนทางด้านนี้ปลอดภัยเรียบร้อยดีพอสมควรแล้ว! ไอ้กองทัพหมานรกแตกกระจายออกไปหมด ผมและลูกหาบของคุณสองสามคน ถูกมันกัดเอาบ้าง แต่ไม่สาหัสอะไร และเรามียาที่จะป้องกันพิษโรคกลัวน้ำของมันพร้อม นอกนั้นเรียบร้อยดีทุกคน เราทั้งหมดยังแขวนอาศัยกันอยู่บนกิ่งไทรใหญ่นี่ ยังไม่กล้าลงไป”

“อย่าเพิ่งลงมา! อยู่บนนั้นก่อนอีกสัก 15 หรือ 20 นาที”

ทั้งสองฝ่ายพูดจาตอบโต้กันอย่างรวดเร็วโดยเฉพาะทางด้านรพินทร์ลิ้นรัวพันกัน และบางประโยคจากความรีบด่วนทำให้เขาพดเยอรมันออกไปเพราะความพลั้งเผลอ เกิดจากอาการเร่งร้อน แต่ไม่มีปัญหา ทางด้านนายจ้างอเมริกันของเขาเข้าใจได้ดี

“ให้ระวังเรื่องไฟป่าไว้ด้วย! ดูให้ดี มันลุกลามใกล้ต้นไทรเข้ามาหรือเปล่า ถ้าเห็นท่าไม่ดีช่วยตัวเอง อย่าให้ถูกเผาทั้งเป็นจากระเบิดเพลิงของพวกคุณเอง”

“ไม่ต้องห่วงเรื่องนั้น”

ผู้ตอบพูดเร็วปรื๋อมาในครั้งนี้เป็นเสียงของคี๊ธ

“ไฟไหม้ป่ารอบตัวเราก็จริง แต่มันอยู่ในรัศมีห่างเกินกว่าที่จะลามมาติดที่นั่น ที่เราขึ้นมายึดอาศัยอยู่นี่ได้หรอก อีกสักชั่วโมงเชื่อว่ามันคงจะมอดดับหมด ทางด้านคุณเป็นยังไงบ้าง?”

“เอาละ ขอทราบเพียงเท่านี้ก่อน รายละเอียดมากกว่านี้ค่อยว่ากันทีหลัง ผมขอติดต่อกับคริสด่วนที่สุด คริส! ขณะนี้ผมต้องการพูดกับคุณ!”

เสียงประโยคหลังของเขา แทบเป็นตะโกนละล่ำละลัก

“คริสพูด มีอะไรด่วนรพินทร์”

เสียงแหลมของแม่นักเคมีฟิสิกส์ ดังสวนตอบมาทันทีแสดงว่าหล่อนเปิดวิทยุรับฟังการติดต่อมาตั้งแต่ต้น

“คุณอยู่ที่ไหนกับพรรคพวกเราทุกคนบนต้นไทรใช่ไหม?”

“ใช่ เราทุกคนกลายเป็นฝูงลิงอยู่บนต้นไม้ที่ช่วยชีวิตเราต้นนี้”

“เอาละ คริส! ฟังให้ดี ผมจะพูดช้า ๆ...”

เขาพยายามระงับความตื่นเต้น กระวนกระวายใจ บังคับเสียงให้เป็นปกติ ตาจับนิ่งอยู่ที่ใบหน้าอันซีดเซียว ตาปิดสนิทของเบล ซึ่งนอนหงายเปิดอกหราอยู่ตรงหน้า

“เบลขณะนี้นอนหมดสติอยู่ตรงหน้าผม ไม่ได้รับอันตรายจากฝูงหมาป่า แต่บาดเจ็บ ผมคิดว่าค่อนข้างสาหัส...”

“เขาโดนอะไร เป็นยังไงบ้าง บอกเร็ว!”

คราวนี้ฝ่ายโน้นถามพรวดพร้อม ๆ กัน เกือบจะเป็นเสียงเดียว มันมีทั้งสแตนลีย์ คี๊ธ เชิดวุธ และคริสตินา่

“ระหว่างที่เราวิ่งหนีมาด้วยกันเข้าใจว่าเบลคงจะถกปลายพนามแหลมคมขนาดใหญ่ หรือมิฉะนั้นก็แง่หินคมบาดเฉือนหน้าอก บริเวณเต้านมซีกขวาด้านล่าง เลือดออกไม่หยุด และขณะนี้เป็นลมหมดสติไม่รู้สึกตัวเลย คงเป็นเพราะเหนื่อยมากและอ่อนเพลียมากจากการเสียเลือด ขณะนี้เลือดยังไหลไม่หยุด! ผมไม่มีปัญญาที่จะห้ามเลือด หรือจัดการอย่างไรได้”

มีเสียงร้องแซ่ดมาจากฝ่ายนายจ้างของเขาทางด้านโน้นอย่างตระหนก แล้วเสียงชัดเจนของคริสก็ดังถามมาว่า

“ขณะนี้คุณกับเบลอยู่ที่ไหน?”

“อย่าเพิ่งถามในข้อนั้น ถึงอย่างไรคุณก็ยังเดินทางมาที่นี่ในตอนนี้ไม่ได้ ผมขอสั่งให้ทุกคนอยู่บนต้นไม้นั้นก่อน อย่าได้ลงมาเป็นอันขาด เพราะอันตรายยังแวดล้อมอยู่ทุกขณะ ย้ำว่าทุกคนจงอยู่บนต้นไม้ก่อน และให้ระวังเรื่องไฟป่าจะลามมาถึงด้วย ขณะนี้ผมเพียงแต่ต้องการคำแนะนำในด้านปฐมพยาบาลจากคุณก่อนเท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งห้ามเลือดไว้ก่อน”

“บอกลักษณะของบาดแผล!!”

เสียงคริสเครียด เต็มไปด้วยความกระวนกระวายชัด

“เหมือนคมมีดบาดหรือเฉือน เป็นทางยาวประมาณ 3 นิ้วครึ่ง ต่ำกว่าระดับหัวนมลงไปราว 3 นิ้ว กว้างราว 2 มิลลิเมตร ลึกเท่าไหร่ไม่ทราบได้ เพราะมีไขมันออกมาจุก เลือดยังไหลออกมาตลอดเวลา”

“เป็นแผลเรียบ หรือแผลขาดเหวอะหวะ กะรุ่งกะริ่ง?”

คริสซักต่อมาโดยเร็วชนิดที่เขายังไม่ทันจะบอกจบประโยคเสียด้วยซ้ำ

“เป็นแผลเรียบ เหมือนถูกมีดกรีด แต่มีรอยช้ำมากที่ปากบาดแผล”

“ขณะนี้ไม่ได้สติเลยรึ?”

“ไม่รู้สึกตัวเลย ก่อนหมดสติไป บอกแต่เพียงว่ารู้สึกชาไปหมดทั้งตัว”

“ค้นที่ย่ามหลังประจำของเบล คุณจะพบชุดปฐมพยาบาลขนาดกระเป๋า บรรจุอยู่ในกล่องอะลูมิเนียม...”

“พบแล้ว ขณะนี้เปิดอ้าวางอยู่ตรงหน้าผม”

“เอาละ ฟังให้ดี ฉันจะพูดช้าๆ เช่นกัน ถ้าไม่เข้าใจอะไรให้ถามซ้ำมาทันที”

“กำลังฟังอยู่”

“ขวดพลาสติกสีขาว รหัสเอ็กซ์ 2 กลิ่นคล้ายๆ น้ำยาทาหลังโกนหนวด คือยาฆ่าเชื้อ”

“พบแล้ว และเอามาใช้แล้ว กับบาดแผลเล็กน้อยส่วนอื่นก่อนที่เบลจะหมดสติไป”

“ดีมาก! คราวนี้ค้นให้ดี ใจเย็นๆ คุณจะเห็นหลอด

พลาสติกเล็กๆ สีขาวเหมือนกัน หมายเลขรหัสเอ็กซ์ 3 พิมพ์ด้วยตัวสีดำเห็นชัด...”

รพินทร์ฉายไฟลงไปในกล่องเวชภัณฑ์ค้นหาอย่างรวดเร็วอีดใจ ก็พบตามคำสั่งทางเสียงวิทยุบอกนั้น

“โอเค พบแล้ว!”

“ในนั้น เมื่อแกะฝาที่ซิลไว้ด้วยอะลูมิเนียมอ่อนออก ข้างในจะบรรจุผงละเอียดสีขาวเหมือนแป้ง นั่นคือ ผงยาห้ามเลือด... คุณได้ยินที่ฉันพูดนี่ไหม?”

“ได้ยินชัดเจน ต่อไปซิ...”

“ใช้สำลี แตะยาฆ่าเชื้อให้เกิดความชื้น สำลีใช้ปากคีบเล็กๆ จับไว้ อย่าใช้มือคุณซึ่งไม่สะอาดพอ แล้วเอาสำลีนั้นแตะกับผงยาห้ามเลือด ค่อยๆ ซับไปให้ตลอดแนวแผล พยายามอัดตัวยาเข้าไปตามรอยแผลให้มากที่สุด ครั้งแรก เลือดจะซึมผ่านตัวยาออกมาก่อน แต่ภายใน 2 นาที เลือดจะแข็งตัวและหยุดสนิท...เอาละ จัดการตามที่บอกนี่ก่อน สงสัยอย่างใดให้เดามาทันที”

“ทราบ! จะปฏิบัติเดี๋ยวนี้”

รพินทร์ดำเนินการอย่างฉับพลันตามคำสั่งจากคริสติน่าโดยผ่านวิทยุรับส่งนั้นทันที ฝ่ายโน้นก็เงียบกันไปชั่วขณะ เหมือนจะรอฟังข่าวคืบหน้าจากเขา โดยยังไม่พูดหรือส่งคำถามใดๆ มา

สองสามอึดใจใหญ่ต่อมา ทุกอย่างก็เสร็จสิ้นลงตามข้อแนะนำของคริส ตัวยาห้ามเลือดนั้นศักดิ์สิทธิ์ยิ่ง บัดนี้เลือดที่

ทะลักออกมาเป็นลิ่มๆใต้ถันของเบลเกาะตัวแข็งแล้วตรงบริเวณบาดแผล และหยุดไหลอีกต่อไป รพินทร์เอาตัวยานั้น ไปแต้มที่บาดแผลตรงโคนขาของเบลอีกแห่งหนึ่ง เพราะเห็นว่ามันยังซึมโชกปลาสเตอร์ที่ปิดไว้ชั่วคราว นอกนั้นไม่มีแผลเลือดออกมากนัก นอกจากถลอกเลือดซิบๆ เท่านั้น และมันหยุดไปเองเมื่อปลาสเตอร์สกัดไว้

ระหว่างที่เขายังง่วนอยู่นั้น ทางโน้นคงจะร้อนใจ ทนอยู่ไม่ไหว ภายหลัง 2 นาทีผ่านไป ดร.สแตนลีย์จึงถามมาอย่างกระวนกระวายว่า

“เป็นยังไงบ้าง รพินทร์?”

“เรียบร้อยครับ เลือดหยุดแล้ว!”

“ตรวจชีพจรเป็นไหม รพินทร์?”

เสียงขรึมๆ ของคริสถามมาอีก

“พอตรวจได้”

“เอาละ จับชีพจร แล้วรายงานให้รู้ ไม่ต้องจับแช่ตลอดทั้งหนึ่งนาทีให้เสียเวลาหรอก เอาเพียงแค่ 15 วินาที แล้วเอา 4 คูณ”

พรานใหญ่ผู้กลายเป็น ‘หมอจำเป็น’ เรียนจากคำสั่งทางอากาศ เอื้อมมือไปจับมือคนเจ็บทันที ยื่นนาฬิกาเดินป่าของเขาเข้าไปที่ตะเกียงแบตเตอรี่ ไม่ถึงอึดใจ ก็รายงานไปว่า

“ประมาณ 52 หรือ53 ครั้ง ต่อนาที แต่ได้ระดับสม่ำเสมอ”

“ชีพจรเต้นช้าไป! เบลสลบไปแล้ว! อาจเป็นเพราะเสียเลือดมาก...”

เสียงคริสร้องลั่น ออกจากลำโพงวิทยุที่ตั้งอยู่ใกล้ๆ ตัว

“จะให้ผมทำยังไงต่อไป?”

“ใจจริงฉันแล้ว ฉันต้องการไปถึงที่คุณและเบลเดี๋ยวนี้ซึ่งน่าจะเป็นไปได้ โดยให้บุญคำนำไปคงไม่ผิดทาง หรือเสียเวลามากนัก เพราะมีวิทยุที่จะเรียกสอบทิศทางกันได้อยู่แล้ว แต่คุณก็ห้ามฉันไว้”

“อย่าพยายามบุกบั่นมาที่ผมในตอนนี้เป็นอันขาด ถ้าคุณยังไม่อยากฆ่าตัวตาย...”

เขาบอกออกไปอย่างเฉียบขาด

“ถึงผมไม่ใช่หมอ ผมก็แน่ใจว่าเบลจะไม่เป็นอะไร จากการหยุดเลือดไว้ได้แล้วเช่นนี้ คงไม่สายเกินไปหรอก คุณบอกมาดีกว่า ว่าผมจะทำอะไรอย่างไรต่อไปได้อีกบ้าง เพื่อเป็นการช่วยเพื่อนคุณให้มากกว่านี้ ถ้าเป็นไปได้ ผมต้องการเย็บบาดแผลของเบล!”

“บ้า!...เนื้อคน ไม่ใช่ผ้าหรือรองเท้า ที่คุณจะเย็บได้ง่ายๆ ต่อให้คุณเย็บแล้วฉันก็ต้องเลาะออก และเย็บใหม่อยู่ดี เมื่อฉันไปถึง สำคัญว่าเลือดหยุดแล้วเป็นใช้ได้ และต่อให้ฝีมือเย็บจะประณีตสักขนาดไหน เพื่อนของฉันก็เสียโฉมไปแล้ว ในร่างกายส่วนที่สวยงามที่สุดแห่งหนึ่งของเขา”

รพินทร์หัวเราะหึๆ

“เสียโฉมที่นม ก็ยังดีกว่าเสียโฉมที่หน้า และเสียโฉมที่ไหน ก็ยังดีกว่าต้องฝังเพื่อนของคุณไว้กลางป่า เอาละ ไม่ให้เย็บก็ไม่เย็บ”

“โธ่! เบล นมฉีกเสียแล้ว”

เสียงครางเป็นภาษาไทยของเชิดวุธแว่วออกมาจากลำโพง

วิทยุ รพินทร์จุ๊ปากลั่น

“อย่ากังวลไปเลยน่า คุณวุธ นมฉีกก็ยังดีกว่าอย่างอื่นฉีก แล้วมันก็ซ่อนอยู่ข้างใต้ เวลายืนจะมองไม่เห็นหรอก นอกจากคุณจะเลิกขึ้นหรือให้หล่อนนอนหงายเท่านั้น จะตายห่ากันหมดทุกคนอยู่แล้ว ยังบ่นอะไรไม่เข้าเรื่อง!”

“พี่เองล่ะ เป็นยังไงบ้าง?”

เชิดวุธเพิ่งมีโอกาสได้พูดกับเขา

“ผมไม่เป็นอะไรหรอก เพียงแค่วิ่งลิ้นห้อยเท่านั้น ไม่ได้หลบไอ้หมาเวรพวกนั้น แต่หลบระเบิดกับลูกปืนของฝ่ายพวกคุณซัดกันมั่วเหลือเกิน ไม่ดูทิศทางกันบ้างเลย! กรุณาอย่าเพิ่งพูดแทรกอะไรตอนนี้ ผมคิดว่าคริสคงมีธุระสำคัญที่จะพูดกับผม...ว่ามาคริส มีอะไรที่ผมต้องปฏิบัติต่อ”

“จูบเจ้าหญิงนิทราสักหน่อยเป็นไง บางทีอาจจะฟื้นรู้สึกตัวขึ้นได้”

“ผมไม่มีอารมณ์ขันกับคุณในขณะนี้ และไม่มีอารมณ์ที่จะรับกับเสียงกระแทกแดกดัน ประชดประชันของใคร เพื่อนคุณอาจตายก็ได้ ถ้าคุณมัวแต่เหน็บแนมอะไรอยู่ สำหรับผมนั้นทำหน้าที่ของผมอย่างดีที่สุดแล้ว ขอให้ทุกคนฝ่ายคุณเข้าใจไว้เสียด้วย!”

น้ำเสียงของเขาเหี้ยมเกรียมขึ้น

มีเสียง ดร.สแตนลีย์บ่นพึมพำ ต่อว่าอะไรคริสอยู่ ฟังไม่ได้ศัพท์แว่วออกมา แล้วต่อไปก็เป็นเสียงเครียดขรึมของคริสตินา

“ฉีดยาเข้าเส้นเลือดเป็นไหม?”

“คิดว่าพอเป็น”

“เคยหรือเปล่า?”

“เคยฉีดให้ตัวเอง แล้วก็พวกบ้านป่าทั้งหลาย ถ้าจำเป็น”

“ตรวจในกล่องเวชภัณฑ์อีกครั้ง...”

เป็นคำสั่งของคริส ที่กลับไปจริงจัง ระมัดระวังเหมือนเดิม

“ใช้เข็มเบอร์ที่เล็กที่สุด ส่วนตัวยา ดูที่แผงด้านที่บรรจุหลอดยาฉีดไว้จะเห็นหลอดเล็กๆ อยู่ในช่องเรียงอยู่ 4-5 หลอด ฟังให้ดี...เลือกเอาหลอดที่มีรหัสวี 12 ในนั้นบรรจอย่เพียงแค่ 2 ซี.ซี. ก่อนและหลังนั้นใช้ยาฆ่าเชื้อเช็ดผิวหนัง”

“ถ้าเบลเป็นอะไรลงไป เพราะการสั่งผิดของคุณผมไม่ขอรับรองใดๆ ทั้งสิ้น”

“ถ้าคุณใช้ยาไม่ผิดประเภท เบลจะไม่เป็นอะไรเลย หรือถ้าไม่แน่ใจก็ไม่ต้องฉีด”

“วี 12...เดินตัวยาช้าๆ ถูกต้อง?”

“ถูกต้อง!”

“บอกให้ทราบนิด มันช่วยอะไรเบลในด้านไหน”

“ก็จะช่วยให้เบลมีแรง ฟื้นขึ้นมารีดซีเมนของคุณออกมาได้ยังไงล่ะ ไปอยู่ด้วยกันกลางป่าปลอดสายตาใครสองต่อสองแล้วไม่ใช่รึ?”

ประโยคหลังคริสตินากระแทกเสียงมามีอะไรบางสิ่งบางอย่างส่อชัดอยู่ในคำพูดและน้ำเสียงนั้น

รพินทร์ยักไหล่นิดหนึ่งไม่สนใจจะต่อล้อต่อเถียงอะไรกับอารมณ์ลึกลับของคริส ซึ่งนานๆ จะได้พบสักครั้ง

ต่อจากนั้น ‘หมอจำเป็น’ ก็ดำเนินการต่อไป เขาใช้เวลาเพียงไม่เกิน 2-3 นาที ก็จัดการฉีดยาให้แก่เบลเสร็จแล้วไม่รายงานใดๆ ไปยังฝ่ายตรงข้ามอีก ค่อยๆ ช้อนประคองศีรษะของแม่ผมแดง ผู้บัดนี้ กลายเป็นผู้น่าสงสารไปเสียแล้ว ภายใต้การปกปักษ์พิทักษ์ภัยของเขา สอดเป้ของตนเองเข้าไปเพื่อให้หล่อนหนุนศีรษะ รูดซิปเสื้อของหล่อนขึ้น ปิดอกไว้ให้ตามเดิมแล้วคลุมไว้ด้วยแจ็กเกตชั้นนอก แต่ไม่กลัดขอบบราเซียร์ให้เพราะมันจะทำให้อกของหล่อนถูกบีบบังคับตึงเกินไป

ผละออกมานอกถ้ำ ฉายไฟค้นหาเศษกิ่งไม้และเถาวัลย์แห้งๆ หอบเข้ามา จุดไฟก่อขึ้นเป็นกองไฟเล็กๆ พอได้อาศัยไออุ่นจากนั้นก็ลงนอนเหยียดขายาว หลับตาลง พร้อมกับระบายลมหายใจเฮือก

อาจเป็นเพราะเขาเงียบไปนาน ทั้งๆ ที่ต่างผ่ายต่างเปิดวิทยุสแตนด์บายอยู่ เสียง ดร.สแตนลีย์จึงดังถามมาอีก

“รพินทร์ ทำไมเงียบไปแบบนั้น ได้ยินผมหรือเปล่า?”

เมื่อเขายังเฉยอยู่ เสียงนั้นก็เรียกกระชั้นถี่ๆ มาอีก จอมพรานเอื้อมมือไปคว้าวิทยุอย่างอิดโรย

“ทุกอย่างเรียบร้อยดีแล้ว ทางด้านนี้ เบลกำลังหลับสนิท ผมเองก็เพลียเต็มทีแล้วเหมือนกัน อยากจะของีบสักนิด”

“เฮ้! ฮั้นเตอร์ ยูสบายจริงนะ มีสถานที่พอที่จะงีบได้ ในขณะที่พวกเราทางด้านนี้กำลังแขวนเป็นลิงกันอยู่บนต้นไม้ทุกคน”

เสียงนายคี๊ธโวยวายมา

“อย่าเสือกหลับ พลัดตกลงมาเสียก็แล้วกัน ในบรรดาสิ่งทั้งหลาย”

เขาตอบออกไป ด้วยน้ำเสียงเป็นปกติขึ้น

“รพินทร์ บอกพวกเรามาตามตรง นอกจากเบลแล้ว ตัวคุณเป็นอะไรหรือเปล่า?”

เป็นเสียงถามมาอย่างห่วงใยของอเมริกันอาวุโสหัวหน้าคณะ

“ถ้าผมเป็นอะไร ก็แปลว่าพวกคุณจะไม่รอดกันสักคนเดียว อย่าห่วงเลยด็อกเตอร์...ว่าแต่ไฟจากระเบิดเพลิงที่มันล้อมรอบแค้มป์ไปหมดในขณะนี้เถอะ มันมีท่าทีว่าจะโทรมลงบ้างหรือยัง?”

“ไม่ต้องห่วงทางนี้ มันลุกอยู่ในวงจำกัดในแต่ละแห่งและกำลังจะมอดลงแล้ว คงไม่ถึงต้นไม้ที่เราอาศัยอยู่นี่หรอก”

“ดูแลความปลอดภัยในทุกด้านของพวกคุณไปเองก่อนเถอะ เราคงไม่ได้พบกันแน่จนกว่าตะวันขึ้น ถึงอย่างไรพรานของผมทั้งสี่คน และลูกหาบทุกคนก็ยังอยู่เป็นเพื่อน ช่วยแก้ไขสถานการณ์อะไรที่มันอาจเกิดซ้ำขึ้นได้อีก แล้วก็ขอให้คุณหมอหนิส ผู้ซึ่งกรมการแพทย์หรือกระทรวงสาธารณสุขของสหรัฐคงจะคืนใบประกอบโรคศิลป์ให้ได้แล้ว จงช่วยพวกที่ถูกหมาพวกนั้นกัด หรือถูกน้ำลายของมันไว้ด้วย อย่าให้ใครต้องตายด้วยโรคกลัวน้ำในระยะทางข้างหน้า”

“คุณพูดอะไรพาดพิงมาถึงฉัน ฟังไม่ถนัด พูดใหม่ซิ”

คริสถามมาในทันที

“เปล่า ไม่ได้ว่าอะไรหรอก เพียงแต่บอกว่า ผมไว้วางใจในความรู้ทางแพทยศาสตร์ของคุณมากกว่าหมอเบล ซึ่งนอนแอ้งแม้งอยู่ใกล้ๆ ผมในขณะนี้เสียอีก ทุกคนทางโน้นคงสนุกกันพอสมควรนะ สำหรับคืนนี้?”

“แล้วคุณกับเบลล่ะ?”

“มันสนุกเกินขีด ‘สมควร’ ไปมาก เราถูกม่านระเบิดเพลิงสกัดกั้นไว้ เหมือนจะไล่ให้ออกมาเป็นเหยื่อกระสุนปืนที่ยิงกันอย่างไม่ระมัดระวังข้างนอก สำหรับผมนะไม่เท่าไหร่หรอก สงสารแต่เบลเท่านั้น หลายสิบนัดเฉียดเธอไปอย่างหวดหวิด”

“เฮ้ย! มาต่อว่าอะไรกันในเรื่องนี้ ตอนนั้นมันชุลมุนไปหมด ก็ดีแล้วที่นายตามเบลออกไป และช่วยไว้ได้ทัน ก่อนที่เบลจะเหลือแต่กองกระดูก”

คีธพูดมาบ้าง ปนหัวเราะ ความตื่นเต้นตกใจทั้งหลายดูจะสร่างซาลงแล้ว ซ้ำยังมีเสียงเบาๆ ของคริสเหน็บมาอีกว่า

“อ้อ! เดี๋ยวนี้รู้จักสงสารเบลขึ้นมาบ้างแล้วหรือ?”

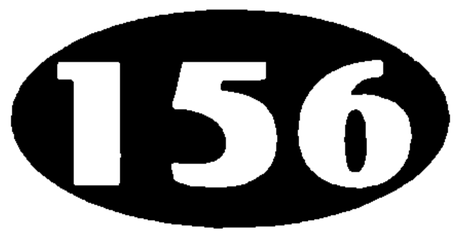

รพินทร์ไม่ดอบ เอื้อนมือไปลูบคลำตัวแหม่ม สาวผู้นอนสงบอยู่ใกล้ๆ หล่อนนอนท่าไหนก็คงอยู่ในสภาพนั้น คลำดูชีพจรก็รู้สึกว่าเต้นดีขึ้นจากยาที่ฉีดเข้าเส้น..

ตระหนักแน่อยู่แก่ใจดีว่า นับจากวินาทีแรกที่เริ่มติดต่อกันทางวิทยุได้ ระหว่างเขากับฝ่ายนายจ้างส่วนใหญ่ อันขณะนี้ยังคงอยู่ในบริเวณแค้มป์ที่พัก พวกนั้นจะต้องพยายามสอบถามทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ตลอดเวลา ชนิดไม่ยอมเลิกง่ายๆ แน่ และการเงียบเฉยหรือไม่ส่งข่าวใดๆ ให้กระจ่างแก่คนเหล่านั้น ย่อมเท่ากับสร้างความกระวนกระวายให้พวกนั้นยิ่งขึ้น เท่าๆ กับที่ตัวเขาเอง ก็ต้องการจะทราบถึงความเป็นไปทางฝ่ายโน้นเช่นกัน

ขณะนี้โดยสภาพการณ์ทั้งฝ่ายเขากับเบล ที่เตลิดหนีภัยจากฝูงหมาป่ามาด้วยกัน จนแทบจะเอาชีวิตไม่รอด กับฝ่าย

ของสแตนลีย์และพรรคพวกทั้งหมดในแค้มป์ อันสามารถจะรวมตัวกันอยู่ได้เป็นกลุ่มก้อน ต่างฝ่ายต่างก็ปลอดภัยพอสมควรแล้วด้วยกันทั้งสองด้าน เพราะฉะนั้น การที่เขาจะถือโอกาสนิ่งสงบเพื่อพักหลับ พวกนั้นก็คงจะใช้วิทยุมาซักไซ้ไล่เลียงเอาอย่างชนิดไม่ยอมให้เขายุติการติดต่อแน่ทีเดียว เพราะอย่างน้อยก็มีเบลติดมากับเขาด้วยในขณะนี้ ซ้ำยังบาดเจ็บ ซึ่งทุกคนฝ่ายนั้นจะต้องเดือดเนื้อร้อนใจอยู่

รพินทร์ถอนใจยาวอีก ปลดกระติกน้ำขึ้นมาเปิดดื่ม กลั้วคอเป็นครั้งแรก แล้วคว้าวิทยุในสภาพครึ่งนั่งครึ่งนอนพิงหินอยู่ที่เดิม

“เอาละครับ ผมขอให้ทุกคนสงบสติอารมณ์ ระงับความตื่นเต้นลงได้แล้ว ขอให้ผมเป็นฝ่ายได้ทราบเหตุการณ์ทางด้านพวกคุณพอเป็นเลาๆ ก่อนบ้าง ในฐานะที่ขณะนี้ ผมไม่ได้ร่วมอยู่กับพวกคุณทั้งหมดด้วย และผมก็เป็นห่วงทุกคนทางด้านโน้นไม่น้อยกว่าพวกคุณเป็นห่วงเบลและผมเช่นกัน...”

จอมพรานพูดช้าๆ ชัดเจน

“ก่อนอื่น นับจำนวนคน ตรวจดูให้แน่ชัดอีกครั้งครับ ว่านอกจากขาดผมและเบลแล้ว พวกเราอยู่กันครบ 18 คนไหม?”

“ครบหมดทง 18 คน”

หัวหน้าคณะเป็นคนตอบเขามา

“หมายถึงพรานของผมสี่คนด้วย?”

“แน่นอน เราได้รับความช่วยเหลือจากคนของคุณทั้งสี่

อย่างดีที่สุด บุญคำทำหน้าที่แทนคุณได้เข้มแข็งมาก และพวกเขาเป็นสี่คนสุดท้าย ที่ทยอยกันขึ้นมาบนต้นไทรนี่ ภายหลังส่งพวกเราทั้งลูกหาบทุกคนขึ้นมา จนปลอดภัยหมดแล้ว ส่วนพวกลูกหาบทุกคนก็มีขีดความสามารถสูงกันทั้งนั้นในด้านต่อสู้และเอาตัวรอด มีอูถะกับพะโต้เท่านั้น ที่ออกจะงุ่มง่ามและโง่อยู่สักหน่อย แต่ก็ปลอดภัย ขณะนี้เราทุกคนที่นี่เป็นห่วงคุณกับเบลมาก...”

“ครับ ผมทราบ มันเป็นเหตุการณ์ที่ฉุกละหุกเหลือเกินในตอนนั้น และเบลบังเอิญวิ่งผิดทิศทาง ทำให้ต้องหลงพลัดออกนอกวงของพวกเรา โชคดีที่คริสมองเห็น และชี้ให้ผมติดตามมา... ขอผมพูดกับบุญคำหน่อยครับ”

ฝ่ายโน้นเงียบไปแค่ไม่ถึงอึดใจ ก็ปรากฏเสียงของบุญคำดังออกมาจากลำโพงวิทยุ

“นาย, นายอยู่ไหนนะ ตอนนี้?”

เขาไม่สนใจกับคำถามของสมุนเฒ่ามือขวา แต่ถามสวนไปเรียบ ๆ ว่า

“เป็นยังไงบ้าง ตาคำ?”

“ก็คงไม่เหลือแม้แต่คนเดียว ถ้าไม่ได้แม่ไทรใหญ่ต้นนี้ช่วยให้เป็นที่พึ่งขึ้นมาแขวนเป็นลิงยั้วเยี้ยกันอยู่บนนี้ พวกนายฟาดเรี่ยกับนายทหารเชิดวุธดื้อมาก บุญคำต้อนให้ขึ้นต้นไม้เท่าไหร่ก็ยังไม่ยอมขึ้น ยิงกันจนกระทั่งกระสุนในปืนหมด กว่าจะปีนขึ้นมาได้ บุญคำกับไอ้สามตัวนี่ เหนื่อยแทบขาดใจ ไม่รู้จะไปยิงพวกมันทำไมให้เปลืองกระสุน บุญคำบอกแล้วว่า ฆ่ามันเท่าไหร่ก็ไม่หมดหรอก ให้เผ่นขึ้นต้นไม้ดีกว่า แต่พวกเจ้านาย

ก็เหมือนอยากจะฆ่ามันให้ได้มากๆ ตัวงั้นแหละ ฆ่ามันมากแค่ไหนก็ไม่มีประโยชน์อะไร แค่หนีเอาตัวรอดให้ได้ก็ดีแล้ว ในปางพักนี่พวกมันตายเกลื่อนอย่เป็นร้อยเลยนาย ข้างนอกออกไปยังไม่รู้สักเท่าไหร่”

เสียงแกบ่นมายาวยืด

“นอกจากนายห้างบ๊อบแล้ว พวกเราคนไหนบ้างที่ถูกมันกัดเอา หรือถูกมันประโจนฟัดถึงตัว”

“ก็มีไอ้ตาบคนนึงถูกที่น่อง ไอ้ยวงโดนเข้าที่แขน ไอ้เกลี้ยงถูกงับก้น กุงกางเกงขาด”

“แล้วอูถะ พะโต้ สองคนนั้นล่ะ”

“ไอ้เวรสองตัวนี่ไม่โดนเลย ทั้งสองตัวถูกแหม่มคริสถีบขึ้นมาบนต้นไม้นี่ก่อนใครทั้งนั้น”

“สอบถามในหมู่พวกเราให้หมดทุกคน ว่าใครถูกกัดหรือถูกน้ำลายของมันเข้าบ้าง บางคนอาจยังไม่ได้บอกให้รู้ แล้วบอกให้นายห้างบ๊อบรู้ไว้ เขาจะได้จัดการฉีดยาให้ ฉันเชื่อว่าพวกเขามียาแก้พิษหมาบ้ามาพร้อม และต้องเป็นยาที่ดีมาก คงไม่ต้องฉีดกันทุกวัน 14-15 เข็ม อย่างที่เราเคยรู้กันหรอก”

“คะรับนาย ขอให้หายใจหายคอสะดวกอีกสักกะเดี๋ยว บุญคำจะตรวจดูให้หมดทุกคน บุญคำเองก็ไม่แน่ใจว่า ตัวโดนเข้าบ้างหรือเปล่า เพราะมันชุลมุนไปหมด เพียงแต่รู้ว่า ไม่มีใครถูกมันขย้ำถึงกับเป็นแผลเหวอะหวะสาหัสเท่านั้น เพราะโดดเข้ามาก็เจอปืนพลิกไปเสียก่อน ขนาดปากกระบอกปืนมันยังงับเลยนาย! โฮ้ย! สนุกบรรลัย กระสุนเบาไปเยอะอีคราวนี้ คงไม่ต้องแบกหนักกันหลังแอ้อย่างที่แล้วๆ มา”

“ไม่ยิงถูกกันเอง ตอนมันตะลุมบอนเข้าถึงตัวในปางพัก ก็นับว่าบุญที่สุดแล้ว...ว่าแต่ไฟที่มันลุกไหม้รอบปางพักตอนนี้พอจะโทรมลงบ้างหรือยัง ฉันไม่กลัวอะไร กลัวแต่ว่าจะถูกคลอกกันเสียทั้งหมดเท่านั้น”

รพินทร์คิดว่าสอบถามเอาจากคนของเขา ย่อมจะได้ความจริงมากกว่าในเรื่องชนิดนี้ เพราะบุญคำชำนาญมากกว่าฝ่ายเขายจ้าง

“ต้องรอดูอีกสักพักนาย ตอนนี้มันยังลุกอยู่ตามพุ่มไม้ต่ำๆ พุ่มพงแถวนี้ก็ชื้นแฉะมาก ถ้าไม่เกิดพายุใหญ่กรรโชกมาถ้าไฟยังไม่ลามติดไปบนยอดไม้สูงๆ บุญคำว่า มันคงไม่ลุกลามไปมากนัก แต่ถ้าไม่ได้ระเบิดไฟของพวกนายฟารั้งสกัดไว้ ป่านนี้พวกมันก็ยังไม่เผ่นหนีออกไปร้อก ลูกปืนน่ะมันไม่กลัว แต่มันกลัวไฟจากระเบิด บุญคำเห็นพวกมันถูกเผาสดๆ แล่นป่าราบไปหลายสิบตัว ไฟลุกติดตัวไปด้วยตอนที่มันแล่นแหกปากร้องป่าแตก”

“แน่ใจไหมว่า ตอนนี้พวกมันไปกันหมดแล้วจากบริเวณรอบๆ ปางพัก”

“ไอ้ที่หลุดเข้ามาถึงปางได้ ก็ถูกยิงกลิ้งไปหมดแล้ว ไอ้พวกที่หนุนกันเข้ามาอีก เจอะม่านไฟดักเข้าก็เลยเปลี่ยนทิศแล่นไปทางอื่นหมดแล้ว บุญคำว่ามันคงไม่หวนกลับมาที่นี่อีกจะมีทางด้านนายที่อยู่เดี่ยวนี้ไว้ก็แล้วกัน มันอาจยกขบวนแล่นผ่านไปทางนั้น”

“ทางด้านฉันไม่ต้องห่วง เพราะอยู่นอกเส้นทางของมัน

แล้ว แล้วก็เป็นที่ปลอดภัย เอาละ ขอรู้จากบุญคำแค่นี้ก่อน... ด็อกเตอร์ครับ!”

ประโยคหลัง เขาเปลี่ยนลิ้นมาเป็นภาษาอเมริกัน

“รับฟังคุณอยู่ตลอดเวลาแล้ว ทุกอย่างทางด้านนี้ ถูกต้องอย่างที่บุญคำรายงานคุณไป”

“ผมขอความแน่ใจอีกครั้ง เกี่ยวกับยาป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าของพวกคุณ นอกจากตัวคุณเองแล้ว พวกเรายังโดนเข้าอีกหลายคน”

“ผมขอยืนยันให้คุณสบายใจได้ในเรื่องนี้”

สแตนลีย์บอกมาอย่างหนักแน่น

“สัมภาระข้าวของทั้งหมด คนของผมได้เคลื่อนย้ายไปเก็บรวมกันไว้ที่โคนไทรต้นนั้นก่อนเกิดเหตุแล้ว โปรดสังเกตด้วยว่ามันยังอยู่เรียบดีหรือไม่ ถูกไฟเผาบ้างหรือเปล่า?”

“ขอชมเป็นพิเศษ คุณรอบคอบในทุกสิ่งทุกอย่าง ของของเราทุกชิ้นอยู่ใต้ต้นไม้นี่เรียบร้อยดี ถ้าไม่เคลื่อนย้ายมาเก็บไว้ตรงนี้ก่อน ผมไม่แน่ใจว่ามันจะได้รับความเสียหายอย่างใดหรือไม่จากสะเก็ดระเบิดเพลิงที่เราใช้ ตอนนี้ ทางด้านเราไม่ได้ยินวี่แววอะไรของมันแล้ว มาเร็วและไปเร็วเหลือเกิน เหมือนกระแสน้ำหลาก ทางด้านคุณเป็นไงบ้าง?”

“ก็เงียบกันไปหมดแล้วครับ”

“พอจะบอกให้เรารู้ได้หรือยังว่า ขณะนี้ นายกับเบลอยู่ที่ไหน?”

เสียงคี๊ธถามมาบ้าง

“ยังไม่รู้แน่ชัดเหมือนกัน...”

รพินทร์อยู่ในอาการมึนงง เขามีความหมายตามที่บอกศึกไปเช่นนั้นจริงๆ

“เราสองคนไม่ได้ลำบากใจอะไรกับพวกหมาป่านัก แต่เข้าไปอยู่แนวทิศทางที่ฝ่ายนายระดมยิง และขว้างระเบิดออกมาอย่างหนัก เราต้องหลบทั้งลูกปืนและสะเก็ดระเบิดเพลิงกันอย่างหวุดหวิด บังเอิญมาพบกับลำห้วยสายหนึ่งเข้า ได้อาศัยเตลิดหนีมาตามลำห้วยนั้นรู้สึกจะบ่ายหน้ามาทางด้านตะวันตกของตำแหน่งที่ตั้งแค้มป์ คงไม่เกิน 2 ไมล์ครึ่งกระมัง สังเกตดูจากเสียงวิทยุที่รับฟังได้อย่างชัดเจนนี่”

แล้วเขาก็ให้คำอธิบายอย่างคร่าวๆในสถานที่มาพักหลบอยู่ให้พวกนั้นทราบว่ามันมีสภาพอย่างไร รวมทั้งสิ่งแวดล้อมซึ่งแปลกประหลาดมาก อันเป็นความหมายว่า ได้มาพบเข้ากับหลักฐานสิ่งก่อสร้างแกะสลักด้วยฝีมือของมนุษยชาติ รวมทั้งแท่นบูชาภายใต้ฐานสิงโตหมอบคู่กันด้วย ซึ่งมันระบุบอกแน่ชัดเสียกว่าคูเมือง หรือศิลาแลงก่อกำแพงเมืองที่พบกันมาแล้วเสียอีก

“ยังไม่มีโอกาสตรวจสอบให้ละเอียดไปกว่านี้ได้ เพราะมาถึงเร่งด่วนฉุกละหุกมาก มิหนำซ้ำยังมีเหตุการณ์ฉุกเฉินที่เกิดขึ้นกับเบล พรุ่งนี้ เมื่อตะวันขึ้นแล้ว คงจะตรวจอะไรได้ละเอียดเพิ่มขึ้น เพราะขณะนี้เรารู้แต่เพียงได้เข้ามาอาศัยอยู่ใต้ซอกของสิงโตหินที่แกะสลักจากภูเขาเล็กๆ ทั้งลูก เหมือนปากทางเข้าสู่เทวาลัย หรือบริเวณอันเป็นที่สักการะบูชาอะไร

สักอย่างหนึ่ง มีร่องรอยของแผ่นดินไหว และอีกหลายๆ ส่วนที่สำคัญปรักหักพังจมลงไปใต้พื้นดิน”

เขาบอกสรุปมาท้ายประโยค ขณะที่ฉายไฟดูไปตามผนังอันมีลักษณะเหมือนถ้ำเล็กๆใต้ซอกอกสิงโตหินนั้นซึ่งลำไฟฉายไม่ช่วยให้เห็นอะไรได้กระจ่างชัดนัก ทุกสิ่งทุกอย่างรอบด้านอยู่ในเงาสลัวลี้ลับ

เสียงฝ่ายนายจ้างของเขาทางด้านโน้น พึมพำแซ่ดมาด้วยความสนเท่ห์ประหลาดระคนตื่นเต้นใจยิ่ง

“รพินทร์ คุณไปพบหลักฐานซากเมืองร้างที่แน่ชัดเข้าโดยบังเอิญแท้ๆ ผมเชื่อว่ามันคงให้ความกระจ่างแก่เรามาก ในการหวนกลับมาสำรวจติดตามอาณาจักรดึกดำบรรพ์ อันเป็นถิ่นของศัตรูร้ายของเราที่มันกำลังคุกคามเล่นงานเราอยู่ในขณะนี้”

สแตนลีย์ร้องบอกมาโดยเร็ว

“ขอให้รับทราบไว้ก่อนก็แล้วกันครับ อย่างที่ผมบอกแล้วเรายังทำอะไรไม่ได้ จนกว่าจะรอให้ตะวันขึ้นเสียก่อนเท่านั้น ผมเองตอนนี้ก็ยังไม่อาจขยับเขยื้อนไปไหนได้ทั้งสิ้น”

“คุณมีข้อแนะนำอย่างไรต่อไป สำหรับฝ่ายเราทางนี้?”

คริสตินาถามแทรกมา

“รออีกสักครู่ พอให้แน่ใจว่าจะไม่มีอันตรายจากการย้อนกลับมาของไอ้หมาป่ากระหายเลือดพวกนั้นแล้ว พวกคุณทุกคนกลับลงมานอนกับพื้นข้างล่างตามเดิม เหลือเวลาอีกหลายชั่วโมงกว่าจะสว่าง ผมอยากให้ทุกคนนอนพัก ตะวันขึ้นเมื่อไหร่ จึงค่อยย้ายขบวนทั้งหมดมายังตำแหน่งที่ผมกับเบลอยู่ในขณะนี้

ให้คนของผมนำทางมาคงไม่ยากอะไรนัก เพราะเรามีวิทยุติดต่อทดสอบทิศทางกันได้อยู่แล้ว”

“ขอถามอีกครั้ง ขณะนี้สภาพของเบลเป็นอย่างไรบ้าง?”

เสียงของแม่ผมทอง เต็มไปด้วยความห่วงกังวลต่อเพื่อนเสาวร่วมคณะอย่างแท้จริง

“จังหวะลมหายใจและชีพจรดีขึ้นภายหลังจากการฉีดยาแล้ว แต่ยังไม่รู้สึกตัวใดๆ ทั้งสิ้น และอาจหลับสนิทอย่างนี้ไปตลอดจนกว่าคุณจะเดินทางมาถึง และดำเนินการอะไรคืบหน้ากว่าที่ผมได้ทำหน้าที่ปฐมพยาบาลไปแล้ว”

“ฉันขอบอกให้ทราบว่า ถ้าฉันไปถึงตัวเบลเร็วเท่าใด เบลก็จะปลอดภัยขึ้นเท่านั้น”

“ผมเข้าใจ แต่อย่างที่ผมบอกไปแล้ว มันอันตรายมากในการที่คุณจะบุกบั่นแสวงหาตำแหน่งที่อยู่ของเราในขณะนี้ เบลนั้น อย่างน้อยที่สุดก็ปลอดภัยได้ชั่วขณะแล้ว หวังว่าคุณคงไม่สร้างปัญหาซ้ำซ้อนให้ผมอีก การไม่ปฏิบัติตามคำสั่งผมหรือไม่ถือปฏิบัติตามให้เคร่งครัด พิสูจน์มานับครั้งไม่ถ้วนแล้วว่ามันมีแต่ผลเสีย...”

เสียงของเขาเกรียมขึ้น

“อย่างคืนนี้ก็เหมือนกัน ถ้าทุกคนฝ่ายคุณยอมเชื่อฟังผมแต่แรก ไต่หนีขึ้นไปบนต้นไม้ เอาความปลอดภัยแน่นอนไว้เสียก่อน นับตั้งแต่กองทัพหมาพวกนั้นใกล้เข้ามา เราก็จะไม่ลำบากกันถึงขนาดนี้ นี่ทุกคนปักหลักอยู่ข้างล่าง โดยห่วงแต่เพียงต้องการจะยิงปะทะช่วยฝ่ายผมไว้ ซึ่งมันไม่มีความหมายอะไรเลย มีแต่จะเกิดความพะว้าพะวัง ห่วงหน้าห่วงหลัง และพอ

ถึงคราวจวนเจียนขึ้นจริง ๆ ก็แทบจะหนีขึ้นต้นไม้ไม่ทัน ข้างเบลก็แตกพวกแตกหมู่ หนีกระเซอะกระเซิงไม่รู้ทิศทางออกมาคนเดียว จนผมต้องตามติดมานี่ เห็นกันแล้วยังว่าผลเสียมันมีมากกว่าผลได้”

“ฉันก็ไม่รู้จะพูดอย่างไรถูกเหมือนกันนะ”

คริสบอกมาด้วยน้ำเสียงอ่อนลง

“ในความรู้สึกของคุณพวกเรามักจะปฏิบัติตัวผิดอยู่เสมอ เมื่อเกิดภัยอันตรายใด ๆขึ้นพวกเราก็พร้อมแล้วที่จะต่อสู้ยืนหยัดอยู่เคียงข้างฝ่ายคณ ไม่ใช่ผละหนีเอาตัวรอด มันก็เป็นสิ่งที่คณไม่พอใจเสียอีก อ้างว่าไม่ปฏิบัติตามคำสั่งบ้าง ขัดขวางไม่ให้ฝ่ายคุณทำงานได้ถนัดบ้าง ทั้ง ๆที่เราก็พร้อมที่จะเผชิญเคราะห์กรรมร่วมกับคุณในทุกลักษณะ คุณเคยตั้งแง่กับเรามาก่อนในระยะเดินทางต้น ๆ แล้วว่าพวกเราเป็นฝ่ายเห็นแก่ตัว บอกมาซิจะเอายังไงแน่ ท่านสุภาพบุรุษ?”

“เราต้องการความกล้าหาญ และร่วมมือช่วยเหลือจากพวกคุณ คริส! แต่ต้องถูกต้องกับกาลเทศะด้วย การพยายามให้ความช่วยเหลือ โดยไม่สอดคล้องกับเวลาและสภาวการณ์มันยิ่งทำให้เกิดอุปสรรคขึ้น ความคล่องตัวทั้งหลายถูกถ่วงประวิงลง คุณไม่ใช่คนโง่นะคริส คุณย่อมจะต้องรู้ในสิ่งที่ผมพูดนี่ดี ในบางสถานการณ์ ถ้ารวมกันเราอยู่แยกกันเราต่างคนต่างตาย แต่อีกหลาย ๆสถานการณ์เหมือนกัน ถ้ารวมกันเมื่อไหร่เราก็กอดกันตายทั้งคณะโดยไม่มีโอกาสที่จะหวนกลับมาช่วยเหลือกันได้ คุณผ่านหลักสูตรคอมมาโดมาแล้ว คุณต้องรู้ดีว่าทุกสิ่งทุกอย่างมันขึ้นอยู่กับภูมิประเทศและเหตุการณ์ จะถือเป็น

กฎเกณฑ์ตายตัวไม่ได้...เอาละ เราอย่ามาโต้เถียงทะเลาะอะไรกันในเวลานี้เลย และผมก็ไม่ได้มีเจตนาอะไรที่จะตำหนิติเตียนอะไรพวกคุณในครั้งนี้ด้วย เรารู้ล่วงหน้ากันอยู่แล้วว่า คืนนี้หนักแน่...เอางี้ ประมาณสัก 5 นาฬิกา ใกล้รุ่ง หากเหตุการณ์ปกติเรียบร้อยดีไม่มีอะไรราวีเข้ามาอีก คุณกับบุญคำเดินทางล่วงหน้ามาที่ผมนี่ก่อนได้ไหม เพื่อคุณจะได้มาดูแลเบล แล้วพอตะวันขึ้น ค่อยให้จันนำพวกเราทั้งหมดตามมาทีหลังอีกชุดหนึ่ง”

“คุณอนุญาตอย่างนั้นหรือ?”

“ใช่ ผมอยากจะให้เป็นเช่นนั้น แต่ย้ำว่า ไม่ใช่เดี๋ยวนี้เพราะอะไรอย่าให้ต้องพูดซ้ำ”

“ตกลง!” คริสบอกมาสั้นๆ

“ด็อกเตอร์สแตนลีย์ คี๊ธ และเชิดวุธ ทั้งสามคน เข้าใจตามที่ผมบอกกับคริสติน่าแล้วหรือไม่?”

เขาประกาศถามย้ำออกไปเพื่อซักซ้อมความเข้าใจ

“โอเค เราได้ยินตลอดแล้ว และจะปฏิบัติตามที่คุณสั่งไทยให้คริสกับบุญคำล่วงหน้าติดตามคุณไปก่อนในเวลาเช้ามืด”

หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์รับคำมา

“แล้วนี่จะให้เราลงจากต้นไม้ได้แล้วยัง รพินทร์?”

คี๊ธสอดถามมาห้าวๆ

“ขอให้ทุกคนฟังตามข้อพิจารณาของบุญคำ ถ้าแกบอกให้ลงได้ก็ลงมา แต่ถ้าแกยังไม่ให้ลง ก็อย่าเพิ่งลง ผมเองก็ไม่รู้ดีไปกว่าบุญคำ เพราะไม่ได้อยู่ที่นั่นในขณะนี้ และผมขออนุญาตแจ้งการติดต่อชั่วคราวก่อน ถ้าไม่มีกรณีฉุกเฉินเร่งด่วน หรือ

เหตุการณ์ที่จะต้องรายงานให้แต่ละฝ่ายรับทราบอย่างใด ขอพักการใช้วิทยุไว้แค่นี้”

“คณพักได้แล้ว รพินทร์ ฝากเบลไว้ด้วย เช้ามืดตามเวลาตกลง เมื่อคริสกับบุญคำจะออกเดินทางเมื่อใด จะให้วิทยุเรียกไปยังคุณอีกครั้ง ขอให้พระเจ้าคุ้มครองคุณกับเบล”

สแตนลีย์ให้คำสั่งมา

“ครับ ขอบคุณ...เลิก!”

เขาตอบเป็นประโยคสุดท้าย แล้วปิดสวิตช์เครื่องค่อย ๆ ไถลตัวลงนอนราบกับพื้นข้าง ๆ เบลผู้นอนหมดสติอยู่ วางวิทยุไว้ใกล้ ๆ ตัว แล้วโดยไม่สนใจว่าไฟเล็ก ๆ ที่ก่อไว้มันจะมอดดับลง แล้วพรานใหญ่เอื้อมมือไปปิดสวิตช์ไฟจากแบตเตอรี่อันเปิดสว่างเบาบางในแวดวงจำกัดนั้น ให้มืดสนิทลง ไฟฉายกับเอ็ม16 วางไว้ใกล้มือ จากนั้นเขาก็ผลอยหลับไปอย่างอิดโรยเหน็ดเหนื่อย

เหตุการณ์ทั้งหลายที่เกิดขึ้นทางด้านของรพินทร์ ไพร-วัลย์ ดังกล่าวนี้ มันเป็นเวลาก่อนหน้าที่จอมผีดิบมันตรัยผู้ขมังเวทจะได้นำกายของมันไปปรากฏให้ดาริน วราฤทธิ์ มันก็เป็นเวลาเดียวกันกับที่ อดีตราชปุโรหิตมันตรัยแห่งนิทรานครได้นำเอาความหลังอันลี้ลับซับซ้อนจากอดีตกาลนานแสนนานอันเกี่ยวพันกับความเป็นมาของจิตรางคนางค์และอัคนีรทร์ มาเปิดเผยให้มกุฎราชกุมารี ผู้ชาตินี้มาเกิดเป็น ม.ร.ว.ดาริน แห่งราชสกุลวราฤทธิ์ ได้มองเห็นเป็นภาพพจน์โดยกระจ่าง รวมทั้งเรียกร้องสัญญาคำมั่นที่เคยให้แก่กันไว้แต่หนหลัง และขอ

อัญเชิญเสด็จจิตรางคนางค์ให้กลับคืนสู่ราชฐานเดิมที่เฝ้ารอคอยอยู่

โดยให้สัจจะสัญญาว่า ถ้าแม้ยินยอมตามความต้องการของมันตรัยแล้วไซร้ จะไม่ใช้อิทธิฤทธิ์กฤติยาอาคมใดๆ เข้าวังควานอัคนีรุทร์ ผู้กลับชาติมาเกิดเป็นรพินทร์ ไพรวัลย์ ในชาตินี้อีกเลย โดยจะเปิดทางสะดวกให้ตลอด

ราตรีน่าสยองนี้แหละที่ดารินตกปากรับคำกับมันตรัยว่า จะยินยอมไปด้วยทุกหนทุกแห่ง ขอเพียงอย่างเดียว มันตรัยจงยุติการก่อกวนรังควานใดๆแก่รพินทร์โดยสิ้นเชิง ซึ่งจอมปุโรหิตผู้กลายมาเป็นวิญญาณร้ายอมตะก็ได้รับปากไว้อย่างมั่นคง

ดังนี้...เพดานหินที่สูงขึ้นไปเหนือร่างของรพินทร์กับเบลก็ค่อยๆคืนเข้ามาอาศัยอยู่ภายใต้โพรงของภูเขารูปสิงโตหมอบ ซึ่งปริร้าวเตรียมที่จะถล่มลงมาทับร่างของทั้งสองอยู่แล้ว เพียงแค่พลังใดมาช่วยสั่นสะเทือนอีกเพียงนิดเดียว ทั้งพรานใหญ่ผู้มีนามว่ารพินทร์ ไพรวัลย์ และนายจ้างสาวอเมริกัน ผู้มีนามว่าอิสซาเบลก็คงจะถูกกลบร่างไว้อย่างสนิทโดยไม่มีใครค้นพบซากอีกเลย ทั้งหยุดชะงักและทรงตัวอยู่ในสภาพเช่นนั้นโดยไม่พังถล่มลงมาเปิดโอกาสให้บุคคลทั้งสองมีชีวิตรอดอยู่ต่อไปได้ภายใต้กับดักที่เตรียมจะบดขยี้อยู่แล้ว จากฤทธิ์เดชอันเกรียงไกรของจอมผีดิบผู้ขมังเวท

ดารินได้ช่วยชีวิตชายคนที่หล่อนรักไว้แล้ว โดยไม่รู้ตัว!!

รพินทร์ รอดจากพิบัติภัยได้อย่างไร เขาก็จะไม่มีโอกาส

ได้รู้ตัวเลย และไม่มีโอกาสทราบสักนิดว่า ณ สถานที่ซึ่งเข้ามาหลบพักอยู่ในขณะนี้ แท้ที่จริงหายนะแห่งชีวิตได้รอคอยต้อนรับอยู่แล้ว ถ้าแม้ว่าข้อตกลงระหว่างดารินกับมันตรัย เนิ่นช้าออกไปแม้เพียงแค่เสี้ยวของขณะจิตเท่านั้น

เหตุการณ์และช่วงระยะเวลา ในราตรีเดียวกัน มันได้มาประสานสัมพันธ์สอดคล้องต่อเนื่องกันประดุจลูกโซ่ด้วยประการฉะนี้!

ณ บัดนี้ เป็นที่แน่แท้ รพินทร์ ไพรวัลย์ หลับสนิท!

และแล้ว แผ่นภาพนิมิต ก็ย่างเข้ามาสู่ในความฝัน...

ในฝันนั้น เขาได้ลุกขึ้นมาจากสถานที่อันนอนอยู่ เหมือนหนึ่งจะเป็นดวงปราณแยกออกมาจากร่างที่นิ่งสนิทเป็นการขยับกายลุกขึ้นมาอย่างแช่มช้า และขึ้นมายืนตระหง่าน

เหลียวกลับไปมอง **เห็นภาพของตนเองในชุดพรานป่า คงนอนหงายเหยียดยาวอยู่ที่เดิม และที่นอนอยู่นั่นคือ รพินทร์ ไพรวัลย์ แน่นอน!!**

แล้วที่ขึ้นมายืนอยู่ ณ บัดนี้เล่า คือผู้ใด?!

มือแตะไปที่เอว อันเป็นตำแหน่งแขวนมีดโบวี่ คุณพระ-ช่วย! มันกลายเป็นดาบไปเสียแล้ว ที่คาดติดเข็มขัดหนังเส้นใหญ่ มือทั้งสองตะครุบไปที่ทรวงอก...ประหลาดแท้ มันกระทบเข้ากับเกล็ดของเกราะอ่อน อันทำด้วยเงินยวงส่องประกายวาวระยับ

คลำแผ่นหลัง แทนที่จะพบเป้เดินป่า กลับพบเข้ากับ

กระบอกบรรจุดอกศร และคันธนู ภูษาคลุมอังสา ปลิวสะพัดพลิ้ว ปลอกแขนหนังประดับโลหะ เอวเบื้องซ้ายเหน็บมีดสั้นฝักทอง

เครื่องแต่งกายยามนี้ผันเปลี่ยนไปหมดสิ้น!

พยายามเขม้นมองจ้องไปยังร่างที่ตนเองผละลุกขึ้นมานั้น พานป่าที่ชื่อรพินทร์ ไพรวัลย์ สลายไปเสียแล้วไม่เห็นอะไรอีกเลยทั้งสิ้น นอกจากโขดหิน และสายธารเล็กๆ หน้าเวิ้งถ้ำอันมีตรตระการตาแห่งหนึ่ง

เสียงม้าสะบัดขนคอ และร้องเบาๆ อยู่เบื้องหลัง หันขวับไปก็พบม้าสีกะเลียวตัวหนึ่งติดเครื่องศึกพร้อม กำลังเต้นเหยาะส่งเสียงร้องเหมือนจะเตือนอยู่ หอกสั้นติดประจำอยู่ข้างอานม้า แต่ถูกผูกอยู่กับกิ่งพฤกษาใหญ่เตี้ยๆ รอบด้านเต็มไปด้วยพันธุ์ไม้ป่าอันชูช่อสะพรั่งฝูงสกุณชาติและเหล่าผีเสื้อหลากๆ สี ต่างพากันเวียนวนกระโจมทหารปลูกเรียงราย มองเห็นออกไปเป็นทะเลเต็มไปหมด

เขายืนพินิจนิ่งไปยังทัศนะภาพนั้น...

บัดนั้น มีเสียงฝีเท้าม้าประมาณ 3 ตัว เหยาะเข้ามาใกล้ แล้วก็ปรากฏลับมุมกระโจมพักที่ใกล้ที่สุดตรงเข้ามา เมื่อใกล้พุทธศักราช 3 นายก็โดดลงและตรงเข้ามาถวายคำนับ

“ใต้ฝ่าพระบาท มาประทับอยู่ที่นี่เอง!”

หนึ่งในจำนวนสามเอ่ยขึ้น

จำได้แน่นอน นั่นคือ **‘วัชระ’** ขุนศึกคู่พระทัยของพระ-มเหสีตา ทางซ้ายนั่นก็ **‘พยุหเทพ’** และเบื้องขวาผู้มีผมสีดอกเลาคือ **‘สหพรหม’** แม่ทัพม้ารักษาพระองค์

บุรุษในเกราะเงิน ยังคงยืนนิ่ง ดวงเนตรมองจับเข้าไปในช่องคูหาหินอันตระการตา

“ณ สถานถิ่นนี้ ตราบชั่วชีวิตดับ ข้าจะไม่มีวันลืมเลือนได้เลย...”

ริมฝีปากนั้นเผยอ ปล่อยกระแสเสียงแผ่ว

“ข้าและจิตรางคนางค์ได้เคยหลบพายุฝน เข้ามาพักอาศัยอยู่ด้วยกัน ในถ้ำทองแห่งนี้ อัคนีรุทร์ผู้ต่ำศักดิ์กับมกุฎราชกุมารีแห่งมหาอาณาจักรอันยิ่งใหญ่ไพศาล!...”

ยิ้มหยันกับตนเอง เนตรทั้งค่หรี่โรยลง กระซิบต่อ

“สิ่งที่ผ่านมาแล้ว มันเป็นเพียงแค่อดีตในฝันเท่านั้น แต่บัดนี้ข้ากำลังจะต้องนำราชบรรณาการ และกองทัพของปัญจาล เข้าไปถวายสักการะแก่แม่ยอดเสน่หาผู้นั้น เนื่องในวันคล้ายวันพระราชสมภพของนาง ขณะที่นางประทับอยู่เหนืออาสนะรูจีแวดล้อมไปด้วยหมู่อธิราช เจ้ากษัตราธิราชน้อยใหญ่อันเป็นอาณาจักรบริวาร ซึ่งมันเป็นวาระเดียวกันกับที่มีข่าวพระชนกของข้ากำลังประชวรหนัก! วัชระ พยุหเทพ และสหพรหม บอกข้าหน่อยซิว่า เหตุใดข้าจะต้องกระทำเช่นนั้น?”

ทั้งสามขุนพล นิ่งขึง

ชั่วขณะหนึ่ง อัคนีรุทร์หันขวับกลับมา น้ำพระเสียงเครียดขรึม

“ม้าเร็วที่ติดตามมา ให้รายงานข่าวประชวรของพระบิดาอย่างไรบ้าง?”

“อาการประชวรในครั้งนี้ แพทย์หลวงบอกว่าหนักมากพระเจ้าข้า แต่พระราชบิดาก็ได้มีกระแสรับสั่งมาว่า ให้พระองค์

ปฏิบัติภารกิจแทนท้าวเธอจนเสร็จสิ้นลุล่วงไป นั่นก็คือเสด็จเข้าให้ถึงนิทรานครและอยู่ร่วมในพระราชพิธีเฉลิมฉลองจนสุดสิ้นเสียก่อน แล้วจึงให้เสด็จกลับ”

“ถ้าข้าจะหันกลับหลังเสียบัดนี้ล่ะ?”

“ปัญจาล จะกลายเป็นขบถต่อมหาอาณาจักรใหญ่ไปในทันที”

“เช่นนั้นรึ? ฮึ!...เมื่อเขาจะกล่าวหาว่าเราขบถ ก็สุดแล้วแต่ทางฝ่ายเขาเถิด พระชนกของข้าซึ่งประชวรหนักอยู่ขณะนี้ก็คงมีสำคัญเหนืออื่นใดทั้งสิ้น...สหพรหม!”

“พระเจ้าข้า!”

“นี่คือคำสั่งของข้า เราจะเคลื่อนกองทัพม้าของเรากลับสู่มาตุภูมิ ณ บัดนี้ ราชบรรณาการที่ตระเตรียมมา ให้ทหารหนึ่งกองร้อยนำเข้าไปถวายแด่องค์มกุฎราชกุมารีพร้อมทั้งธงยุพราชประจำตัวข้า!”

“ใต้ฝ่าพระบาท!”

“ทำตามคำสั่งของข้า โดยไม่มีข้อแย้งใดๆ ทั้งสิ้น!”

เป็นกระแสรับสั่งที่แน่วแน่ และเฉียบขาดยิ่ง...

ณ ปางนั้น...อดีตย้อนหลังกลับไปอีกไม่นานนัก...

บนหลังอัสดรสูงใหญ่พ่วงพี ที่ผกโผนมาในราวไพรลึก เพราะกระแสวาตะอันรุนแรงพัดกระหน่ำ จนขบวนตามเสด็จแตกระส่ำระสายไม่อาจตามได้ทัน ด้วยผงคลีตลบคลุ้งมืดมนไปหมด นางผู้อยู่บนหลังม้าศึกผู้นั้น มีเส้นเกศาดำขลับมัน

ระยับประหนึ่งขนกาน้ำ เป็นดรุณีผู้มีสิริลักษณ์ เนตรคมกริบดุจคมกริช ภายใต้ม่านแพรของขนตา เหงื่อโซมตลอดวงเพ็ญพักตร์และวรกาย นางตระหนักได้ดีว่า ม้าพาเตลิดมาไกลจากกองทหารที่ตามเสด็จ และผิดทิศทางออกไปลิบลับแล้ว

กว่าจะลงแส้ บังคับม้าคะนองให้ผกโผนเท้าหน้าขึ้น และสงบนิ่งอยู่กับที่ได้ แวดล้อมรอบกายบัดนี้เป็นป่าทึบทะมึนมืด

ตะวันรอน อ่อนอัสดงลงแล้ว ในวาระนั้น ธนูล่าสัตว์ที่ถือติดหัตถ์อยู่ ได้หลุดร่วงหายไปที่ใดไม่อาจทราบได้ ก็คงตอนที่ม้าตื่นแล่นเตลิดไม่รู้ทิศทาง ฝ่าเข้ามาในดงไม้นั่นเอง หลายต่อหลายครั้งที่นางเกือบจะพลัดหล่นจากหลังม้าพยศตื่น แต่ด้วยความเป็นเอตทัคคะในเชิงอัสดรมาตั้งแต่ยังอยู่ในวัยกุมารีมันไม่สามารถจะสลัดนางให้พลัดหล่นลงมาได้...สง่างามปราดเปรียวเยี่ยงขัตติยนารีผู้สูงศักดิ์ และคมดาบอันรวดเร็วฉับไวของนางลือลั่นไปทั่วปฐพีว่า สามารถจะกวัดแกว่งดับเปลวไฟบนปลายเทียนให้ดับได้สิ้นเชิงเทียนภายในชั่วพริบตาโดยเทียนจะมิกระดิกไหวเลยแม้แต่เล่มเดียว จนเป็นที่กล่าวขวัญกันทั่วแผ่นดินกันว่า...

ดาบเล่มที่คมที่สุด คือดาบในหัตถ์ของ จิตรางคนางค์!

เนตรที่คมที่สุดคือเนตรที่เจิดจรัสอยู่บนประไพพักตร์ของจิตรางคนางค์!

บัลลังก์อันยิ่งใหญ่ที่สุด ก็คือบัลลังก์ที่อยู่ภายใต้อุ้งบาทของจิตรางคนางค์!

มกุฎราชกุมารี แห่งมหาอาณาจักรนิทรานครผู้เป็นอิสตรีแต่เฉพาะสรีระ...และนางก็เพิ่งจะแรกรุ่นดรุณี พ้นวัยพงพาลมาชั่วไม่กี่ขวบปีเท่านั้น!!

บัดนี้ นางหลงป่าแล้ว พลัดจากกองทหารและข้าราช-บริพารที่ตามเสด็จทุกคน นางเป็นดรุณีก็จริง แต่หาใช่ดรุณีน้อยไม่ หากแต่เรือนกายสะพรั่งไปด้วยเลือดสาวอันกอปรไปด้วยพละกำลัง และทรวดทรงอันสูงสง่างามผงาดเยี่ยงราชสีห์สาว

ขณะที่ชักม้าผกผัน เพื่อจะสังเกตหาทิศทางเหยาะโขยกเสียบใกล้หน้าผาสูง ความเงียบสงัดของราวไพรก็พลันกระหึ่มสะเทือนก้องขึ้นด้วยเสียงพยัคฆราช ม้าตระหนกร้องก้อง ยกขาหน้าขึ้น เงาดำสลับเหลืองมหึมา โผนพุ่งกระโจนลงมาจากเบื้องหลัง เกินกว่านางจะไหวตัวได้ทัน

พลันมีเสียงหวีดแหวกอากาศมาพร้อมกับเสียงคำรนนั้นกนูดอกหนึ่งพุ่งมาจากที่ใดไม่ปรากฏ สวนเข้าหาพยัคฆ์ร้าย ซึ่งกำลังแสยะเขี้ยวกางเล็บ แล้วก็เสียบสลักก้านคอทะลุจมเหลือแต่เพียงส่วนโคนอันเป็นขนนก

ร่างของนางถูกปะทะ กระเด็นล่วงจากหลังม้าที่แล่นเตลิดไม่รู้ทิศทาง ลงไปกลิ้งอยู่กลางแผ่นธรณีที่เกลื่อนไปด้วยใบไพฤกษ์ พยัคฆ์ใหญ่นั้นก็กลิ้งฝุ่นตลบอยู่ใกล้กาย พลิกดิ้นสะบัดตะกายดินอยู่เพียงแค่อึดใจ ก็แน่นิ่งด้วยคมธนู

จิตรางคนางค์ยังคงนั่งราบ เบิกเนตรตะลึงอยู่ ณ พื้นนั้น มองเสือที่นอนสิ้นฤทธิ์อยู่ใกล้กาย แล้วก็หันมองไปโดยรอบอย่างพิศวง

แล้วเจ้าของดอกธนู ก็ปรากฏกายออกมาจากหลืบหินข้างๆ เดินเข้ามาจับปลายคางตนเอง เอียงคอมองดูอยู่ห่างเพียงแค่ 3 วา จะเข้ามาช่วยฉุดให้ลุกขึ้นก็ไม่...จะทักทายอย่างไรก็แปลก แค่เลิกขนงแลดูอยู่เฉยๆ

ต่างฝ่าย ต่างจ้องตากัน

“ฮึ!”

นางกระแทกเสียงหนักๆ ชายหางตามองจากหัวจรดปลายเท้า

“ฮึ!”

บุรุษผู้นั้นกระแทกเสียงตอบ พร้อมกับย่นจมูกให้

“อย่านึกว่า ข้าจะขอบใจท่านนะ อัคนีรุทร์!”

“ก็ไม่เห็นจะต้องขอบใจอะไรนี่ สำหรับมกุฎราชกุมารีผู้ยิ่งใหญ่”

“เจ้าชายแห่งแคว้นปัญจาล มาซุ่มๆ ซ่อนๆ อาการประดุจโจรป่าทำอะไรอยู่ที่นี่”

“ก็ขัตติยนารีแห่งนิทรานครล่ะ ประทับอยู่ในราชฐานดีๆ ไฉนจึงอยากจะมาเป็นเหยื่อเสือ”

“ทำปากดีไปนะ!”

ชหนาตวาดเบาๆ

“รอยแผลที่ถูกตีด้วยด้ามหอกน่ะ หายหรือยัง?”

อัคนีรุทร์ยักไหล่

“ให้ตีอีกสัก 10 ครั้ง ก็ไม่มีวันได้เลือด หลอกให้ตีเล่นต่อหน้าพระราชบิดาและเจ้าพวกอธิราชหน้าโง่พวกนั้นเป็นการถวายพระเกียรติให้ไงล่ะ มิฉะนั้น ชาวนิทรานครทั้งหลาย ที่มาเฝ้าแหนดูราชกุมารีผู้แสนสวยแสนเก่งจะผิดหวัง เอาละขอเชิญเสด็จประทับยืนขึ้นเสียที อย่าทรงประทับจ้ำเบ้าอยู่อย่างนั้น เสียพระเกียรติหมด”

“นี่จะยืนดูอยู่อย่างนี้นะรึ?”

“ก็แล้วจะให้ทำยังไง?”

“ก็เข้ามาฉุดหน่อยซิ!”

เสียงตวาดแหวมา

“กฎมณเฑียรบาลแห่งนิทรานครมีไว้ว่า มันผู้ใดบังอาจแตะต้องวรกายของขัตติยราช โดยเฉพาะเจ้าหญิงพระราชธิดา มันผู้นั้นจะถูกบั่นคอเจ็ดชั่วโคตร”

“แล้วมายืนเยาะอยู่อย่างนี้นะไม่คิดว่าตัวเองจะถูกบั่นคอบ้างหรือไง?”

“ถ้างั้นก็เห็นจะต้องคกเข่าลงถวายคารวะ...ทรงพระเจริญพระเจ้าข้า!”

พร้อมกล่าว เจ้าชายแห่งประเทศราชในอาณานิคม ทรุดกายลงคุกเข่า พร้อมก้มเศียรให้

“ฮื้อ...แหม! เดี่ยวเหอะ เยาะเย้ย...”

เหลียวรอบกาย หัตถ์ควานหาก้อนหิน คว้าขึ้นมาได้เท่ากำปั้น แล้วเม้มโอษฐ์เงื้อขึ้นขยับจะขว้าง

“เชิญ...เชิญเลย ถ้าเห็นว่าเศียรของอัคนีรุทร์ผู้ต่ำต้อยผู้นี้สมควรจะเป็นที่ซ้อมประลองพระหัตถ์”

จิตรางคนางค์ร้อง ฮึ! โยนก้อนหินทิ้งแล้วกอดเข่า เอาคางหาดุนกระพุ้งปรางมองหน้า อัคนีรุทร์ทอดกายลงนั่งราบกับพื้นตรงหน้า ระยะห่างกันแค่วาเดียว ตาต่อตาที่ประสานกันอย่างไม่สู้สนิทนักมองกันนิ่ง ๆ แล้วเจ้าหญิงก็สรวลอย่างถอนฉิว

“นี่! อย่ามานั่งทำหน้ายั่วอยู่นะ ไปยังไงมายังไงกันนี่?”

“ก็หลบพายุอยู่แถวนี้ เห็นเสือกำลังจะกินไก่ รำคาญตาทนไม่ไหวก็เลยยิงเสือ”

“อ้อ! นี่เห็นจิตรางคนางค์เป็นไก่ไปเสียแล้วรึ?”

“ก็เกือบจะเป็นไก่กระดูกกรอบไปแล้ว เมื่อครู่นี้...เฮ้อ! ฝ่าพระบาทไม่ควรเล้ย ที่จะออกมาท่องแดนกันดารในไพรพฤกษ์เช่นนี้ นี่ถ้าสมเด็จพระชนกทรงทราบว่าหลงป่า แตกแยกกับข้าทหารราชบริพารตามเสด็จเช่นนี้ พวกข้าทหารจะเดือดร้อนกันไปหมด”

“ก็ทำไมจะต้องทรงรู้ด้วยละ ถ้าไม่มีคนปากบอนไปเพ็ดทูลฟ้อง...อัคนีรุทร์ท่านมาทำอะไรอยู่ที่นี่น่ะ?”

“ก็ท่องเที่ยวไปเรื่อยๆ ตามประสาคนยากร่อนเร่พเนจร”

“จะแอบย่องเข้ามาแสวงหาข่าวอะไร? สอดแนมกระมัง”

“เพื่ออะไรกัน?”

“เพื่อว่าสักวันหนึ่ง จะได้ยกกำลังมาตีนิทรานครนะซิ”

“แมลงเม่าอย่างหม่อมฉันนะรึจะบังอาจบินเข้าหากองไฟว่าแต่นี่เสด็จออกมาตั้งแต่เมื่อไหร่อย่างไร แล้วพระชนกทรงทราบหรือเปล่า?”

จิตรางคนางค์เด็ดดอกหญ้าใกล้ๆ ขึ้นมากัด

“มันเบื่อๆ น่ะ ไม่รู้จะทำอะไร ก็เลยชวนพวกนี้ออกมาล่าสัตว์ เมื่อไหร่จะมียุทธกรีฑาอีกนะ จะได้มีคนเอาหน้ามารับกับด้ามหอกของข้าอีก”

“ถึงไม่มียุทธกรีฑาในเวลานี้ เพราะเพิ่งผ่านพ้นฤดูกาลประจำปีไปไม่นานนัก หากฝ่าพระบาทอยากจะทำร้ายใครเล่นแก้เบื่อ ก็เชิญได้เลย ลูกไล่อัคนีรุทร์มาเฝ้าอยู่เฉพาะพระพักตร์เดี๋ยวนี้แล้ว จะเอาสักกี่แผล จะเลือกตรงไหนตามพระทัยปรารถนา”

“วันนั้นกะจะแทงให้ทะลุตลอดขั้วหัวใจเลยนะจะบอกให้ตี่ว่าหลบทัน”

“ถึงขณะนี้ หัวใจของอัคนีรทร์ก็ถูกแทงทะลุตลอดแล้ว แม้มิใช่จากคมทวน คมหอก ก็จากคมเนตร มันทารุณแปลบปวดเสียยิ่งกว่าคมอาวุธชนิดใดทั้งสิ้น”

จิตรางคนางค์เอียงคอ อมยิ้ม

“จริงหรือเปล่า...เพคะ?”

“โปรดอย่ารับสั่งกับหม่อมฉัน ผู้มีศักดิ์ต่ำเสมอด้วยทาสของฝ่าพระบาทเช่นนั้นเลย มันฟังดูเป็นเสียงหยันมากกว่า เก็บคำว่า‘เพคะ’นี้ไว้สำหรับรับสั่งกับกษัตริย์หนุ่มโฉมงามปารเมศร์แห่งแคว้นเวสาลีเถอะ”

“อย่าเอ่ยถึงคนคนนั้นได้ไหม ขอร้องกันหลายครั้งแล้ว”

“ไม่เอ่ยก็ได้ แต่มันอดคิดไม่ได้”

อีกฝ่ายหนึ่งทำหน้าเง้า ตวัดหางเนตร

“โกรธแล้วรู้ไหม เหน็บแนมอยู่นั่นแหละ ทั้งๆ ที่แสนจะดีใจที่เห็นหน้าตอนแรก”

“จิตรางคนางค์”

“หื๋อม์?”

“พูดให้เหมือนกับจิตรางคนางค์คนเดิมของพี่ซิ”

นางสรวลอีกครั้ง โผเข้ามากอดคอไว้ เอาปลายนาสิกเสียดสีกับเขา

“เจ้าพี่อัคนีรุทร์ หม่อมฉันดีใจที่พบอย่างไม่นึกฝัน และยิ่งดีใจจนบอกไม่ถูก ที่เราได้มีโอกาสมาพบกันตามลำพังอย่างนี้ โดยไม่มีใครอื่นทั้งสิ้นที่ทำให้เราทั้งสองจะต้องแสดงละคร

ต่อกันไปตามบท หม่อมฉันคิดถึง...คิดถึง...คิดถึง...โอ๊ย! ดีใจจัง”

อัคนีรุทร์สวมกอดนางไว้แนบแน่น ประทับจุมพิตที่นลาฏและปรางหนักหน่วง

“พี่ก็คิดถึงเธออยู่ทุกลมหายใจเข้าออก แต่ม่านขัตติย-ประเพณีเป็นประดุจขุนเขาทะมึนมาขวางกั้นหน้าเราทั้งสองไว้แล้วนี่จะทำยังไงกันดี เธอเที่ยวป่าซุกซน หลงพลัดจากทหารรักษาพระองค์แล้ว คงจะวุ่นกันใหญ่”

“ช่าง! ช่างพวกเขาเถอะ...ปล่อยให้เขาค้นหาหม่อมฉันไปตามเรื่องคงไม่มีใครกล้ากลับไปกราบทูลเสด็จพ่อก่อนหรอก พรุ่งนี้บางทีอาจพบ เจ้าป่าเจ้าเขา ทรงโปรดแท้ๆ ที่บันดาลให้หม่อมฉันได้มาพบเจ้าพี่ในวันอันไม่นึกฝันวันนี้ รู้ไหม คิดถึงอยู่ทุกลมหายใจเข้าออกเลยทีเดียว”

ทั้งคู่ อยู่ในอ้อมแขนกันและกัน กลางพื้นใบไม้บนแท่นหินนั้น

ฟ้าคำรนอยู่เบื้องบน แล้วเริ่มจะโปรยลงมาเป็นละอองพิรุณ แต่สองรัก ไม่หวาดหวั่นพรั่นพรึง

“ม้าของเธอเตลิดหายไปแล้ว มันอาจถูกพวกทหารตามพบเข้าก็ได้”

นางพริมเนตรหลับลง เอนซบอุระ

“ช่างมัน! พวกนั้นไม่มีวันตามหม่อมฉันเจอะหรอก ถ้าหากเจ้าพี่ไม่เอาตัวหม่อมฉันไปส่งเอง แล้วก็อย่าได้เอาตัวไปส่งเป็นอันขาด จนกว่า...”

ช้อนเนตรขึ้นเหลือบสบ หัตถ์ทั้งสองประคองลูบไล้อยู่กับใบหน้าที่ก้มต่ำลงมา แล้วเผยอโอษฐ์ขึ้นจุมพิตเบา ๆ หรี่เนตรให้

"...จนกว่าอย่างน้อย ก็ทิวารุ่ง วันพรุ่งนี้"

"แต่พี่คิดว่า..."

"อื้ออื๋อม์! ไม่เอา หม่อมฉันไม่ยอมไปหรอก หม่อมฉันจะอยู่กับเจ้าพี่ ให้พวกนั้นค้นหากันไปก็แล้วกัน ทุกคนรู้ดีว่าหม่อมฉันเอาตัวรอดได้ แม้จะหลงป่า ถึงแม้จะตกใจ พวกเขาก็คงไม่ห่วงอะไรนักหรอก และก็เชื่อว่า คงไม่มีใครกล้ากลับเข้าพระนครภายในคืนนี้อย่างเด็ดขาด ส่วนเสด็จพ่อก็คงทรงคิดว่าหม่อมฉันพักแรมอยู่กลางป่า เพราะเคยอยู่บ่อย ๆ แล้ว"

อัคนีรุทร์ถอนพระทัยยาว กึ่งสุข กึ่งกังวล แล้วแหงนหน้ามองดูท้องนภากาศอันดำมืดมาทุกทิศ

"ฝนกำลังจะตกใหญ่ และใกล้ค่ำเต็มทนแล้ว"

"ก็ช่างฝนปะไร เจ้าพี่มาองค์เดียวหรือเพคะ กองทหารอยู่ไหน?"

"ทหารของพี่อยู่ชายป่าริมเขาฝั่งโน้นพี่ออกเดินดูตามรอยเสด็จมาลำพังคนเดียว"

"พวกเขาก็คงไม่ต้องห่วงเจ้าพี่เหมือนกัน ใช่ไหมเพคะ"

"ไม่มีใครห่วงอัคนีรุทร์หรอก ตราบใดที่เขารู้ว่ามีดาบอยู่ในมือ"

"ถ้างั้น..."

ดวงเนตรเป็นประกายพราว สรวลเริงร่า แล้วโถมกอดแน่นอีกครั้ง

“เราหาที่พักหลบฝนกันก่อนเถอะ ม้าของพี่ผูกไว้ที่ปาก ถ้ำไม่ห่างจากที่นี่เท่าไหร่นัก ไป!...”

“ไม่เอา...ต้องอ้ม!”

เนตรต่อเนตรประสานสนิทกันอีกครั้งแววสุดเสน่หา ระคนกังวลลึก แฝงอยู่ในประกายตาของราชบุตรหนุ่มแห่งแคว้นปัญจาล แต่อีกฝ่ายหนึ่งเริงร่า เอาแต่พระทัยตนเอง และบงการระคนออดอ้อนพิรี้พิไร สองรัก อยู่ในสภาพซ่อนเร้นปกปิด ไม่เคยที่จะให้มีพิรุธแพร่งพรายออกไปถึงผู้ใดทั้งสิ้น ด้วยว่าศักดิ์ของทั้งสองห่างไกลกันนัก ฝ่ายหนึ่งเป็นแต่เพียงเจ้าชายแห่งประเทศราชภายใต้ขัณฑสีมาอาณัติ อีกฝ่ายหนึ่ง ดำรงตำแหน่งมกุฎราชกุมารีแห่งมหาอาณาจักรใหญ่ อันจะก้าวขึ้นสู่บัลลังก์จักรพรรดินีในอนาคต ผู้มีอาณานิคมอันเป็นประเทศราชบริวารนับอเนกอนันต์

เขาและเธอทั้งคู่ มีโอกาสน้อยครั้งนัก ที่จะได้พานพบกันตามลำพัง ปราศจากสายตาอื่นรู้เห็นในสภาพเช่นนี้ นอกเหนือไปจากงานในราชพิธีอันเป็นทางการ ซึ่งแน่ละ ถ้านับตามอันดับของเจ้าชายแห่งประเทศราช อัคนีรุทร์แห่งปัญจาลนั้น ต้องยืนเฝ้าอยู่แทบจะสุดปลายแถวของเหล่าอธิราชเจ้าเมืองขึ้นทั้งหลาย ขณะที่มกุฎราชกุมารีจิตรางคนางค์ประทับวางพระพักตร์เชิดขรึมสง่างามโดดเด่นอยู่เหนืออาสนะสูง ภายใต้มหาเศวตฉัตรเครื่องประดับอิสริยยศ

“อ้ำอึ้งตะลึงงันอยู่นั่นแหละ ไม่ได้ยินคำสั่งหรอกรึ?”

เสียงกระซิบแว่วมาอีก

“รับสั่งว่ายังไงนะ?”

“บอกว่าให้อุ้ม! โสตหนวกไปเสียแล้วหรือยังไง?”

“ถ้าหากมีสายตาของผู้ใดมาเฝ้าจับมองเห็นอยู่ในขณะนี้...”

“หม่อมฉันจะตัดลิ้น เย็บปากมันไว้เสีย ไม่ให้มันมีโอกาสได้พูดอีกเลยตลอดชีวิต”

“จะให้อุ้มไปไหน?”

“ไปไหนก็สุดแล้วแต่ ไม่ใช่ค่ายทหารของเจ้าพี่ และไม่ใช่ค่ายทหารของฝ่ายหม่อมฉัน นอกนั้นแล้ว นรกหรือสวรรค์ที่ไหนได้ทั้งสิ้น”

อัคนีรุทร์ถอนพระทัยเยือก แล้วช้อนวรกายของจิตรางค์ ลอยลิ่วขึ้นมาในอ้อมพระกร

“เอา! อุ้มก็อุ้ม...เธอชอบทำอะไรให้พี่ต้องเสี่ยง และเพ่งเล็งอยู่ตลอดเวลา ถ้าหากขณะนี้ มีทหารหรือข้าราชบริพารคนใดของเธอมาเห็นเข้า อัคนีรุทร์คงไม่แคล้วหัวขาด และคงจะเดือดร้อนไปถึงพระราชบิดาของพี่ผู้ไม่ทรงรู้เห็นอะไรด้วยเลย”

เนตรคู่นั้นตวัดค้อนทุบที่อังสาเบา ๆ

“ทหารรักษาปราสาทอยู่นับพัน อัคนีรุทร์ผู้นี้ยังบังอาจแม้แต่จะปีนขึ้นสู่ยอดมหาปราสาท เข้าไปในห้องบรรทมของจิตรางค์นางค์ได้ แต่มาคราวนี้กลับบอกว่ากลัวจะมีผู้ใดมาเห็นเข้า หมั่นไส้นัก ไม่อยากอุ้มก็วางลง แล้วจะเสด็จไหน ก็เชิญไปเสียให้พ้นหน้า เราแยกทางกันแค่นี้ก็ได้”

“แล้วเธอจะไปไหน?”

“ก็กลับไปหากองทหารของหม่อมฉันนะซิ”

“คิดหรือว่าจะค้นพบกองทหารงั่งของเธอพวกนั้นในเวลาพลบค่ำและพายุฝนกำลังมาเช่นนี้”

“พบหรือไม่พบ ก็เป็นเรื่องของหม่อมฉัน เจ้าชายแห่งปัญจาลไม่เกี่ยว!”

“ถ้าไม่เกี่ยว ป่านนี้มหาราชินีแห่งนิทรานครในอนาคต ก็คงจะกลายเป็นเหยื่อเสือไปแล้ว”

“ก็แล้วใครใช้ให้ยิงเสือตัวนั้นล่ะ?”

“ถึงว่าซินะ รู้งี้ซุ่มดูอยู่เฉยๆ ก็จะดีหรอก”

“ปล่อยหม่อมฉันลงเดี๋ยวนี้”

“ปล่อยให้โง่รึ ในอ้อมแขนของอัคนีรุทร์ ถ้าลงได้โอบรัดใครกระชับไว้อย่างนี้ละก็ ไม่มีวันปล่อยหรอก”

“ก็โอบรัดไว้กี่อิสตรีแล้วล่ะ?”

“ไม่เคยเลย นอกจากจิตรางคนางค์ผู้นี้ นางเดียวเท่านั้น”

“แน่นะ?”

“ยิ่งกว่าแน่!”

“รักไหม?”

“ยิ่งกว่ารัก”

“จะรักจิตรางคนางค์คนนี้ไปนานสักเท่าไหร่?”

“ทุกชาติทุกภพ ถ้าหากชาติภพหน้ามีจริง อัคนีรุทร์จะขอติดตามไปเป็นทาสรักจิตรางคนางค์เยี่ยงนี้ตลอดไป”

นางทอดกรโอบรอบคอไว้ เหนี่ยวลงมาจุมพิต

“ชื่นใจ ขอให้เป็นจริงเช่นนั้นเถอะ แล้วก็ชวนทะเลาะยั่วให้โมโหเหมือนชาตินี้อีกไหม”

“ถ้าเธอไว้ยศปั้นปึ่งวางอำนาจเหมือนชาตินี้ พี่ก็จะชวนทะเลาะยั่วโทโสเหมือนชาตินี้ทุกชาติไปนั่นแหละ”

“ดี! จะได้เอาด้ามหอกตีให้ตกจากหลังม้าเหมือนอย่างที่เคยโดนมาแล้วทุกชาติไปเหมือนกัน...รู้มั๊ย พบเห็นหน้ากันครั้งแรก หม่อมฉันเกลียดหน้าเจ้าพี่มากที่สุด เหนือกว่าเจ้าชายทุกแว่นแคว้น คนอะไรไม่รู้ ยโสโอหังเหลือประมาณ”

“ก็แล้วเหตุใดถึงกลายมาเป็นความรักได้ล่ะ?”

“ก็อยากเป็นชายคนแรก ที่เข้ามาถูกเนื้อต้องตัวหม่อมฉันทำไม”

“ก็ถ้าไม่ไปถูกเนื้อต้องตัว โอบอุ้มจิตรางคนางค์องค์นี้ออกมาจากค่ายไฟ เมื่อยุทธกรีฑาขวบปีที่ผ่านมา ขณะที่ม้าศึกของเธอถลำลงไปเสียบคาติดอยู่ในหลุมฝาก ป่านนี้มกุฏราช-กุมารีแห่งนิทรานคร ก็คงมอดไหม้เป็นเถ้าธลีไปแล้ว คงไม่มีโอกาสที่จะเอาด้ามหอกตีหน้าพี่ให้ตกจากหลังม้าหน้าพระที่นั่งกลางสนามยุทธได้หรอก”

“ก็แล้วอยากมาช่วยเองทำไมล่ะ”

“ก็เพราะอธิราชผู้ร่วมขบวนยุทธองค์อื่น ๆเขาฝ่ากองเพลิงเข้าไปช่วยไม่ได้นะซิ ซ้ำยังไม่มีใครเฉลียวคิดสงสัยด้วยว่า ยามนั้น จิตรางคนางค์ผู้ควบม้าตะลุยเข้าไปกลางศึก กำลังตกอยู่ในภาวะวิกฤติ เพราะมิจฉาทิฐิที่จะกวดไล่อัคนีรุทร์ให้ทัน เพื่อหวังความเป็นผู้ชนะในการประลองยุทธครั้งนั้น ไม่มีใครรู้ ไม่มีใครเห็น”

“ถ้าปล่อยให้หม่อมฉันตายกลางไฟในค่ายกลเสียในครั้งนั้น เจ้าพี่ก็เป็นผู้ชนะในยุทธกรีฑา แล้วไฉนจึงยอมให้ผู้หญิงตัวเล็กๆ กำชัยอันยิ่งใหญ่ไว้ในครั้งนั้น ถึงไม่มีใครอื่นรู้ หม่อมฉันก็คิดละอายใจตนเองมาจนกระทั่งทุกวันนี้”

“การจะเอาชนะผู้หญิงสักคนหนึ่ง หาได้เป็นเกียรติยศอันยิ่งใหญ่ของบุรุษชาติอาชาไนยไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุรุษผู้นั้น คือ อัคนีรุทร์คนนี้!”

“ก็เพราะอย่างนั้นน่ะซิ จิตรางคนางค์คนนี้ ถึงได้รักบรษชาติอาชาไนยคนนั้น คนที่ทั้งถ่อม ทั้งเจียม ทั้งซ่อนคม แต่บางทีก็อดหมั่นไส้ในเล่ห์กลมารยา ทำเป็นผู้ด้อยฝีมืออยู่ตลอดกาลไม่ได้ แต่อย่านึกนะเพคะ ว่านอกจากหม่อมฉันแล้ว จะมีใครโง่งม ตามไม่ทันเล่ห์ออมฝีมือของเจ้าพี่ คนฉลาดหลักแหลมตามทันทุกขบวนการของอัคนีรุทร์ ยังมีอยู่ในมหาอาณาจักรนิทรานคร”

“มหาราชเจ้า ผู้เป็นสมเด็จพระชนกของเธอกระมัง?”

“สมเด็จพ่อ อาจทรงนึกไปไม่ถึง แต่มันตรัยล่วงรู้ทันหมด”

“มันตรัย? เจ้านักบวช ราชปุโรหิตโล้นผู้นั้นนะหรือ?”

จิตรางคนางค์แย้มสรวล พยักพักตร์ลง

“ใช่ มหาปุโรหิตผู้ปราดเปรื่องผู้นั้นแหละ”

“ไอ้ตัวร้าย! พี่เกลียดดวงตาประดจตาของพ่อมดร้ายของมันมาแต่ไหนแต่ไรแล้วทำไม? มันบอกอะไรแก่เธอเช่นนั้นหรือ”

“ถ้าเขาบอกแก่หม่อมฉันก็ไม่สู้กระไรนัก แต่เขากราบทูลต่อพระชนกนี่ซิ เป็นเรื่องที่หม่อมฉันไม่สบายใจเลย”

“มันกราบทูลมหาราชว่าอย่างไร?”

“เป็นความลับ ที่หม่อมฉันแอบไปได้ยินเข้า เขากราบทูลผมเด็จพ่อว่า ในบรรดาเจ้าชายหรือกษัตราธิราชในเครือจักรภพทั้งหมด ผู้ที่น่ากริ่งเกรงและไม่น่าไว้วางใจได้เลย ก็คือเจ้าชายอัคนีรุทร์แห่งแคว้นปัญจาล เจ้าชายผู้นี้ฉลาดลึกและซ่อนพิษร้ายไว้ในตัว ต่อไปภายภาคหน้า อาจหวนกลับมาเป็นภัยต่ออาณาจักรใหญ่ ชนิดยากที่จะปราบปรามกำจัดลงได้ เพราะฉะนั้น ขอให้พระชนกจงเร่งหาทางตัดไฟแต่ต้นลม จงเร่งกำจัดลิดรอนเสียแต่ต้น เพราะเจ้าชายองค์นี้ มีสติปัญญาและฝีพระหัตถ์ในการรบเข้มแข็งเหนืออธิราชทั้งปวง อีกทั้งมีท่าทีว่าจะกระทำการอันเป็นภัยแก่แข็งเมืองต่อไปในภายภาคหน้า”

อัคนีรุทร์ชะงัก สีพระพักตร์ขรึมลง

“แล้วสมเด็จพระชนก มีพระกระแสรับสั่ง หรือดำริเช่นไร?”

“มันเป็นยามดึกของราตรีหนึ่ง หลังจากยุทธกรีฑาครั้งสำคัญสุดเพียงไม่กี่วัน มันตรัยได้เข้ามาเฝ้าพระชนก จนถึงห้องบรรทมเพียงสองต่อสอง หม่อมฉันแอบซุ่มอยู่หลังวิสูตร ได้เห็นและได้ยินตลอดโดยไม่มีใครรู้ พระชนกมิได้รับสั่งเช่นไร นอกจากประทับนิ่งงันไปด้วยอาการครุ่นคิดอยู่เป็นเวลาช้านาน มันตรัยได้กราบทูลถึงเหตุผลอื่นๆ อีกหลายประการเป็นเวลานาน เพื่อให้ท้าวเธอคล้อยตาม และกำจัดเจ้าพี่เสีย แล้วในที่สุด พระชนกก็รับสั่งเพียงสั้นๆ ว่า ‘ขอบใจมากมันตรัย แล้วข้าจะคอยสังเกตไว้เอาละเจ้าออกไปได้แล้ว’ นี่คือสิ่งที่หม่อมฉันได้เห็นและได้ยิน ความจริงหม่อมฉันไม่น่าจะเอาสิ่งนี้มาบอกเล่าให้เจ้าพี่ฟังเลย

อย่าทรงคิดอะไรมากเลยเพคะ เรื่องไร้สาระเหลวไหล มันตรัย รู้ว่าเจ้าพี่มีฝีพระหัตถ์ในยุทธศาสตร์เข้มแข็ง และโดยทางส่วนตัวก็ไม่ชอบเจ้าพี่อย่แล้ว”

“ถึงเธอไม่บอกพี่ พี่ก็พอรู้ ศึกใหญ่หลายครั้ง เมื่อเกิดการแข็งข้อก่อการขบถขึ้น พระชนกนาถของเธอมีโองการประกาศิตให้พี่คุมกำลังเพียงส่วนน้อยเข้าทำการปราบปราม รูปการณ์เห็นชัดว่า ทรงปรารถนาที่จะใช้ให้ไปตายในกลางศึก กองทัพอื่นๆ ที่จะส่งเข้าสนับสนุนตามแผนก็ดี หรือการส่งกำลังเสบียงบำรุงก็ดี แสร้งให้เกิดการล่าช้าและผิดกำหนดคลาดเคลื่อนไปหมด พี่เกือบเพลี่ยงพล้ำ เกือบพินาศและถึงแก่ชีวิตอยู่หลายครั้ง แต่ยังไม่ถึงคราวชะตาขาด จึงเอาตัวรอดมาได้ ทั้งๆ ที่กองทัพที่พี่คุมไปแตกยับล้มตายแหลกเป็นภัสมธุลี ซ้ำเมื่อพี่รอดออกมาได้ พี่ยังต้องทัณฑ์บนคาดโทษไว้ฐานแตกทัพกลับมา และถูกใช้ให้ไปตายกลางศึกอยู่นับครั้งไม่ถ้วน พี่ได้แต่เพียงเฝ้าสงสัยอยู่ว่าไฉนท้าวเธอจึงทรงวางแผนร้ายกับพี่ถึงเพียงนี้ แต่ก็พยายามมองในแง่ดีไว้ ว่าอาจไม่ได้เป็นจากการตั้งพระทัยของท้าวเธอ น่าจะเป็นคราวเคราะห์ของพี่เองเสียมากกว่า เมื่อมาได้รับการบอกเล่าจากเธอเช่นนี้ พี่ก็เริ่มมองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างกระจ่างแล้ว”

จิตรางคนางค์เริ่มกายสะท้านสั่น ทอดเนตรดูอัคนีรุทร์ผู้เครียดขรึมไปด้วยความหวั่นพระทัย แล้ววิงวอนว่า

“หม่อมฉันไม่ควรจะทูลเรื่องนี้ให้เจ้าพี่ทราบเลย...เจ้าพี่อย่าได้ทรงอาฆาตขุ่นเคืองใดๆ ต่อพระชนกเลยนะเพคะ อย่างน้อยก็โปรดได้ทรงเห็นแก่หม่อมฉัน”

อัคนีรุทร์บรรจงวางสิริลักษณ์ของยอดเสน่หาลงเหนือ

ตาสนะหินในเวิ้งถ้ำประดุจคูหาสวรรค์ ขณะนั้นพายุเริ่มกระหน่ำหนัก โปรยละอองอันหนาวเย็นเข้ามาเป็นม่าน อัคนีรทร์มิได้รับสั่งคำใดเป็นเวลานาน เสด็จไปจูงม้าเข้ามาหลบฝน แล้วก่อกองอัคคีขึ้นเพื่ออาศัยไออุ่น นำโภชนาการอันเป็นเนื้อย่าง และผลาผลที่ตระเตรียมไว้แล้วมาถวายแด่องค์มกุฎราชกุมารี แล้วเดินออกไปประทับนั่งมองดูเปลวไฟในกองสงบนิ่ง

ตื่นจากภวังค์คิด เมื่อรู้สึกว่าถูกกอดแผ่วเบาจากเบื้องหลัง พร้อมกับเสียงกระซิบเรียก และพวงปรางที่เอนแนบมาที่ไหล่สา จึงโอบกรไปประคองไว้

“จิตรางคนางค์ ถ้าเธอยังไม่รู้ก็จงรู้ไว้เถิดว่า พิษร้ายของราชปุโรหิตมันตรัยได้คายไว้ให้แก่พี่แล้ว มันประสงค์ที่จะฆ่าพี่ไดยยืมพระหัตถ์ของพระราชบิดาของเธอ และท้าวเธอก็ได้ทรงกระทำลงไปแล้ว เพียงแต่ยังไม่สำเร็จผลเท่านั้น!”

“โอ! หม่อมฉันปากพล่อยไปเองแท้ๆ...ได้โปรดเถิด ขอให้ทรงลืมเรื่องนี้เสีย จะไม่มีผู้ใดทำการร้ายใดๆ ต่อเจ้าพี่อัคนีรุทร์ได้หรอกเพคะ ตราบใดที่หม่อมฉันยังอยู่”

“พี่ไม่เคยหวั่นระย่อในเรื่องนี้ อันว่าศีรษะของไอ้มันตรัยที่ชาวนิทรานครยอมรับนับถือว่าเป็นมหาปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่นั้น พี่จะเอาเสียเมื่อไหร่ก็ย่อมได้ แต่พระชนกของเธอ พี่สุดที่จะหาหนทางแก้ไข ตราบใดก็ตามที่ท้าวเธอยังทรงเห็นว่าพี่นี้จะเป็นเสี้ยนหนามแผ่นดิน อันพึงจะต้องกำจัดลงเสีย ตามคำเพ็ดทูลของที่ปรึกษาราชการแผ่นดิน ซึ่งท้าวเธอก็ทรงเชื่อมั่นอยู่เป็นอันมาก ความจริงถ้าจะนับศักดิ์แล้ว พี่เองก็เป็นแต่เพียงเจ้าชาย

ของประเทศราชเล็กกระจ้อยร่อยเท่านั้นเอง เมื่อเทียบกับสหราชอาณาจักรในเครือจักรภพ กองทหาร ไพร่พล ประชากร ของปัญจาลก็มีเพียงแค่หยิบมือ ไม่น่าเลยที่มหาราชจะทรงคิดปริวิตกกริ่งเกรง จนถึงกับคิดที่จะกำจัดพี่ถึงเพียงนี้...เธออาจไม่รู้จิตรางคนางค์ นอกจากกลศึก ที่ทรงแกล้งช่วงใช้ให้พี่ไปตายอยู่หลายครั้งหลายครา พี่ยังเคยถูกลอบพยายามปลงชีพอยู่หลายครั้ง แต่ศัตรูมืดลึกลับเหล่านั้นทำอะไรพี่มิได้ ก็เมื่อท้าวเธอมิไว้วางใจพี่ คิดที่จะกำจัดเสีย ไฉนจึงไม่มีโองการให้ประหารเสียเลยเยี่ยงอย่างชายชาติทหาร พี่จะได้ยื่นคอให้แก่คมดาบของเพชฌฆาตโดยดี ไฉนจึงลอบกัดกันอย่างนี้!”

รับสั่งจบ อัคนีรุทร์ปามีดสั้นที่ถืออยู่ในพระหัตถ์ เข้าไปปักแน่นอยู่ในซอกหินแตกข้างผนังถ้ำ เนตรลุกวาวจ้า

“เจ้าพี่อัคนีรุทร์!...”

เสียงร้องเครือสั่นนั้น เรียกพระสติให้กลับคืนมา หันมาทางเจ้าหญิง ก็เห็นหยาดอัสสุชลคลอปริ่ม พักตร์งามขาวเผือดวรกายสั่นเทา จึงฝืนแย้มสรวลโอบเข้ามาไว้แนบอุระ

“ดวงใจของพี่ เอาละ พี่จะพยายามลืมเรื่องนี้เสีย ขออย่าได้ปริวิตกกังวลไปเลย อันว่าอัคนีรุทร์ก็เปรียบเสมือนข้าทหารภายใต้เบื้องพระยุคลบาทของสมเด็จพระเจ้ามหิทธิเดชะจะมีศักดิ์ขึ้นอีกน้อยนิดเหนือกว่าขุนศึกทั้งปวง ก็ด้วยว่าเป็นเจ้าชายแห่งประเทศราชภายใต้ขัณฑสีมาเท่านั้น เมื่อมหาราช ผู้เปรียบเสมือนเจ้าเหนือหัวทรงชิงชังไม่ไว้วางพระทัยไม่ประสงค์จะเลี้ยง ตัวพี่เองก็พร้อมแล้วที่จะสละชีพในทุกสถานการณ์

แม้แต่จะมีโองการประกาศิตให้เข้าสู่หลักประหาร จะมิคิดการ
ขบถต่อมกำแหงหาญ หรือต่อต้านใดๆ ทั้งสิ้น”

จิตรางคนางค์ก็สั่นพระพักตร์จนเกศากระจาย ทรงกันแสง
ร่ำไห้กระซิก รับสั่งปนสะอื้นละล่ำละลัก

“ไม่เพคะ...ไม่อย่างเด็ดขาด หม่อมฉันบอกแล้วว่า ตราบ
ใดที่จิตรางคนางค์คนนี้ยังมีลมหายใจอยู่ ผู้ใดจะกระทำการร้าย
ใดๆ ต่ออัคนีรุทร์ไม่ได้! หม่อมฉันพร้อมที่จะตายก่อนเจ้าพี่ หรือ
มิฉะนั้นเราก็ตายพร้อมกัน หม่อมฉันมิได้เคยรู้มาก่อนเลยว่า
สมเด็จพระชนกจะทรงกระทำการ ดังที่เจ้าพี่ทรงเล่ามาให้ฟัง
เพราะก็ทรงกอปรไปด้วยพระสติปัญญาปรีชาชาญ จริงอยู่ ปุโรหิต
มหาเตรัยนั้นไปใส่ไคล้เพ็ดทูลปรักปรำให้ร้ายเจ้าพี่ แต่หม่อมฉัน
มิได้เฉลียวคิดเลยว่า สมเด็จพระบิดาจะทรงเชื่อ และดำเนิน
แผนตามการยุยงของไอ้คนร้อยเล่ห์เพทุบายผู้นั้น! จนกระทั่ง
เจ้าพี่ทรงรับสั่งขึ้น ณ บัดนี้...”

แล้วนางก็เม้มโอษฐ์แน่น สะบัดพักตร์เงยหน้าขึ้น อัสสุชล
ยังคงรินหลั่งเป็นทางอาบปราง รับสั่งลอดไรทนต์ออกมาว่า

“มันตรัย! เจ้ารู้จักข้าน้อยไปเสียแล้ว มิพักรอให้ข้าขึ้น
ครองอยู่เหนือบัลลังก์ของนิทรานครหรอก หัวเจ้าจะขาดหวิ่นออก
จากบ่าเสียก่อนด้วยดาบของจิตรางคนางค์”

อัคนีรุทร์ เชยหนุของนางอันเป็นที่รักขึ้น ช้อนให้สบเนตร
แล้วแย้มสรวลให้ รับสั่งอ่อนละมุนปลอบประโลม

“สุดที่รักเอ๋ย อย่าหุนหันพลันแล่น และคิดการใดเสมอ
ด้วยเด็กน้อย เธอเอง ณ บัดนี้ก็เติบใหญ่มีสติปัญญา พอที่จะขึ้น
แท่นวัลย์ปกครองแผ่นดินแล้ว จงรอบคอบและคิดการให้ลึกซึ้ง

อันว่ามันตรัยนั้น แม้ว่าจะไร้ฝีมือในเชิงสรรพอาวุธทั้งปวง แต่ก็กอปรไปด้วยจิตตานุภาพกฤติยาอาคมยิ่งนัก เหนือกว่าพ่อมดใดๆ ทั้งปวงในปฐพี และพระราชบิดาก็ทรงเชื่อฟังไว้วางพระทัยแก่มันเป็นอันมาก หากกระทำการพลาดพลั้งอันใดลงไป ภัยพิบัติก็จะมาสู่ตัวเธอเอง เกินกว่าพี่ที่อยู่ห่างไกลจะป้องกันได้ อนึ่งเล่า อุปราชชัยสุริยา อันเป็นพระเจ้าอาของเธอก็มีแผนการลับเตรียมที่จะยึดราชบัลลังก์โค่นล้มพระราชบิดาอยู่ เพียงแต่รอคอยโอกาสเหมาะเท่านั้น หากว่าพระเจ้าอาชัยสุริยาสมคบคิดกับปโรหิตมันตรัยผนึกกำลังความคิดสมัครสมานสามัคคีกันเมื่อใด ทั้งพระราชบิดาและตัวเธอเองก็ย่อมจะตกอยู่ในห้วงภัยเมื่อนั้นพี่จึงขอเตือนให้เธอเร่งระมัดระวังตนให้จงหนักอย่าได้แพร่งพรายส่อพิรุธของการรู้เห็นรู้เท่าทันในเรื่องนี้ออกไปเป็นอันขาด”

จิตรางคนางค์เบิกเนตรโพลง อุทาน

“เจ้าพี่! มีอันใดดลพระทัยให้ทรงรับสั่งเช่นนี้ หม่อมฉันหมายถึงเสด็จอาชัยสุริยา ผู้รั้งตำแหน่งมหาอุปราช อันจะคิดการเป็นภัยต่อพระชนกของหม่อมฉัน”

อีกฝ่ายหนึ่งสรวลแผ่วต่ำ

“อันว่าเล่ห์กลเพทุบายของคนเรานั้น พี่ศึกษามาเจนจบทุกขบวนการ ดวงตาทั้งสองของพี่ก็มิได้บอด สติสัมปชัญญะทุกสิ่งก็มีพร้อมมูล สายสนกลในต่างๆ ความเป็นไปในมหานครใหญ่ และในเชื้อสายพระราชวงศ์ของเธอ ไฉนเล่าพี่จะมิรู้ เพียงแต่พี่จะพูดหรือไม่เท่านั้น อุปราชชัยสุริยา มิได้คิดซื่อจงรักภักดีต่อสมเด็จพระเชษฐาและมกุฎราชกุมารีจิตรางคนางค์นัก อำนาจนั้น เป็นสิ่งที่บุคคลเสาะแสวงหาตราบเท่าที่กิเลสยังไม่สิ้น และ

ไม่ทำนึงถึงพี่ถึงน้อง เธอนั้นเป็นแค่เพียงสตรี เป็นพระราชธิดาของมหาราช การได้รับแต่งตั้งขึ้นเป็นมกุฎราชกุมารี เพื่อปกครองมหาอาณาจักร สืบแทนพระราชบิดาต่อไปในอนาคตกาล ร้หรือไม่ว่าสร้างความขุ่นแค้นไม่พอพระทัยให้แก่อุปราชชัยสุริยาผู้เป็นพระเชษฐาอย่างยิ่ง เพราะทรงคิดว่า ราชบัลลังก์นิทรานครนั้น ภายหน้าเมื่อสิ้นพระเชษฐาธิราชแล้ว ก็ควรจะตกเป็นของตน หาควรเป็นของจิตรางคนางค์อันเป็นแต่เพียงอิสตรีไม่ แต่ที่ยังมิกล้าบังอาจกระทำการใดๆ ขึ้นในยามนี้ ก็เพราะยังยำเกรงต่อพระเดชานุภาพพระเชษฐาอยู่ประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งก็เกรงในอำนาจเวทมนตร์มายาการเรืองฤทธิ์ของมันตรัย ผู้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษาราชการแผ่นดินและยามนี้มันตรัยก็จงรักภักดีกับท้าวเธออยู่ มันตรัยจึงเปรียบเสมือนเกราะป้องภัยให้แก่พระราชบิดา มิให้พระเจ้าอาลงมือกระทำการใดๆ ลงไปก่อน ได้แต่ซุ่มคิดการอยู่ภายในเท่านั้น มหาภัยแห่งราชบัลลังก์นั้น ที่แท้จริงอยู่ใกล้พระองค์ของมหาราช จากอุปราชพระอนชา หาใช่อยู่ที่อัคนีรุทร์ ราชบุตรแห่งกษัตริย์เมืองขึ้นในขัณฑสีมาผู้อยู่ห่างไกลไม่ ถ้าเธอมิรู้มาก่อนก็ขอให้รู้ไว้ ณ ราตรีนี้เถิด”

“เทวะ! หม่อมฉันมิคิดมาก่อน และคิดไปไม่ถึงจริงๆ!...”

นางอุทานผะแผ่ว แล้วประทับนิ่งขึงไปนาน **พระพักตร์เผือดสลดปราศจากสีโลหิต แต่น้ำพระเนตรหยุดสงบนิ่งทอดเหม่อลอยออกไปยังสายฝนเบื้องนอก หัตถ์ทั้งสองกำแน่น...ผิดหวัง...ปวดร้าว...ขมขื่นพระทัยยิ่งนัก**

“พี่ไม่ต้องการสร้างความทุกข์ใจใดๆ ให้แก่เธอ แต่พี่เตือนเธอ มิให้ตั้งอยู่ในความประมาทเท่านั้น มหาภัยพิบัตินั้น

มันแวดล้อมคุกคามเงียบอยู่รอบกายเธอทุกขณะ รอจังหวะโอกาสของมันเท่านั้น และพี่เองก็อยู่ถึงนครปัญจาลโน่น ห่างไกลจิตรางคนางค์นัก ที่เจ้าพบพี่สนธยาค่ำทิวานี้ ณ กลางป่าใกล้มหานคร พี่ก็มาสืบข่าวสอดแนม ติดตามพฤติการณ์ของอุปราชชัยสุริยานี่แหละ เพราะรู้ได้ตระเตรียมซ่องสุมพลังพลเอาไว้ตามอาณาบริเวณหัวเมืองน้อยใหญ่รอบพระนคร หว่านล้อมชักนำบรรดาอธิราชเมืองรองทั้งหลายเพื่อสร้างฐานอำนาจและพลัง รอคอยกาลเวลาอันเหมาะสม เธอเองกลับไร้เดียงสาบริสุทธิ์ซื่อนัก ภัยแวดล้อมตนเองและพระราชบิดาอย่ก็หาเฉลียวคิดไม่ ยังคะนอง เอาแต่ชุกซนออกเที่ยวล่าสัตว์อยู่กลางป่า ตนเองจะถูกพระเจ้าอาลอบปลงพระชนม์เสียเมื่อไหร่ก็ยังไม่รู้”

“ไอ้คนคด! หม่อมฉันจะกลับไปบั่นเศียรมันให้สะบั้น!!”

จิตรางคนางค์คำรามก้อง ขยับพระองค์จะถลันยืนขึ้น แต่อัคนีรุทร์กดอังสาไว้

“ช้า! สงบสติอารมณ์และทำทุกอย่างให้สงบเงียบเหมือนเดิมที่สุด อย่าให้ส่อพิรุธอันใดออกไป และอย่าได้แพร่งพรายเรื่องนี้ให้พระชนกทรงทราบเป็นอันขาด พระองค์จะไม่ทรงเชื่อฟังเธอหรอก แพร่งพรายอันใดออกไป ก็รังแต่จะเกิดภัยต่อตัวเอง พี่อ่านกระแสกลศึกแล้ว เชื่อแน่ว่า **ตราบใดก็ตามที่มันตรัยยังยืนอยู่เคียงข้างพระบาทของพระราชบิดา พระเจ้าอาชัยสุริยาจะยังมิบังอาจกระทำการใดๆ ออกมาให้เป็นที่ปรากฏชัดแจ้ง แต่วันใดที่มีการเปลี่ยนราชบัลลังก์ไปสู่องค์มกุฏราชกุมารีเมื่อใด ก็เมื่อนั้นแหละ นิทรานครจะนองเลือด**”

ชัดดิยนารีผู้ยิ่งใหญ่แห่งนิทรานครประทับ
เน้นริมโอษฐ์ครุ่นคิดอยู่เป็นครู่
"เจ้าพี่ทรงมั่นพระทัยหรือเพคะ ว่าปุโรหิต
มันตรัยจะจงรักภักดีต่อพระชนกของหม่อมฉันตลอดไป โดย
ไม่ไปเข้ากับพระเจ้าอา?"

เจ้าหญิงถามโดยเร็ว แดรลุกวาว จ้องนิ่งมา

"พี่มั่นใจเช่นนั้น ตราบใดก็ตามที่..."

"รับสั่งให้จบกระแสความซิเพคะไฉนจึงอ้ำอึ้งอยู่เช่นนั้น" นางเขย่าพระกรอัคนีรุทร์โดยแรง ราชบุตรแห่งแคว้นปัญจาลระบายพระทัยเฮือก

"พี่ไม่อยากจะเอ่ยในเรื่องนี้ แต่เมื่อถูกเร่งเร้าซักความจากเธอ พี่ก็จำเป็นต้องแถลง จิตรางคนางค์ นี่เธอมิรู้เลยหรือว่าตันว่าราชปุโรหิตมันตรัย มหาราชครูที่ปรึกษาราชการแผ่นดิน

เคียงพระบาทของพระชนก ในขณะนี้ มีจิตผูกพิศวาส เสน่หาต่อองค์มกุฎราชกุมารีมาเป็นเวลานานแล้ว นับแต่แรกรุ่นเจริญวัยขึ้นมาด้วยพระสิริโฉมเหนือสตรีแรกร่นนางใดตลอดทั้งแผ่นดิน!”

“อัคนีรุทร์”

นางผงะ

“ใช่สิ...เธอไม่เคยรู้หรอก มันตรัยปรารถนาและมุ่งหวังอยู่ในองค์พระราชธิดาผู้โศภิต จึงต้องสวามิภักดิ์เลือกเอาข้างมหาราชมหิทธิเดชะ และพร้อมเสมอที่จะสนับสนุนส่งเสริมให้จิตรางคนางค์ขึ้นครองบัลลังก์ ภายหลังเมื่อสมเด็จพระบิดาสละราชย์ หรือถึงแก่กาลสวรรคต และเมื่อยามนั้นแหละ เวท-มนตร์ มายาการอันแก่กล้าของมัน กอปรด้วยมหาจิตตานุภาพจะส่งเข้าครอบงำดวงจิต สะกดอยู่เหนือวิญญาณเป็นผลให้ครองไปถึงมหาอาณาจักรทั้งหมด...”

อังสาอันสั่นเทิ้มของจิตรางคนางค์ ถูกจับอยู่ในอุ้งพระ-หัตถ์อันแข็งแรงบีบกระชับแน่น

“...ดรุณีน้อยชันษาอ่อนเยาว์เพียงแค่นี้ต่อให้มีฝีพระหัตถ์ในเชิงอาวุธสักเพียงใด แต่ก็ด้อยในเล่ห์กลมารยา มิเท่าทันในร้อยเล่ห์เพทุบาย จะรักษากายไว้ให้รอดจะงอยปากแร้งกาไปได้นานสักเท่าใด เบื้องขวาของเธอและพระชนกในขณะนี้ คือสุนัขป่ากระหายอำนาจที่จ้องเตรียมจะฉกชิงไอยศูรย์ราไชย ส่วนเบื้องซ้ายเล่าก็งูเหลือมเฒ่าก็คือมันตรัยที่ปรึกษาราชการแผ่นดินอันมีจุดมุ่งหมายมายังมกุฎราชกุมารีจิตรางคนางค์เป็นปรารถนาเบื้องต้น และแผ่นดินเป็นผลพลอยได้ในอันดับต่อไป ทว่าก็ยัง

อยู่ในระยะห่างไกลยาวนานออกไป บัดนี้ ทั้งสองฝ่ายยังคุมเชิงกันอยู่ และมีวัตถุประสงค์ที่แตกแยกกันออกไป ซึ่งยังรวมกันมิได้ ทั้งพระชนกและเธอ จึงยังอยู่ในสภาพสันติสุข เหมือนสถานการณ์ราบคาบเรียบร้อยดีทุกประการ ทว่าลึกลงไปกว่านั้นยังมีภยันตรายรอคอยอยู่แล้ว”

“ก็แปลว่า ณ บัดนี้ หม่อมฉันหมดที่หวังที่พึ่งแล้ว ไม่มีใครไว้วางใจผู้ใดได้เลยทั้งสิ้น!”

นางแผดเสียงก้องขึ้นด้วยความตระหนก ระคนโทมนัสปานใดร้าว

“ถูกต้อง เธอจะไว้วางใจผู้ใดไม่ได้เลยทั้งสิ้น แม้กระทั่งกษัตริย์ทรัพย์ผู้นี้ ซึ่งอาจกลายเป็นขบถ แข็งข้อแข็งเมืองขึ้นเมื่อไหร่ก็ได้เช่นกัน ที่มันตรัยเพ็ดทูลพระราชบิดาไว้ ก็ย่อมเป็นไปได้!”

จิตรางคนางค์สะอื้นฮักโผเข้ากอดศอชายอันเป็นที่รัก

ไว้แน่น คร่ำครวญ

“หม่อมฉันไม่หวาดหวั่นใดๆ ทั้งสิ้น ไม่ว่าใครมันคิดที่จะทรยศหักหลัง หรือมีแผนการชั่วช้าอันใดต่อหม่อมฉัน ขอเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ขออย่าให้ชายอันเป็นสุดที่รัก ต้องทรยศต่อหม่อมฉันเท่านั้น รับปากซิเพคะ รับปากว่าในดวงพระทัยของกษัตริย์ จะมีแต่จิตรางคนางค์เพียงนางเดียว หม่อมฉันไม่ปรารถนาราไชยไอยศูรย์หรือราชบัลลังก์สวรรค์ชั้นฟ้าใดๆ ทั้งสิ้น ต้องการเพียงขอให้ได้รัก และได้อยู่กับผู้ที่ตนเองรักเท่านั้น แล้วหลังจากนั้น จากมกุฎราชกุมารีจะต้องกลายไปเป็นสตรีอนาถา

ยาจกยากไร้เช่นไรก็ยอมแล้ว หม่อมฉันพร้อมแล้วที่จะสละราช-บัลลังก์ที่รั้งอยู่ ใครปรารถนาก็เชิญให้เขาเอาไป ขอเพียงให้หม่อมฉันได้อยู่กับความรัก ความซื่อสัตย์ในรักของอัคนีรทร์เท่านั้นก็พอ นี่คือปรารถนาอันสูงสุด! ได้โปรดเถิดเพคะ ราตรีนี้เป็นโอกาสอันดีแล้ว พาหม่อมฉันไปที่ไหนก็ได้ ไปให้ห่างไกลนิทรานครให้มากที่สุด แล้ว ณ ที่นั้น จะมีเพียงเฉพาะเราสองคนเท่านั้น หม่อมฉันไม่ต้องการสิ่งใดมากไปกว่านี้อีกแล้ว!”

อัคนีรุทร์สวมกอดประทับไว้กับอกแนบแน่น และนางก็เบียดวรกายเข้ามาประหนึ่งจะกลืนเป็นร่างเดียว สะอึกสะอื้นรำพันสุดที่ว้าวุ่นพระทัย แล้วขณะจิตต่อมา น้ำพระเสียงอันทุ้มลึก เต็มไปด้วยแววปลอบประโลมก็ให้พระสติมาว่า

“เธอยังทำเช่นนั้นมิได้ จิตรางคนางค์ เธอยังมีภาระหน้าที่ต่ออาณาประชาราษฎร์ทั้งปวง เพื่อช่วยให้แผ่นดินพ้นจากน้ำมือของทรราช และขุนมาร ประการสำคัญที่สุดก็คือ เธอต้องไม่ทอดทิ้งสมเด็จพระราชบิดา ผู้กำลังตกอยู่ในเงื้อมเงาภัยไปเสียเธอผู้เดียวเท่านั้นที่จะแสดงกตเวทิตา สนองตอบพระคุณของพระองค์ได้”

“หม่อมฉันคิดอะไรไม่ออกไปหมดแล้ว จะกระทำการอันใดลงไปก็ทำไม่ถนัด เพราะติดขัดที่พระราชบิดาที่มัวแต่หลงเชื่อมันตรัย และไม่ได้ระแวงพระอนุชาที่กำลังคิดคดเตรียมจะฉกกัดอยู่เบื้องหลัง มันทั้งสองล้วนเป็นไอ้ตัวกาลีร้ายทั้งคู่ แล้วก็ใกล้ตัวด้วยกันทั้งสองคน เพียงแต่รอจังหวะกาลเวลาดังเช่นที่เจ้าพี่รับสั่งเท่านั้น...ได้โปรดให้สติปัญญาแก่หม่อมฉันสักนิด จิตรางคนางค์นี้ จะทำประการใดต่อไป”

ลูบแผ่วที่เส้นเกศาดำขลับยาวสยายนั้น แล้วก้มลงจุมพิตแผ่นผาอย่างสุดถนอม อัดอั้นตันใจไปด้วยกันทั้งคู่

"สิ่งที่เธอจะทำได้ดีที่สุด สำหรับภาวะนี้ก็คือ จงทำทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นปกติสภาพเหมือนเดิม แต่ให้คอยจับเนตรเฝ้าดูการเคลื่อนไหวของอุปราชชัยสุริยาไว้ อย่าเสด็จออกนอกราชฐานไทยไม่จำเป็น ระมัดระวังตนจากการลอบดักสังหาร และจงอย่าแสดงความชิงชังรู้เท่าทันใดๆ ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะฝ่ายอุปราชชัยสุริยาหรือปุโรหิตมันตรัย สำหรับมันตรัยนั้น จงแสร้งทอดสนิทเข้าไว้ เพราะมันจะเป็นปราการใหญ่ที่มั่นคงแข็งแรง ที่จะสกัดกั้นอุปราชชัยสุริยา มิให้กล้ากระทำการใดๆ ลงไปก่อน อันตรายของมันตรัยนั้น ยังอยู่ห่างออกไป อีกประการหนึ่งก็อย่าได้ปริปากพูดจาบอกความใดแก่สมเด็จพระราชบิดาเลย เกี่ยวกับเรื่องที่ทางรับทราบนี้ เพราะรับสั่งไปก็ไร้ประโยชน์ รังแต่จะเกิดโทษนานาประการ เพราะพระราชบิดา จะมิทรงเชื่อเรื่องอุปราชพาละอนุชา เตรียมการโค่นล้มบัลลังก์ เท่าๆ กับมิทรงเชื่อว่ามันตรัยมีแผนการลึกล้ำ ซ่อนอยู่ในสมองเจ้าเล่ห์แสนกลของมันอย่างไรบ้าง เลือกสรรผู้ใกล้ชิด ไม่ว่าจะเป็นข้าทหาร หรือข้าเหลวงนางกำนัล อันอยู่แวดล้อมใกล้ตัว โดยคัดเอาเฉพาะผู้ที่สามารถไว้วางใจได้มากที่สุด ฟูมฟักเลี้ยงดูปูมบำเหน็จให้เต็มที่ พอที่จะให้เขาเหล่านั้นซื่อสัตย์ภักดีต่อเรา และตายแทนเราได้ กองทหารม้ารักษาพระองค์ที่ติดตามมาในคราวประพาสป่าครั้งนี้ ล้วนแล้วแต่เป็นข้าทหารที่พอแก่การไว้วางใจได้ทั้งสิ้น จงใกล้ชิดพวกเขาไว้ เธอแน่ใจไหมว่า พอจะมีทหารอันมีฝีมือกล้าแกร่งกล้าเข้มแข็งอยู่ภายใต้บังคับบัญชาของเธอโดยตรงประ-

มาณสักเท่าใด เอาเฉพาะที่ยอมตายแทนมกุฎราชกุมารีได้โดยปราศจากเงื่อนไข”

จิตรางคนางค์ผละองค์ออกห่าง แล้วรับสั่งด้วยน้ำพระ-เสียงแผ่วต่ำว่า

“หม่อมฉันมีกำลังทหารอยู่ในกำมือขณะนี้ 3 กองพล เป็นทหารม้ากองเกียรติยศรักษาพระองค์ของมกุฎราชกุมารีล้วนๆ ที่ถวายน้ำพิพัฒน์สัตยาแล้ว ทุกคนชำนาญการรบบนหลังม้าและซื่อสัตย์ภักดียิ่ง ไว้วางใจได้สนิทภายใต้การควบคุมของขุนศึกวามิส จำนวนทั้งสิ้นแค่ 3 พันคนก็จริง แต่ 1 คนจะมีความสามารถรบได้เทียบเท่ากับทหารทั่วไปจำนวน 10 คน”

“ฉะนั้น ดีแล้ว! ให้ทั้ง 3 กองพลทหารม้าเหล่านี้แวดล้อมอยู่ใกล้ชิดเธอให้มากที่สุด สั่งย้ายกองทหารอื่นที่อาจผลัดกันเข้ามาพิทักษ์โดยกันให้ห่างออกไป แม้พี่จะอยู่ไกลถึงปัญจาล พี่ก็มีกองสอดแนมแทรกซึมปะปนอยู่ในกองทัพของนครหลวง ไม่ว่าจะฝ่ายทหาร หรือฝ่ายพลเรือน พวกนี้จะส่งข่าวให้พี่รู้ในทันที หากเกิดเหตุการณ์ใดๆ ขึ้น และถ้าหากความจำเป็นขีดสุดเกิดขึ้นเมื่อใด ให้นำเอาสมเด็จพระราชบิดาตีฝ่าหักล้อมออกมาให้ได้ก่อน โดยมุ่งมาสู่แคว้นปัญจาล และเมื่อนั้น กองทัพของปัญจาลจะคอยรอรับอยู่แล้ว อย่าปักหลักสู้อยู่ในพระนคร แต่จงตีแหกฝ่าล้อมออกมาก่อน กั้นพระราชบิดาเอาไว้ให้ได้ในทุกวิถีทาง จากการถูกลอบปลงพระชนม์ และพยายามหว่านล้อมเอาตัวมันตรัยออกมาด้วยให้ได้”

เจ้าหญิงพยักพักตร์รับคำ แล้วสรวลออกมาแค่นๆ

“น่าประหลาดดีที่สุด ระหว่างที่พระชนกเตรียมวางแผน

การที่จะกำจัดอัคนีรุทร์ โดยคิดว่า จะเป็นเสี้ยนหนามต่อแผ่นดิน อัคนีรุทร์กลับเป็นฝ่ายเตรียมให้การช่วยเหลือพระชนกอยู่อย่างเป็นความลับ จากเสี้ยนหนามแท้จริงที่ใกล้ชิดพระองค์นั่นเอง... พี่เจ้าพี่เตรียมแผนการนี้ไว้นานเพียงใดแล้วเพคะ จนกระทั่งรู้ซึ้งปรุโปร่งไปหมดของการเป็นไปภายใน อันน่าบัดสีใจของมหานครใหญ่"

"พี่เห็นการนี้มานานพอสมควรแล้ว และเพิ่งจะมาแน่ใจเอาเมื่อยุทธกรีฑาเมื่อขวบปีที่แล้วนี่เอง พระราชบิดาของเธอมองผู้อื่นที่ห่างไกลตัวเป็นศัตรูไปหมด แต่หาได้เฉลียวคิดถึงศัตรู อันเปรียบเสมือนอสรพิษใต้พระแท่นที่เตรียมจะฉกกัดไม่ พี่อยากจะบอกเรื่องนี้ให้เธอทราบ แต่ไม่มีโอกาสเลย เพิ่งจะได้มีโอกาสในย่ำสนธยากลางป่านี่แหละ"

"พบเจ้าพี่ในย่ำสนธยานี้ คิดว่าจะมีแต่ความสุขชื่นฉ่ำหัวใจสมกับที่ได้รอคอยปรารถนานิทราหลับฝันมาช้านาน..."

สุรเสียงของนางผะแผ่วรำพึง

"ไฉนจึงกลายเป็นว่า มาได้รับฟังข่าวอัปมงคล ก่อให้เกิดความกลัดกลุ้มทุกข์ใจฉะนี้เล่า ทว่ามันก็ได้สำแดงแล้วถึงว่าเจ้าพี่ทรงมีความรัก ความจริงพระทัย และเฝ้าห่วงกังวลต่อพ่อมฉันรวมไปถึงสมเด็จพระชนก อันตลอดเวลามาซึ่งก็มิได้ทรงคิดดีต่อเจ้าพี่ด้วย ท้าวเธอทรงมีทหารเอกฝีมือดีเอาไว้แล้วแต่มิได้ทรงเห็นคุณค่าเก็บรักษาไว้คู่บารมี หากแต่ทรงคิดแต่จะทำลายล้าง แล้วกลับไปอุ้มชูฟูมฟักศัตรูร้ายใกล้พระองค์เอง"

"เธอจงรู้ไว้ เพื่อเตรียมตัวระวังพร้อมและไม่ประมาท แต่มิใช่รู้ไว้เพื่อให้เกิดความทุกข์ปริวิตกเกินกว่าเหตุ"

อีกฝ่ายกระซิบเตือนอ่อนโยน เต็มไปด้วยความปลุกปลอบพระทัย

“เอาละเพคะ ไหนๆ เจ้าพี่ก็ชี้ช่อง ให้สติปัญญาแก่หม่อมฉันแล้ว ก็ขอได้โปรดประทานปัญญาแก่หม่อมฉันให้ตลอดเถิด...”

“เธอต้องการจะทราบอะไรอีก ก็จงถามพี่มาเถิด”

“มันตรัย จะล่วงรู้เท่าทันเสด็จอาชัยสุริยาหรือไม่เพคะเกี่ยวกับเรื่องที่คิดจะโค่นล้มราชบัลลังก์ของสมเด็จพระชนกและคิดร้ายต่อตัวหม่อมฉัน?”

อัคนีรุทร์สรวลเสียงลึกอยู่ในลำคอ

“มีหรือที่คนฉลาดหลักแหลม กอปรไปด้วยวุฒิปัญญาอย่างปุโรหิตมันตรัย จะมิเท่าทันอุปราชชัยสุริยา มันตรัยจะต้องล่วงรู้สายสนกลในทุกประการ”

“ก็แล้วไฉน เขาจึงไม่กราบทูลต่อสมเด็จพระชนกในเรื่องนี้ ซึ่งเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่สำคัญกว่ามากนัก กลับไพล่ไปใส่ไคล้ส่อเสียดให้ร้ายต่ออัคนีรุทร์ เจ้าชายแห่งนครเล็กๆ อันอยู่ห่างไกลปลายขอบขัณฑสีมาแทบจะหาความหมายใดๆ มิได้เลย มีเล่ห์กลเงื่อนงำอย่างใดหรือเพคะ?”

“สดับฟังพี่ให้ดี และใช้สติปัญญาของเธอ จิตรางค์...”

เจ้าชายรับสั่งแช่มช้า เนตรหรี่มองดูกองอัคคีน้อยๆ ที่ก่อไว้ให้ไออุ่นต่อสองชีวิต ที่เข้ามาหลบพำนักกันอยู่ภายในคูหาหิน

“ดังพี่ได้บอกไว้แล้วว่า มันตรัยนั้นฉลาดหลักแหลมนัก จะดำเนินกุศโลบายให้ไปสู่เป้าหมาย ตามที่ตนต้องการ อย่างรอบคอบรัดกุมตามลำดับทีละขั้น ด้วยสายตาที่ยาวไกล และ

เด็ด...ประการแรก ที่มุ่งจะกำจัดพี่ก่อน โดยยืมน้ำพระหัตถ์ของมหาราชก็เพราะเล็งเห็นแล้วว่า อัคนีรุทร์ผู้นี้เป็นอุปสรรคขวางเส้นทางรักที่ตนมีต่อองค์มกุฎราชกุมารี อันจะทำให้ตนเองต้องพลาดหวัง และหากอัคนีรุทร์เติบใหญ่ต่อไปภายภาคหน้า ได้รับการสถาปนาขึ้นเป็นเจ้าผู้ครองนครปัญจาลสืบแทนพระราชบิดาฝังพลกะเมื่อใด เมื่อนั้นการจะคิดกำจัดก็จะยิ่งยากขึ้น มันตรัยมิได้หวั่นระย่อกริ่งเกรงต่ออุปราชชัยสุริยาเลย เพราะมั่นใจว่าเดชปัญญาอาคมกฤติยามนต์ของตนเองเหนือกว่า มาตรว่านิทรา-เทวีจะเปลี่ยนบัลลังก์ ไม่ว่าจะเป็นอปราชชัยสริยาขึ้นครองแทนหทัยจิตรางคนางค์เถลิงถวัลย์รับทอดราชสมบัติสืบแทนพระชนกก็ตามที มันตรัยก็เชื่อว่าตนสามารถจะแผ่อิทธิพลเข้าครอบงำได้ แต่อิทธิพลชนิดนั้น มิอาจที่จะแผ่มาถึงอัคนีรุทร์ได้ไม่ ด้วยอัคนีรุทร์ก็เท่าทันอยู่ทุกขบวนการเล่ห์กล วิทยาอาคมเล่า ถึงแม้จะไม่เทียบเท่ามันตรัย แต่ก็ยากที่จะเข้าครอบงำได้ ฉะนั้นจึงมุ่งคิดที่จะหาทางกำจัดพี่เสียก่อนเป็นอันดับแรก ส่วนอปราชชัยสุริยา มันตรัยก็รู้เท่าทันทุกอย่างว่ามีแผนการคิดร้ายต่อมหาราชเช่นไร แต่ก็ยังเก็บงำไว้ก่อน โดยไม่กราบทูลให้ท้าวเธอทรงทราบไว้เสียเดี๋ยวนี้ หวังเพื่อที่จะใช้เป็นเครื่องต่อรองในคราวต่อไป...เพื่อจะสร้างบารมีความดีความชอบให้แก่ตนเองภายหลัง สิ่งนี้พิสูจน์ได้ชัดว่า มันตรัยจะจงรักภักดีต่อมหาราชอย่างแท้จริงนั้นย่อมเป็นไปไม่ได้ เพราะยุยงท้าวเธอให้หลงผิดไปสิ่งหนึ่ง และปิดบังซ่อนอำพรางไว้ในอีกสิ่งหนึ่ง อันล้วนแล้วแต่จะก่อประโยชน์ให้แก่แผนระยะไกลของตนเองทั้งสิ้น โดยมีตัวเธอเป็นเดิมพันซึ่งมุ่งหมายไว้ ถ้าปราศจากจิตรางคนางค์

แล้วไซร้ ผู้ที่จะคิดโค่นล้มราชบัลลังก์เป็นคนแรก หาใช่อุปราชชัยสุริยาไม่ หากแต่ราชปุโรหิตมันตรัยผู้นี้แหละ แม้ว่าอำนาจในทางทหารจะมิได้คมอยู่ในมือโดยตรงก็ตามที แต่ก็จะต้องมีเพทุบายกระทำการได้จนสำเร็จโดยไม่ยากนัก ก็ด้วยประการฉะนี้แหละที่มันตรัยยังมิได้แพร่งพรายใดๆ ให้มหาราชทรงทราบถึงแผนคิดโค่นล้มของอุปราชชัยสุริยา แต่กลับชี้แนะมาทางอัคนีรุทร์เป็นเป้าหมายแรก มันกลัวพี่ แต่มันไม่กลัวพระเจ้าอาเธอเลย และมันก็ไม่ได้กลัวพี่ในเรื่องอื่นใด นอกเหนือไปจากดวงจิตเสน่หาของจิตรางคนางค์ ที่มีต่อพี่ เข้าพระทัยแล้วหรือไม่?”

เจ้าหญิงผู้สูงศักดิ์แห่งมหาอาณาจักรใหญ่ถอนพระทัยเยือก

“เพคะ หม่อมฉันพอจะมองเห็นปรุโปร่ง ในรับสั่งของเจ้าพี่ พระเจ้าอานั้นชั่ว แต่มันตรัยก็มหาวายร้าย เสมือนนรกส่งให้มาเกิด และหม่อมฉันก็เล็งเห็นแล้วว่า ปโรหิตเฒ่ามีความน่าสะพรึงกลัวน่ากริ่งเกรงเสียยิ่งกว่าพระเจ้าอาชัยสุริยาเสียอีก”

“นั่นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง! เธอมิเคยรู้มาก่อน จึงขอให้รับรู้ไว้เถิด ภายในราตรีนี้!!”

ช้อนสายเนตรขึ้นสบ แล้วเหนี่ยวศออัคนีรุทร์ลงมา

“แล้วอัคนีรุทร์เองเล่าเพคะ?”

“ทำไม?”

“อนาคตเบื้องหน้า ภายหลังจากสถาปนาเป็นอธิราชเจ้าผู้ครองแคว้นปัญจาลแล้ว จะคิดการใหญ่ต่อนิทรานคร อันเป็นอาณาจักรกลางหรือไม่”

“คำถามก็คือ ผู้ใดคือมหาราชเจ้าผู้สถิตอยู่เหนือบัลลังก์ของอาณาจักรใหญ่ และจะดำรงไว้ซึ่งทศพิธราชธรรม ปกครองไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินให้ร่มเย็นเป็นสุขได้เพียงไหน ถ้าแผ่นดินเป็นสุข พี่ก็พลอยสุขสงบด้วย แต่ถ้าแผ่นดินลุกร้อนเป็นไฟ อาณาประชาราษฎร์ถูกกดขี่ เต็มไปด้วยความทุกข์ยาก อันหมายถึงมหาราชขึ้นปกครองอาณาจักร ปัญจาล แม้จะเป็นแว่นแคว้นในเขัณฑสีมาเล็กๆ ก็จำเป็นที่จะต้องขอแยกตัวออกจากเครือพิการภาพ ประกาศตนเป็นอิสรภาพ มีเอกภาพที่จะปกครองตนเองโดยไม่ขึ้นตรงต่ออาณาจักรใหญ่อีกต่อไป”

รับสั่งของอัคนีรุทร์ ราบเรียบอ่อนโยน แต่จิตรางคนางค์เผ้าบแล้วสะดุ้งพระทัยนัก จ้องเนตรสบไม่กะพริบอยู่นาน

“หม่อมฉันไม่แน่ใจเสียแล้ว ว่ามันตรัยกราบทูลพระชนกไม่ถูกหรือผิด เมื่อได้ยินรับสั่งเช่นนี้”

เจ้าชายแห่งปัญจาลสรวลเบาๆ จุมพิตที่เปลือกเนตรอันเป็นที่หลังจ้องด้วยประกายโชติวาวนั้น

“ถ้าบัลลังก์นิทรานคร สืบทอดตกไปถึงจิตรางคนางค์นางค์นี้ โดยมิได้มีอำนาจใดควบคุมบงการอยู่เบื้องหลัง ปัญจาลก็จะเป็นแคว้นเล็กๆ สวามิภักดิ์ต่อมกุฎราชกุมารีองค์นี้ แต่ถ้าพุทราชชัยสุริยายึดอำนาจ หรือมันตรัยปฏิวัติ ลองบอกมาหน่อยซิว่าแคว้นปัญจาลควรจะสยบอยู่ใต้อุ้งบาทต่อไปกระนั้นหรือ?”

“ขอถามคำเดียว หากมหิทธิเดชะอันเป็นพระราชบิดาของหม่อมฉันยังปกครองแผ่นดิน เจ้าพี่จะแข็งเมืองขบถหรือไม่?”

เจ้าหญิงถามเคร่งขรึม

อัคนีรุทร์ประทับยืนขึ้น เสด็จไปกระชากมีดสั้นที่ปาไปปัก

อยู่บนซอกหินขึ้นมาลูบคมกับฝ่าหัตถ์จิตรางคนางค์ก็ประทับยืนขึ้นเช่นกัน ระยะทั้งสองห่างกัน 2 วา โดยมีกองไฟกั้นกลาง

"ทำไมไม่รับสั่งตอบคำถามของหม่อมฉัน?"

นางกล่าวถามมาอีก ด้วยพระเสียงที่กร้าวเฉียบขึ้น

"ขอพี่ถามบ้าง จิตรางค์ฯ มหาราชอันเป็นพระราชบิดาของเธอจะคิดกำจัดพี่ไปอีกนานเท่าใด จะให้พี่แกล้งทำเป็นโง่อีกสักกี่ครั้ง? พี่จะต้องหลีกหลบ คอยป้องกันตนเอง จนกว่าแผนการของมหาราชจะสำเร็จผลเช่นนั้นกระมัง? พี่ไม่ได้บอกแก่เธอดอกหรือว่า หากทรงคิดจะกำจัดพี่ก็ง่ายนิดเดียว มีโองการให้มอบตัว ประกาศความผิดของพี่ แล้วก็ส่งเข้าสู่หลักประหาร เสียรู้แล้วรู้รอด ถ้าหาความผิดอันใดปรากฏชัดออกมามิได้ ก็ประกาศเสียเลยว่าอัคนีรุทร์ผู้นี้คิดอาจเอื้อมที่ไปใฝ่รักองค์มกุฏ-ราชกุมารีพระราชธิดา อันเป็นอุกฤษฎ์โทษ แล้วก็ส่งเข้าสู่หลักประหาร พี่ยินดีที่จะตายเพื่อให้โลกได้รู้ว่า ตายเพราะหลงรักจิตรางคนางค์ ผู้เปรียบประดจดอกฟ้าสดาสวรรค์ แต่ถ้ายังใช้เล่ห์กลเพทุบาย วางแผนหลอกล่อให้ไปตายกลางศึกอยู่บ่อยๆ หรือส่งคนมาลอบประทุษร้ายสังหาร บางขณะพี่รู้สึกอิดหนาระอาใจ และการตายในลักษณะเช่นนั้น เป็นการตายอย่างไร้เกียรติ"

"ฉะนั้น ก็แปลว่า อัคนีรุทร์พร้อมที่จะแข็งเมืองกับมหาอาณาจักรใหญ่ได้ทกขณะ ตามที่มันตรัยกราบทลไว้ ซึ่งมันก็จริงทุกอย่าง?"

"ใช่! ถ้ายังไม่ทรงเลิกล้มแผนการชนิดนี้ แต่อัคนีรุทร์จะไม่ประทุษร้ายใดๆ ต่อบิดาของสตรีอันเป็นที่รัก แม้เท่ารอยเล็บ

แม่ม่วน ทว่าสิทธิ์ในการป้องกันยับยั้งสกัดกั้น หรือตอบโต้เพื่อให้สำนึกไว้บ้าง ยังเป็นของอัคนีรุทร์โดยครบถ้วน และบัลลังก์แห่งนิทรานครนั้นจะต้องเป็นของจิตรางคนางค์ตลอดไป จะมิขอแต่ต้อง จิตรางคฯประสงค์ที่จะให้มันตรัยคอยยิ้มเยาะอัคนีรุทร์อยู่ตลอดไปกระนั้นหรือ?”

จิตรางคนางค์ ผันเปลี่ยนอารมณ์ไปอย่างฉับพลัน พักตร์แดงเข้ม ปัสสาสะหอบแรง เนตรจ้าประดุจดาวเพลิง วาจาที่ผ่านโอษฐ์ออกมานั้นกร้าวเฉียบ และเปลี่ยนไปในทันที

“อัคนีรุทร์!!”

“พี่ยืนอยู่นี่!”

“ข้าพูดกับท่าน ในฐานะมกุฎราชกุมารีแห่งนิทรานคร!”

“พระเจ้าข้า หม่อมฉันรับฟังพระเสาวนีย์อยู่แล้ว ณ บัดนี้!”

“วาจาของท่านบ่งบอกชัดเป็นที่แน่แท้ว่ามันตรัยพูดจริง!!”

“จริงในบางสิ่ง และเท็จในบางสิ่ง ทว่าเท็จเสียมากกว่า”

“ท่านกำลังเตรียมพร้อมที่จะแข็งเมืองเป็นขบถต่อพระเจ้าแผ่นดินนิทรานคร”

“ถ้าความจำเป็นอันหลีกเลี่ยงไม่ได้มาถึง”

“ท่านคิดว่าดาบของท่านคมพอแล้วรึ?”

“มันไม่คมเท่ากับคมเนตร และคมอารมณ์ที่ผันแปรเปลี่ยนแปลงง่าย ประดุจพระพายพัดยอดอ้อกอแขมของอิสตรีบางนางหรอก”

เจ้าหญิงหันขวับไปที่ม้าของอัคนีรุทร์ ที่ยืนสงบอยู่ ใกล้ๆกระชากหอกสั้นติดอยู่ข้างอานออกมาแล้วถือเดาะในหัตถ์ กล่าวเยาะหยันว่า

“เป็นที่กล่าวขานกันมานานแล้ว ว่าด้ามหอกสั้นของชาวปัญจาลนั้น แทนที่จะทำด้วยไม้ แต่ก็ทำด้วยเหล็กกล้าใช่หรือไม่?”

“พระเจ้าข้า! ถูกต้อง ด้ามหอกของทหารม้าปัญจาลทุกนายใช้เหล็กกล้าแทนไม้ทั้งสิ้น ถ้ามันพุ่งเข้ากระทบอกของศัตรูใด ต่อให้สวมเกราะ ก็มิอาจที่จะทานได้เพราะความแรงและน้ำหนัก”

“แต่มันก็ทานคมดาบของทหารนิทรานครไม่ได้หรอกเอ้า! ดูนี่!!”

รับสั่งจบ จิตรางคนางค์ก็วางพาดหอกด้ามเหล็กเล่มนั้นลงกับโขดหินสองแง่ เหลือกึ่งกลางเป็นคานไว้ แล้วกระชากดาบที่ติดเอวออกมาเงื้อขึ้น กระหน่ำฟันขวับลงไปโดยเร็วแรง

ปรากฏเสียงลั่นเฉียะสนั่นไปทั้งคูหาหิน ประกายไฟแลบแวบ ด้ามหอกเหล็กขาดสะบั้นออกจากกันเป็นสองท่อนหล่นลงกับพื้น สิริลักษณ์นั้นยืนตระหง่าน จ้องนิ่งขึงมาพร้อมกับบอกว่า

“นี่เป็นดาบของจิตรางคนางค์เท่านั้น แต่ถ้าเป็นดาบของมหิทธิเดชะมหาราชเหนือหัวของท่าน จะคมยิ่งกว่านี้”

อัคนีรุทร์ยิ้มจางๆ เสด็จเข้ามาใกล้ และก่อนที่คมดาบนั้นจะจ่อออกไว้ ก็กระชากภูษาพันศอแพรเบาบางของเจ้าหญิงไปสะบัดอยู่ในมือช้าๆ ถอยห่างออกมาพันรัศมีคมดาบ

"ทอดพระเนตรนี่ จิตรางคนางค์!..."

รับสั่งจบ ก็ดึงดาบออกจากฝัก ยื่นไปเบื้องหน้าตั้งคมขึ้น ที่ปลายดาบหนึ่งโยนภษาแพรผืนนั้นให้ลอยขึ้นไป แล้วปล่อยให้แพรค่อยๆ ลอยลงมาช้าๆ ด้วยความเบาบางประดุจละอองหมอกขาวมัน

ดาบนิ่งอยู่กับที่ แพรเบาแตะลงกระทบแล้วมันก็ขาดออกจากกันเป็นสองท่อน แยกชิ้นกันร่วงช้าๆ ลงไปกองสงบอยู่กับฟ้า โดยดาบมิได้ขยับเสยขึ้นเลย เพียงแค่กระทบคมเท่านั้น มันก็แยกตัวออกเป็นสองท่อนเอง!

"และนี่ก็เป็นดาบของอัคนีรุทร์ เจ้าชายผู้ต่ำศักดิ์ในขอบขัณฑสีมาของพระองค์เท่านั้น แต่ถ้าเป็นดาบของชาวนครปฏิจจาลผู้รักสงบ ใฝ่ในอิสระเสรีภาพทั้งหมด จะคมยิ่งกว่านี้อีกหลายเท่า ทอดพระเนตรไว้!"

เจ้าหญิงยืนตะลึงเม้มโอษฐ์แน่นหายพระทัยหอบๆ อย่างที่ไม่เคยปรากฏโทสะขีดสุด ดาบของนางตัดท่อนเหล็กได้ แต่ดาบของอัคนีรุทร์ แพรพันพระศอเพียงแต่ลอยลงมา แตะสัมผัสเบาๆ เท่านั้น มันก็ขาดประดุจเสกด้วยอำนาจเวทมนตร์...

อุระของนางสะท้อนขึ้นลงโดยแรง ด้วยอาการพิโรธจนหน้าตาดเกรี้ยว เนตรที่เพ่งมายังเขาวาวจ้า ดูนางจะลืมพระสติไปชั่วขณะจิต แล้วบัดดลก็แผดพระเสียงก้อง

"ระวัง!"

ขาดคำ ดาบในมือจิตรางคนางค์ก็ตวัดขึ้นรวดเร็วประหนึ่งสายฟ้าแลบ แล้วพุ่งปลายดิ่งเข้าหาอุระของอัคนีรุทร์ โดยการเสยพระบาทโถมแทงสุดเหยียดในแนวตรง

ปรากฏเสียง ‘เฉียะ’ สนั่นขึ้นอีกครั้ง จากโลหะกระทบโลหะ ดาบของเขาผู้นั้น ปัดดาบของนางให้เบนต่ำลงไปจรดพื้นหินในถ้ำพร้อมอาการพลิ้วกายฉากหลบ และกดดาบของขัตติยนารีแห่งนิทรานคร ให้สนิทนิ่งอยู่ตรงตำแหน่งนั้น โดยไม่อาจที่สะบัดหรือฉุดกระชากคืนไปได้ ด้วยพละกำลังที่เหนือกว่า กายต่อกายหมุนเข้ามาประชิดกัน ห่างเพียงแค่ศอกเดียว

อาการที่รวดเร็วฉับไวติดต่อกันไป เจ้าหญิงใช้หัตถ์เบื้องซ้ายกระชากมีดสั้นที่เหน็บอยู่ข้างกฤษฎีออกมาหมายเสือกแทง

อ้งหัตถ์กำยำของเขา ก็จับเข้าเหนือข้อหัตถ์ข้างนั้น สกัดคมมีดให้ห่างจากสีข้างเพียงคืบเดียว ติดค้างยันกันอยู่ในสภาพนั้น ฝ่ายหนึ่งจู่โจม แต่อีกฝ่ายหนึ่งเพียงแต่ปัดป้องรับไว้

“ระวังนะ! คราวนี้เป็นการจู่โจมของอัคนีรุทร์บ้างล่ะ หาทางแก้ไขให้ได้”

เจ้าชายรับสั่งยิ้มๆ แล้วโดยเร็ว ก็ยื่นริมโอษฐ์เข้าไปจูบโดยแรงที่พวงปราง จิตรางคนางค์ร้องลั่นอย่างหงดหงิดพระทัย เบนพักตร์จะหลบ แต่ไม่ทันเสียแล้วจากรอยจุมพิตนั้น

“เก่งจริง ปล่อยมือซิ!”

นางแหวออกมา

“เก่งจริง ก็กระชากออกไปให้ได้ซิ!”

เป็นคำตอบเหมือนจะเย้าแหย่ยั่วมา

จิตรางคนางค์ฮึดรวบรวมพลังอีกครั้ง จะกระชากกายและอาวุธให้ห่างออกไปให้ได้เพื่อหวังจะบุกทะลวงเข้ามาอีกครั้งด้วยพระอารมณ์ทิฐิดื้อดึง และไม่เคยยอมให้ผู้ใดมาเหนือกว่าได้

เฉพาะดาบที่ถูกดาบของอัคนีรุทร์กดกันไว้พอจะกระชากออกได้อยู่ดอก แต่ที่ข้อพระหัตถ์ซ้าย อันถูกขยุ้มยึดอยู่นั่นซิ เรี่ยวแรงของนางแม้จะแกร่งเกินสตรีทั่วไปเพียงใด ก็ย่อมจะด้อยกว่าพลังของบุรุษฉกรรจ์ ผู้มีฝีมือในเชิงสรรพอาวุธและการต่อสู้ทุกชนิดได้ จึงได้แต่ยื้อยุดกันอยู่เช่นนั้น โดยไม่อาจจะผละออกห่างได้เลย และเมื่อระยะมันประชิดติดพันกันอยู่ แค่จูบก็ถึงเช่นนั้น นางจึงมีสภาพเหมือนถูกยึดไว้แล้ว

"จิตรางค์ฯ!..."

น้ำเสียงแผ่วนุ่ม กระซิบบอกมาจากริมฝีปากที่คลึงไคล้แก้มอยู่ที่พวงปรางนั้น

"ถ้าอยากจะแทงพี่ให้จมมิดปลายดาบ หรือปลายมีดประเดี๋ยวพี่จะให้เธอกระทำให้หนำใจทีเดียว จะไม่หลีกหลบหรือโต้ป้องใดๆ อีกทั้งสิ้น แต่ขอให้สดับฟังพี่อีกสักประโยคเดียว"

"จะพูดอะไรก็พูดมา โกรธแล้วนะ..."

"รู้! ว่าโกรธ และนี่อย่างไรที่เขาเรียกว่า อารมณ์ของอิสตรี ฉันใดที่เธอเถลิงถวัลย์ขึ้นเป็นจักรพรรดินีครอบครองอาณาจักรไพศาลสมบูรณ์ หากยังมีอารมณ์เสมอด้วยเด็กน้อยไร้เดียงสาเช่นนี้ ไพร่ฟ้าประชาชีก็ยากที่จะเป็นสุขได้ เพราะความผันผวนฉุนเฉียวทางอารมณ์ ฉะนี้แล้วทศพิธราชธรรมจะมีขึ้นได้ไฉน"

"ไม่ต้องมาเหน็บแนมข้า! นี่หรือ คือสิ่งที่ท่านบังคับให้ข้าฟัง"

นางตวาดแวด

"นี่เป็นเพียงคำเตือนด้วยปรารถนาดี และความรักที่มีต่อเท่านั้น สิ่งที่จะสดับฟังและคิดก็คือ..."

“ก็พูดออกมาซิ ทำยิ้มยั่วกวนโมโหอยู่ทำไม”

“ฟังนะ”

“ถึงไม่อยากฟัง ก็จำใจต้องฟังอยู่นี่ เพราะก็ร้อยว่ากระดิกไปไหนไม่ได้อีกแล้ว ถือว่ามีแรงมากกว่างั้นรึ”

พยายามจะกระชากหัตถ์ถือมีด ที่ถูกยึดโดยแรงอีกครั้ง แต่ดึงไม่ขยับเลยจากอุ้งมือประหนึ่งคีมเหล็กของอีกฝ่ายหนึ่ง

“จิตรางคนางค์”

“ไม่รู้ไม่ชี้ อย่ามาเรียก...”

“สักวันหนึ่ง หากอปราชชัยสริยากับมหาปโรหิตมันตรัยปรองดองสมานประโยชน์เข้าหากันได้ มันตรัยร่วมมือกับชัยสุริยาเพื่อปฏิวัติโค่นบัลลังก์ของสมเด็จพระราชบิดาลงได้สำเร็จ โดยมีข้อแลกเปลี่ยนว่าหากช่วยกระทำการให้สำเร็จลงได้เมื่อใด ก็จะยกจิตรางคนางค์ผู้นี้ให้แก่มันตรัยไป คนหนึ่งได้ราไชยไอยศูรย์ อีกคนหนึ่งได้พระราชธิดาที่ตนเองก็หลงรักปรารถนาอยู่...เคยคิดถึงข้อนี้บ้างไหม และเมื่อวันนั้นมาถึง เธอจะตกอยู่ในสภาพเช่นไร?”

ขัตติยนารีผู้คะนอง สะอึกอึ้งไปกับประโยคนั้น เนตรเบิกกว้าง

แล้วอึดใจต่อมา ทั้งดาบและมีดที่ถืออยู่ในหัตถ์ทั้งสองข้าง ก็ปล่อยอาวุธให้ร่วงเปรื่องลงกับพื้น ผินวรกายกลับอย่างมึนงง เซื่องซึม เข้าหากองไฟที่ก่อพลอมแพลมไว้ เสียงฟ้าคะนองก้องและผ่าเปรี้ยงสนั่นไปทั้งคูหาหิน จนหินย้อยก้อน

เผ็ดๆ ร่วงพรู นางประสานหัตถ์ทั้งสองเข้าหากัน บีบแน่น พึมพำทางเประโยค

"เมื่อวันนั้นมาถึง...หม่อมฉันจะทำอย่างไรงั้นรึ? ก็เห็นจะมีแต่สองประการเท่านั้น สู้กับไอ้คนคดทั้งสองที่ร่วมมือจนกว่าจะตาย หรือมิฉะนั้น ถ้าหลีกเลี่ยงไม่ได้ก็เชือดคอตัวเอง!"

อัคนีรุทร์ก้มลงหยิบดาบและมีดของนาง เดินเข้ามาบรรจงสอดลงฝักให้ตามเดิม แล้วโอบกอดไว้จากเบื้องหลัง

"เมื่อวันนั้นมาถึง อัคนีรุทร์จะยืนเคียงข้างอยู่ใกล้ๆ เธอที่เอาองค์มหิทธิเดชะ และจิตรางคนางค์อันเปรียบเสมือนดวงตาดวงใจองค์นี้ออกมาให้ได้ นี่คือคำมั่นสัญญา จำไว้!"

นางจับกรทั้งสองที่โอบรอบกายไว้ เอียงศอ เหลือบเนตรที่จะมองไปทางเบื้องหลังของร่างที่ซ้อนแนบอยู่

"แต่เจ้าพี่อยู่ถึงแคว้นปัญจาลทีเดียวนะ ห่างไกลลิบลับตกไปโน่น จะมาทันการได้อย่างไร"

"เถอะ! ให้ถึง 'วันนั้น' เสียก่อน แล้วเธอจะได้เห็นเอง จะเพียงอย่าคิดเอาหอกดาบหรือมีด ตลอดจนสรรพอาวุธใดๆ เสียบกายอัคนีรุทร์คนนี้เสียก่อนเท่านั้น"

"ก็แค่ล้อเล่นหน่อยเดียวเท่านั้น"

ครึ่งยิ้ม ครึ่งบึ้ง ขณะที่รับสั่งออกมาเช่นนั้น

"ล้อ โดยการเอาปลายดาบแทงสุดเหยียดเข้ามาที่อกของพี่นะหรือ?"

"ถ้าหลบหรือปัดไม่ทันก็คงไม่ใช่อัคนีรุทร์คนที่หม่อมฉันว่า นับประสาอะไรกับปลายดาบของผู้หญิง ธนูแหวกพุ่งมาใน

อากาศเจ้าพี่ยังฟันขาดก่อนที่จะเสียบพระวรกาย หม่อมฉันรู้มานานแล้วว่า อีกร้อยจิตรางคนางค์ หรืออีกพันขุนศึกบนแผ่นดินนี้ ก็ไม่มีทางที่ใครจะทำอันตรายอัคนีรุทร์ผู้นี้ได้หรอก...เอ้อ! รับสั่งให้กลุ้มอีกแล้ว”

ภูษาคลุมอังสาของอัคนีรุทร์ ปูลาดทับลงไปบนแผ่นหนังแกะนุ่มที่ติดเป็นสัมภาระกับม้าทรง อานม้ารองให้ต่างเขนยและเหนือแท่นหิน อันเป็นธรรมชาติสรรแต่งไว้แล้วนั้น คือตำแหน่งที่อัญเชิญให้นางพญาแห่งนิทรานครบรรทม ส่วนตนเองนั้น นั่งใส่ฟืนอยู่ในกองไฟเพื่อเพิ่มไออุ่น ฝนฟ้านอกถ้ำออกไปยังคงคะนองหนักอยู่เช่นนั้น

นางมิอาจจะสงบจิตนิทราลงได้ ที่สุดก็ประทับนั่งทอด-เนตรมองจากเบื้องหลัง

“อัคนีรุทร์...”

“พระเจ้าข้า...”

“เจ้าพี่...”

“พี่อยู่นี่ ไม่ห่างไปไหนหรอก บรรทมเสียเถิด”

“หม่อมฉันนอนไม่หลับหรอก”

“แท่นหินในถ้ำกลางป่าใหญ่จะให้นุ่มนิ่มแสนสบายเหมือนอย่างพระที่ในห้องบรรทมได้อย่างไร แต่ขอได้โปรดวางพระทัยเถิด จะไม่มีภยันตรายใดๆ มากล้ำกรายเลย แม้แต่มดหรือเหลือบ ยุง ริ้นไรสักตัวเดียว ด้วยว่าอัคนีรุทร์ผู้นี้ จะเฝ้าดูแลถวายอารักขาอยู่”

“มันไม่ใช่อย่างนั้นหรอก หม่อมฉันจะหลับลงได้ไฉน ในเมื่อเจ้าพี่ไปนั่งสุมฟืนใส่กองไฟอยู่เช่นนั้น ทำตัวเองลงไปเสมอต้นเสมอทาส”

“ก็อัคนีรุทร์นี้ มิใช่ทาสของมกุฎราชกุมารีจิตรางคนางค์หรือ ทาสทั้งกาย และทาสทั้งใจ”

“ฉะนั้น จะขอออกคำสั่งกับทาสเจ้าเล่ห์สักหน่อยได้หรือไม่?”

“ได้ แม้แต่จะสั่งให้ออกไปตากสายฝนอยู่ข้างนอก หรือจะให้ไปตายที่ไหน”

“ไม่ได้สั่งให้ออกไปตากฝน หรือไปตายที่ไหนหรอก แต่ฝั่งว่าจงเอาท่อนแขนมาต่างเขนย จงเอาอุระมาให้ไออุ่นซบอิงตลอดทั้งราตรีนี้ ถ้ามิฉะนั้นแล้วไซร้จะไม่ยอมหลับ...ทรงได้ยินไหมเพคะ อานม้ามันแข็ง!...กองไฟนั่นมันก็ไม่ช่วยให้ความหนาวเย็นในหัวใจของหม่อมฉันอบอุ่นขึ้นมาได้หรอก อย่าลังเลซิเพคะ แต่ที่นี้ บัดนี้ มีเฉพาะเราเพียงสองคนเท่านั้น ไม่มีมกุฎราชกุมารีผู้ทรงบัลลังก์นิทรานคร ไม่มีเจ้าชายแห่งประเทศราชผู้ต่ำศักดิ์ มีแต่เพียงสตรีหนึ่งนามว่าจิตรางคนางค์ และบุรุษหนึ่งนามว่าอัคนีรุทร์เท่านั้น”

อัคนีรุทร์ถอนพระทัยลึก **เบือนพักตร์กลับมาแช่มช้า ประกายไฟจากกองเพลิงสะท้อนจับดวงเนตรคู่งามนั้น มีความหมายเรียกร้องวิงวอนเกินกว่ากระแสเสียงที่นางเจรจาสั่งความออกมา**

ในภาวะเยี่ยงนี้ ความรักเรียกร้องบงการ และครอบงำหยู่เหนืออื่นใดทั้งสิ้น

บนแท่นหิน แทนแท่นบรรทมของขัตติยราชต่างศักดิ์

หนุ่มสาวทั้งสองอยู่ในอ้อมตระกองของกันและกัน นางแนบพักตร์เอนซบอยู่กับไหล่กว้าง และยอมปิดเปลือกเนตรดจดาวคู่นั้นลง เมื่อนิ้วของอีกฝ่ายหนึ่งบรรจงแตะบังคับลงมา แต่โอษฐ์ยังพึมพำ กระซิบพิไรพลอดพร่ำ

"ชาติใด ภพใด ขอให้หม่อมฉันได้อยู่ในอ้อมกอดของอัคนีรุทร์เช่นนี้ตลอดไป สัญญาซิเพคะ"

"พี่ให้สัญญา..."

"ถ้าแม้ว่า มีอะไรมาทำให้เราต้องพลัดพรากจากกันในชาตินี้ ก็ขอให้ชาติหน้า ชาติโน้น และชาติต่อๆ ไป จงสมหวังสมปรารถนา ไม่มีม่านประเพณี ไม่มีขุนเขากำแพงใด ไม่มีแม้แต่จักรวาลใดมากีดกั้นความรักของเราเสียได้ ขอให้กองอัคคีที่ก่อไว้นั้นเป็นพยานด้วย"

"พี่รับคำสาบาน"

"ถ้าอัคนีรุทร์ผิดคำสัญญา สาบานที่ให้ไว้ ณ ราตรีนี้...?"

"ขอให้อัคนีรุทร์ต้องทุกข์ทรมาน และต้องตกเป็นทาสรักของจิตรางค์ฯ ไปทุกชาติ"

"จิตรางค์ฯผู้นี้ นอกเหนือจากการดำรงอิสริยยศตำแหน่งมกุฎราชกุมารีแล้วหาได้มีพันธะผูกพันอยู่กับชายใดทั้งแผ่นดิน..."

นางกระซิบแช่มช้าชัดเจน

"แต่เจ้าชายอัคนีรุทร์แห่งแคว้นปัญจาล หมั้นไว้แล้วกับเจ้าหญิงรัตนาวดีแห่งแคว้นไพศาลี จะทรงทำอย่างไรต่อไป บอกซิเพคะ"

“ก็ไม่เห็นจะยากอะไร ไม่เข้าพิธีอุปภิเษกเสียก็เท่านั้น เจ้าพ่อหมั้นเอาไว้ให้ ก็หมั้นไป”

“จริงนะเพคะ?”

“จริง!”

“หากหม่อมฉันเถลิงถวัลย์ขึ้นครองราชบัลลังก์ หม่อมฉันจะทำประการใดเกี่ยวกับเรื่องความรักของเรา”

“พี่ไม่อาจให้คำแนะนำใดๆ แก่เธอในเรื่องนี้ได้”

“ก็ถ้าหากหม่อมฉันสละราชบัลลังก์มอบต่อไปให้ใครก็ได้ที่เขาปรารถนา อย่างเช่นพระเจ้าอาชัยสริยา แล้วขอไปร่วมชีวิตอยู่กับอัคนีรุทร์?”

“หากเป็นเช่นนั้น และไม่มีอุปสรรคอื่นใดเข้าแทรกแซง พี่ก็จะจัดเตรียมบัลลังก์ดอกรักและมงกุฎไพรไว้ให้แก่เธอ”

“มงกุฎไพร? หมายถึงอันใดเพคะ”

“มงกุฎแห่งความรักของคนยาก คนต่ำศักดิ์ที่จะมอบให้แก่สตรีอันเป็นที่รักอย่างไรล่ะ ปัญจาลเปรียบเสมือนนครแห่งคนป่าดงพงไพร ไม่เจริญรุ่งเรืองเหมือนมหาอาณาจักรนิทรานคร ที่ยิ่งใหญ่ไพศาล ฉะนั้น เมื่อเธอยอมสละมงกุฎเพชรนิลจินดาที่เป็นมงกุฎของจักรพรรดินี พี่ก็มีแต่มงกุฎไพรอันต่ำต้อยมอบให้แก่เธอได้เท่านั้น ทว่ามันก็เป็นมงกุฎแห่งความรักนิรันดร จิตรางคนางค์จะรับมันไว้หรือไม่เล่า?”

นางสรวลแผ่วอย่างมีความสุข

“ยอมรับด้วยความเต็มใจ และอิ่มเอมเปรมใจที่สุด หากอัคนีรุทร์จะเป็นผู้สวมให้ด้วยหัวใจอันซื่อตรงบริสุทธิ์ หม่อมฉันปรารถนามงกุฎไพรมากกว่ามหามงกุฎเพชร!”

“ทุกชาติไปด้วยนะ”

“เพคะ ทุกชาติ ทุกภพ”

“นั่นคือสิ่งที่พี่ใฝ่ฝันและปรารถนาอันสงสด ทกชาติภพ เช่นกัน”

“ถ้าหากมีอันเป็นไป ที่หม่อมฉันจะต้องตายจากเจ้าพี่ไปเสียก่อนล่ะ?”

“อย่ารับสั่งอะไรที่ไม่เป็นมงคล”

“ทุกสิ่งทุกอย่าง ล้วนเป็นสิ่งไม่เที่ยงแท้ เว้นแต่ของใจเราที่สาบานกันไว้แล้วเท่านั้นหม่อมฉันสมมติว่าหากหม่อมฉันต้องสิ้นไปก่อน”

“พี่จะอยู่กับพระศพของเธอ ไปจนกว่าชีพชนม์จะหาไม่ จะไม่ยอมยุ่งเกี่ยวเษกสมรสกับสตรีใดอีกเลยทั้งสิ้นและอยากจะถามบ้างว่า ถ้าพี่สิ้นไปก่อนเล่า?”

หัตถ์ของนางลูบไล้อยู่ที่ทรวงอกของเขา

“หม่อมฉันก็จะเก็บพระศพของเจ้าพี่ไว้เพื่อเป็นอนุสรณ์แห่งรักตราบจนชีวิตจะสิ้นโดยไม่ยอมเษกสมรสกับบุรุษใดทั้งสิ้นเช่นกัน”

ริมฝีปากของบุคคลทั้งสอง ประสานกันแนบสนิทนาน

แล้วนางก็ฉะอ้อน ปุจฉาต่อไป

“เอาละ เป็นอันว่าเราได้ให้คำมั่นสัญญาต่อกันไว้แล้ว คราวนี้มาถึงเรื่องเฉพาะหน้า เราจะทำอย่างไรกันต่อไป หากแสงอรุโณทัยเยือนในทิวารุ่งพรุ่งนี้”

“ก่อนอุษาสาง พี่จะเร้นตัวปลีกหลบไปเสียก่อน”

อัคนีรุทร์บอกอย่างตระเตรียมแผนการไว้แล้ว

“เก็บหลักฐานทุกชนิดที่จะบ่งบอกว่าราตรีที่ผ่านมา ภายในเขาหินแห่งนี้มีใครอยู่ร่วมกับจิตรางคนางค์ด้วย เพื่อให้เห็นว่า เธอได้พลัดหลงจากราชองครักษ์ และมาพักนอนอยู่ภายในถ้ำนี้ตามลำพัง เชื่อว่าไม่นาน กองทหารที่ติดตามมาด้วย ก็คงจะตามมาพบ พี่จะเฝ้าซุ่มจับตามองอยู่ จนกว่าทหารของเธอจะตามมาพบเจ้าหญิงเหนือหัวของพวกเขา และอัญเชิญกลับพระนคร”

“ก็ถ้าพวกเขาตามไม่พบหม่อมฉันเล่าเพคะ”

“เขาจะต้องตามจนพบนั่นแหละ เพราะถ้าไม่พบ ปล่อยให้เธอสูญหายไป โดยบ่ายหน้ากลับพระนครกันตามลำพัง ก็แปลว่าหัวของพวกเขาจะต้องขาดทุกคน เพราะฉะนั้น เธอจงอยู่พวกเขาอยู่ ณ ที่นี่เถิด เขาจะต้องบากบั่นตามรอยมาจนพบแน่ แล้วจงปลุกปลอบใจเจรจากับพวกเขาทั้งหลาย ให้เก็บเรื่องที่ปล่อยให้เธอหลงพลัด เตลิดหายไปหนึ่งราตรีนี้เสียให้มิดชิด มิฉะนั้นจะเกิดปัญหาขึ้นแก่พวกเขาทุกคนทหารเหล่านั้นจะต้องให้ความร่วมมือกับเธออย่างดีที่สุด เพราะมันเป็นความปลอดภัยเป็นทางออกที่ดีที่สุดสำหรับพวกเขาแล้ว”

“คืนนี้ เป็นคืนแห่งความลับระหว่างเราทั้งสองที่ได้มาพบกันและเชื่อแน่ว่าจะไม่มีผู้ใดรู้เห็นทั้งสิ้นแต่หม่อมฉันไม่ไว้ใจมหาปุโรหิตมันตรัยเลย เพราะเขาเป็นผู้มีวิทยาอาคม ป่านนี้อาจมองเห็นได้จากลูกแก้วอันศักดิ์สิทธิ์ของเขาก็ได้”

“อย่าได้กังวลอยู่ในเรื่องนั้น พี่เองก็ศิษย์มีครู และล่วงรู้ทันแล่ห์ทันวิชาของมันตรัยอยู่ทุกขณะ ราตรีนี้พี่บังควงตาวิเศษของมันไว้ด้วยอาคมเช่นกันต่อให้มันตรัยจะเพ่งตรวจสักเพียงใด

ไม่ว่าทางฌานวิถีหรือทางลูกแก้วศักดิ์สิทธิ์ของมัน ก็จะมองเห็นแต่ความดำมืดประการเดียวเท่านั้น มันจะไม่เห็นดอกว่า เธออยู่กับใครที่ไหน”

แล้วราตรีนั้น ก็เป็นราตรีของเขาและเธอทั้งคู่โดยเฉพาะ คงมีแต่กองเพลิงเล็กๆ ที่ก่อไว้ ม้าศึกอีกหนึ่งตัว และโขดแง่แก่งหิน ภายในคูหาถ้ำเท่านั้น ที่จะรับรู้ระหว่างขัตติยนารีแห่งมหานครใหญ่กับราชบุตรแห่งแว่นแคว้นเล็กๆ อันเป็นหัวเมืองออก

มิช้ามินานต่อมาจากกาลเวลานั้น...

กษัตริย์สิงหลกะ แห่งแคว้นวิสุทธิปัญจาล ก็ประชวรถึงแก่กาลพิราลัย อัคนีรุทร์ ราชบุตรเพียงองค์เดียวของเจ้าผู้ครองนคร ได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้า จากมหาราชมหิทธิเดชะ ให้ขึ้นเป็นกษัตริย์หนุ่ม ครองนครสืบแทนพระราชบิดาตามโบราณราชประเพณี และสั่งให้เข้ามาถวายน้ำพิพัฒน์สัตยาพร้อมทั้งราชบรรณาการส่วยอากร อันประกอบด้วยพืชพันธุ์ธัญญาหาร ช้างม้า วัว ควาย แพะ แกะ สรรพสัตว์เลี้ยงเป็นจำนวนมากมายตามโองการประกาศิตใบบอก ซึ่งหมายถึงว่าหากระดมกะเกณฑ์ให้ได้ตามประกาศิตสั่งนั้นก็แปลว่าปัญจาลทั้งนครแทบจะสิ้นเนื้อประดาตัว อดอยากยากแค้นกันทั่วทุกครัวเรือน ด้วยเป็นราชบรรณาการที่ถกเรียกร้องผิดวิสัยกว่าที่ประเทศราชใดในอาณานิคมจะเคยถูกเรียกร้องมาก่อน เสมือนหนึ่งจะกำหนดให้แคว้นปัญจาลแปรสภาพจากราชธานีกลายมาเป็นแค่นิคมคามชนบทเท่านั้น!

กษัตริย์หนุ่มอัคนีรุทร์ รับสาส์นใบบอกรู้แจ้งแล้วก็สะอึกกึงตะลึงงันอยู่ ทอดพระเนตรเห็นเท่าทันในกุศโลบายลิดรอนบั่นทอนอำนาจและกำลังของแคว้นปัญจาลอย่างจงใจเจตนาร้าย ให้รับสั่งเรียกประชุมขุนศึกนายทัพคู่พระทัยเป็นการลับ และปรารภว่า

"มหิทธิเดชะส่อเจตนาแน่แท้แล้วที่จะทำลายล้างปัญจาลด้วยกุศโลบายทางเศรษฐกิจ!"

แผนการดั่งนี้ อัคนีรุทร์ได้ระแวงและตระเตรียมระวังตนพร้อมอยู่ก่อนแล้วด้วยการเท่าทัน มิได้ส่อปฏิกิริยาใดๆ ทั้งสิ้น มีราชสาส์นกราบทูลไปยังมหานครใหญ่ ว่ากำลังเร่งรีบระดมทหารเกณฑ์ รวบรวมราชบรรณาการอยู่ ขอผลัดผ่อนช่วงระยะเวลาออกไปสักระยะหนึ่งก่อน เมื่อได้ครบเมื่อใด ก็จะได้นำเข้ามาถวายตามที่มหานครใหญ่เรียกร้อง

แล้วก็ถ่วงเวลา ดูเชิง ตระเตรียมกำลังทหารและอาวุธพร้อม!!

วาระติดต่อกันเพียงชั่วไม่นานนั้นเอง โองการจากนคร-หลวงก็มีมาถึงอย่างเป็นการฉุกเฉินเร่งด่วนขีดสุดว่า ณ บัดนี้ สัตยาวันแห่งแคว้นไพศาลีอันเป็นหนึ่งในจำนวนหัวเมืองชั้นนอกจัดเป็นหัวเมืองเอกบริบูรณ์ไปด้วยพืชพันธุ์ธัญญาและโภคทรัพย์ ได้ก่อการแข็งเมืองกระด้างกระเดื่องขึ้น กองทัพแห่งสหราช-อาณาจักรทั้งหมด ระดมมาจากทุกสารทิศในขัณฑสีมา เพื่อเข้าทำการปราบปราม และให้อัคนีรุทร์ยกทัพมาร่วมด้วยเป็นการด่วน ติดตามกองทัพหลวงไปให้ทัน ตามกำหนดนัด

ด้วยกำลังกองทัพม้าล้วน 9 กองพล อัคนีรุทร์ใช้ความ

ระมัดระวังพระองค์ขีดสุด และได้ตระเตรียมแผนอันแยบยลไว้พร้อมสรรพ ด้วยทันในเล่ห์อุบายทุกอย่าง แสร้งเดินทัพถ่วงเวลาประวิงให้ล่าช้ากว่าควร สดับตรับฟังข่าวศึก โดยหน่วยสอดแนมที่ให้ข่าวสารตื้นลึกหนาบางมาตลอดทุกระยะ อันตนได้วางสายไว้ก่อนเป็นเวลานานมาแล้ว

ครั้งกองทัพเคลื่อนมาถึงกึ่งทาง ก่อนจะถึงไพศาลี และหยุดพักอยู่ที่นิคมเชตุวาคาม อันเป็นชุมทางใหญ่ ราตรีนั้นเอง กษัตริย์อัคนีรุทร์ก็ถูกลอบดักยิงด้วยธนูจากพลขมังธนู อันไม่ปรากฏว่าเป็นไพร่พลของฝ่ายใด แต่จากความเตรียมพร้อมระวังตนอยู่ตลอดเวลาแล้ว อัคนีรุทร์หลบรอดจากห่าธนูเหล่านั้นไปได้ และสั่งทหารให้ตีโอบเข้าล้อม จึงเป็นที่ปรากฏว่า มีกองทัพจำนวนมากมอมหน้าสีดำทั้งหมดประดุจกองทหารปิศาจโห่ร้องบุกตะลุยเข้าใส่ทัพม้าของปัญจาลเป็นโกลาหล มีกำลังมากกว่าถึงเกือบ 3 เท่าตัว ส่อเจตนาโดยตรงที่จะบุกทะลวงเข้ามาเพื่อหมายเอาชีวิตอัคนีรุทร์ให้ได้

การสู้รบประจัญบาน จากยามดึกติดต่อมาจนกระทั่งถึงใกล้รุ่งอรุณแสงทองส่องฟ้า ด้วยกำลังทหารที่ชำนาญในการรบยากที่จะหาอาณาจักรใดเสมอเหมือนได้ และด้วยฝีพระหัตถ์ประกอบด้วยสติปัญญาอันชาญฉลาด เจนศึกของอัคนีรุทร์กองทัพลึกลับที่หมายจู่โจมเข้าขยี้กลับกลายเป็นถูกรุกไล่เข่นฆ่าล้มตายเป็นใบไม้ร่วง แทบจะไม่เหลือหนีรอดไปได้แม้แต่คนเดียว และบางส่วนถูกทหารของอัคนีรุทร์จับเป็นเชลยได้ ถูกนำมาทรมานสอบหาความจริง

จากคำสารภาพของทหารเชลยที่ถูกจับได้นั้น พบว่าโดยแท้จริงแล้ว เป็นกองทหารของอุปราชชัยสุริยานั่นเอง! และโดยประกาศิตสั่งลับขององค์มหิทธิเดชะ ให้มาดักเข่นฆ่าทำลายล้างอัคนีรุทร์โดยตรง

เรื่องขบถแข็งเมืองของสัตยาวันแห่งไพศาลี เป็นแต่เพียงอุปเท่ห์กุศโลบายเท่านั้น เมืองไพศาลีหาได้แข็งเมืองกระด้างกระเดื่องขึ้นแต่อย่างใดไม่!!

มันก็เป็นโอกาสตามแผนที่รอคอยมานานแล้วของอัคนีรุทร์แห่งปัญจาล จึง ณ นิคมเชตุวาคม อันเป็นชุมทางใหญ่ และต่อหน้าทหารของนิทรานครเองที่ถูกจับเป็นเชลย ยอมเปิดเผยความจริงนั่นเอง กษัตริย์หนุ่มหลั่งอุทกธาราจากคนโทศีกลงสู่ผืนปฐพี ประกาศก้องต่อหน้าทหารปัญจาล ทหารของนิทรานครและประชาชนสมณะชีพราหมณ์ ยังนิคมคามแห่งนั้นทั้งหลายว่า

"ณ บัดนี้ เป็นที่ปรากฏชัดแจ้งแล้วว่าจักรพรรดิมหิทธิเดชะ อันเป็นมหาราชเจ้าอาณาจักร ได้กระทำการอันเป็นทุจริตคิดมิชอบ วางอุบายลอบที่จะสังหารเราอัคนีรุทร์และทหารหาญตลอดจนประชาชาวปัญจาลทั้งหลายให้พินาศไปด้วยเจตนาร้ายหมายทำลายล้างทั้งชาติ โดยทางอ้อมและทางตรง อันเป็นที่ประจักษ์กันทั่วไป เป็นการผิดวิสัยของมหากษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่จะพึงกระทำต่อข้าในขอบขัณฑสีมา ผู้จงรักภักดีสัตย์ซื่อมาโดยตลอดอย่างไร้เหตุผล เสียแรงที่นครปัญจาลและตัวเราเองหลงสักการะ เคารพบูชามาเป็นเวลาช้านาน อันตัวเราและชาวนครปัญจาลทั้งหลายนั้น ก็หาได้กระทำผิดประการใดไม่ เหตุเกิด

จากดวงจิตคิดระแวงริษยาอาฆาตตัวเรามาเป็นเวลาช้านาน เกรงจะเป็นเสี้ยนหนามสกัดกั้นปกป้องมิให้นครใหญ่บีบคั้นรีดนาทาเร้นเมืองขึ้นทั้งหลายต่อไปได้ การกระทำของมหิทธิเดชะครั้งนี้ เราสุดที่จะทนทานต่อไปได้อีกแล้ว เพราะเป็นการกระทำแบบลอบกัด แบบอิสตรีผู้ไร้สัจจะ ฉะนั้น นับแต่น้ำหยดแรกจากคนโทในมือของเรา อัคนีรุทร์หลั่งลงสู่แม่พระธรณีนี้ แว่นแคว้นวิสุทธิปัญจาล ขอประกาศให้เทพยดาฟ้าดิน และชนทั้งหลายได้ทราบว่า ปัญจาล จะมีเอกราชอธิปไตยของตนเอง โดยไม่ขึ้นกับมหาอาณาจักรนิทรานครอีกต่อไป ***ตั้งแต่บัดนี้และสืบไป ชั่วนิรันดร์! ชาวนครปัญจาลมีอิสรภาพและเสรีภาพแล้วโดยสมบูรณ์ และเราพร้อมแล้วที่จะปกป้องแว่นแคว้นของเรา ในทุกกรณี ไม่ว่าจากผู้รุกรานใดๆ ทั้งสิ้น!!”***

ประกาศก้อง สุดสิ้นกระแสความ อัคนีรุทร์ ปาคนโทศึกลงแตกกระจายกับพื้นแม่พระธรณี แล้วปักหอกลงบนพสุธาเบื้องพระพักตร์ ท่ามกลางเสียงโห่ร้องกึกก้องของทหารปัญจาลและประชาชนบางส่วนที่มาชุมนุมสดับฟัง รู้เห็นในพฤติเหตุอยู่อันพร้อมที่จะสวามิภักดิ์ยึดถือ ขออยู่ทางฝ่ายแว่นแคว้นวิสุทธิ์ปัญจาล ไม่ยอมขึ้นตรงกับอาณาจักรใหญ่อันรีดนาทาเร้นอีกต่อไป

กองทัพเชลยเหลือตายที่ถูกจับได้อันเป็นกองทหารอุปราชชัยสุริยาจำนวนนับพันคน ได้รับโองการประกาศิตอภัยโทษจากกษัตริย์หนุ่มอัคนีรุทร์ให้ปลดปล่อยเป็นอิสระโดยมิได้รับโทษทัณฑ์ใดๆ ทั้งสิ้น เพียงแต่ถูกปลดอาวุธ และสั่งให้กองทหารเหล่านั้น

เดินทางกลับ เพื่อนำความไปกราบทูลต่อมหาราชเจ้าต่อไปว่า บัดนี้แคว้นปัญจาลโดยอัคนีรุทร์ได้ประกาศตนแยกเขตขัณฑออกเป็นเอกเทศ ไม่ขึ้นต่อผู้ใดอีกแล้ว

กองทหารที่ถูกสั่งมาให้ทำการร้ายก็ผละลนลานจากนิคมเหตุวาคามมาโดยเร่งด่วนในขณะเดียวกันกองทัพม้าของอัคนีรุทร์ก็เคลื่อนกลับเข้าสู่มาตุภูมิแห่งตน ตลอดเส้นทางที่ยาตราทัพกลับ ก็ได้นำเอาประชาชนของแว่นแคว้นต่าง ๆ ตามแถบชนบทที่ไม่เลื่อมใสต่อองค์มหิทธิเดชะให้เข้าร่วมกับกองทัพไปเพื่อสร้างความหวังใหม่ ชีวิตใหม่ ภายในนครปัญจาล โดยมิมีการบีบบังคับแต่ว่าจะเป็นความสมัครใจของผู้ใด ณ ครานั้น อัคนีรุทร์ได้ประชากรจากเขตแดนต่าง ๆร่วมขบวนเข้าไปสู่อาณาจักรปัญจาลดั่งแป็นความหวังใหม่ของทุกคนถึงกว่าหมื่นครัวเรือน

การณ์ก็ได้ปรากฏขึ้นแล้วดังนี้ อัคนีรุทร์จึงเปรียบเสมือนพญาแข็งเมือง บังอาจจู่ลู่ หมิ่นพระบรมเดชานุภาพของมหาจักรพรรดิผู้ยิ่งใหญ่ เป็นที่เลื่องลือไปทั่วทั้งแผ่นดิน บังอาจแบ่งแยกอาณาจักรออกไปประกาศตนเป็นเอกราช ประหนึ่งเขียดโง่ท้าทายราชสีห์ ฉะนั้น พฤติการณ์ของอัคนีรุทร์ ทำให้ผืนปฐพีสะท้านสะเทือนไปด้วยฤทธิ์พิโรธเคียดแค้น ของจักรพรรดิมหิทธิเดชะ และเจ้าประเทศราชในเครือจักรภพทั้งหลายนับเป็นประวัติการณ์

มีราชสาส์นลับจากจิตรางคนางค์ มาถึงกษัตริย์อัคนีรุทร์ มีความตอนหนึ่งว่า

"...ข้ามิคิดเชื่อมาก่อนเลยว่า ในที่สุด ท่านก็ก่อการขบถแข็งเมืองขึ้นจริงตามที่เคยพูดเปรยไว้...การณ์ครั้งนี้ข้าเสียใจนัก..."

และก็มีราชสาส์นลับส่วนตัวของอัคนีรุทร์ ไปถึงหัตถ์มกุฎราชกุมารีแห่งอาณาจักร ความตอนหนึ่งว่า

"...ข้าก็มิคิดเชื่อมาก่อนว่า จะถกลอบปองร้ายจากพระ-ราชบิดาของใต้ฝ่าละอองพระบาท ซ้ำแล้วซ้ำอีก เพื่อหมายที่จะเข่นฆ่าทำลายล้างข้าให้จงได้ ชีวิตของข้าอาจไร้ความหมาย แต่ชีวิตของประชาชนชาวปัญจาล และแว่นแคว้นอื่น ๆ ที่ถูกกดขี่ขูดรีดมานานย่อมมีความหมาย ข้าควรจะแสร้งโง่สละชีพตนเอง เพื่อให้ปัญจาลและชนทั่วไปตกเป็นทาสตลอดกาลฉะนั้นหรือ?..."

หลังแต่นั้น สัมพันธภาพทางใจ ระหว่างอัคนีรุทร์กับจิตรางคนางค์ก็ดูเหมือนจะสงบเงียบชะงักงันไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง แม้ว่าเขายังมีจิตผูกพันปดิพัทธิ์ต่อนางอยู่มิเสื่อมคลาย เท่า ๆ กับที่นางก็มิได้จางเสน่หาไปจากชายอันเป็นที่รัก ซึ่งบัดนี้ ได้กลายเป็นขบถไปแล้ว เลยไม่เพียงแต่ต่างฝ่ายต่างมีอุปสรรคมากีดขวางทาง และความรู้สึกชนิดอื่นเข้ามาแทรกคั่นกลางไว้ บุคคลทั้งสองไม่มีโอกาสได้พบปะกันอีกเลย

อย่างไม่เปิดโอกาสให้แคว้นปัญจาลได้ตั้งตัวติด กองทัพจากสหรัฐราชอาณาจักร ถูกส่งเข้ามาทำการปราบปรามหมายเข้ายึดและทำลายล้างแคว้นปัญจาลอยู่ครั้งแล้วครั้งเล่า ติดต่อกันไปเป็นระลอก แต่ก็ถูกอัคนีรุทร์ตอบโต้ป้องกันนครไว้อย่างเต็มไปด้วยสมรรถภาพ ทำให้ต้องแตกพ่ายยับเยินไป ไม่อาจที่จะกระทำการได้สำเร็จ แม้แต่ว่ากองทัพใหญ่ของมหาอุปราชชัยสุริยา จะกรีฑาพลมาล้อมไว้เป็นเวลาช้านาน ก็มิอาจที่จะตีหักเข้าไปได้ มีแต่จะสูญเสียไพร่พล แตกพ่ายไปทุกครั้งที่บุก

ทะลวงเข้ามา เพราะอัคนีรุทร์ใช้แผนศึกแบบกองโจร ตีตัดกำลังและลอบจู่โจม ก่อให้เกิดความห่วงหน้าพะวงหลัง มิอาจที่จะรบได้ถนัด **ด้วยกลศึกของอัคนีรทร์นั้น ฉลาดลึกยิ่งนัก ประกอบด้วยพลังอันเข้มแข็งของกองทัพม้าที่ไม่มีกองทัพแห่งแว่นแคว้นนครใดสามารถจะต่อกรได้** ด้วยเชี่ยวชาญในงานศึกสงคราม ได้รับการอบรมฝึกฝนมาเป็นเลิศ อันมีกิตติศัพท์เลื่องลืออยู่ แม้องค์มหิทธิเดชะ ก็ทรงตระหนักได้ดีว่า **อันว่าอัคนีรุทร์นั้น มาตรแม้นว่าเหยียบยืนอยู่บนพื้นปฐพีก็มิสู้กระไรนัก แต่หากว่าอยู่บนหลังม้าเมื่อใด ก็ไม่เคยมีผู้ใดในแผ่นดินจะขวางหน้าสกัดกั้นได้**

และมันก็หมายถึงกองทัพม้าทั้งหมดของนครปัญจาล ซึ่งเป็นกองทัพหลักส่วนใหญ่ด้วย เพราะทหารหาญของนครปัญจาลเป็นทหารบนหลังม้าทั้งสิ้น

ภายหลังกองทัพใหญ่ของอุปราชชัยสุริยา ล้อมนครปัญจาลนานนับเดือน สาส์นอีกฉบับหนึ่งจากจิตรางคนางค์ ก็ลอบมีไปถึงกษัตริย์หนุ่มผู้ถูกข้อหาว่าขบถ อันมีโทษมหันต์

"...ถ้ายังรักตัวกลัวตาย ก็จงสั่งให้ทหารปัญจาลทั้งหมดวางอาวุธและตัวเองก็เร่งหนีเข้าป่าไปเสียโดยเร็ว ด้วยว่าบัดนี้กองทัพหลวงแห่งมหาอาณาจักรนันทรานคร กาลงจะยาตราเข้าเหยียบแคว้นปัญจาลแล้ว สมเด็จพระราชบิดาของข้า เสด็จคุมกองทัพไปด้วยพระองค์เอง รี้พลกำลังรบครั้งนี้มหาศาลนัก..."

สาส์นจากอัคนีรุทร์ ก็มีตอบไปว่า

“อัคนีรุทร์นี้มิได้รักตัว แต่รักจิตรางคนางค์ มิได้กลัวตาย หากว่าจะตายในอ้อมตักของสตรีอันเป็นที่รัก แต่เหนือความรักที่มีต่อจิตรางคนางค์ก็คือ รักแว่นแคว้นปัญจาลอันเป็นแผ่นดินมาตุภูมิ ฉะนั้นจึงขอเชิญให้มหาราชมหิทธิเดชะเกณฑ์พลทั้งหมดที่มีอยู่ในเครือสหราชอาณาจักร ขี่ช้างมาจับตั๊กแตนเถิด!...”

สงครามใหญ่ก็อุบัติขึ้น ณ บัดนั้น มืดฟ้ามัวดิน ผงคลี คลุ้งตลบขึ้นเทียบเมฆ คือ ไพร่พลกำลังรบเต็มอัตราศึก จำนวนมิอาจคณานับได้ จากทุกสารทิศที่ถูกระดมกะเกณฑ์มา เคลื่อนเข้าสู่อาณาจักรวิสุทธิ์ปัญจาล อันตั้งอยู่บนที่ราบสูง รายล้อมไปด้วยขุนเขา ประดุจป้อมปราการทวารบถโดยทางธรรมชาติ ที่สกัดกั้นไว้ เป็นที่กล่าวกันว่าอย่าว่าแต่จะทำการสัประยุทธ์เลย แม้เพียงกองทัพทั้งหมดจะเดินเคลื่อนเข้าเหยียบด้วยเท้าเปล่าเท่านั้น นครปัญจาลก็น่าที่จะราบเรียบเป็นหน้ากลอง!

นั่นเป็นความเชื่อมั่น ขององค์มหิทธิเดชะและคนทั้งแผ่นดิน...แต่ทุกคนดูจะลืมเสียสิ้น ถึงชัยภูมิและแผนยุทธศาสตร์กลศึกของฝ่ายตั้งรับ ซึ่งเปรียบประดุจพยัคฆ์ร้ายแห่งภูเขาสูงตลอดจนแหล่งเสบียงและการส่งกำลังบำรุงของฝ่ายจู่โจมอันจะเป็นอุปสรรคบั่นทอนอย่างยิ่ง

“เมื่อคนมากก็จะต้องกินมาก เมื่อเดินไกล ปีนเขาสูงก็จะต้องเหน็ดเหนื่อยอิดโรยมากอีกเช่นกัน และที่สำคัญยิ่งทางยุทธวิธี ก็คือปริมาณของกำลังคนแม้จะมากมายสักขนาดไหนก็ย่อมที่จะเสียเปรียบคุณภาพของคนที่ฝึกปรือมาอย่างดีเยี่ยม

แล้ว พวกเขาจะแพ้ภัยธรรมชาติ และภัยแห่งความขาดแคลน
ตายอยากไปเองในที่สุด ฝ่ายเราจะตั้งมั่นรักษาพระนครไว้ และ
จะส่งคนออกสกัดกั้นตัดเสบียงตัดการส่งกำลังบำรุงด้วยกองโจร
เป็นระยะ ๆ”

อัคนีรุทร์ประชุมบรรดาขุนทัพนายกองทั้งหลายประกาศ
แผนยุทธการให้รับทราบ

พืชพันธุ์ธัญญาหาร ที่พอจะเป็นเสบียงของฝ่ายข้าศึก
ได้ถูกเก็บเกี่ยวสะสมสำรองไว้ในพระนครทั้งหมด ที่ยังไม่ตกกล้า
และยังไม่สามารถจะเป็นอาหารได้ก็ถูกเผาทำลายหมดสิ้น ตาม
แผนตั้งรับที่ตระเตรียมไว้แล้วล่วงหน้า ต้นน้ำลำธารสำคัญทุก
สาย ถูกโค่นล้มไม้อันมียางและสารอันมีพิษเพื่อทำให้น้ำเสีย ไม่
สามารถใช้ดื่มกินได้ แต่จะไม่เป็นผลกระทบกระเทือนถึงฝ่ายปัญจาล
นคร เพราะอยู่เหนือแหล่งน้ำพิษนั้นขึ้นไป และวางหลุมขวาง
กองทหารธนูซุ่มยิงดักสกัดไว้ทุกทิศทางรอบด้าน หากข้าศึกจะ
ยกทัพขึ้นมา

เมื่อแรก ก็เป็นแต่เพียงกองทัพอธิราชเจ้าเมืองขึ้น ผู้
ขันอาสาเข้าทำการปราบปราม ต่อมาก็กลายเป็นทัพใหญ่ของ
มหาอุปราชชัยสุริยา และแล้วพยุหแสนยาของมหิทธิเดชะก็
เคลื่อนเข้ามาถึง การศึกยังคงสภาพอยู่เหมือนเดิม ไม่อาจหัก
เข้าสู่นครปัญจาลได้ มีแต่จะสูญเสียไพร่พลขึ้นมาจนกระทั่ง
แต่กอง ขุนพล นับอเนกอนันต์เพิ่มขึ้นทุกขณะ กลายเป็นศึก
ที่เหลือหมดสิ้นเปลืองทั้งกำลังพล และเวลาเป็นที่ยิ่ง

ข่าวจากการสอดแนม แว่วมาถึงโสตของอัคนีรุทร์ว่า
มหาราชกุมารีจิตรางคนางค์ผู้เสด็จมาพร้อมกับทัพหลวงด้วย

ได้กราบทูลต่อสมเด็จพระบิดาอยู่หลายครา ให้ถอนทัพกลับคืนพระนคร และปลดปล่อยอาณาจักรปัญจาลให้เป็นอิสระ แต่ท้าวเธอจะยินยอมก็หาไม่ กลับข่นแค้นพิโรธทวีขึ้นทุกขณะ ประกาศก้องที่จะเหยียบปัญจาลให้ป่นเป็นภัสมธุลี และเอาศีรษะอัคนีรุทร์ให้จงได้

กลอุบายเล่ห์ศึกตำรับพิชัยสงคราม ทุกคัมภีร์ได้ถูกนำออกมาใช้จนหมดสิ้น แต่ผลที่ได้รับก็คือการสูญเสียที่ทวีมากขึ้นตามกาลเวลาที่ผ่านไป วสันตฤดูก็คืบใกล้เข้ามาทุกขณะ มาตรว่าเข้าหน้าฝนเมื่อใด เมื่อนั้นน้ำเหนือก็จะไหลบ่า โกรกเชี่ยวรุนแรงลงมาจากที่สูง กองทัพมหึมาที่เข้ามาตั้งค่ายรายเรียงล้อมอยู่ ก็ย่อมจะต้องพินาศไปด้วยกระแสน้ำ เพราะอยู่ในที่ต่ำกว่า เสบียงอาหารที่จะบำรุงกองทัพ ก็ร่อยหรอหมดสิ้นไปทุกขณะเวลา ทำให้เกิดความระส่ำระสายพะว้าพะวัง มิเป็นอันมุ่งเผด็จศึกเฉพาะหน้าได้เต็มที่

มหิทธิเดชะ ตัดสินพระทัยพลาดเสียแล้ว ในการคิดจะพิชิตศึกให้แตกหักในครั้งนี้ โดยยกทัพหลวงมาด้วยพระองค์เอง ถอยกลับก็ย่อมเป็นการเสียพระเกียรติจักรพรรดิผู้ยิ่งใหญ่ จะเร่งหักเอาพระนคร ก็หาได้สัมฤทธิผลสมดังเจตนารมณ์ที่คาดหวังไว้ไม่ กลศึกกุศโลบายใดๆ กษัตริย์หนุ่มอัคนีรุทร์ก็เท่าทัน แก้กลตกไปหมดทุกเปลาะ โมหะจริตและมิจฉาทิฐิของท้าวเธอเท่านั้น ที่ทำให้มุมานะที่จะหักโหมเอาชัยเหนือแคว้นปัญจาลอันกระจ้อยร่อย แต่เต็มไปด้วยพิษสงรอบตัวให้จงได้

แม้ว่าคราหนึ่ง ภายหลังจากกรีฑารี้พลเข้าโจมตีพร้อมกันทุกด้าน แต่ก็ถูกรบยันถอยร่นแตกพ่ายไม่เป็นขบวนออกมา ได้มีสาส์นจากอัคนีรุทร์ผูกปลายธนู ยิงโด่งเข้าไปกลางทัพ โดยกนูดอกนั้นติดดอกไม้ธูปเทียนเครื่องสักการะขอษมาโทษ พร้อมทั้งสาส์นของกษัตริย์หนุ่ม กราบบังคมทูลไปถึงมหาราชโดยตรง ข้อความนบนอบอ่อนโยน ขอให้ท้าวเธอพระราชทานอภัยโทษ และอัญเชิญให้ถอยทัพกลับเสียเถิด ด้วยอัคนีรุทร์นั้น ยังรำลึกถึงความเป็นข้าภายใต้เบื้องพระยุคลบาทอยู่เสมอ มิได้คิดที่จะบังอาจก่อศึกใดๆ ด้วยทั้งสิ้น เท่าที่กระทำลงไปแล้วก็เพียงแค่ป้องกันตัวเท่านั้น จะไม่ทำการกระด้างกระเดื่องโอหัง พยาบาทคาดหมายตยกพลไปก่อกวนราวีต่ออาณาจักรใหญ่ทั้งสิ้น ขอให้ต่างฝ่ายต่างอยู่ และขอความปลดปล่อยปัญจาลให้เป็นไทแก่ตัวเท่านั้น **ถ้าแม้ว่ายังทรงคิดที่จะสู้รบต่อตี เพื่อหมายบดขยี้ปัญจาลอยู่ด้วยลักษณาการเยี่ยงนี้กองทัพสหราชอาณาจักรเองนั่นแหละ จะเป็นฝ่ายสญเสียโดยไร้ประโยชน์**

สาส์นของอัคนีรุทร์ แทนที่จะทำให้มหิทธิเดชะทรงฉุกพระทัยคิดได้ กลับกลายเสมือนว่าราดน้ำมันเข้าไปในกองเพลิง

"แม้ว่าข้าเหยียบปัญจาล และเอาศีรษะไอ้ขบถไม่ได้ภายใน 3 ทิวานี้ ข้าก็จะขอตายอยู่กลางแผ่นดินของไอ้ลูกเขียดโดยผู้โอหังผู้นี้แหละ!"

ท้าวเธอแผดสิงหนาทประกาศก้อง แทบว่าจะอาเจียนออกมาเป็นพระโลหิต พร้อมทั้งหักธนูติดสาส์นและเครื่องบัตร-พลีษมาโทษนั้นลงไปกลางพื้นปฐพี บดขยี้ด้วยอุ้งพระบาทซ้ำ

ด้วยหมากกลครั้งสุดท้าย กองทัพสหราชอาณาจักรทั้งหมดนับจำนวนได้มากกว่า 20 หมื่น โดยการนำของอุปราชชัยสุริยาที่ชักราชวัติธงทิว ลวงให้เห็นว่าเป็นทัพหลวงขององค์จักรพรรดิ มีตราสีหราชประจำพระองค์ บุกเข้าทุกด้านเสมอกระแสน้ำเชี่ยวกราก ประดังเข้าถาโถมใส่ค่ายคูประตูรบของปัญจาล ที่อยู่ในภาวะตั้งมั่นสงบรอพร้อมกันหมดทุกด้าน! ส่วนอีก 10 หมื่น ให้กระจายออกแอบซุ่มอยู่ยังเชิงเขา อันเป็นชัยภูมิที่กำหนดไว้แล้วว่า ถ้าแม้ว่าทัพหน้าที่แตกร่นมา ด้วยการรุกไล่ต่อตีของฝ่ายในพระนคร ก็จะเคลื่อนถอยล่อให้เข้ามาส่กับดักที่รอคอยอยู่ก่อนแล้ว

“ทำลายกองทัพม้ามันให้พินาศเสียเพียงครึ่งเดียว อัคนีรุทร์เปรียบเสมือนคนถูกตัดแขนออกทั้งสองข้าง!”

มหิทธิเดชะ กำหนดในที่ประชุมของขุนศึกอธิราชเจ้าทุกพระองค์ที่ร่วมศึกอยู่ด้วยรวมทั้งพระอนุชาชัยสุริยาและราชปุโรหิตมันตรี

อนิจจา! ณ ราตรีก่อนเข้าโจมตีครั้งใหญ่ที่สุด และเป็นครั้งสุดท้าย อันจะชี้ชะตากรรมทั้งหลายนั้นเอง พระราชธิดาจิตรางคนางค์ ก็ถูกควบคุมพระองค์ไว้เสียแล้ว ด้วยการแนะนำของชัยสุริยา ในข้อหาไส้ศึก กระทำการอันประวิงเวลา บั่นทอนพลังฝ่ายสหราชอาณาจักรมิให้พิชิตศึกได้เสร็จสิ้นโดยเร็ว

อัคนีรุทร์ หาได้เฉลียวคิด รู้ถึงสายสนกลใน ภายในกองทัพของฝ่ายตรงข้ามไม่ เพราะเป็นการกระทำอย่างเฉียบพลันกะทันหันยิ่ง ว่าบัดนี้ มกุฎราชกุมารีถูกสมเด็จพระราชบิดา มี

โดยการให้ควบคุมพระองค์กักขังไว้แล้ว เพราะเป็นราตรีเดียว ก่อนศึกใหญ่ในทิวารุ่ง...

ดังนั้น เมื่อพลังพลมหาศาล อันดูเหมือนจะเป็น ข้านวนพลทั้งหมด บุกตะลุยหมายหักปราการเชิงเทินขึ้นมา ซ้ำยังเป็นราชธวัชประจำพระองค์ของมหิทธิเดชะ โบกสะบัดพลิ้ว เข้าใจว่าองค์มหาราชออกบงการนำศึกเข้ามาเอง จึงรบยันไว้เป็นสามารถสุดกำลังไพร่พลเท่าที่มีอยู่ ครั้นตกสาย ตะวันแทนเกือบไปสถิตอยู่กลางท้องฟ้า กองทัพม้าอันเกรียงไกรของอัคนีรุทร์ก็พุ่งดิ่งเป็นหัวหอกออกมาทางด้านประตูด้านตะวันออก หมายประชิดตัวเป็นตะลุมบอน และรุกไล่ไพร่พลของฝ่ายนิทรานคร ซึ่งก็แสร้งแตกลู่ไม่เป็นขบวน เข้าไปสู่กับดักสมเจตนารมณ์ของมหิทธิเดชะ ผู้ปลอมทัพเป็นฝ่ายอุปราชชัยสุริยาแทน

ทัพม้าส่วนใหญ่ของปัญจาล ก็พลันถูกโอบล้อมไว้แล้วทุกด้านด้วยพลเดินเท้า กองทัพคชสารนับร้อย และกองทัพม้าอีกนับหมื่นประดังพรั่งพรูเข้ามา พร้อมด้วยห่าธนูที่ระดมยิงเข้ามาจากทุกทิศทางสมทบกับฝ่ายที่เข้าโจมตีพระนคร ซึ่งถอยล่าเข้ามารวมกำลังเพื่อบดล้อมขยี้

วาระนั้นตะวันเที่ยงตรงศีรษะ...ทหารม้าของนครปัญจาลต้องธนูร่วงเป็นใบไม้หล่น และถูกเหยียบขยี้แหลกลงด้วยทัพคชสาร...เลือดกระเซ็นสาด นองเจิ่งท่วมเท้าช้าง การรบเป็นประจัญบานประชิดตัว ดุจคลื่นในมหาสมุทรที่หนุนเนื่องมารอบ

ด้าน มืดมนหมดทั้ง 10 ทิศ นับเป็นวาระแรกที่อัคนีรุทร์หลวมองค์ตกหลุมพราง มิเพียงพลรบที่อยู่บนหลังม้าเท่านั้นที่ถูกฆ่าฟันล้มตายลง แม้ม้าศึกแต่ละตัวก็ยังด่าวดิ้นลงด้วยคมธนูของฝ่ายตรงข้าม อย่างหมายทำลายให้สิ้นซากทั้งม้าทั้งคน

อัคนีรุทร์ และขุนศึกคู่พระทัยซ้ายขวา บัดนี้เลือดเข้าตาแล้ว ผกโผนม้าฝ่าห่าธนูอยู่กลางศึก ตะลุยโลดตีฝ่าเหยียบย่ำเข้าไปจนถึงใจกลางกองทัพคชสาร ที่กำลังหนุนเนื่องเข้ามา พอสังเกตเห็นราชธวัชประจำองค์อุปราชชัยสุริยา ก็จู่โจมหักศึกเข้าไปจนได้ระยะของธนู สำคัญผิดคิดว่าผู้ที่ประทับอยู่บนคอคชสารใหญ่ มีเครื่องสูงประจำองค์อุปราช คือ พระอนุชาชัยสุริยา จึงเผ่นโผน อัสดรตัดหน้าโดยความเร็วปานลมกรด แล้วเหนี่ยวน้าวคันธนูปล่อยดอกศรออกไปสุดเหนี่ยว

ธนูศึกหางเหยี่ยว สีแดงฉานประดุจสีเลือด ทะยานจากแหล่งแวบไม่มีทหารหาญของฝ่ายนิทรานครผู้ใดจะทันเห็นและสามารถป้องกันไว้ได้ทัน ชั่วพริบตาเดียว มันก็เสียบเข้าซอกพระศอของผู้ที่บัญชาการรบอยู่บนหลังคชใหญ่เชือกนั้นทะลุผ่านออกอีกด้านหนึ่ง

ร่างนั้นผงะ ทะลึ่งโลดขึ้นทั้งกาย แล้วซวนซบลงกับคอคชสารในบัดใจต่อมา ท่ามกลางความตะลึงพรึงเพริดของขุนทัพนายกองที่แหงนล้อมอยู่ทั้งมวล! สะกดการเคลื่อนไหวของพลังพลฝ่ายนิทรานครไว้ชั่วขณะจิต ด้วยความตกใจสุดขีด ด้วยว่าผู้ที่ต้องธนูของอัคนีรุทร์ แท้จริงแทนที่จะเป็นอุปราชชัยสุริยา กลับกลายเป็นองค์มหิทธิเดชะจอมจักรพรรดิ!!

อัคนีรุทร์ยามนั้น ยังไม่อาจสังเกตเห็นสิ่งใดได้ ประจักษ์แก่กับเนตรนัก ภายหลังเมื่อปล่อยดอกธนูสังหารอันเฉียบขาดออกไปแล้วก็นำกองทัพม้าที่เหลืออยู่ และบุกทะลวงติดตามมาอย่างใกล้ชิด ตีหักฝ่าริ้พลของฝ่ายนิทรานครออกไปทางหนึ่ง ประดุจสายฟ้าอันร้อนแรงที่แหวกเป็นช่องเข้าไป ฝูงสุนัขป่าซึ่งบัดนี้ กำลังตกอยู่ในภาวะขวัญเสียอลหม่านรวนเรกันไปหมด ไม่มีแก่จิตแก่ใจที่จะสกัดกั้นสู้รบอีกต่อไป นอกจากตรงเข้าไปแทนล้อมคชสารทรงนั้น เพื่อกันเอาองค์มหาราช ผู้ต้องธนูเข้าที่ตำแหน่งสำคัญออกมา ท่ามกลางเสียงเป่าเขาสัญญาณก่อร้องทะโกนก้องบอกกันอย่างเซ็งแซ่

ราตรีนั้น เป็นราตรีอันซึมเศร้า สงบเงียบไปทั้งฝ่ายปัจจาลและฝ่ายสหราชอาณาจักร ที่พักพลล้อมอยู่ในระยะห่างออกไป กระแสข่าวมหาราชมหิทธิเดชะต้องธนูของอัคนีรุทร์และสิ้นพระชนม์ลงในเวลาต่อมา ได้แพร่สะพัดไปทั่ว เป็นที่ล่วงรู้ไปหมดทั้งไพร่พลทั้งสองฝ่าย อัคนีรุทร์นั้น ย้อนกลับเข้ามาในพระนครได้ด้วยความบอบช้ำสูญเสียไพร่พลไปกว่าครึ่ง ได้ขึ้นมาประทับยืนอยู่บนเชิงเทินหน้าประตูเมือง ทอดเนตรหรี่ที่มองออกไปยังกองเพลิงและดวงประทีปชวาลาระยิบระยับที่มองเห็นไกลลิบออกไปยังท้องทุ่งและละเมาะไม้เบื้องล่างต่ำลงไปข้างหน้าด้าน

“อะไรกันนี่?...”

ทรงรำพึงกับพระองค์เองอย่างขมขื่นโทมนัสพระทัยขีดสุด

"เราได้ฆ่าบิดาของสตรีอันเป็นที่รักเสียแล้วหรือ นรกขุมใด ประกาศิตสั่งให้เป็นเช่นนี้ไปได้"

"มหาราช ต้องสิ้นพระชนม์ลงในครั้งนี้ ก็ด้วยกลอุบายศึกของท้าวเธอเอง อันทำให้เกิดการหลงผิดว่าเป็นอุปราชชัย-สุริยา..."

ขุนพลคู่พระทัย ที่เฝ้าอยู่เคียงข้าง กราบทูลแผ่วต่ำ

"หาใช่เป็นความผิดของพระองค์ไม่ ที่ยิงธนูดอกนั้นออกไป!"

อคนรุทรขบพระทนต์แน่น หลบพระเนตรลงสะบัดพักตร์ไปมาแล้วทุบพระหัตถ์ลงกับกำแพงเชิงเทินเต็มแรง แผดสุรเสียงแหบเครืออออกมาว่า

"นรก! จำเป็นด้วยหรือ ที่จะต้องเป็นองค์มหิทธิเดชะผู้ซึ่งข้าสาบานไว้ว่า มิได้คิดประทุษร้ายตอบต่อพระองค์เลย... จิตรางคนางค์ พี่นี้สร้างกรรมต่อเธอไว้เป็นล้นพ้นนัก เธอหลุดลอยเกินกว่าที่พี่จะไขว่คว้ากลับคืนมาได้แล้ว ในชาตินี้ภพนี้"

แล้วสายัณห์กาลของทิวารุ่ง ม้าศึกหนึ่ง ก็ควบตะบึง ออกมาจากค่ายพักพลฝ่ายสหราชอาณาจักร ตะวันบ่ายสะท้อนเกราะทองคำที่หุ้มอยู่ เป็นประกายวะวับ จากลิบๆ และใกล้เชิงเทินทวารบถของปัญจาลที่ตั้งมั่นสงบเตรียมพร้อมอยู่เข้ามาเป็นลำดับ เป็นม้าเดี่ยวโดดๆ ไม่มีผู้ใดติดตามมาทั้งสิ้น

ม้านั้นมาผกเท้าหน้าทั้งคู่ขึ้น และสะบัดขนคอ ส่งเสียงร้องคะนองก้อง เต้นเหยาะอยู่หน้าคูเมือง **ทหารประจำเชิงเทิน**

ต้นระวังพร้อมก็ได้แค่จ้องธนูค้างอยู่ มิอาจจะยิงลงไปได้ ด้วยเห็นชัดว่าผู้ที่อยู่บนหลังม้า มีเครื่องศึกครบ และมาตามลำพังผู้เดียวเท่านั้นคือองค์มกุฎราชกุมารีจิตรางคนางค์ ของนิทรานคร

นางฉลององค์เยี่ยงบุรุษเพศในชุดดำสนิท คงมีแต่เกราะที่แป็นเกล็ดทองระยับเท่านั้น เกศาดำขลับยาวสยายปลิวลมพลิ้วแผ่นปฤษฎางค์ วงพักตร์แลขาวเผือดโพลน ตัดกับแผ่นพื้นผ้าสีเขียว และพื้นอันเป็นกองหย่อมไปด้วยเลือดแห้ง ตลอดพื้นเขากศพทหารที่ล้มตายกลาดเกลื่อนอย่ อันยังมิได้เก็บจากการรบหนักที่ผ่านมา

ธนูดอกหนึ่งจากหัตถ์นาง หวีดหวิวขึ้นมา ปักบนซอกเชิงเทินสั่นไปมา และนางก็ยังยืนม้าสงบนิ่งประดุจตุ๊กตาหินอยู่ตรงตำแหน่งนั้น ทหารดึงธนูออกมา เพราะเห็นสาส์นผูกติดมาด้วย

ชั่วไม่กี่อึดใจต่อมา สาส์นนั้น ก็มาถึงพระหัตถ์ของอัคนี-ยุทธ์

"...ณ บัดนี้ สมเด็จพระชนกของข้า มหิทธิเดชะก็ได้สิ้นพระชนม์ไปแล้ว ด้วยธนูของท่าน แม้ท่านจะแจ้งมายังข้าว่า มิได้เป็นไปโดยเจตนาก็ตาม..."

ข้อความในสาส์นนั้นกล่าว

"แลการที่ท่านท้าทายอุปราชชัยสุริยา ให้ออกมาทำการสู้ประยุทธ์กับท่านต่อหน้าทหารหาญทั้งหลาย ตัวต่อตัวนั้น ข้าขอแจ้งให้ทราบว่าไม่มีผู้ใดในกองทัพสหราชอาณาจักร จะสนใจกับคำท้าอันไร้เหตุผลของท่านดอก มีแต่ข้า จิตรางคนางค์ ผู้

สูญสิ้นพระราชบิดาไปด้วยน้ำมือของท่านเท่านั้น ที่จะรับคำท้าทายของท่าน และข้าก็ได้มายืนม้าอยู่หน้าประตูเมืองของท่านบัดนี้แล้ว หากอัคนีรุทร์มิได้มีใจขลาดเยี่ยงอิสตรีหรือโจรผู้ไร้สัจจะ สังหารได้แม้แต่คนชรา ก็ขอเชิญให้ออกมาพบกับข้าเดี๋ยวนี้เถิด หาไม่ข้าจะเป็นฝ่ายปีนกำแพงค่ายของท่านขึ้นไปเอง แม้จะมาตามลำพังคนเดียวก็ตาม!!...”

ประตูเมืองของปัญจาล ก็ได้เผยอ้าออกช้า ๆ ในบัดนั้น สะพานทอดข้ามคูเมืองถูกหย่อนลง แล้วม้าขาวม้าหนึ่ง ก็เหยาะย่าง ๆ แช่มช้าผ่านเขตประตูใหญ่ ผ่านสะพาน เดินตรงเข้าไปยังม้าสีดำ อันยืนคอยทีอยู่นานแล้ว บุรุษผู้อยู่บนหลังม้าอยู่ในเครื่องกษัตริย์ชาตินักรบ แต่มิได้มีศาสตราวุธชนิดใดติดกาย หรือติดอานม้าอยู่เลย กระบอกศรว่างเปล่า ไม่มีคันธนู ไม่มีดาบติดเอว หอกสั้นข้างแผงม้ามีแต่ฝัก มีดที่ควรจะติดอยู่ในปลอกหนังบนพาหาด้านซ้ายก็มีแต่เพียงปลอก

แล้วฝ่ายที่ออกจากประตูเมือง ก็มาหยุดม้าประจันอยู่เบื้องหน้า ห่างเพียงแค่ 3 วา ท่ามกลางสายตาอันจับจ้องมองเขม็งมาของทหารปัญจาลอันขึ้นประจำบนเชิงเทิน และกองทหารนับหมื่นของนิทรานครที่ยืนมองอยู่ห่างไกลออกลิบ ๆ ทั้งสองฝ่าย ไม่ว่าฝ่ายที่อยู่ใกล้ หรืออยู่ไกลออกไป จะไม่มีโอกาสได้ยินอะไรทั้งสิ้น นอกจากจะเห็นภาพเท่านั้น

“จิตรางคนางค์...”

ในระยะใกล้ อัคนีรุทร์เอ่ยเรียกนามนั้นด้วยเสียงเครือลึก

ทอดเนตรจับนิ่งมายังวงพักตร์ขาวโพลนประดุจสลักด้วยหินอ่อน นั่นนางมองประสานตอบมาไม่กระพริบดุจคนปราศจากวิญญาณ

"พี่ออกมาแล้ว ออกมาตามเสาวนีย์บัญชาของเธอ"

"อาวุธของท่านอยู่ไหน? หรือคิดว่าในสถานถิ่นของท่านเช่นนี้ ทหารของท่านเตรียมขึ้นสายธนูไว้หมด แล้วจึงชะล่าใจออกมาโดยมือเปล่า?"

สุรเสียงของนางชาเย็น ดุจสายลมที่พัดผ่านปากโพรงเงสาน อีกฝ่ายหนึ่งสั่นศีรษะไปมาแช่มช้า

"เมื่อออกมาพบดวงใจของพี่เช่นนี้ พี่ไม่ประสงค์ที่จะติดอาวุธใดๆ ออกมาทั้งสิ้น มีแต่หัวใจ ร่างกายและวิญญาณเท่านั้น"

"ไม่มีประโยชน์ที่ท่านจะเจรจาคำใดอีก เรามาพบท่านในครั้งนี้มาเพื่อรบ!"

"ไม่มีการรบ ไม่มีศึกสงครามใดๆ อีกแล้ว ระหว่างพี่กับเจ้า มีอยู่อย่างเดียวเท่านั้น คือหัวใจรักที่ไม่มีวันเสื่อมสลาย ส่วนถ้าเจ้ายังคิดที่จะรบต่อไปอีก ก็เชิญรบไปคนเดียวเถิด..."

รับสั่งพลาง อัคนีรุทร์ก็ก้าวจากหลังม้า ลงมายืนกับพื้นปฐพี ผายกรทั้งสองอ้ากว้างออก

"อกพี่นี้ พร้อมแล้วที่จะเป็นฝักให้แก่คมหอกคมดาบของเจ้า หากว่าเจ้าปรารถนา"

จิตรางคนางค์ กระชากหอกสั้นขึ้นมากระชับในพระหัตถ์ ชักม้าเต้นเหยาะสะบัดกราย เนตรวาวจ้าดุจดาวอังคาร ตวาดเบาๆ

"หยิบหอก หรือมิฉะนั้นก็ดาบ จากศพทหารที่กลาด-

เกลื่อนอยู่นั่นขึ้นมาเดี๋ยวนี้ มิฉะนั้น ท่านจะตายโดยไม่มีโอกาสต่อสู้เลย”

“นั่นคือสิ่งที่พี่ปรารถนาแล้วจากเจ้า จิตรางคนางค์...เร่งปักหอกที่อกพี่เถิด จะเงือดเงื้ออยู่ไย”

“นึกว่าเราจะมิกล้ากระทำกระนั้นหรือ”

ขาดคำ นางโผนม้าโอบเข้ามา เสือกปลายหอกเฉียดศออัคนีรุทร์รวดเร็วประดุจลิ้นงูฉก คมหอกเฉือนผิวขาดปริ โลหิตเริ่มไหลซึมเป็นทาง

เขายังยืนนิ่ง จ้องเนตรโดยมิกะพริบ พักตร์สงบและมีแววเศร้าสลดลึก นางฮึดฮัดกรีดเสียงตวาดก้องมาอีก

“อัคนีรุทร์!”

“พี่ยังไม่ตาย และยังยืนอยู่ตรงนี้...”

“บอกให้หยิบอาวุธขึ้นมา!”

“ถ้าเลือกหยิบได้ พี่จะหยิบดวงใจในทรวงอกของพี่นี้ให้แก่เจ้าไป”

“ถ้าเช่นนั้น ท่านจะตายโดยไม่มีโอกาสต่อสู้เลยนะ”

“ก็พี่มิได้บอกกับเจ้าแล้วดอกหรือว่าพี่ยอมตายด้วยน้ำมือเจ้า ฆ่าพี่เสียเถิด จิตรางค์ฯ ถ้าเจ้าปรารถนา!”

จิตรางคนางคเงื้อหอกขึ้นสุดลา พักตร์เรมอาบน้อง

ไปด้วยหยาดอัสสุชลที่ถะถั่งพรั่งพรู

“อัคนีรุทร์ เราต้องจากกันแล้วในภพนี้ ดูหน้าข้าไว้ให้เต็มตา คำมั่นสัญญาที่เคยมีต่อกัน ขอให้สิ้นสุดลง ณ สายัณห์

ก เถิน แม้แต่ศพของข้า ก็ขออย่าแตะต้อง!! และขอสาปแช่งไว้
แ ที่นี้ ขอให้ท่านจงพบกับความทุกข์ทรมานเจ็บปวดเพราะ
ความรักเหมือนเช่นที่ข้าได้เป็นอยู่ในขณะนี้ ร้อยภพ พันชาติ
เ แน่นอน!!”

สิ้นเสียงกรีดร้อง จิตรางคนางค์ปาหอกในมือไป ปักอยู่ตรงพื้นเบื้องหน้าของอัคนีรุทร์โดยแรง จนด้ามหอกสั่นพลิ้ว แล้วนางก็ชักม้าหันกลับควบตะบึง มุ่งเข้าสู่กองทหารของฝ่ายสหราชอาณาจักร อันตั้งขบวนอยู่ห่างลิบออกไปอย่างรวดเร็วราวลมพัด...

ภาพที่มองเห็นกระจ่างแจ้ง ทุกบท ทุกตอน ณ บัดนี้ดำมืด ขาดหายวับไป ประดุจภาพยนตร์ขาดตอนด้วยกระแสไฟฟ้าดับ ประสาทสัมผัสทุกด้านเริ่มกลับคืนมาสู่สุภาพบุรุษไพรทีละน้อย แม้ดวงตายังปิดสนิท และมือทั้งสองประสานกัน วางอยู่บนทรวงอกในท่าเดิมก็ตาม

สิ่งแรกที่ทำ ก็คือคลายมือที่กำประสานกันบนทรวงอกออกแล้วหักนิ้วลั่นเผาะ ค่อย ๆ ยกมือขึ้นแตะไปตามใบหน้าของตนเอง สัมผัสได้กับอุ้งมือทั้งสองที่ลูบใบหน้า ต่อมาก็ควานมือคลำออกไป พบร่างของใครคนหนึ่ง นอนสงบนิ่งไม่รู้สึกกายอยู่ข้างตัว และนั่นคืออสชาเบลอย่างแน่นอน

เพราะฉะนั้น ความรู้สึกบอกตนเอง เขาก็คือรพินทร์ไพรวัลย์ แน่แท้ เนื้อโลหะอันเย็นเฉียบของเอ็ม 16 ที่วางชิดกายอยู่อีกด้านหนึ่งสัมผัสกับท่อนแขนก็บ่งชัด

ค่อยๆ เผยอเปลือกตาขึ้นพบว่ายังเป็นราตรีอันสงัดเงียบเก่าดัดดึก ภายในโพรงถ้ำใต้อกสิงโตหินขนาดใหญ่ ซึ่งเข้ามาพักหลบภัยอาศัยนอนอย่ กองไฟที่ก่อไว้หมดเปลวลงแล้ว เหลือแต่เถ่านแดงๆ อยู่บ้างเล็กน้อยเท่านั้น อดประหลาดใจไม่ได้ว่า นี่เขาผลอยหลับไปนานเท่าใด และได้เกิดนิมิตฝันเป็นเรื่องราวติดต่อเนื่องกับมีใครมาฉายภาพยนตร์ให้ดูฉะนั้น

จอมพรานสำรวมสติมั่นอีกครั้ง พยายามทบทวนในพฤติเหตุที่มองเห็นจากนิมิตประหลาด อันไม่เคยคาดฝันมาก่อน ว่ามันจะเป็นตุเป็นตะ กระจ่างแจ้งชัดเจนถึงเพียงนี้ ทุกระยะทุกเหตุการณ์

“จิตรางคนางค์!...”

ริมฝีปากของเขาขยับขมุบขมิบเอ่ยนามนั้น

“อะไรกันนี่? นั้นคือโฉมหน้าของคุณหญิงดารินชัดๆ แม้แต่ดาวกัปกิริยา และน้ำเสียงวาจาที่พูดออกมา และอัคนีรุทร์... ตัวเราเองเช่นนั้นหรือ? มันเป็นความจริง ที่ผ่านมาแล้วกี่ร้อยกี่พันชาติ หรือว่าเราฝันไปเองเพราะเลือดลมธาตุไม่ปกติในคืนเดือนแสนจะทารุณนี้?”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ขยายม่านตากว้างเต็มที่ มองอย่างประหลาดจากความหมายขึ้นไปบนเพดานหินอันดำมืด รกรุงรังไปด้วยเศษรากไม้ที่ทะลุงอกลงมาสมองมึนงงไปหมด พยายามรวบรวมความคิด และปลุกเซลล์ทุกส่วนขึ้นให้มารับรู้กับสภาพความเป็นจริงที่กำลังประสบอยู่...สรุปความจำได้ว่า ระหว่างคณะทั้งหมด

พักกันอยู่ใต้ร่มไทรใหญ่ริมคูเมืองโบราณตอนหนึ่ง ได้ถูกโจมตีโดยกองทัพหมาป่าจำนวนมาก เบลแตกพลัดจากคณะ กระ-เจิดกระเจิงหนีออกมานอกบริเวณค่ายพัก เขาติดตามหลอนมาด้วยความเป็นห่วง และในที่สุดก็พลัดแยกจากคณะทั้งหมดโดยหนีมาตามลำห้วยแห้งขนาดใหญ่ที่มาพบเข้าโดยบังเอิญ อันในที่สุดก็มาได้ที่พักปลอดภัยภายใต้หินใหญ่สลักเป็นรูปสิงโตหมอบเข้ามาอาศัยอยู่ด้วยกัน เบลบาดเจ็บค่อนข้างสาหัสเพราะถูกหินหรือรากไม้แหลมคมบาดเป็นแผลลึกใต้เต้าถันข้างหนึ่ง เขาเป็นผู้ปฐมพยาบาล และฉีดยาระงับให้แก่หล่อน โดยอาศัยคำสั่งข้อแนะนำของคริส ซึ่งสามารถติดต่อกันได้โดยทางวิทยุ

จากนั้น เบลก็ถูกสะกดด้วยยาระงับประสาท ส่วนเขาก็หลับไปด้วยความอ่อนเพลียข้าง ๆ แพทย์สาวอเมริกันผู้เคราะห์ร้าย และพอหลับก็ฝันในสิ่งที่ตนเองไม่คาดคิดมาก่อน

มันเกิดขึ้นได้อย่างไร?

ย้อนคิดไปถึงสำเนียงประหลาด ที่มักจะโหยแว่วมาสู่โสตหรือมิฉะนั้นก็ส่วนลึกของประสาทส่วนรับรู้ ตลอดระยะเดินทางที่ผ่านมา เขาเคยถูกสิ่งลี้ลับเหนือโลกเอ่ยเรียกว่า ‘อัคนีรุทร์’ ซึ่งเขาไม่มีโอกาสเข้าใจได้เลย ว่าเหตุใดตนถึงถูกระบุในนามอันไม่เคยได้ยินมาก่อนนั้น และก็เสียงเพรียกนาม ‘จิตรางคนางค์’ ที่มันแว่วมาให้ได้ยินอยู่เสมอ

บัดนี้ จากแผ่นภาพของความฝัน ที่เพิ่งจะสะดุ้งตื่นขึ้นมาหยก ๆ เขาพอจะประมวลเหตุการณ์และสรุปได้แน่ชัดแล้วว่า

ท่านีรุทร์นั้น แท้ที่จริงก็คือตัวเขานั่นเอง ผู้กลับชาติมาเกิดในภพนี้ เป็นมัคคุเทศก์นำทาง หรือพรานป่า นามว่ารพินทร์ ไพรวัลย์ ส่วนจิตรางคนางค์ก็คือ ม.ร.ว.หญิงดาริน วราฤทธิ์ ห่างแน่นอน! เพราะเค้าหน้าอิริยาบถ ท่าที อุปนิสัยใจคอเป็นคนเดียวกันชัดๆ!!

แต่ทว่า เหตุการณ์ในอดีต (หากว่ามันจะเป็นความจริง) เหตุใดมันจึงเป็นเรื่องราวที่แสนเศร้าสะเทือนใจเช่นนั้น? เป็นพฤติการณ์แต่หนหลัง อันมีความเป็นมาอย่างสลับซับซ้อนซ่อนเงื่อน ที่เขายังหาข้อวิสัชนาให้แน่ชัดออกมาไม่ได้ โดยเฉพาะเหตุการณ์ในฉากสุดท้ายที่ตนเอง (อัคนีรุทร์) มองตามหลังดาริน (จิตรางคนางค์)ควบม้าผละกลับไปยังที่ตั้งของกองทหารฝ่ายตน ภายหลังจากกล่าวปฏิญาณสาปแช่งเขาไว้โดยปาหอกมาปักไว้เบื้องหน้าเขา...**หล่อนไม่ได้ฆ่าเขา ภายหลังจากท้าออกมาประอาวุธตัวต่อตัว ซึ่งเขาไม่ยอมที่จะขอต่อสู้ด้วย หากแต่ตกมออกมาให้ประหารโดยดี...แล้วดารินควบม้าหายไปไหน เหตุการณ์ได้ดำเนินต่อไปเช่นไร?**

ระหว่างตัวเขาเอง ดาริน และจอมผีดิบมันตรัยในชาติภพนี้ มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันมาก่อนอย่างแน่นอน จากสิ่งที่พบเห็นในฝัน บัดนี้เขาหมดความคลางแคลงใจแล้วในข้อที่ว่าเหตุใด มันตรัยจึงเฝ้ารอคอยจองเวรกับเขาอยู่ จนกลายเป็นศึกติดพันหนักอก ก่อให้เกิดความสูญเสียและเป็นอุปสรรคในการเดินทางอยู่เช่นนี้ ทั้งเมื่อคราวที่ทำหน้าที่นำทางให้แก่คณะของพุแนชายเชษฐา มาจนกระทั่งจำเป็นต้องมานำทางให้แก่กลุ่มค้นหาซากเครื่องบินตก ของฝ่ายสืบราชการลับอเมริกันในครั้งนี้

มันได้เกิดความอาฆาตเคียดแค้น เป็นไม้เบื่อไม้เมากันมา แต่ปางบรรพ์ฉะนี้นี่เล่า

แล้วเรื่องราวที่ลึกซึ้งกว่านี้ระหว่างเขากับแม่ดอกฟ้าดาริน ซึ่งต้องมาพบพานกันในชาตินี้เล่า? ความฝันได้แสดงความจริงให้ปรากฏเป็นเพียงบางส่วนเท่านั้น ปางนั้นดารินหรือจิตราง-คนางค์ ที่เขาเป็นฝ่ายข้าศึกและสังหารบิดาของหล่อนตายกลางสนามรบ แม้จะโดยไม่เจตนาจงใจก็ตาม **หล่อนได้ชักม้าผละจากเขาไปด้วยดวงจิตอันอาฆาตแค้น แต่ก็ฆ่าเขาไม่ลง ใกล้ค่ำของราตรีที่หล่อนชักม้าควบกลับไปส่ค่ายพักพลของฝ่ายตนนั้น ได้เกิดอะไรอย่างใดขึ้นต่อไป**

เหตุการณ์เหล่านี้ มันได้เกิดขึ้นมานานแล้ว กี่กัป กี่กัลป์กี่ชาติ?

“ผู้กองกำลังคิดใช่ไหม ว่านายหญิงของแงซาย ภาย หลังจากปักหอกไว้ตรงหน้าผู้กองแล้ว ชักม้าหวนกลับ ห้อตะบึงกลับไปสู่กองทหารฝ่ายตนนั้น ได้เกิดอะไรขึ้นต่อไป?”

เสียงกระซิบทุ้มลึก ดังแว่วออกมาจากโสตส่วนลึกของเขา

จากความเคยชิน ต่อพฤติการณ์อันลึกลับชนิดนี้ รพินทร์ไม่สนใจที่จะมองค้นหาว่าที่มาของเสียงมันมาได้อย่างไร จากไหน แต่ก็รู้สึกอบอุ่นและตระหนักแน่ว่าตนเองยังไม่โดดเดี่ยวเดียวดายนัก ตราบใดก็ตามที่สัมผัสได้กับกระแสจิตของเจ้าอดีตคู่คิดเพื่อนตายเก่าแก่ ที่มันจะส่งสัญญาณมายังเขาอยู่เสมอ ยามใดที่ตกอับอยู่ในขั้นเข้าตาจน

“ก่อนอื่น ฉันอยากจะรู้ว่าภาพในนิมิตของฉัน มันเท็จจริงแค่ไหน เรื่องอื่นเราค่อยคุยกัน ถ้าแกสามารถจะบอกกับฉันได้”

จิตของเขาตอบออกไปในข้อคำถามเช่นกัน

มีเสียงหัวเราะแฝงเลศนัย ตามแบบฉบับของเจ้าคนใช้ที่เขาดงที่เขาคุ้นบุคลิกของมันมาดีที่สุด

“ก็อยากจะถามผู้กองก่อนว่า เชื่อในเรื่องชาติ เรื่องภพเรื่องกฎแห่งการเวียนว่ายตายเกิดหรือเปล่าล่ะ หรือคิดว่าชีวิตที่เกิดมาในโลกนี้ พอเกิดมาแล้วตายก็ตายไปเลย ไม่มีการหวนกลับมาเกิดใหม่ได้อีก”

“แงซาย ฉันเชื่อในลอว์ อ๊อฟ รีเบิร์ธ หรือกฎแห่งการเวียนว่ายตายเกิดของสิ่งมีชีวิตในห้วงจักรวาลนี้ และเชื่อในเรื่องกฎแห่งกรรมด้วย”

“ถ้างั้น สิ่งที่ผู้กองมองเห็นในความฝัน ก็น่าจะเชื่อได้ว่าเป็นความจริง”

“ตอบให้ชัดว่าจริง หรือไม่จริง อย่าใช้คำว่า ‘น่าจะ’ อันเกินกว่าจะวินิจฉัยได้”

“ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ ถ้าไม่สามารถจะพิสูจน์ได้ด้วยหลักเกณฑ์ของวิทยาศาสตร์แล้ว เราก็จะต้องตั้งสมมติฐานไว้ก่อน แล้วสมมติฐานนั้นจะให้ลงความเห็นออกมาอย่างแน่ชัดได้อย่างไร นอกจากการใช้คำว่า ‘น่าจะ’ เท่านั้น...เป็นยังไงเจ้าหญิงจิตรางคนางค์ หน้าเหมือนนายหญิงของผมมากไหม?”

“ไม่ใช่เหมือนเฉพาะรูปร่างหน้าตาเท่านั้น คำพูดคำจาน้ำเสียงใจคอ ก็ยังเหมือนกันไม่ผิด”

“แล้วผู้กองเองก็เหมือนอัคนีรุทร์ผู้ฆ่าบิดาของคนรักไม่มี

ผิดเช่นกัน ทั้งรูปร่างหน้าตาและมาดที่เต๊ะๆ เบ่งๆ เหมือนกัน ผิดกันแต่เพียงยุคก่อนยิงธนูแม่น แต่ยุคนี้ยิงปืนแม่นเท่านั้น”

“ก็แปลว่า สิ่งที่ฉันฝันไปหยกๆ นี้ ทบทวนเรื่องราวในอดีตทั้งหมด ระหว่างฉันกับนายหญิง รวมทั้งมันตรัย และอื่นๆ เกี่ยวกับความเป็นไปในครั้งกระนั้นออกมาให้ฉันได้เข้าใจงั้นรึ”

“ก็ น่าจะใช่”

“ฉันฝันเห็นถึงสิ่งเหล่านี้ได้อย่างไร มีอะไรเป็นเครื่องชี้นำหรือบันดาลขึ้น”

“สาบานว่าไม่ใช่ผม เข้ามาสะกดจิตให้ผู้กองฝันไปหรอก จะพูดว่าเทพยดาฟ้าดินเป็นผู้บันดาล มันก็เหลวไหลเกินไป เอาว่า มันถึงคราวจะระลึกชาติได้ มันก็เกิดเป็นความฝันหรือนิมิตขึ้นก็แล้วกัน ฟังเข้าใจง่ายๆ ดี”

“แงซาย แกเห็นหรือรู้เหมือนอย่างที่ฉันรู้เห็นในความฝันไหม?”

“ผมเห็นได้แจ่มใสชัดเจน ละเอียดเสียกว่าผู้กองเสียอีก อยากจะบอกมาตั้งนานแล้ว แต่สิ่งที่ ‘เหนือกว่า’ ปิดปากผมไว้ ก็เมื่อผู้กองรู้ได้ด้วยตนเองแบบนี้ก็ดีแล้ว จะได้รู้ถึงกรรมเก่าที่มาของตัวเองเสียที”

“ฉันกับนายหญิงของแก เกิดมาแล้วกี่ชาติภพ?”

“นับไม่ถ้วน หลายกัปหลายกัลป์มาแล้วทุกชาติ ไม่เคยสมหวังในความรักกันเลย แม้ต่างฝ่ายต่างรัก ผู้กองตกเป็นฝ่ายทุกข์เวทนาผิดหวังอยู่ตลอดชาติ เพราะคำสาปแช่งของนายหญิง”

“ฮือม์ มันก็น่าจะจริงนะ ดูเอาชาติปัจจุบันนี้ มันก็บ่งบอกชัดอยู่แล้ว”

“ก็มีอย่างหรือ ไปฆ่าพ่อเขาน่ะ ผู้หญิงที่ไหนเขาจะมาร่วมหอลงโลงกับผู้กองด้วย”

“ถึงว่าซินะ...”

รพินทร์หรี่ตา ความเศร้าหมองเริ่มเข้าครอบงำดวงจิต

“ฉันผิดหวังนายหญิงของแก มาหลายกัปหลายกัลป์ หลายชาติภพอย่างที่แกว่า รวมทั้งชาตินี้ด้วยใช่ไหม”

“เอาน่า ทำใจดีๆ ไว้ ผู้กองได้ใช้หนี้กรรมมาหลายชาติแล้วนี่ ทบต้นทบดอกมากมายก่ายกองเหลือเกิน อาจมาหมดสิ้นเวรกรรมกันในชาตินี้ และสมหวังเสียทีก็ได้”

เสียงนั้นดังมาปนหัวเราะขันๆ

จอมพรานถอนใจลึก

“กรรมเวรของฉันที่ก่อไว้กับจิตรางคนางค์ หรือนายหญิงของแกมันคงยังไม่หมดสิ้นไปหรอก แกก็เห็นอยู่แล้ว ว่าแม้ชาตินี้เนี่ยก็ต้องซมซานกระเซอะกระเซิงพลัดพรากจากเธอมา ทั้งๆ ที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ ต้องลำบากยากแค้นแสนสาหัส ต้องทุกข์ทรมานใจเพราะพลัดพรากจากรักแทบจะตรอมใจตาย...เอาละ ตราวนี้ฉันจะขอถามแกบ้าง ถึงเรื่องราวในอดีตของฉันและเธอผู้นั้น หากแกตอบได้”

“ก็ลองถามมา ถ้าบอกได้ แงซายก็จะบอก”

“ทำไม จิตรางคนางค์ไม่เอาหอกเสียบอกอัคนีรุทร์เสียในครั้งนั้น?”

“แสนแค้นแต่ก็แสนรัก เธอจึงไม่อาจสังหารอัคนีรุทร์ได้ หน่ำคำสาปของผู้หญิงคนหนึ่งนั้นรุนแรงเหลือเกิน มันยิ่งกว่าเธอจะฆ่าผู้กองในสมัยที่เป็นอัคนีรุทร์เสียในปางนั้นเสียอีก”

“บอกซิ เกิดอะไรขึ้นหลังจากจิตรางคนางค์ควบม้าผละจากไปแล้ว?”

“อยากรู้?”

“ภาพฝันของฉันมันขาดตอนหายไปแค่นั้น”

“ถ้าแงซายบอก ผู้กองจะเศร้าหนักลงไปกว่านี้ ผู้กองในยุคนั้นหาได้เฉลียวคิดเลยสักนิด ว่านายหญิงควบม้าผละจากไปคราวนั้น เธอไปสู่อะไร?”

“บอกเถิด แงซาย”

“เธอก็ไปสู่ความตาย นะซิ!!”

“ความตาย!! หมายความว่ายังไง?”

ภาพเงาตะคุ่ม รางเลือนเหมือนเงาปิศาจ เคลื่อนจาก ทางด้านศีรษะที่เขานอนอยู่ อ้อมมาหยุดอยู่ทางด้านข้าง แล้วค่อย ๆ หย่อนลงนั่งห่างออกไปไม่มากนัก แต่เกินกว่าที่เขาจะเอื้อมมือไปถึง เป็นภาพเงาปริศนาเหมือนทุกครั้งที่เคยเห็น เค้าหน้าร่างกายของเงานั้นเห็นไม่ชัด คะเนได้แต่ขนาดรูปร่างสัณฐานเท่านั้น ว่านั่นคือเจ้าอดีตคนใช้เก่านามว่าแงซาย คู่ปรับตัวฉกรรจ์และมหามิตรผู้ยิ่งใหญ่

ในโสตของเขา บัดนี้สดับได้ว่า ได้ยินเป็นเสียงพูดเหมือนคนธรรมดา เพียงแต่แผ่วเบาเท่านั้น

“มีลับลมอีกหลาย ๆ สิ่งที่ผู้กองไม่รู้ เพราะภาพในนิมิตจะแสดงให้เห็นในบางตอนเท่านั้น...ฟังนะ อัคนีรุทร์ เอาละ ผมจะขอเรียกนามผู้กองรพินทร์อย่างนี้ไปก่อน จำเหตุการณ์ก่อน

แก่สุดท้าย ขณะรบหนักนองเลือดตอนอัคนีรุทร์ถูกล้อมตลบหลังด้วยอุบายศึก แล้วก็ยิงธนูไปเสียบคอมหิทธิเดชะ เพราะฝ่าเคัญผิด คิดว่าเป็นอปราชชัยสริยาได้ไหม?”

“ฮือม์ จำได้”

“ราตรีก่อนหน้าศึกแตกหัก ที่จะตัดสินโชคชะตานั่นแหละ พิตรางคนางค์ถูกสมเด็จพระบิดาสั่งปลดอาวุธ และให้ทหารควบคุมองค์ไว้ โดยไม่ให้ออกมาร่วมศึกด้วยในฐานะไส้ศึก และทำการอันเป็นการหน่วงเหนี่ยวประวิงเวลา ไม่ให้กองทัพทางนิทรานครพิชิตศึกได้ถนัด เพราะคอยลอบส่งข่าวให้อัคนีรทร์ทราบเบาะแสล่วงหน้าอยู่ตลอดเวลา ว่าแผนศึกของทัพใหญ่มีอย่างไร จุดประสงค์ของเธอต้องการเพียงแค่ช่วยชีวิตคนรัก ไดหวังไว้ว่า เมื่อสมเด็จพระราชบิดาตีหักเอาปัญจาลไม่ได้ พเกระทั่งฤดูฝนย่างเข้ามา ก็จะหย่าทัพกลับไปเอง เธอถูกจับได้ เพราะอุปราชชัยสุริยากราบทูลความจริงกับมหิทธิเดชะ โดยมีเหตผลและหลักฐานมาแสดงพร้อม มหิทธิเดชะพิโรธราชธิดามาก แต่พ่อกับลูกก็ทำอะไรกันไม่ได้ถนัดนัก จึงเพียงให้ควบคุมตัวกักกันไว้ในระหว่างศึกเท่านั้น”

“โอวว์!...”

“รักพ่อก็รัก รักคู่รักก็รัก ประสงค์อย่างเดียว คือการปลดนีประนอม แต่ตัวเองพลาด ถูกควบคุมองค์เสียแล้วเช่นนี้ งานข่าวที่เคยส่งให้ค่รักก็เลยถกตัดขาด อัคนีรทร์ไม่ได้รับข่าวใดๆ อีกเลย ประกอบกับระยะเวลากะทันหัน พอรุ่งขึ้นก็เป็นศึกแตกหัก มหิทธิเดชะต้องธนูของอัคนีรุทร์ เพราะความเข้าใจผิดของอีกฝ่ายหนึ่ง เนื่องจากกระแสข่าวที่เคยส่งให้ขาดตอนไป

พอรู้ข่าวพระราชบิดาต้องธนูของชายคนรักถึงแก่สวรรคตกลางศึก จิตรางคนางค์ก็แทบขาดพระทัย ตนเองทำให้ศึกยืดเยื้อจนพระราชบิดาต้องสิ้นพระชนม์ เพราะฝีมือของชายคนรัก ซึ่งไม่คาดฝันมาก่อน อีกพระทัยหนึ่งก็คิดแค้นพระเจ้าอาชัยสุริยาที่แนะนำเพ็ดทูลให้พระราชบิดากักกันพระองค์ไว้ไม่ให้เข้าร่วมบงการศึกอยู่ด้วย เพราะเธอเชื่อแน่ว่า แม้มีเธออยู่กลางศึกสงคราม อัคนีรุทร์จะทำอะไรพระราชบิดาไม่ได้อย่างเด็ดขาด แต่นี่ตนต้องมาถูกควบคุมไว้เช่นนี้ แผนศึกของพระราชบิดาและพระเจ้าอาชัยสริยาพิสจน์ชัดว่า หละหลวม พลาดพลั้งอย่างหมดทางแก้ไข ข้างอุปราชชัยสุริยาที่มีแผนตระเตรียมการอยู่แล้ว พอตระหนักแน่ว่าพระเชษฐาสิ้นพระชนม์ลง ขืนปล่อยมกุฎราชกุมารีผู้สันทัดในการรบ และคุมกำลังทหารไว้ในกำมือมากมายให้เถลิงถวัลย์ขึ้นเป็นจักรพรรดินีกลางศึก โทษที่ตนเองไปเพ็ดทูลไว้ให้คุมองค์เจ้าหญิงก็ย่อมหมายถึงหัวขาดแน่นอน จึงถือโอกาสนั้นปฏิวัติช้อนในทันที สั่งจับจิตรางคนางค์ ควบคุมองค์ไว้อย่างมั่นคง ประกาศตนเองเป็นมหาราชแทนพระเชษฐา ในกลางศึกกลางความสูญเสียระหว่างสงครามนั้นอย่างฉับพลัน ณ สายัณห์กาลที่เจ้าหญิงควบม้าศึกมาท้ารบกับอัคนีรุทร์ที่หน้าประตูเมืองนั้น ขอให้รู้ไว้เถิดว่า เธอยอมสละหมดสิ้นแม้แต่ขอต่อรองกับพระเจ้าอาผู้ทรยศเป็นครั้งสุดท้าย โดยบอกกับชัยสุริยาว่า ไหนๆ ตนเองจะตายอยู่แล้ว ก็ขอตายกลางสนามรบ อัคนีรุทร์นั้นได้ประกาศท้าออกไปแล้ว ให้ชัยสุริยาออกมาประอาวุธด้วยตัวต่อตัว เธอก็จะขอรับหน้าที่นี้เสียเอง เพื่อแก้แค้นให้แก่พระราชบิดา ขณะที่เธอมายืนม้าท้าอัคนีรุทร์ไฟ

ที่ได้มาพบอยู่นั่นแหละ เธอได้สูญเสียสิ้นหวังหมดทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว..."

"แงซาย นี่เป็นความจริงหรือ?!!"

"เรื่องราวได้เป็นไปเช่นนี้ เธอไม่ได้บอกให้ชายคนรักรู้เลยว่าเธอตกอยู่ในสภาพของเธอ ณ บัดนี้ ตกอยู่ในลักษณะใด แต่เมื่อเรียกอัคนีรุทร์ออกมาแล้ว อีกฝ่ายกลับไม่ยอมรบด้วย แต่ออกมาเพื่อที่จะให้เธอฆ่าเพื่อให้หายแค้น เธอก็สุดที่จะทำเช่นไรได้ จะฆ่าคนที่ตนแสนรัก ยามเมื่อยืดอกให้เป็นเป้าคมหอกคมดาบอยู่ใกล้ๆ ก็ทำเช่นนั้น ก็ทำไม่ลง จึงปักหอกลงไปกลางแผ่นดินตรงหน้าพร้อมทั้งสาปด้วยความคับแค้นน้อยใจ แล้วก็ควบม้าห้อตะบึงกลับไปสู่เงื้อมมือของพระเจ้าอาผู้ทรยศ ราตรีนั้นเอง แม้จะได้การปลอบประโลมใจจากปุโรหิตมันตรัย ว่าจะช่วยหาทางเอาเศวตฉัตรกลับคืนมาให้อย่างไร เธอมิได้สนพระทัยเลย ตกดึกก็ดื่มยาพิษร้ายแรงปลิดพระชนม์ชีพตนเอง!"

รพินทร์ตะลึงพรึงเพริดในคำบอกเล่านั้น อทาน

"โธ่! ทำไมจิตรางคนางค์ไม่บอกอัคนีรุทร์ว่าเธอตกอยู่ในสภาพการณ์เช่นนั้น"

"ก็นั่นแหละ กรรมมันบังตาไว้ทั้งสองฝ่าย จิตรางคนางค์ผู้ผูกเสียหมดทุกสิ่ง ไม่อยู่ในฐานะที่จะปริปากบอกอะไรแก่ชายผู้เป็นบิดาของตนได้เท่าๆ กับที่ถ้าบอกความจริงออกไป อัคนีรุทร์ก็คงจะหาทางสกัดกั้นกักตัวเธอไว้ ไม่ยอมให้กลับไปสู่เคราะห์กรรมที่รอคอยอยู่หรอก"

จอมพราน (ในชาตินี้) ขบฟันแน่น หลับตาลง

"ในขณะนั้น ปางนั้น ฉันไม่รู้เลยจริงๆ ว่านายหญิงของ

แกตกอยู่ในสภาพเช่นที่แกเล่ามาให้ฟังนี่ถ้ารู้ฉันก็เอาตัวนายหญิงไว้แล้ว โดยไม่ปล่อยให้กลับไปตายหรอก”

“เรื่องมันผ่านมานานแล้วครับ ผักอง และก็ไม่สามารถหมุนกาลเวลาไปสู่เหตุการณ์ตอนนั้นเพื่อแก้ไขใดๆ ได้อีกแล้ว มันเป็นอดีตที่แสนจะปวดร้าวขมขื่นของคู่รักทั้งสองฝ่าย แล้วก็เลยเกี่ยวโยงเป็นเวรกรรมกันมาตลอดทุกชาติ”

“เล่าต่อไปซิ...แล้วหลังจากนั้น?”

“ชัยสุริยาหย่าทัพ เพราะเห็นว่าจะหักเอานครปัญจาลไม่ได้ ซึ่งโดยข้อเท็จจริงก็ไม่สามารถเอาชนะอัคนีรทร์ได้ในทุกด้าน ฤดูฝนก็ใกล้เข้ามาทุกขณะ ตนเองก็ได้เป็นใหญ่ครองแผ่นดินแล้ว พี่ชายตาย หลานสาวอันจะรั้งบัลลังก์ก็ดื่มยาพิษหมดเสี้ยนหนามแล้ว จึงยกทัพล่าถอยกลับ ปล่อยนครปัญจาลเป็นอิสระนับแต่นั้น ไม่บังอาจเข้ามาโจมตีอีก เอาพระศพของมหิทธิเดชะและจิตรางคนางค์อาบยาไว้ นำกลับมาประดิษฐานไว้ในมหาสสานแห่งราชวงศ์ยังนิทรานคร”

“แล้วทางด้าน อัคนีรุทร์?”

“ก็โง่เหมือนๆ กับผู้กองในชาตินี้นั่นแหละ กว่าจะรู้ว่าสุดที่รักของตนปลิดชีพตัวเองไปแล้วด้วยยาพิษ ก็เป็นเวลาที่กองทัพสหราชอาณาจักรถอยพลทั้งหมด ผละจากแว่นแคว้นตนออกไปหมดสิ้น...”

เงานั้น ชี้มือมาทางหน้าของเขา เน้นเสียงว่า

“สิ่งที่ผู้กองในยุคนั้นจะทำได้ต่อไปก็คือ หลังจากนั้น ก็แอบลักลอบติดตามเข้ามายังมหาสุสานของราชวงศ์ กราบขมาโทษต่อพระศพของมหิทธิเดชะ แล้วก็ลอบขโมยเอาพระศพอาบ

ยาของจิตรางคนางค์ ไปประดิษฐานไว้ในห้องบรรทมของตนเอง ในนครปัญจาล ไม่ยอมเษกสมรสกับสตรีอื่นใดทั้งสิ้น ทุกราตรีจะนอนชิดอยู่กับศพอาบยาในโลงแก้วที่ไปลักลอบขโมยมา จนกระทั่งถึงแก่อายุขัยไปในที่สุด”

“แงซายนี่มันเป็นอดีตที่รันทดปวดร้าวมากเหลือประมาณระหว่างฉันกับนายหญิงของแก” เขาคราง

“ก็ใช่สิ มันถึงได้ปวดร้าวติดต่อกันมาทุกชาติอยู่นี่ยังไง ผู้กองโง่เองที่ไม่เอาตัวนายหญิงไว้เสียในตอนนั้น แต่กลับปล่อยให้เธอไปตาย! ตายอย่างเจ็บช้ำน้ำใจในทุกด้าน ทั้งๆ ที่ถ้าตัวเองจะเฉลียวใจคิดสักนิด ก็จะสามารถคลี่คลายช่วยเหลือเธอไว้ได้ ก็นั่นแหละนะ มันเป็นกรรมลิขิต ที่ใครก็ไม่สามารถจะปิดเบนหรือแก้ไขได้”

“แล้วต่อจากนั้น? ฉันหมายถึงทางด้านนิทรานคร”

“ฝ่ายนั้นเขาก็รู้ว่าอัคนีรุทร์มาลอบขโมยศพจิตรางคนางค์ไป แต่เขาจะสนใจอะไร ขโมยก็ขโมยไปซิ ชัยสุริยาก็ได้บัลลังก์แล้ว กษัตริย์เปลี่ยนวงศ์ใหม่ ส่วนเรื่องราวที่ผู้กองเคยรู้มาก่อนบ้างแล้ว เกี่ยวกับความพินาศล่มจมของนิทรานคร และเจ้าหญิงพันธุมวดี มันก็เหตุการณ์สืบต่อมาภายหลัง พันธุมวดี เป็นลูกผู้น้อง เป็นราชธิดาของกษัตริย์ชัยสุริยา ผู้ซึ่งในที่สุด ทั้งอาณาจักรก็ตกอยู่ภายใต้อำนาจของราชปุโรหิตมันตรัย อย่างที่รู้กันอยู่แล้ว ระหว่างจิตรางคนางค์กับพันธุมวดี เป็นเหตุการณ์ที่ห่างกันออกมาอีก 10 ขวบปี โดยเปลี่ยนราชวงศ์ไปแล้ว...คราวนี้แจ่มแจ้งแดงแจ๋ เคลียร์ออกไปหรือยัง ผู้กองที่ไม่น่ารักของคุณหญิงดาริน?”

รพินทร์สงบงันไปพักใหญ่ แล้วก็เอ่ยขึ้นเสียงแหบต่ำว่า

“ขอบใจมาก แงซาย ที่ช่วยมาให้ความกระจ่างแก่ฉันเพิ่มเติม นอกเหนือไปจากแผ่นภาพนิมิตฝันของฉัน เดี๋ยวนี้ฉันรู้แล้ว ว่าอะไรมันเป็นอะไร”

“ก็เห็นว่าไหน ๆ ผู้กองก็รู้เอง ระลึกเองได้ถึง 90 เปอร์เซ็นต์แล้วผมก็เลยช่วยมาเล่าแจ้งแถลงไขเสียให้ครบเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์เลยยังไงล่ะ ถ้าผู้กองไม่ระลึกได้เองก่อน ผมก็คงไม่มาบอกให้หรอก...เอาละ หมดเวลาของผมแล้ว เห็นจะต้องไปเสียที แก้ปัญหาเฉพาะหน้าไปตามลำพังก่อนก็แล้วกัน เรื่องที่ผ่านมาแล้วมันเป็นอดีต แต่ปัจจุบันนี่มันสำคัญว่าจะอยู่ จะตาย จะอับจน จะรอด มันก็ขึ้นอยู่กับวาสนา ชะตาชีวิตของผู้กองเองแล้ว ขืนอยู่ช้า ประเดี๋ยวถามโน่นถามนี่ซอกแซกอีก ไอ้ผมมันคนใจอ่อน แล้วก็ปากบอนเสียด้วย”

จบเสียงนั้นเงาที่เห็นอยู่ก็ลุกขึ้นยืนเต็มส่วนสูงสง่าเคลื่อนเฉียดผ่านไปทางด้านศีรษะเขา แล้วก็หายเข้าไปในมุมมืดอันลี้ลับ

รพินทร์ ไพรวัลย์ นอนนิ่งอยู่ในสภาพเดิม พยายามนึกทบทวนไปถึงความฝัน รูปโฉมโนมพรรณของจิตรางคนางค์ปรากฏเด่นชัดอยู่ในมโนภาพของเขา ซ้อนภาพใบหน้าของดารินวราฤทธิ์ แม้ว่าการแต่งกายและเครื่องประดับ จะผิดกันคนละยุคสมัย แต่วงหน้านั้นก็คือวงหน้าเดียวกันชัด ๆ และบัดนี้ จะโดยอุปาทานหรืออะไรก็ตาม เขาเห็นดวงตาคู่นั้น แลนิ่งมายังเขาอย่างเศร้าสร้อย มีหยาดน้ำตาคลอปริ่มแล้วไหลรินเป็นทาง

ม่ฝีปากนั้นขยับ มีเสียงกระซิบเรียกนามเขา อัคนีรุทร์!...รพินทร์!... ัคนีรุทร์! ...รพินทร์! สลับกันอยู่เช่นนี้

“จิตรางคนางค์!! ดาริน!!”

เขาเผลอตัวผุดลุกขึ้นนั่ง และร้องตะโกนเรียกออกไป ยุดเสียง ดังก้องไปทั้งคูหาหินที่พักนอนอยู่...

น้ำเสียงนั้น กังวาลสะท้อนกลับไปกลับมา ล้อกันเหมือน ะแทรกลงไปในโพรงถ้ำ หรืออุโมงค์อันลึกล้ำกระทบแง่หลืบ ินแ จึงก่อให้เกิดระบบการสะท้อนก้องไปทั้งบริเวณคูหาหินอย่าง ประหลาดรับกันเป็นช่วงๆ และค่อยๆ จางห่างไกลออกไปตาม ม็เต้บเหมือนหนึ่งจะดำดิ่งลงไปสู่ห้วงบาดาล

เสียงตะโกนของเขา แม้จะดังสักขนาดไหน ก้องกังวาน เพียงใด เพื่อนร่วมตายที่นอนหลับสนิทอยู่ด้วยฤทธิ์ยาข้างๆกาย ก็หาได้สำเหนียกหรือสะดุ้งตื่นขึ้นมาใดๆ ทั้งสิ้น

อิสซาเบลผู้บาดเจ็บ ยังคงนอนสงบนิ่งเช่นนั้น

รพินทร์หายงัวเงียเป็นปลิดทิ้ง คว้าไฟฉายขึ้นมาเปิด ฟวิตช์ ส่องสำรวจไปทั่วๆ บริเวณที่เข้ามาหลบพักนอนอีกครั้ง แสงจากแบตเตอรี่แห้งมันอ่อนโรยลงเต็มทีแล้ว ไม่อาจทำให้เขา มองเห็นสิ่งใดได้ถนัดเกินกว่า 2-3 วา ที่แวดล้อมเป็นเงาปริศนา หนา

ณ บัดนั้นเอง สำนึกแห่งความเป็นตัวของตัวเองก็กลับ มาอีกครั้งอย่างฉับพลันทันด่วน เพราะเสียงออดเรียกเป็นระยะๆ จากเครื่องวิทยุรับส่งประจำตัวที่วางอยู่ใกล้ๆ นั่นแปลว่า ฝ่าย

พรรคพวกตนที่พลัดแยกกันอยู่ในขณะนี้ได้กดสัญญาณเรียกมาแล้ว ไอ้วิทยุของพวกซีไอเอ ที่เขาได้รับแจกประจำตัวเครื่องนี้มันก็ดีไปอย่างหนึ่งในกรณีที่ว่า แม้จะดับสวิตช์ ไม่ได้เปิดไว้ก็ตาม หากอีกฝ่ายต้องการเรียก โดยเปิดสวิตช์เครื่องของตนขึ้นและกดคีย์สัญญาณพิเศษกระแสคลื่นจากเครื่องส่งของฝ่ายเรียกก็จะเข้ามากระทบกับสื่อรับของอีกฝ่ายหนึ่ง ทำให้ปรากฏเป็นเสียงออดสัญญาณเตือนขึ้น แต่มันต้องหมายถึงอยู่ในรัศมีที่คลื่นส่งสามารถส่งมาบังคับได้ถึง โดยไม่มีอะไรสกัดกั้นไว้ด้วย

รพินทร์หยิบเครื่องมือสื่อสาร ซึ่งให้ประโยชน์ที่สุดในการเดินทางมาในครั้งนี้ ขึ้นมาเปิดสวิตช์

“โอเค ได้ยินแล้ว!”

เขาพูดกรอกข้อความลงไปลอย ๆ เพราะไม่ทราบว่าใครเป็นผู้ติดต่อมา

“รพินทร์ ขณะนี้ 5 นาฬิกาแล้ว ตามเวลาที่คุณนัดแนะกับบญคำ และคริสไว้”

เสียงพูดชัดเจนที่แว่วออกมาจำได้ว่าเป็นเสียงของหัวหน้าคณะ

“ครับ...”

เขารับคำออกไปสั้น ๆ

“คุณพร้อมที่จะให้ทั้งสองคนออกเดินทางจากที่นี่ไปยังตำแหน่งที่คุณและเบลอยู่ในขณะนี้แล้วหรือยัง?”

ดร.สแตนลีย์ถามมาในทันที

“ขอทราบก่อนว่า ขณะนี้พวกคุณและพรานของผมกับลูกหาบทั้งหมด ได้ลงจากต้นไทรที่ขึ้นไปอาศัยอยู่แล้วหรือยัง?”

เขาย้อนถามไป สติสัมปชัญญะกลับคืนมาสู่ปัจจุบันกาล พร้อมสรรพ ปัจจุบันที่มีปัญหาสารพัดรอคอยอยู่ตรงตามที่แงซายบอกไว้

“พวกเราทั้งหมด ลงมาพักนอนกันใต้โคนต้นไทร ภายหลังจากเลิกติดต่อกับคุณไปประมาณครึ่งชั่วโมง โดยคำสั่งของบุญคำ ทุกสิ่งทุกอย่างทางด้านนี้ สงบเรียบร้อยดีที่สุดแล้ว แสงไฟจากกระเบิดเพลิงรอบด้านสงบ ไม่มีอาการว่าจะลุกลามไหม้ป่าอย่างที่เกรงไว้ แต่พวกเราช่วยกันก่อไฟกองโตไว้ล้อมรอบและนอนเบียดเสียดกันใต้โคนไทรนี่เอง...”

อเมริกันอาวุโส รายงานกับเขาโดยละเอียดชนิดไม่ต้องให้ถาม

“เราหลับๆ ตื่นๆ กันตลอดระยะเวลา 2-3 ชั่วโมง รอจนกระทั่ง 5 นาฬิกาตรง ผมจึงตัดสินใจเรียกมาที่คุณนี่แหละ ขอทราบทางฝ่ายคุณบ้าง?”

“ก็เรียบร้อยดีเช่นกัน ผมหลับสนิท เพิ่งจะตื่นเมื่อได้ยินสัญญาณเรียกจากวิทยุ”

“แล้วเบลล่ะ?”

คราวนี้ เป็นเสียงของคริสติน่า ซึ่งยังคงเครียดเคร่งเต็มไปด้วยอาการกังวลส่อชัด

“หลับสนิท ขนาดเขย่าตัวยังไม่รู้สึก”

ขณะตอบ รพินทร์เอื้อมมือไปจับตัวแหม่มสาวคนเจ็บ ซึ่งอยู่ในภาวะเหมือนคนสลบ

“แต่คิดว่าคงไม่มีอันตรายอะไรแทรกซ้อน นอกจากหลับเพราะฤทธิ์ยาสะกด”

“แน่ใจหรือว่า เบลยังหายใจอยู่?”

“ชีพจรประมาณ 70 ครั้งต่อนาที ลมหายใจสม่ำเสมอ ตัวร้อนเล็กน้อย ผมไม่แน่ใจว่าจะมีอาการไข้บ้างหรือเปล่าเพราะผมไม่ใช่หมอ”

“เอาละ คุณสุภาพบุรุษไพร คุณพร้อมที่จะให้ฉันออกเดินทางไปยังที่คุณหรือยัง ย้ำอีกครั้ง ฉันไปถึงเร็วเท่าไหร่ เบลจะปลอดภัยขึ้นเท่านั้น”

“โอเค ผมพร้อมแล้ว แต่ขอให้ผมพูดกับคนของผมหน่อย บุญคำ”

ขาดเสียงของเขาอึดใจเดียว รพินทร์ก็ได้ยินเสียงของสมุนขวาคู่ใจ ดังก้องออกมาจากลำโพงจิ๋ว แสดงว่าแกคงไม่ได้หลับเลย และตื่นพร้อมอยู่ตลอดเวลา

“ว่ายังไงขะรับนาย จะให้บุญคำพาแหม่มคริสไปเดี๋ยวนี้เลยเร๊อะ?”

“คิดว่า ป่ารอบตัวบุญคำในขณะนี้ ปลอดโปร่งแน่นอนแล้วหรือ?” ย้ำถามคนของเขาเพื่อความแน่ใจอีกครั้ง

“ถ้าฟังไม่ผิด ก็ไม่มีอะไรแล้วละนาย ทั้งไอ้พวกผีตายซากทั้งไอ้ฝูงหมานรก ไปกันหมดแล้ว”

“ค้นหาไรเฟิลของฉันที่ตกอยู่พบแล้วยัง มันหล่นอยู่แถวๆ บริเวณปางพักนั่นแหละ”

เขาหมายถึง .458 วินฯ ประจำตัว

“บุญคำเก็บไว้แล้ว นาย!”

“ดีมาก! เอาปืนของฉันกระบอกนั้นติดตัวมาให้ด้วย”

บุญคำรับคำมา

เขาเว้นไปชั่วอึดใจ เสียงคริสก็ชิงถามสวนมาเสียก่อน

“รพินทร์! คุณบอกทิศทางกับคนของคุณได้เลย เราจะเริ่มออกเดินทางกันเดี๋ยวนี้ และจะใช้วิทยุติดต่อเพื่อตรวจสอบทุกระยะ ซึ่งทางฝ่ายอาจารย์ และพวกเราทางด้านแค้มป์นี่ก็จะรับฟัง รับรู้อยู่ด้วยตลอดเวลา สำหรับฉันกับบุญคำ ขณะนี้พร้อมแล้ว”

“บุญคำ!” เขาพูดไปยังคนของเขา

“ขะรับ นาย”

“นำแหม่มคริสมาได้แล้ว จากปางพัก หันหน้ามาทางตะวันออกเฉียงใต้ ตรงด้านที่เคยเห็นมีเปลวไฟลุกไหม้มากที่สุด ประมาณ 60 ถึง 80 เมตร ถ้าเดินเป็นเส้นตรงจะมาพบกับเวิ้งห้วยแห้งขนาดใหญ่อีกห้วยหนึ่ง ที่นั้นจะพบซากหมาป่าหลายตัวนอนตายอยู่ ให้ลงมาในลำห้วยนั้น บ่ายหน้ามาตามลำห้วยทางด้านตะวันออก ลำห้วยมันจะคดเคี้ยวให้เดินมาเรื่อยๆ จะพบว่า แนวตลิ่งสองฝั่งจะตำลงตามลำดับ แปลว่าระดับเดินจะต่ำลง พอสุดเส้นทางในห้วย จะพบป่าเถาวัลย์ขนาดใหญ่ขวางอยู่ข้างหน้า ส่องไฟตรวจให้ดีจะเห็นหินก้อนใหญ่สองก้อนอยู่ริมป่าเถาวัลย์ เป็นรูปสิงโตอยู่คู่หนึ่ง อย่าไปที่ตัวซ้ายมือ ในแล้วหันหน้าขึ้นจากลำห้วย แต่ให้ไต่ขึ้นมาตามบันไดหินของฝั่งไดหินตัวขวา ฉันอยู่ใต้ซอกอก ระหว่างขาหมอบของสิงโตตัวขวามือนี่แหละ ถ้าสงสัยยังไงให้ใช้วิทยุสอบถามมาได้ทันที ไม่ต้องสงสัยอะไรอีก ถามมา”

เขาสั่งการออกไปช้าๆ ซึ่งเชื่อแน่ว่านอกจากบุญคำแล้ว ฝ่ายนายจ้างทุกคนคงจะได้ยินและเข้าใจอยู่ด้วยเช่นกัน

“ถ้างั้นบุญคำออกเดินทางเดี่ยวนี้เลยนะ นาย”

“เออ! มาได้เลย แล้วก็อย่าประมาท ระวังตัวขีดสุด หมาป่ามันไปกันหมดแล้ว แต่ไอ้พวกผีดิบตายซากอาจคอยดักเล่นงานอยู่ตรงไหนก็ได้ ตลอดเส้นทางนี้”

“ขออนุญาตผมไปด้วยคนได้ไหม พี่?”

เสียงเชิดวุธ แทรกโพล่งขึ้นมาอย่างกระตือรือร้น

“คุณวุธ!...”

รพินทร์พูดออกไปด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด

“ผมขอร้องให้คุณอยู่กับ ดร.สแตนลีย์ และคีธก่อน และขอให้จันรับผิดชอบดูแลพวกคุณทุกคน ในระหว่างที่บุญคำไม่อยู่นี้ จำไว้อย่างเดียวว่า ถ้าเกิดไม่ชอบมาพากลอย่างไรก็ให้ทุกคนทางด้านโน้นรีบปีนหนีขึ้นไปบนต้นไทรอีกครั้ง เอาไว้ให้สว่างมองเห็นอะไรได้ชัด ๆ แล้วค่อยหารือกันใหม่”

บุตรชายท่านนายพลเงียบเสียงไป แล้วก็กลายเป็นเสียงของนายคีธทันบอกมาว่า

“วุธจะถูกกักตัวอยู่กับพวกเราทางนี้ ไม่ต้องห่วงรพินทร์ และขณะนี้ บุญคำกับคริสกำลังออกเดินทางไปแล้ว เราจะติดต่อกันได้ตลอดเวลาทั้ง 3 จุด ระหว่างฝ่ายในแค้มป์ ฝ่ายที่กำลังเดินทางค้นหา และฝ่ายของนาย พวกเราทางด้านนี้น่ะความจริงแล้วอยากจะไปที่นายด้วยกันทั้งนั้น แต่เราจะยึดปฏิบัติตามคำสั่งของนายอย่างเคร่งครัด”

“รู้จักอย่างนั้นเสียบ้างก็ดี อัตราเสี่ยงมันจะได้น้อยลง และงานของฉันที่รับใช้พวกนายมาตลอดก็จะได้เบาลงบ้าง และถ้าไม่จำเป็นจริง ๆ ขออย่าให้ใครวิทยุถามหรือคุยอะไรส่งเดชมา

ที่เขาลังรอรับฟังการติดต่อเท่าที่จำเป็น ในด้านชี้นำทางสำหรับบุญคำกับคริสอยู่”

พันเอกแห่ง ยเอส.อาร์มี่เงียบเสียงไปในทันที จากคำพูดๆ ของเขา แล้วทุกสิ่งทุกอย่างมันก็สงบราบคาบ โลกเสี้ยวฝั่งนั้นเงียบกริบไปอีกครั้ง รพินทร์นั่งเอาหลังพิงหินใกล้ๆ ตัวกัญชาเบล

ประมาณเกือบ ๑๐ นาทีต่อมา เขาก็ได้ยินเสียงวิทยุที่ทิ้งเสียงไว้พอได้ยินเบาๆแว่วรายงานขึ้นจากเสียงของคริสติน่าว่า

“เรียกรพินทร์!”

“ได้ยิน”

“ขณะนี้เราพบเป้าหมายแรกแล้ว คือลำห้วยที่คุณบอกไว้ เรากำลังจะบ่ายหน้าไปตามคำชี้บอกของคุณ”

“ขอให้เร่งเวลาหน่อย และหวังว่าคงไม่ลืมเครื่องเวชภัณฑ์มาด้วย ขอให้พระเจ้าคุ้มครองคุณกับบุญคำมาถึงที่นี่โดยปลอดภัยและเร็วที่สุด ผมกำลังรอ”

ทั้งคริส และบุญคำจับทิศทางตามคำบอกเล่าของเขาได้ถูกต้องแล้ว สังเกตจากเสียงวิทยุที่แจ่มใสชัดเจนดีที่สุด

จอมพราน เริ่มลุกขึ้นไปหากิ่งไม้และเถาวัลย์แห้งๆ มาเติมไฟให้เกิดเปลวลุกสว่างขึ้นอีกครั้ง เพื่อรอคอยการมาถึงของคริส และบุญคำ ตลอดระยะเวลา จิตอดมิได้ที่จะหวนพะวงคิดไปถึงเรื่องราวในอดีตของตนเองกับดารินในบรรพชาติ ยากที่จะ

ขจัดออกไปเสียได้ ภาพฝันนั้นมันกระจ่างแจ่มชัดเจนเหลือประมาณ และเสียงของจิตรางคนางค์ที่พูดกับเขา (ในฝัน) ก็ยังก้องอยู่ในโสตประสาท เหมือนจะได้ยินอยู่เมื่อหลัดๆ นี่เอง มันก่อให้เกิดความปั่นป่วนยุ่งเหยิงในอารมณ์ไปหมด จนต้องพยายามข่มระงับความรู้สึกให้อยู่ในสภาวะของความเป็นปัจจุบันกาล

ครั้นแล้ว มิช้ามินาน หูเขาก็แว่วเสียงกู่วู้ๆ เข้ามาใกล้ๆ นั่นแสดงว่าบุญคำนำคริสมาใกล้เป้าหมายแล้วอย่างมากคงห่างไม่เกิน 50 เมตร จึงคว้าวิทยุขึ้นมา ร้องกรอกลงไปว่า

“เสือกก่เอะอะไปทำไม ตาคำ วิทยมีเสือกไม่ใช้ ถ้าเห็นที่หมายแล้วก็ตรงเข้ามาเลยเร็วๆ เข้า!”

“ขะรับขะรับ บุญคำจะพาแหม่มคริสขึ้นไปเดี๋ยวนี้”

เสียงแกพูดเร็วปรื๋อมาทางวิทยุ

แล้วชั่วไม่กี่อึดใจต่อมา ก็ปรากฏแสงไฟฉายเป็นลำส่องสว่างกราดเข้ามาจากบันไดด้านต่ำสุดของสิงห์หมอบ รพินทร์ออกไปยืนดักรับอยู่ก่อนแล้ว พร้อมกับส่องไฟตอบเป็นสัญญาณให้เห็น

เสียงบุญคำร้องเบาๆ ว่า “ฮู้ย! เจอะแล้ว นายอยู่นั่นเอง”

แล้วเงาของคนทั้งสองก็ไต่ตามบันไดหินเก่าแก่ มีรอยแตกร้าวแทบจะไม่เห็นว่าเป็นขั้นบันไดตรงขึ้นมาโดยเร็ว

และก่อนที่คนทั้งสองจะถึงบริเวณที่เขายืนรับอยู่ รพินทร์ก็โบกมือเป็นสัญญาณ หมุนตัวกลับ เดินนำเข้าไปบริเวณคูหาโดยไม่ชักช้าหรือพูดจาคำใดก่อนทั้งสิ้น

คริส รวดเร็วฉับไวต่อเหตุการณ์เสมอ หล่อนปราด ตรงไปยังเพื่อนสาวผู้นอนหงายสงบนิ่งอยู่ในทันที เปิดตะเกียงแบตเตอรี่ที่นำติดตัวมาด้วยขึ้นอีกดวงหนึ่ง แล้ววางปืนกับหีบเครื่องเวชภัณฑ์ที่ถือติดตัวมาด้วยลง เริ่มสำรวจสอบอาการของดิสซาเบลในฉับพลันทันที ในขณะที่รพินทร์ ไพรวัลย์ ยกมือทั้งสองขึ้นเสยเส้นผม แล้วทรุดตัวลงนั่งบนแง่หินใกล้ๆ ส่วนบุญคำก็ทรุดตัวลงนั่งราบลงอีกด้านหนึ่งของคนเจ็บ ส่งไรเฟิลขนาดหนักของเขา ที่ถูกสั่งให้ถือติดมือมาไปให้ รพินทร์รับมาวางไว้ข้างๆ กาย ยังอัดก้นบุหรี่แดงวาบอยู่เช่นนั้น

ระหว่างที่คริสกำลังสาละวนอยู่กับการตรวจสอบอาการเบื้องต้นของเพื่อนสาวง่วนอยู่อย่างแคล่วคล่อง ด้วยสีหน้าเคร่งขรึม เสียงวิทยุจากฝ่ายนายจ้างส่วนใหญ่ก็เรียกมาอีกอย่างร้อนใจ หล่อนพยักหน้าไปทางเขา บอกสั้นๆ ว่า

“ช่วยตอบรับไปทีว่าฉันและบุญคำมาถึงแล้ว”

เขาปฏิบัติตามคำสั่งนั้น โดยแจ้งทางวิทยุไปให้ทางโน้นทราบแล้วต่อท้ายประโยคด้วยคำพูดเรียบๆ ว่า

“อย่าเพิ่งซักถามอะไรในขณะนี้ก่อนนะครับ คริสกำลังตรวจดูอาการของเบลอยู่ หากมีอะไรคืบหน้า ก็คงจะวิทยุแจ้งไปให้ทราบเอง ขอให้สงบใจรอคอยก่อน”

แม่นักเคมีฟิสิกส์สาว ผู้มีความรู้ในวิชาแพทย์อยู่เต็มเปี่ยมเพียงแต่วิถีชีวิตถูกตัดขาดออกจากอาชีพหลักที่เรียนมาในชั้นต้น เพราะถูกยึดใบประกอบโรคศิลป์ ณ บัดนี้ ปฏิบัติหน้าที่ของหล่อนอย่างไม่ทิ้งเวลาให้ล่าช้าไปเลย ทุกอากัปกิริยาแห่งการเคลื่อนไหวปฏิบัติงาน เต็มไปด้วยความระมัดระวังรอบคอบ

และมีสติมั่นคงดีมาก ไม่ได้เกิดความตื่นเต้นตกประหม่า หรือแสดงอาการสะทกสะท้านใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากแววตาเคร่งเอางานเอาการเท่านั้น

อึดใจใหญ่ต่อมา หล่อนก็ปลดหูฟังออกคล้องคอไว้ หันไปสั่งบุญคำเรียบๆ

“บุญคำ ออกไปนั่งยามระวังภัยอยู่หน้าปากทางก่อนไป๊”

“โอ๊ย! แหม่มคริสไม่ต้องกลัวอะไรร้อก ตอนนี้ไม่มีอะไรมันโผล่เข้ามาเป็นอันตรายก๊ะพวกเราที่นี่แน่นอน บุญคำอยู่ที่นี่จะได้ช่วยหยิบฉวยอะไรอีกมือนึง”

แกพูดซื่อๆ เพราะตามไม่ทันความคิดของคริสติน่า

เมื่อนั้นหล่อนจึงเหลือบตาขึ้นมองดูหน้ารพินทร์เป็นครั้งแรก พูดเบาๆ เป็นภาษาอเมริกันว่า

“กรุณาบอกคนของคุณให้ออกไปจากที่นี่หน่อยเถิด บุญคำไม่ควรจะอยู่ตรงนี้ ขณะที่ฉันเย็บแผลใต้อกของเบลไม่ใช่รึ หรือคุณคิดยังไง?”

รพินทร์เองก็เพิ่งจะคิดขึ้นมาได้ หันไปตบไหล่พรานเฒ่าคู่ใจของเขา พยักหน้าบอกว่า

“ทำตามที่แหม่มคริสบอกเถอะ บุญคำ แล้วก็ไม่ต้องถามอะไรอีก”

ตาพรานเฒ่าเกาหัวกรากๆ พึมพำว่า

“วะ ไล่ไอ้คำซะแล้ว มันอะไรกันนี่หว่า”

แล้วแกก็ลุกขึ้น เดินออกไปยังปากโพรงถ้ำตามคำสั่งโดยดี

ทะไรอยู่ในหีบเวชภัณฑ์ ปากก็บอกเขาต่อไปเบา ๆ ว่า

“เอาละ คุณช่วยแบะอกเสื้อเบลออกหน่อยซิ แบะออกให้ตลอดเลยนะ”

“ผมไม่ชอบแอบถอดเสื้อผ้าผู้หญิง ในขณะที่เจ้าตัวหลับหรือหมดสติไม่รู้สึกตัว”

“แดมน์อิท!...”

คริสตวาดเบา ๆ หันมาแยกเขี้ยวใส่เขา

“คุณทำดีมาตลอดแล้ว สำหรับคืนนี้ อย่าให้ฉันต้องมาหงุดหงิด เกิดโทสะในสถานการณ์อย่างนี้หน่อยเลย หมั่นไส้นักคุณกับเบลน่ะ ทะลุปรุโปร่งแทบจะเห็นไส้เห็นพุงกันหมดแล้วมาดัดจริตพูดถ่วงเวลาอยู่ทำไม ถ้าไม่คิดจะช่วยให้มันเร็วขึ้น ก็ถอยไปให้พ้น ๆ หน้า”

รพินทร์เลิกคิ้วขึ้น แล้วถอนใจเบา ๆ

“เท็ค อิท อีซีย์ แหม่ม...”

พึมพำเบา ๆ ดังนั้นแล้ว เขาก็ทรุดคุกเข่าลงใกล้ ๆ จัดการรูดซิปเสื้อแจ็กเกตของเบลออก ด้วยมืออันแผ่วเบา สองเต้าสีชมพูของอิสซาเบลก็เปิดโล่ง ปรากฏชัดอยู่กับแสงไฟแบตเตอรี่สองดวงที่วางอยู่ใกล้ ๆ คริส ขณะที่ในมือถือเข็มฉีดยาอันเล็ก ๆ เม้มริมฝีปากนิดหนึ่ง แววตาขุ่น ๆ เหลือบแวบมาที่หน้าเขาอีกครั้ง สั่งห้วน ๆ แต่เบาต่อมา

“เอาไฟฉายช่วยส่องอีกดวง มันมองเห็นไม่ถนัดนัก”

“บอกบุรุษพยาบาลจำเป็นสักนิด ไหน ๆ เราก็จำเป็นจะต้องร่วมมือกันแล้ว และผมก็เป็นลูกมือคุณ...นั่นคุณกำลังจะทำ

อะไร ตัดหน้าอกข้างนั้นของเบลทิ้ง เพราะเห็นว่ามันใช้การไม่ได้แล้วงั้นรึ?”

“ฉันไม่ต้องการอารมณ์ขันของคุณ ในระหว่างที่เพื่อนฉันเจ็บมากอยู่ในขณะนี้! ถ้าขืนพูดอะไรที่มันฟังไม่เข้าท่า เข็มฉีดยาอันนี้มันจะทิ่มเข้าไปในลูกตาของคุณ”

“ดุบรรลัยเลย คืนนี้...” จอมพรานบ่นเบา ๆ

“แต่คุณก็ยังไม่ได้บอกผมเลยว่า จะทำยังไงบ้าง?”

“ฉีดยาชา แล้วเย็บแผลทันที”

“ในขณะที่คนเจ็บยังนอนหมดสติไม่รู้สึกตัวแบบนี้นะรึ?”

“ใช่! เย็บให้เรียบร้อยเสียตอนที่ยังสลบอยู่นี่แหละ”

คริสพูดห้วน ๆ ใช้มือเลิกถันข้างนั้นของเบลดูบาดแผลที่เขาซีลห้ามเลือดเอาไว้ ด้วยยาห้ามเลือดแบบกาวหรือเยลลี่ที่แข็งตัวได้ ภายหลังป้ายเข้าไปตามแนวแผลทางยาวตามที่หล่อนสั่งให้เขาปฏิบัติ ในขณะที่ปฐมพยาบาลทางวิทยุ

ระหว่างที่หล่อนใช้ยาฉีดเข้าไป ตรงบริเวณใกล้เคียงกับบาดแผลนั้น รพินทร์พูดเบา ๆ ว่า

“เห็นสีหน้าของคุณตอนนี้แล้ว ทำให้ผมไม่ค่อยจะแน่ใจอย่างไรพิกล”

“ไม่แน่ใจ? ในข้อไหน?”

“ก็ในข้อที่เบลจะฟื้นขึ้นมาอีกหรือไม่นะซิ”

“ถ้าฉันมีอารมณ์อยากจะฆ่าใครสักคนหนึ่งขึ้นเมื่อไหร่คนที่ฉันคิดจะฆ่าก็คือคุณนั่นแหละ ไม่ใช่เพื่อนของฉันคนนี้หรอก รู้ไว้ด้วย”

“ทำไมจะต้องฆ่าผมด้วย?”

เขาถามเรียบ ๆ ไปเช่นนั้นเอง อย่างปราศจากความหมายอะไร

คริสไม่ตอบอะไรอีก จัดการจิ้มเข็มฉีดยาอย่างแคล่วคล่อง พอถอนเข็มออกก็หันไปตรวจวัดความดันโลหิตอีกครั้ง เป็นการถ่วงเวลาให้ตัวยาออกฤทธิ์ อึดใจต่อมาจึงค่อย ๆ บรรจงใช้เครื่องมือแพทย์เล็ก ๆ แซะขอบยาห้ามเลือด ที่เกาะเป็นเส้นแข็งทับรอยแผลนั้น บรรจงดึงลอกออก คอยจับสังเกตสีหน้าอาการของคนเจ็บ เห็นนอนสนิทนิ่งไม่รู้สึกอะไรเลยอย่างเดิม พอยาที่ผนึกปากแผลถูกลอกออก โลหิตก็ไหลซึมออกมาอีก

“ส่งสำลี เร็ว!”

หล่อนสั่งเขาเหมือนเขาจะเป็นบุรุษพยาบาลจริง ๆ รพินทร์เอาหลังมือขยี้ปลายจมูก แล้วใช้ปากคีบ คีบเอาสำลีที่ฆ่าเชื้อไว้แล้วในกล่องส่งให้ คริสพยักหน้าสั่งต่อ

“คอยแตะซับเลือดไว้ ในระหว่างที่ฉันเย็บ”

รพินทร์ปฏิบัติตามโดยดี แล้วหรี่ตาลงอย่างหวาดเสียว เมื่อเห็นปลายเข็มสำหรับเย็บบาดแผล และเส้นเอ็นชนิดละลายกลืนไปกับเนื้อได้เริ่มถูกร้อยแทงเข้าไปในเต้าถันของอิสซาเบล เหมือนเย็บวัตถุอะไรสักอย่างหนึ่งที่ไม่ใช่เนื้อคน

คริส ลงมือปฏิบัติการในทางศัลยแพทย์ของหล่อนอย่างประณีตขีดสุด และคอยร้องสั่งให้เขาใช้อีกมือหนึ่งจี้ไฟฉายไว้ให้ตรงเป้าหมาย เขาเพิ่งเห็นชัด ๆ กับตาเดี๋ยวนี้เองว่าแม่ผม

ทอง ผู้ถูกแนะนำให้รู้จักครั้งแรกว่า เป็นนักเคมีฟิสิกส์มีฝีมือในทางแพทย์ และศัลยกรรมตบแต่งชั้นผู้ชำนาญการพิเศษทีเดียว ตะเข็บที่หล่อนบรรจงเย็บ ถี่แคบมือเบาว่องไว และใช้ความระมัดระวังเต็มที่ จนน่าจะเชื่อได้ว่า ถ้าบาดแผลที่เย็บหายดีแล้ว ก็แทบจะมองไม่เห็นเค้าของแผลเป็นเอาทีเดียว

เกือบ 10 นาทีเต็มๆ ที่หล่อนใช้ความพิถีพิถันอยู่กับรอยบาดแผลนั้น แล้วก็ใช้กรรไกรตัดเส้นเอ็นที่เหลืออยู่ออก ภายหลังขมวดปมไว้ จากนั้นก็ถอนใจยาวเยือก ทรุดกายลงนั่งราบกับพื้น

“เอาละ ใส่เสื้อคนเจ็บให้เรียบร้อย”

“เบลจะฟื้นเมื่อไหร่?”

เขาถาม ขณะที่ค่อยๆ รูดซิปขึ้น

“ถ้าคุณฉีดยาได้ถูกต้อง ทั้งชนิด และปริมาณที่ฉันสั่งมาอีกประมาณ 3 ชั่วโมง เขาจะรู้สึกตัวขึ้นเอง”

“ผมแน่ใจว่า ผมปฏิบัติตามคำสั่งของคุณทางวิทยุ โดยไม่ผิดพลาดแน่นอน”

“ถ้างั้น ก็ไม่มีอะไรต้องกังวลอีกแล้ว...ว่าแต่ตัวคุณเองเถอะ?”

“ทำไม?”

“มีอะไรจะให้ฉันช่วยเย็บให้บ้างไหม?”

“มี แต่ไม่มีหมอคนไหนมาเย็บให้ได้หรอก เพราะมันฉีกขาดอยู่ในหัวอกนี่”

เขาพูดเสียงลึก ตาเป็นประกายเข้ม ขณะที่ชี้ไปยังตำแหน่งหัวใจของตนเอง

“อ๋อ! เข้าใจละ และก็ยอมเห็นด้วยในข้อที่ว่า ไม่มีหมอคนไหน จะมาเย็บแผลใจให้แก่คุณได้ นอกจากหมอประจำตัวของคุณคนเดียวเท่านั้น“

รพินทร์จุดบุหรี่ขึ้นอีกตัว แต่เขายังไม่ทันจะอัด คริสก็เอื้อมมือมากระตุกไปจากปากเขา เอาไปสูบหนักหน่วง เป่าควันให้ลอยคว้างขึ้นไปด้านบนอันดำมืดของสถานที่

พรานใหญ่จึงต้องหยิบขึ้นมาจุดอีกตัวหนึ่ง แล้วบอกต่ำๆว่า

“เรื่องของเบล เสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้วใช่ไหม?”

“เดี๋ยว ขอสูบบุหรี่อีกสักครึ่งตัว ฉีดยากันบาดทะยักอีกเข็ม ก็เป็นอันเรียบร้อย”

เขาส่งวิทยุไปให้หล่อน

“เมื่อไม่มีอะไรเร่งด่วนแล้ว ก็ติดต่อรายงานข่าวให้ฝ่ายของคุณทราบ ขณะนี้พวกนั้นกำลังรออยู่ และเขาก็ปฏิบัติตามคำสั่งผมเป็นอย่างดี คือไม่พูดวิทยุสอบถามรบกวนมาเลย คอยแต่รอฟังข่าวจากทางฝ่ายเราเท่านั้น ผมเชื่อว่าพวกเขากำลังกระวนกระวายใจ”

“รพินทร์”

“หื๋อม์”

“ไม่อยากจะเอ่ยคำว่าขอบใจ แต่ก็ต้องขอบใจสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างในคืนนี้ โดยเฉพาะเกี่ยวกับเรื่องเบล”

จอมพรานยักไหล่ ยิ้มกร้านๆ ออกมานิดหนึ่ง

“ก็มันหน้าที่โดยตรงของผมอยู่แล้ว อย่างไรก็ตาม คุณเอง ก็มีส่วนช่วยชีวิตเบลไว้มากทีเดียวที่ตาไว เหลือบเห็นเธอวิ่งเตลิดออกนอกแค้มป์ และสั่งให้ผมตามมา ตลอดจนกระทั่งติดตามมารักษาพยาบาลอยู่อย่างเดี๋ยวนี้”

แม่นักเคมีฟิสิกส์สาว ผู้ยังมีอารมณ์เง้างอดกับเขาอย่างลึกลับมาตั้งแต่ตอนหัวค่ำของคืนนี้ เอาหลังมือปาดเสยเส้นผมที่ปลิวลงมาปรกเหนือคิ้วงาม ชำเลืองไปทางเพื่อนสาวผู้ร่วมคณะนิดหนึ่ง พึมพำอย่างสยองใจ

“ถ้าคุณตามเบลไปไม่ทันในตอนนั้น อะไรจะเกิดขึ้นบ้างนี่?”

“คำตอบง่ายนิดเดียว เราจะไม่มีเบลในคณะอีกแล้ว และจะตามไม่พบแม้แต่เศษกระดูก เพราะพวกมันมากเหลือเกิน แต่ละตัวก็หิวจัดทั้งสิ้น”

“เหตุการณ์ทางด้านคุณและเบลตอนนั้น คงรุนแรงมากนะ?”

“ก็อย่างที่รายงานไปให้ทราบแล้ว ลำพังไอ้หมาป่าทั้งกองทัพน่ะ ไม่เท่าไหร่นักหรอก แต่ลูกปืนจากพวกคุณฝ่ายในแค้มป์ และระเบิดเพลิงที่ขว้างกันออกมา ทำเอาผมกับเบลเกือบสุกไปเหมือนกัน มันน่ากลัวยิ่งกว่าฝูงหมาพวกนั้นเสียอีก”

“คุณต่อว่าฉันรึ?”

“ไม่ได้เจาะจงต่อว่าคุณคนเดียวหรอก ก็ทั้งคณะพวกคุณรวมทั้งฝ่ายพรานและลูกหาบของผมนั่นแหละ กระสุนเฉี่ยวผมกับเบลไปยังกะห่าฝน ไม่รู้เราสองคนรอดพ้นลูกปืนมาได้ยังไงแต่เอาละ เราไม่ต้องพูดเรื่องนี้กันอีก ตอนนั้นมันชุลมุนขีดสุด

และพวกฝ่ายคุณก็ต้องระดมยิงหนัก ป้องกันไม่ให้พวกมันเข้าถึงตัว แต่ถึงงั้นก็ยังถูกมันกัดเอาหลายคนไม่ใช่หรือ”

กล่าวจบประโยค รพินทร์ก็หัวเราะหึๆ ดีดเถ้าบุหรี่เป็นฝุ่นไฟกระจายอยู่ริมกายข้างหนึ่ง ระหว่างที่คริสนิ่งเอื้อมมือไปลูบคลำตามใบหน้าของแม่เพื่อนสาวอย่างเวทนานั้น เขาก็เอ่ยต่ำๆ ต่อมาว่า

“ผมเคารพนับถือน้ำใจพวกคุณอยู่ในข้อหนึ่ง”

แม่ผมทองขมวดคิ้วนิดหนึ่ง ปรายหางตามาทางเขา

“อะไร”

“ดูผาดๆ ในเวลาที่ไม่เกิดวิกฤตการณ์อะไรขึ้น พวกคุณเป็นพวกที่เหมือนจะไม่ค่อยสามัคคีกันนัก ประเดี๋ยวคนนั้นนินทาคนนี้ ประเดี๋ยวคนนู้นด่าคนโน้น แต่พอเกิดเรื่องร้ายแรงขึ้น พวกคุณมีความสามัคคี รักใคร่ มีความห่วงใย และให้การช่วยเหลือเกื้อกูลกันอย่างดีที่สุด”

หล่อนยักไหล่บ้าง

“ก็คงเหมือนความรู้สึกที่เราเคยมีต่อคุณมาแต่ไหนแต่ไรนะมั้ง”

“ความรู้สึก? ยังไง?”

“เห็นแก่ตัว สามหาว ก้าวร้าว ไม่น่าไว้วางใจ เหี้ยมเมือดเย็น และน่าจะเป็นภัยกับฝ่ายเราทุกคน หากได้โอกาส”

“แล้ว?...”

รพินทร์ตะแคงหู เอียงหน้าเร่งคำพูดต่อไปอย่างกังขา

“แต่แก่นแท้จริงใจของคุณ เป็นคนที่ซื่อสัตย์ สุจริต มี

คุณธรรม มนุษยธรรม กล้าหาญ เสียสละอย่างที่เราคิดไปไม่ถึงนะซิ”

“ทีนี้รู้สึกมั่งหรือยังว่า ค่าจ้างที่พวกคุณให้ผมน่ะมันถูกริยำเลย!!”

“เราได้จ่ายให้แก่คุณ ตามคำเรียกร้องของคุณเองนะ แล้วทำไมถึงบ่นว่ามันถูกไป?”

“ฮือม์ จริง! ผมดันเสือกเรียกราคาถูกเอง”

“รพินทร์...”

หล่อนเอ่ยเรียกนามเขาชัดเจน จนเกือบเหมือนคนไทยคนหนึ่ง

“ราคาค่าจ้างน่ะ มันไม่มีความหมายอะไรนักหรอก แต่คุณค่าทางน้ำใจระหว่างเราทั้งสองฝ่าย มันสูงกว่านั้นมากนัก ฉันในนามของพวกเราทุกคน กล่าวอย่างสัตย์จริงว่า เราได้มีโอกาสพบกับคนที่มีน้ำใจ และอุดมคติประจำใจประเสริฐสุดชนิดหาไม่ได้ในโลกนี้ และขอเน้นว่า ในความรู้สึกด้านส่วนตัวของฉันเอง ขอภาคภูมิใจให้แก่สุภาพสตรีคนหนึ่งที่ได้รับความรักภักดีจากคุณไป เธอผู้นั้นเลือกผู้ชายไม่ผิดแล้ว”

คำพูดประโยคหลัง ทำให้รพินทร์นั่งก้มหน้า ซึมเศร้าไปชั่วขณะจิต

คริสสังเกตเห็นด้วยความละเอียดอ่อนทางอารมณ์ ถามแผ่วมาอย่างกังวลว่า

“ดิด ไอ เซย์ แอนนี่ ซิง เฮิร์ท ยู?”

เขาสั่นศีรษะ ฝืนยิ้ม

“โน! แท้งค์คิว!”

คริสติน่า จ้องหน้าเขาอีกแวบหนึ่ง แล้วหยิบวิทยุขึ้น

กรอกคำพูดลงไป

“คริส เรียกทกคน”

“โอเค ได้ยิน พวกเรากำลังรอฟังผลรายงานคืบหน้า”

ผู้ตอบสวนมาอย่างรีบร้อน เป็นเสียงห้าวของหัวหน้าคณะ ซึ่งดูเหมือนจะคอยรับรายงานอยู่ กระวนกระวายใจทางด้านโน้น

“โปรดอย่าเป็นห่วงทางด้านนี้”

แม่ผมทองให้การรายงานเรียบ ๆ ช้า ๆ

“ทกสิ่งทกอย่างเรียบร้อยดีแล้ว เกี่ยวกับอาการของเบล ขาดแผลค่อนข้างฉกรรจ์ก็จริง แต่ก็เย็บเรียบร้อยแล้ว ขณะนี้ เธอนพักหลับสนิทจะรู้สึกตัวขึ้นมาอีกครั้ง อีกประมาณ 3 ชั่วโมง ข้างหน้า”

“จำเป็นต้องให้น้ำเกลือหรือเปล่า?”

“ไม่จำเป็น เบลเสียเลือดแต่ไม่มากนัก และไม่มีอาการ อย่างอื่นแทรกซ้อน”

“แน่ใจไหมว่า ถ้าฟื้นรู้สึกตัวแล้ว เบลจะเดินทางกับเรา ได้ตามปกติ หรือว่าจะต้องพักฟื้น?”

สแตนลีย์ถามต่อมาโดยเร็ว

“ต้องรอดูอาการภายหลังจากฟื้นอีกครั้ง แต่เชื่อแน่ว่า คง ปฏิบัติการได้ แม้จะไม่คล่องตัวอีก คงไม่ถึงกับต้องนอนพักให้ เสียเวลา”

“รพินทร์ล่ะ ตรวจดูเขาด้วย เขาอาจไม่บอกเราขณะที่พูด วิทยุก็ได้ เธอไปถึงแล้วควรตรวจให้ละเอียด”

คี๊ธสวนมาในวิทยุบ้างอย่างเป็นห่วง

“ไม่มีอันตรายใดๆ จาก ‘ป่า’ และ ‘ภัยมืด’ มาทำอันตรายคนคนนี้ได้...”

หล่อนพูดเนิบช้า ขณะที่มองหน้าเขานิ่ง

“ยกเว้นโรคจิตประสาทประจำตัวของเขาเองเท่านั้น ซึ่งไม่มีใครดูแลให้ได้ เขาจะต้องปรับจิตใจของเขาให้เข้มแข็งเอง เกี่ยวกับ ‘เลิฟซิก’ แต่เท่าที่สังเกตนี่ เขาก็ซ่อนเร้นไว้ได้อย่างเข้มแข็งมาก เชื่อได้ว่าจะทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์นำทางพวกเราต่อไปได้อย่างมีสมรรถภาพจนกว่าฝ่ายเราจะทนไม่ไหวเอง และออกคำสั่งให้เขานำทางกลับ”

“วิเศษสุด! นั่นคือสิ่งที่เราต้องการ และขอยกย่องสรร-เสริญเขา!...”

สแตนลีย์พูดมาด้วยน้ำเสียงก้องกังวาน

“ว่าแต่ระหว่างเราสองฝ่ายขณะนี้ เวลานี้จะทำอย่างไรกันต่อไป?”

คริสยืนวิทยุให้เขา บอกว่า

“คุณควรจะพูดกับพวกเราทางด้านโน้นเอง”

จอมพรานหยิบวิทยุขึ้นมากดคีย์

“เหลือเวลาอีกประมาณชั่วโมงเศษ ตะวันจะฉายแสง หากอากาศในบริเวณนี้เปิดตามปกติสภาพของมัน แม้จะเหลือเวลาเพียงน้อยนิด ผมก็อยากจะให้ทุกคนพักเอาแรงไว้ก่อน เราทั้งสองฝ่ายจะพบกันเมื่อตะวันขึ้นแล้ว ขณะนี้ไม่มีอะไรที่จะต้องเร่งรีบแล้ว...อ้อ! ผมขอพูดกับเคอเนล คี๊ธ หน่อย...”

ประโยคท้ายเขาถามหานายคี๊ธ

“กำลังฟังอยู่แล้ว มีอะไรหรือ เกลอ?”

เสียงคี๊ธอ้าวออกมาจากลำโพงจิ๋ว

“คี๊ธ นายมีระเบิดประเภทระเบิดหิน หรือระเบิดในทางวินาศกรรมติดมากับสัมภาระด้วยหรือเปล่า”

คี๊ธเงียบไปกึ่งอึดใจ แล้วอู้อี้บอกมาว่า

“ถ้าบอกแล้วอย่าด่ากันอีกนะโว้ย เพราะไม่ได้แสดงรายการไว้ให้นายรู้”

“เออ ไม่ด่าหรอก มีมาด้วยใช่ไหม?”

“ก็...พอมี”

เป็นการตอบมาอย่างอ้อมแอ้มไม่เต็มปากนัก

“มากน้อยขนาดไหน?”

“นายจะเอาสักเท่าไหร่ล่ะ?”

“ถามว่ามีติดมาด้วยสักขนาดไหน?”

เขาตะคอกถามออกไปเกือบเป็นตวาด

ครานี้เสียงของคี๊ธจริงจัง เป็นงานเป็นการขึ้น แสดงว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่เปิดเผยโดยไม่ปิดบัง

“ก็พอจะระเบิดภูเขาขนาดย่อมๆ ให้ราบเป็นหน้ากลองได้สักสองสามลูกถ้าจำเป็น”

เสียงเชิดวุธสบถสอดมาเบาๆ ในเครื่องรับว่า

“ไอ้หอกห้อย...!”

รพินทร์ไม่สนใจ แต่สอบหารายละเอียดต่อไปว่า

“เราอาจมีความจำเป็นจะต้องใช้มากนะ คี๊ธ ฉันจึงขอทราบปริมาณหน่อย เท่าที่เห็นในกองสัมภาระฝ่ายนาย ก็มองไม่เห็น”

“เออน่า! จะมากสักแค่ไหน ฉันก็มีบริการให้นายได้ทั้งนั้นแหละ เป็นระเบิดพิเศษน้ำหนักรวมกันแล้วแค่ 2 ปอนด์เท่านั้น แบ่งแยกออกใช้ได้มากน้อยตามต้องการ แต่ละส่วนน้ำหนักของมันที่จะใช้งานนั้น จะแรงเป็น 100 เท่าของ ที.เอน.ที ในปริมาณน้ำหนักที่เท่ากัน”

“เฮ้ย! แล้วกัมมันตภาพรังสี ที่มันจะตามมาภายหลังใช้ระเบิดล่ะ?”

เขาร้องออกมาอย่างตกใจ

“รับรองว่าไม่มีผลร้ายทางกัมมันตภาพรังสีหรอก จะทำลายเฉพาะที่เท่านั้น ไม่มีพิษตกค้างที่ปะปนไปกับอากาศ”

“ฉันจะมอบหมายให้นายเป็นคนใช้งานตามแต่จะสั่งนะ และนายต้องรับผิดชอบด้วย นายเป็นผู้ชำนาญการอยู่แล้วไม่ใช่หรือ”

“เออน่า ขอให้สั่งมาเถอะ ว่าจะให้ยัดเข้าไปที่ไหน”

“ถ้างั้นทุกคนฟัง...ขอสั่งไว้เสียตอนนี้เลย เมื่อร่องสว่างแล้ว ขอให้เกิดและเสี่ยนำเอาพวกลูกหาบทั้งหมด รวมทั้งสัมภาระเคลื่อนขบวนมาที่นี่ได้เลย พวกนั้นจะนำทางมาได้โดยไม่ยาก ส่วนด็อกเตอร์ ตัวนายเอง เชิดวุธ รอฉันอยู่ที่ต้นไทรใหญ่นั่นก่อน จะมีจันอยู่เป็นเพื่อน ขอให้เอาระเบิดไว้ที่นั่นก่อนด้วย ฉันจะเดินสวนกลับไปหาที่แค้มป์ เราจะต้องทำงานอะไรกันสักอย่างตรงนั้นเป็นชิ้นแรกในเช้าวันนี้ เข้าใจหรือเปล่า ถ้าไม่เข้าใจทวนคำสั่ง”

“ฉัน บ๊อบ เชิดวุธ และจันอยู่ที่แค้มป์นี่ก่อน?”

“เออ!”

WBSWS:OU
แต่ปางบรรพ์

“เกิด เส่ย และลูกหาบทุกคน ขนสัมภาระไปยังที่นายอยู่เดี๋ยวนี้”

“เออ”

“แล้วตัวนายเองก็จะเดินสวนทางกลับมาที่แค้มป์?”

“ถูกต้อง แต่ให้เอาระเบิดไว้ด้วย”

“แล้วทางด้านโน้น บุญคำ กับคริสล่ะ?”

“บุญคำกับคริส และเบล จะพักกันอยู่ที่นี่ก่อน ระหว่างที่ฉันย้อนกลับไปยังแค้มป์ พวกที่ล่วงหน้ามาก่อน จะมาสมทบกัน 3 คนทางนี้ ระหว่างที่ฉันคนเดียวสวนทางกลับไปยังแค้มป์เข้าใจ?”

“เข้าใจในคำสั่งโว้ย แต่ไม่เข้าใจในความหมาย”

“แล้วรู้เอง เมื่อฉันไปถึง ฉันมีงานที่จะต้องทำเล็กน้อยตามทางแค้มป์เรานั่น พอทำเสร็จแล้วก็จะย้อนกลับมายังพวกเราทั้งหมดทางด้านนี้ และงานที่ฉันจะต้องทำนั้นต้องการให้ด็อก-เตอร์สแตนลีย์ เชิดวธ อยู่ร่วมมองเห็นอยู่ด้วย ส่วนนายนั้นเป็นเพียงวิศวกรอัปรีย์ที่จะต้องจัดการกับระเบิดตามข้อแนะนำของฉัน ความจริง ลำพังนายกับฉันสองคนจัดการธุระอยู่ที่แค้มป์ก็ได้ แต่ระหว่างที่ฉันยังเดินทางไปไม่ถึง ก็อยากจะให้มีเพื่อนอยู่กับนายด้วย ความจริงอยากจะให้นายรอฉันอยู่คนเดียว พร้อมระเบิด แต่กลัวว่า พอฉันไปถึง นายอาจจะหายไปจากโลกนี้เสียก่อน เลยให้มีเพื่อนเท่าที่จำเป็นอยู่ด้วย”

“วะ พูดเป็นปริศนา มันจะเอายังไงของมันกันหว่า” นายคี๊ธบ่น

“ไม่ต้องบ่น และไม่ต้องถามอะไรทั้งสิ้น เข้าใจแล้ว ก็ทำ

ตามที่สั่งแล้วกัน อีกไม่นานเราจะพบกันที่แค้มป์ ตอนนี้หุบปากได้แล้ว ฉันขี้เกียจจะพูดวิทยุ”

“ตกลง รพินทร์ เราเข้าใจตามแผนของคุณแล้ว ว่าแต่ตอนที่คนฝ่ายนี้จะเดินทางไป และคุณจะเดินทางตามลำพังคนเดียวกลับมายังแคมป์ เราจะนัดแนะเวลากันยังไง?”

สแตนลีย์ถามมาอย่างผู้ใหญ่

“ก่อนออกเดินทางทั้งสองฝ่าย ผมจะใช้วิทยุติดต่อให้ทราบอีกครั้ง”

“เอาละ...ทราบ!”

“ถ้างั้น เลิกการติดต่อชั่วคราว แล้วพบกันใหม่”

จบคำพูด เขาก็ปิดวิทยุในมือของตน แล้วเอื้อมมือไปกระชากวิทยุจากมือของคริส มาปิดเสียอีกเครื่องหนึ่งด้วย บอกเบาๆ ว่า

“ปิดมันเสียเถอะคริส เปลืองถ่านเปล่าๆ เรามีความจำเป็นที่จะต้องใช้วิทยุติดต่อกันและกันอีกมากนัก อย่ามัวแต่คุยกันในเรื่องไม่จำเป็นอยู่เลย”

“คุณไม่ต้องกลัวถ่านหมดหรอก นายพราน ถ่านประจำเครื่องมือถือทุกเครื่องมีอายุใช้งานชนิดเปิดตลอดเวลาไม่ต่ำกว่า 6 เดือน และถ้าจำเป็นจริงๆ หากถ่านมันอ่อนลงไป แม้เราจะไม่มีเครื่องชาร์จไฟมาด้วย ถอดถ่านออกมาตากแดดแรงๆ มันจะเรียกเก็บพลังงานจากดวงอาทิตย์เข้ามาสะสมไว้ เหมือนกาชาร์จด้วยเครื่องไฟฟ้าเหมือนกัน”

เขาชำเลืองมองด้วยหางตา

“เครื่องมือเครื่องใช้ของพวกคุณมันพิเศษ และวิเศษกว่าปกติสภาพทั้งนั้น และก็ค่อยๆ คายให้รู้ออกมาเป็นลำดับ น่าเสียดายอยู่อย่างเดียวเท่านั้น...”

“เสียดาย? อะไร?”

“เครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ก้าวล้ำยุคทั้งนั้นที่ขนกันมานี่เรียกว่าสุดยอดของสืบราชการลับที่ประเทศของคุณมีใช้อยู่ทีเดียว แต่ไม่มีอยู่อย่างเดียว คือไม่มีเครื่องมือที่จะค้นหาซากเครื่องบินตกได้ จนต้องมาจ้างพรานป่าเดินดินอย่างผมให้ออกค้นหา”

คริสยิ้มแค่นๆ ตอบมาทันๆ กันว่า

“ก็พรานป่าเดินดินกินใบไม้อย่างรพินทร์ไพรวัลย์มีความสามารถเหนือกว่าเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ของเรานี่นะ”

โดนเข้าไม้นี้ จอมพรานก็จำนน อึ้งไปเหมือนกัน **คริส-ติน่าคมกริบในด้านวาจาเสมอ คมและเท่าทันเขาใกล้เคียงกับคุณหญิงดารินของเขามาก จนไม่อยากจะอยู่ใกล้ ต่อปากต่อคำกับคริสทีไร หวนคิดไปถึงยอดรักทุกครั้ง**

คิดมาถึงตอนนี้ก็สะท้อนถอนใจ...

แม่ผมทองยกมือขึ้นดีดแรงๆ เป็นความหมายเรียกบุญคำซึ่งออกไปนั่งจ่องเฝ้าอยู่ปากทางตาเฒ่ามือขวาของรพินทร์ที่นั่นเป็นเงาตะคุ่มอยู่ เหลียวมา หล่อนก็เผลอร้องสั่งออกไปเป็นภาษาเดิมของตนว่า

“เฮ้! คัม อิน!”

บุญคำเดินเข้ามา แยกเขี้ยวยิ้ม บอกมาว่า

“เรียกบุญคำ หรือจะเรียกไอ้คำก็ได้ แหม่ม ไม่ต้องเรียก ‘อิน’ ร้อก ไอ้คำกับพี่อินนะมันคนละคนกัน แล้วตอนนี้พี่อินก็ไม่ได้อยู่ที่นี่ด้วย”

แม่ผมทองหัวเราะออกมาขัน ๆ ได้เป็นครั้งแรก

“ขอโทษ ฉันหมายถึงบอกให้บุญคำเข้ามาได้แล้ว ไม่ได้เรียกชื่อ ‘อิน’ อะไรหรอก แล้วคนที่ชื่ออินมีด้วยเรอะในพวกเรา”

“พวกเรานะไม่มีร้อก แต่มีครูพรานที่ชื่อหนานอินอยู่อีกคนหนึ่ง แกไม่ได้มาด้วย บุญคำยังสงสัยว่าแหม่มไปเรียกพี่อินทำไม...เป็นยังไงเสร็จสรรพเรียบร้อย โอเคซิกกาแร็ต?”

ประโยคหลังแกเดาะภาษา ‘ฟารั้ง’

“โอเคเฉย ๆ ไม่ได้มีซิกาแร็ตด้วยหรอก ซิกาแร็ตอยู่ในกระเป๋าของนายรพินทร์ แกขี้เหนียวชะมัด ไม่ค่อยจะงัดออกมาแจกสูบกันบ้างเลย ของฉันก็ลืมทิ้งตกหายไปไหนก็ไม่รู้”

หล่อนพูดยิ้ม ๆ มีอาการปลอดโปร่งใจขึ้น บุญคำทรุดตัวลงนั่งราบข้าง ๆ เอื้อมมือไปจับแขนอิสซาเบลอย่างถือสนิทและเป็นห่วง คร่างออกมา

“สงสารแหม่มเบลนะ นอนนิ่งยังก๊ะคนตาย ดีที่ตัวยังอุ่นอยู่ นี่ไม่ตายแน่นะ แหม่มคริส?”

“ไม่ตายหรอก รับรองว่ายังแก้ผ้าอาบน้ำให้บุญคำดูไปได้อีกนาน”

แม่ผมทองพูดอย่างเท่าทันและด้วยอารมณ์ล้อเลียนอย่างสนิทสนม บุญคำเอามือลูบหัวเกรียนเส้นผมขอดติดหนังศีรษะของแก บ่นอู้อี้

“แหม! แหม่มคริสละก็...พูดอะไรก็ไม่รู้ ถ้าจะแก้ผ้าให้บุญคำเห็นก็แหม่มเบลคนเดียวเมื่อไหร่ แหม่มคริสก็ด้วยอีกคน”

คริสตินา หัวเราะอีกครั้ง มองหน้ารพินทร์ บอกว่า

“ไม่เลวนะ ลูกน้องเฒ่าของคุณคนนี้ ทั้งแหลมทั้งคม ไม่แพ้นาย”

“ใครบอก ของบุญคำทั้งทู่ ทั้งป้าน”

“วอต ดิด ฮี มีน?”

คริสหน้าตื่น หันมาถามรพินทร์ ผู้ซึ่งขยับเท้า แต่ตาเฒ่าหลบสัปโดกไหวทัน รีบขยับตัวออกห่างพ้นรัศมีของเขาเสียก่อน

“อย่าไปสนใจอะไรกับแกเลย คริสบุญคำก็เหมือนขี้กลากแต่แหละ ถ้าเล่นด้วยแกก็ลาม”

“ใครบอกนายว่าบุญคำเป็นขี้กลาก เป็นสังคังตะหาก คันเท่าขี้กลากอีก ฮิ ฮิ! ว่าแต่...แหม่มเบลโดนเย็บเข้าไปกี่เข็มล่ะ? ความจริงแหม่มไม่ต้องมาก็ได้ ให้นายเย็บให้ก็ได้ เข็มของแกก็มี แต่บางทีมันจะโตแล้วก็ทื่อไปหน่อย”

“เฮ้ย! หุบปากได้แล้วตาคำ เดี๋ยวโดนก้อนหินเข่นกบาลแหก”

รพินทร์ชี้หน้า ถมึงตามา

จะแตกฉานในด้านภาษาไทยสักเพียงไหนก็ตาม แต่ไม่ใช่ภาษาพ่อแม่ของตัวเอง คริสจึงจับความหมายไม่ได้ และก็ไม่ได้ผนใจอะไรอีก หล่อนเริ่มหันมาให้ความใส่ใจกับสถานที่เป็นครั้งแรก ใช้ไฟฉายประจำตัวส่องดูไปรอบ ๆ เอ่ยออกมาว่า

“ที่นี่ลักษณะแปลกมากนะ มันน่าจะเป็นอะไรสักอย่างของเมืองโบราณ”

"อย่าเพิ่งไปส่องดูอะไรให้เสียเวลาเลยคริส ไว้ให้ตะวันขึ้นเสียก่อนเราจะเห็นชัดกว่านี้ ส่องไฟมันก็เห็นแค่ตะคุ่ม ๆ ราง ๆ เท่านั้น ดอะไรไม่ได้ชัดหรอก และเราไม่มีเวลาสำรวจกันในตอนนี้ คุณได้หลับพักนอนบ้างหรือเปล่านี่ หลังจากหมาป่าเข้าโจมตี?"

หล่อนสั่นศีรษะ เอนกายเอาหลังพิงหิน ลักษณะแท่นอย่างอ่อนแรง

"คนอื่นเขาอาจหลับไปได้บ้างนะ ตอนที่ลงมานอนกันใต้ต้นไม้แล้ว แต่ฉันหลับไม่ลง เป็นห่วงเบลเหลือเกิน ก็ได้แต่ฟุนาฬิกา รอคอยเวลาที่คณจะอนญาตให้เดินทางมา"

"ก็ดีที่มีใจเป็นห่วง และรักกันจริง ผมเห็นในเวลาปกติคุณหมั่นไส้เบลจะตาย"

"ร่วมตายมาด้วยกันแบบนี้แล้ว ถ้าไม่รักกันจริงก็มาด้วยกันไม่ได้หรอก เบลอาจทำอะไรให้ฉันหมั่นไส้อยู่บ้างเหมือนกัน แต่ฉันก็ไม่เคยถือสา ฉันรักเขาเหมือนน้องสาวคนหนึ่ง ในชุดของเราทั้งหมด 4 คน เขาอายน้อยที่สด แล้วก็เป็นคนมีฝีมือที่สุดเหมือนกัน ในวิชาการแขนงที่เขาถนัด คุณช่วยเขาไว้ได้คราวนี้ก็นับว่าเป็นกุศลอย่างยิ่งแล้ว เพราะตอนที่คุณเจ็บป่วยอยู่ เบลได้ช่วยคุณมาแล้วหลายครั้งอย่างเต็มใจที่สุด ฉันเสียอีกไม่ค่อยได้ดูแลคุณสักเท่าไหร่นักหรอก"

"ข้อนั้นผมรู้ และระลึกถึงบุญคุณอยู่เสมอ"

รพินทรกมหวลงนดหนง

"และถามจริง ๆ เถอะ เบลมีความรู้เกี่ยวกับธรณีวิทยาและโบราณศาสตร์เป็นอย่างดีด้วยใช่ไหม?"

"ใช่"

“ถ้างั้นเขาจะช่วยเราได้มากทีเดียว เกี่ยวกับซากเมืองโบราณนี่ พรุ่งนี้ถ้าเขาเป็นปกติ พอมีแรงที่จะร่วมทางกับเราได้ ไหยไม่ต้องนอนพักฟื้น เราจะต้องสำรวจอาณาจักรลึกลับแห่งนี้ สำคัญที่สุดก็คือเรื่องสุสานเก็บมัมมี่เก่าแก่ ซึ่งเราจะต้องหาทางเผ่มปิดทางเข้าออกกันไม่ให้เวทมนตร์ของมันตรัย นำเอาซากศพที่มีอยู่ตามสุสานขึ้นมาก่อกวนอาละวาดเอากับเรา เหมือนๆ ที่มันไปขนมาเป็นกองร้อยอย่างที่เราเห็นกันอยู่แล้ว”

“คุณคิดจะสำรวจสุสาน ในอาณาจักรลึกลับนี้ให้ทั่วทีเดียวหรือ?”

“มันอาจเป็นความคิดที่โง่ไปบ้าง แต่ก็ไม่มีวิธีอะไรที่ดีไปกว่านี้อีกแล้ว ในสติปัญญาขนาดผม เราค้นหาได้เท่าที่จะพบแล้วก็ระเบิดหินปากทาง ทลายให้ลงมาปิดกั้นเสียให้หมด ตัดกำลังเรื่องกองทัพผีดิบของมันให้น้อยลงไป ขณะนี้เราเข้ามาอยู่ใจกลางอาณาจักรของมันแล้ว มันจะแห่ยกโขยงออกมาอีกเท่าไหร่ก็ยังไม่รู้”

รพินทร์กล่าวอย่างหนักใจ

“มิน่าล่ะ คุณถึงได้ถามหาระเบิดจากคี๊ธเมื่อครู่นี้ ความจริงตามคำบอกเล่าของคุณ คุณกับคณะที่เคยเดินทางผ่านมาก่อน ก็ผ่านนครโบราณแห่งนี้มาแล้วไม่ใช่หรือ แต่ฉันสังเกตเห็นคุณมีอาการไม่แน่ใจ และงงๆ อยู่มากทีเดียวเมื่อบ่ายนี้ตอนที่เราเดินตัดท่งมา”

จอมพรานเสยปีกหมวก ขึ้นไปกองอยู่กลางศีรษะ ถอนใจเฮือก

“มันจะต้องเป็นอาณาจักรที่กว้างใหญ่ไพศาลมาก และ

ที่เราพบกันนี่ อาจเป็นอีกส่วนหนึ่งกับที่ผมเคยพบมาแล้ว ซึ่งในสมัยนั้นดูว่ามันไม่ใหญ่โตอะไรนัก แต่จากซากคูเมืองสิ่งสลักหักพังและโบราณวัตถุที่เราเห็นกันอยู่นี่ มันหมายถึงมหานครซึ่งมีเนื้อที่กว้างขวางมากทีเดียว ผมอาจพบเพียงแค่ 1 ใน 100 ส่วนของตัวเมืองใหญ่เท่านั้น ไม่ทราบเบลจะบอกได้ไหมว่าอายุของมันนานมาสักเท่าไหร่แล้ว”

“ไม่รู้เหมือนกัน ก็ต้องรอให้เขาได้สติรู้สึกตัวขึ้นมาเสียก่อน”

“ผมว่าคณงีบเสียหน่อยดีไหม เรายังมีเวลาอีกมากพอควร ก่อนที่จะมีการเคลื่อนไหวอย่างอื่นต่อไป”

“แล้วคุณล่ะ?”

“ผมได้หลับมาบ้างแล้ว หลับอย่างสนิทจริงๆ คุณนอนเถอะไม่ต้องกังวลอะไร ผมจะดูแลให้เอง ปรึกษาหารือ หรือคุยอะไรกันตอนนี้มันก็ยังไม่มีประโยชน์หรอก”

“ตกลง”

หล่อนบอกอย่างว่าง่าย แล้วยกมือกอดอก เอนศีรษะพิงแท่นหินลักษณะครึ่งนั่งครึ่งนอนเงียบเสียงพูดไปในบัดดล

ภายในโพรงถ้ำใต้หินใหญ่รูปสิงห์หมอบ ซึ่ง มีศิริและบุญคำเข้ามาสมทบเพิ่มเติมรวมแล้ว เป็น 4 คน บัดนี้อยู่ในภาวะสงบไปอีกวาระหนึ่ง บุญคำเองก็ฉงนอดกายมอนพัก โดยไม่กล้าขวนเจ้านายพูดจา หรือคุยซักถามอะไรนาอีกทั้งสิ้น

พรานใหญ่นั่งพิงหินอยู่อีกมุมหนึ่ง ไม่มีใครทราบว่าเขาหลับหรือตื่นอยู่ในขณะนี้ ตะเกียงแบตเตอรี่ดับ คงมีแต่กองไฟที่ก่อให้ความอบอุ่นใกล้ๆ ร่างอันนอนสงบนิ่งของอิสซาเบลเท่านั้น

ครั้นแล้ว แสงสว่างรางๆ ของยามอรุณก็เริ่มปรากฏอยู่ที่ปากโพรงถ้ำด้านนอก ท่ามกลางละอองบางๆ ของกลุ่มหมอก

เสียงออดจากวิทยุของฝ่ายนายจ้าง ที่ยึดแหล่งพักกันอยู่ยังตำแหน่งเดิมขณะนี้ ดังปลุกเรียกขึ้นอีก รพินทร์หยิบขึ้นมาเปิดทันที

“ขณะนี้ 06.32 น. โปรดตรวจสอบกับเวลาของคุณว่าตรงหรือไม่” เสียงพูดแจ่มใส กังวานชัด เป็นเสียงของ ดร.สแตนลีย์

“ของผมช้าไป 2 นาที จะปรับตั้งให้ตรงกันเดี๋ยวนี้แหละครับ ทางโน้นพร้อมแล้วยัง?”

“ทางด้านเราเตรียมตัวพร้อมแล้วที่จะออกเดินทางไปยังตำแหน่งของคุณ ขอทราบสภาพของอากาศบริเวณของคุณด้วย”

“มีแสงสว่างพอสมควร และหมอกลงบ้างเล็กน้อย ทางด้านโน้นละครับ?”

“เหมือนกัน มีละอองหมอกบางๆ แต่ไม่คิดว่าจะเป็นอุปสรรคอะไรมาก เราจะเริ่มต้นกันเดี๋ยวนี้หรือยังไง?”

“ครับ! เพื่อประหยัดเวลา เราจะเคลื่อนไหวตามที่ได้นัดแนะกันไว้แล้วเดี๋ยวนี้เลย...ขอผมพูดกับเกิดหน่อย”

ขาดเสียงเขาไม่นานก็มีเสียงพรานหนุ่มของเขาดังออกมา

“ครับ นาย?”

“เกิดและเสย่นำทางพวกลูกหาบ พร้อมสัมภาระทั้งหมดเว้นบางส่วนที่นายห้างคี๊ธจะต้องเอาไว้ที่นั่นก่อน เดินทางมาที่นี่ได้เลย ที่ต้นไทรนั่นจะเหลือเพียงนายห้างบ๊อบ นายห้างคี๊ธ นายทหารเชิดวุธ และจันเพียงสี่คนเท่านั้น เข้าใจไหม?”

“แล้วนายก็จะเดินสวนมาที่นี่ใช่ไหมครับ?”

“ใช่!”

“ครับผม จะไปตามคำสั่งเดี๋ยวนี้แหละ”

“ด็อกเตอร์...!”

“จะสั่งยังไงต่อไปว่ามา”

“เพื่อไม่ให้เสียเวลางมหาแหล่งกันอย่ ผมขอวิทยจากพ มาคุณ 1 เครื่อง มอบให้เกิดหรือเส่ยคนใดคนหนึ่งมาด้วย จะได้ใช้วิทยุติดต่อสอบถามทิศทางกับบุญคำเป็นการประหยัดเวลา แผะขอให้ทุกฝ่ายเปิดวิทยุสแตนด์บายไว้ตลอดเวลา เพื่อรับฟังข่าวได้ทุกด้าน ส่วนผมเองก็จะออกเดินทางเดี่ยวนี้เหมือนกัน”

“ตกลง...ขณะนี้เกิดกับเส่ย นำพวกลูกหาบเคลื่อนที่แล้วและ”

“ครับดีมาก!...”

เขาตอบไป แล้วก็เรียกจันขึ้นลอย ๆ ซึ่งเชื่อว่าคงจะรวมพ มาอยู่ใกล้เคียงฝ่ายนายจ้างด้วย ซึ่งจันก็ตอบรับมาทันที จึงสั่งการไปว่า

“จันอยู่เป็นเพื่อนทั้งสามคนนั่นก่อน เชื่อว่าไม่เกินครึ่งชั่วโมง ฉันจะไปถึงที่นั่น”

“ขะรับนาย ไม่ต้องห่วงทางนี้”

ระหว่างการใช้วิทยุโต้ตอบ คริสติน่าขยับตัวขึ้นมานั่งตรง มันเป็นเวลาเดียวกับที่รพินทร์คว้าไรเฟิลตวัดเป้หลังขึ้นไหล่เตรียมออกเดินทาง

“คุณจะบอกฉันสักนิดไม่ได้หรือว่า คุณจะเดินทางกลับไปพบพวกเราที่คุณให้คอยอยู่ที่นั่นก่อน เพื่ออะไร”

หล่อนถามเบา ๆ ภายหลังจากเก็บความสงสัยไว้นานแล้ว

รพินทร์ยิ้มให้นิดหนึ่ง

“ประเดี๋ยวผมจะวิทยุมาบอกให้ทราบเอง...ผมไปก่อนละนะคริส ทางนี้บุญคำจะอยู่เป็นเพื่อนคุณ หน้าที่ของคุณตอนนี้ไม่มีอะไรมากไปกว่าดูแลเบล และรอคอยพวกเราชุดแรกที่จะเดินทางมาสมทบที่นี่ แล้วหลังจากนั้นผมกับอีก 4 คนก็จะกลับมารวมกันที่นี่อีกครั้ง ใช้เวลาทั้งหมดไม่เกิน 1 ชั่วโมงเป็นอย่างมาก เชื่อว่าเมื่อผมกลับมาถึงที่นี่อีกครั้ง เบลคงจะรู้สึกตัวขึ้นแล้ว...เอ้า! ฝากเอ็ม 16 กระบอกที่ผมถือติดมือมานี่ไว้ที่คุณด้วย ตอนนี้คิดว่าไม่จำเป็นจะต้องใช้แล้วสำหรับผม”

“โชคดี และขอให้นำพวกนั้นกลับมาที่นี่โดยเร็ว เมื่อเสร็จสิ้นภารกิจที่ยังไม่ยอมเปิดเผยของคุณ”

แม่ผมทองกล่าวเรียบ ๆ ขณะที่เดินออกมาส่งเขาหน้าปากโพรงถ้ำใต้อกของหินใหญ่รูปสิงห์หมอบ รพินทร์ก้าวเดินลงไปตามขั้นบันไดนั้นโดยเร็วพอลงมาเหยียบยืนอยู่บนพื้นลุ่ม ๆ ดอน ๆ ของป่าเถาวัลย์ด้านล่าง แหงนกลับขึ้นไปอีกครั้ง ยังเห็นคริสยืนมองเขาอยู่ตรงนั้น จึงตะโกนสั่งความขึ้นไปว่า

“คริส! ระยะเวลาที่ผมและพวกเราทั้งหมดยังไม่มาถึงที่นี่ คุณกับบุญคำอยู่เฝ้าเบลเฉพาะบริเวณที่เราพักกันอยู่ก่อนนะ อย่าได้พยายามสำรวจไปยังที่ใดเป็นอันขาด โดยเฉพาะอย่างยิ่งสมมุติว่าคุณจะตรวจพบโพรงหรือซอกถ้ำที่มีทางเดินลงไปได้ ก็อย่าเพิ่งลงไปก่อนอย่างเด็ดขาด เข้าใจไหม?”

หล่อนโบกมือตอบ

“โอเค จะปฏิบัติตามโดยเคร่งครัด!”

รพินทร์แตะปีกหมวก แล้วหันหลังให้เดินเลาะลัดตัดทิศ

ทางไปในราวป่าทึบโดยเร็ว ภายหลังกวาดตามองดูพื้นภูมิประเทศอยู่แค่อึดใจเดียว เขาจะหาทางตัดทางไปให้ถึงจุดหมายเดิมโดยเร็วที่สุด ชนิดที่ไม่จำเป็นจะต้องอาศัยเส้นทางในลำห้วยที่เผ่นหนีกันมาตามบุญตามกรรมเมื่อคืนสยองที่ผ่านมา เพราะถ้ากำหนดเส้นทางถูก มันจะต้องย่นระยะทางได้มากทีเดียว และ 'เจ้าป่า' อย่างเขา ขอให้ตะวันขึ้น มองเห็นอะไรได้ถนัดเสียหน่อยเดียว เรื่องที่จะกำหนดเส้นทางผิดเป็นไม่มีอย่างเด็ดขาด ซ้ำเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ คือวิทยุก็ยังติดตัวอยู่อีก เรื่องแค่นี้ถ้าเกิดข้อสงสัย สอบถามกับฝ่ายโน้นเสียอีกหน่อยเดียวก็จะพ่งเข้าหาจุดได้อย่างง่ายดายที่สุด

ก่อนที่เขาจะลับตาไปในพงไพร บุญคำวิ่งออกมาตะโกนไหวกๆ ตามประสาของแก

"นายจ๋า ไปแล้วก็อย่าไปลับ...ไปแล้วก็จงกลับมาหาแหม่มศริสด้วยนะ"

"อีตาบ้า! หบปากแล้วก็คอยดูแลแหม่มไว้ให้ดีด้วยระหว่างที่พวกนั้นยังไม่มาถึง"

เขาไม่หันหน้ากลับ แต่ใช้วิทยุด่า พร้อมทั้งสั่งกำชับมา

ระหว่างตัดทางไปในราวป่าทึบ สลับไปกับก้อนหินลักษณะแปลกๆ ที่ปรากฏอยู่ทั่วไป วิทยุที่เปิดไว้ของรพินทร์ได้ยินเสียงการพูดโต้ตอบระหว่างเกิดและบุญคำ จากนั้นทั้งสองฝ่ายก็เงียบหายไป แสดงว่าทั้งเกิดและเสี่ยกำลังนำพวกลูกหาบม่ายหน้าเข้าหาจุดหมายแล้ว และครั้งหนึ่ง ประมาณ 10 นาที

ให้หลัง นับตั้งแต่เขาผละออกจากที่ตั้งมา มีเสียงเรียกจากสแตนลีย์เพื่อสอบถาม ซึ่งเขาก็ตอบไปให้ทราบว่ากำลังเดินเข้าหาเช่นกัน

“พบกับพวกที่เดินทางสวนไปแล้วหรือยัง?”

ฝ่ายโน้นถามมา

“ไม่พบหรอกครับ ผมเดินตัดทางมา แต่พวกของเกิดจะอาศัยยึดมาตามลำห้วย อีกสักครู่ผมจะเข้าถึงที่ตั้งแคมป์แล้ว”

เสียงวิทยุระหว่างทั้งสองฝ่าย ขณะนี้ชัดเจนที่สุด เหมือนกับห่างกันแค่ไม่เกิน 100 เมตรเท่านั้น

แล้วฝ่ายของสแตนลีย์ คี๊ธ เชิดวุธ และจัน ซึ่งนั่งกันอยู่ริมกองไฟใต้ต้นไทร เฝ้ารอคอยการมาถึงของจอมพราน ก็พากันสะดุ้งสุดตัวด้วยความตกใจ ระคนตื่นเต้นขีดสุด เมื่อเสียงร้องทัก ดังไม่ห่างออกไปนักจากเบื้องหลัง

“กด มอร์นิ่ง เย็นเติลเมน!”

หันขวับไป ก็ปรากฏว่า รพินทร์ ไพรวัลย์ ปรากฏตัวห่างออกไปแค่ 10 ก้าวเท่านั้น ลักษณะของเขาโผล่ขึ้นมาจากลำห้วยหลังต้นไทร ซึ่งทุกคนลงไปสำรวจเมื่อเย็นวานนี้เอง!

ทุกคนพรวดพราดลุกขึ้น และส่งเสียงทักแซ่ดไปหมด อย่างดีใจ และประหลาดใจยิ่งเมื่อสอบถามว่าเขามาจากทางด้านไหน พรานใหญ่ก็ชี้ไปทางลำห้วยหลังต้นไทร พร้อมกับสาวเท้านำพวกนั้นกลับเข้ามาในบริเวณแค้มป์ในทันที

ก่อนอื่นใด เขาหรี่ตาสำรวจไปรอบ ๆ บริเวณอันเป็นที่พัก ซากของหมาป่านับไม่ถ้วนถูกกระสุนปืนนอนตายเรี่ยราดอยู่ เกลื่อนปะปนไปกับปลอกกระสุนปืนนานาชนิดที่กระจัดกระจายไปหมด ราวกับเกิดสงครามขึ้น สุมทุมพุ่มไม้ ที่แต่เดิมเคยขึ้นหนาแน่นรกชัฏ บัดนี้ขยายอาณาบริเวณโปร่งโล่ง ดำเกรียมไปด้วยอานุภาพของระเบิดเพลิง คงเหลือแต่ควันลอยกรุ่น ๆ ในบางแห่งเท่านั้น

ขณะนั้น แสงสว่างเพิ่มมากขึ้นทุกขณะ และหมอกกำลังจาง ทำให้มองเห็นออกไปได้ในระยะไกลพอควร ทั้ง 3 คน ระหว่างที่รอคอยการมาถึงของเขา ต้มกาแฟดื่มกันอยู่ และบัดนี้ ขันเป็นคนรินส่งให้เขาหนึ่งถ้วย รพินทร์รับมาถือแล้วหันหน้ามาสำรวจสีหน้าอันอิดโรย แต่ก็เต็มไปด้วยความปีติยินดีของสแตนลีย์ คี๊ธ และเชิดวุธทีละคน

ทั้งสามเฮโลเข้ามาหาเขาอย่างตื่นเต้นดีใจที่ได้พบเห็นอีกครั้ง รวมทั้งความยินดีที่ตระหนักแน่ว่าในคณะทั้งหมดไม่มีใครถึงแก่ชีวิตลง จากเหตุการณ์รุนแรงขีดสุดที่ผ่านมาเมื่อคืน

คี๊ธทะลึ่งตามเคย โดดเข้าหอมแก้มเขาฟอดใหญ่ ส่วนหัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ จับมือทั้งสองของเขาบีบแน่นเขย่าอยู่ไปมา สำหรับเชิดวุธนั้น เข้ามากอดเขาไว้อย่างเด็ก ๆ แทบไม่ยอมปล่อย จันยืนมองยิ้ม ๆ ด้วยอาการสงบ เพราะรู้ฝีมือของเจ้านายดีอยู่แล้ว

“ในที่สุด เราก็ผ่านพ้นคืนมหาโหดอีกคืนหนึ่งไปได้ ผมดีใจจนบอกไม่ถูก รพินทร์”

ดร.สแตนลีย์กล่าวเสียงสั่นไปด้วยความปราโมทย์

เขาทักทายกับนายจ้างทั้งสอง แล้วหันมาทางเชิดวุธ ที่ยังกอดรัดเขาอยู่ทางเบื้องหลัง

“เอาละ ปล่อยผมได้เสียที คุณเชิดวุธ กาแฟผมหกหมดแล้ว”

“เห็นหน้าพี่ ยิ่งกว่าเห็นพระอินทร์ลงมาช่วยเสียอีก เฮ้อ! พูดไม่ออกบอกไม่ถูก...”

บุตรชายท่านนายพล ซึ่งเป็นตัวแทนฝ่ายการข่าวของกลาโหมอันรับภาระหน้าที่มาด้วยในครั้งนี้พูดปนหัวเราะ ดวงตามีน้ำตาคลอ

“มันส์ไหมครับ...”

เขาถามยิ้ม ๆ แล้วหันมาตบไหล่คี๊ธ

“ถ้าไม่ได้ระเบิดเพลิงของนายมาช่วยปะทะไว้ พวกเราคงสกัดมันไม่อยู่แน่ ๆ โชคดีที่สุดที่มีเบลบาดเจ็บคนเดียว แต่ขณะนี้ก็ปลอดภัยแล้ว”

ทั้งคี๊ธและสแตนลีย์ ทำหน้าเบ้ พร้อมกับถอนใจเฮือก ขณะที่กวาดตามองไปรอบ ๆ แค้มป์พัก พูดอะไรไม่ออก รพินทร์คว้าวิทยุขึ้นมากดคีย์รายงานไปทางด้านคริสติน่า บอกให้ทราบว่า บัดนี้ เขาได้กลับมาถึงแค้มป์เรียบร้อยแล้ว

“รวดเร็วดีจริง ฉันจับเวลาอยู่ 27 นาทีพอดี นับตั้งแต่คุณออกเดินทาง แต่ทางด้านนี้เกิดกับเส่ยนำพวกนั้นมายังไม่ถึงเลย รู้สึกแต่เพียงว่าพวกเขาใกล้เข้ามาแล้วเท่านั้น เพราะได้ยินเสียงกู่”

เสียงใสของหล่อนตอบมา

“ครับ ใจเย็น ๆ ประเดี๋ยวพวกนั้นก็คงจะถึง”

แล้วเขาก็หันมาทางนายคี๊ธ ผู้เป็นหัวหน้าคุมคลังยุทธ์ปกรณ์ และวินาศกรณ์ลับต่างๆ อันค่อยๆ มาเปิดเผยเอากลางป่าตามวันเวลาที่ผ่านไป เนื่องจากความจำเป็นที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

"คี๊ธ ไหนล่ะ ระเบิดของนาย?"

พันเอกแห่งยูเอส.อาร์มี ลีมตาโต

"หา! นี่พอมาถึงยังไม่ทันแม้แต่จะนั่ง นายก็จะลงมือทำงานเลยเร๊อะ?"

"เออ รีบทำกันให้เสร็จเสียเดี๋ยวนี้เลย เดินทางมานี่ฉันก็ไม่เหน็ดเหนื่อยอะไรจนถึงกับจะต้องพัก มันจะทำให้ล่าช้าเสียเวลาไปเปล่าๆ ประเดี๋ยวเสร็จงานทางด้านนี้ เราจะไปรวมกับพรรคพวกที่โน่น แล้วค่อยพักหรือค่อยปรึกษากันอีกที ตอนนี้ทำงานกันก่อนเถอะ"

คี๊ธก้มลงไปคว้าสิ่งที่ห่ออยู่ในพลาสติกขึ้นมาชูให้ดู ลักษณะเห็นภายนอกเป็นแท่งยาวประมาณ 8 นิ้ว 2 แท่ง ลักษณะอ่อนตัวได้

"นี่ยังไง ระเบิด ว่าแต่นายจะให้ระเบิดอะไรที่ไหน?"

อย่างง่ายๆ ไม่มีพิธีรีตองอะไรทั้งสิ้น จอมพรานแหงนมองขึ้นไปบนต้นไทรใหญ่ ที่ทุกคนได้ขึ้นไปอาศัยหลบภัยเมื่อคืนที่ผ่านมา สะกิดแขนให้คี๊ธเดินเข้าไปยังโคนต้น แล้วตบเบาๆ ลงกับรากไทรมหึมานั้นบอกเรียบๆ ว่า

"ฉันต้องการให้นายใช้ระเบิดเป็นเครื่องมือโค่นล้มต้นไทร

นี่ ควรจะวางยังบริเวณที่โคนนี่แหละ เอาให้พอขาดและโค่นล
ลำต้นให้ล้มราบลงมากับพื้น นายกะขนาดของระเบิดเอาเองก็
แล้วกัน ส่วนฉันกับจันจะทำหน้าที่เป็นแค่ลูกมือ”

ทุกคนที่ยืนฟังอยู่ด้วยทำสีหน้างง เหมือนจะไม่เชื่อหู แล้ว
มองดูหน้ากันเองล่อกแล่ก คี๊ธถึงกับเอามือแคะหู เชิดวุธจ้องหน้าเขาอย่างค้นหา ส่วนสแตนลีย์สำรวมกิริยาเป็นปกติได้มาก ที่สุด ถามมาต่ำๆ ว่า

“คุณคงจะมีเหตุผลอะไรสักอย่างหนึ่งใช่ไหม ที่สั่งให้เรา ระเบิด โค่นต้นไทรต้นนี้ การจะโค่นต้นไทรมันไม่ยากหรอก ตูมเดียวมันก็ล้มแล้ว ไม่ว่าจะใหญ่สักขนาดไหน แต่ถ้าไม่เป็นความลับสำหรับคุณเกินไปนัก เราก็อยากจะขอทราบว่า ทำไมคุณถึงย้อนกลับมาที่นี่ เพื่อหมายโค่นต้นไทรที่พวกเราได้อาศัยหลบภัยต้นนี้ จะว่าไปแล้ว ต้นไม้ใหญ่ต้นนี้ มีบุญคุณต่อชีวิตของพวกเราทั้งหมดทีเดียว และอายุก็คงหลายร้อยปีขึ้นไป”

“ครับ ผมมีเหตุผลของผม...”

รพินทร์กล่าวแผ่วเบา มือลูบคลำอยู่กับรากย้อยที่ห้อยระย้าลงมาเป็นม่าน พิจารณานิ่งไปอึดใจ ก็กล่าวต่อมาช้าๆ ว่า

“พวกคุณอาจไม่เชื่อ หรือเชื่อยาก แต่ขอให้ทำตามที่ผมบอกเถิด ถ้าอยากจะทราบเหตุผล ผมก็ยินดีจะบอกให้...”

เขาเว้นระยะไปนิดหนึ่ง สูดลมหายใจลึก ใช้ฝ่ามือแตะที่ริมปากตนเอง แล้วเอารอยแตะจูบนั้น ลูบไล้ลงไปยังโคนพญาไทรใหญ่ หันกลับมายังทุกคนที่ยืนจ้องเขาเขม็งอยู่

“เมื่อคืนนี้ ขณะที่พวกเราหลับกันอยู่ และผมก็หลับก่อนที่กองทัพไอ้ผีดิบจะมาล้อมไว้ และก่อนที่พวกหมาป่าเป็น

พ่าแ ๆ ตัวจะเข้าโจมตี ผมฝันไปว่า ได้มีอะไรสิ่งหนึ่ง ที่เฝ้าประจำ ฐแดงต้นไทรใหญ่ต้นนี้ ได้มาสำแดงกายให้ผมเห็น ผมไม่ทราบ ะอธิบายให้พวกคณเข้าใจได้อย่างไรว่าสิ่งนั้นเป็นอะไร แต่ขอ ตั้งเป็นสมมติฐานให้พอฟังง่าย ๆ ว่า เป็นเทพประจำต้นไม้ใหญ่ ที่ก็แล้วกัน เธอได้มาบอกกับผมว่า คืนนี้จะเกิดเหตุร้ายแก่คณะ พวกเราอย่างมาก และอนุญาตให้เราทั้งหมดขึ้นไปอาศัย ฐานกิ่งของต้นไทรที่เธอดูแลครอบครองนี้ได้ เพื่อหลบภัย แต่ สำหรับอิสซาเบลนั้น เคราะห์ร้ายมาก จะต้องถึงแก่ชีวิต..."

สแตนลีย์ เชิดวธ และคี๊ธ อทานออกมาพร้อมกันด้วย ความตะลึงตกใจ

รพินทร์กล่าวต่อไป

"ในความฝัน ผมได้ขอต่อรอง ขอร้องเธอไว้โดยขออย่าให้ เบลต้องเป็นอะไรถึงแก่ชีวิตเลย สำหรับเหตุการณ์ร้ายใด ๆ ก็ตาม ที่จะเกิดขึ้นภายในคืนนี้ เธอผู้ปกครองดูแลต้นไม้นี้ ได้มีข้อเสนอ กับผมว่า จะช่วยป้องกันไม่ให้เบลเป็นอันตรายถึงแก่ชีวิต แต่มี ข้อแลกเปลี่ยนว่า เมื่อเบลไม่ถึงแก่ชีวิต และทุกคนปลอดภัยจาก เหตุร้ายในคืนนี้แล้ว ขอให้ผมล้มต้นไม้ที่เธอสิงสู่อาศัยอยู่นี้ เพื่อ ให้ราบลงกับพื้นเป็นการทำลายเสียจะได้หรือไม่ ผมรับปากกับ เธอว่า จะปฏิบัติตามที่เธอต้องการ และเดี๋ยวนี้เบลก็รอดชีวิต แล้วอย่างหวุดหวิด หน้าที่ของผมก็ต้องทำตามสัจจะที่ให้แก่เธอ ไว้ คือโค่นต้นไทรนี้ลงตามที่เธอต้องการ"

ทั้งสามคน ยกเว้นจันยังมีสีหน้ามึนงงอยู่เช่นนั้น คี๊ธร้อง มาเสียงสูงว่า

"นายใช้คำว่า 'เธอ' หมายถึง เป็นผู้หญิงงั้นหรือ"

“ใช่ เพศหญิง แต่อย่าถามว่าเธอเป็นอะไร เพราะฉันอธิบายไม่ถูกเหมือนกัน”

เขาพูดขรึมๆ เอาหลังมือขยี้จมูก เพราะอึดอัดใจที่จะต้องมาอธิบายอะไรกับพวกนี้

“เอาละ‘เธอ’ผู้นั้นบอกคุณด้วยหรือเปล่าว่า เธอมีเหตุผลอะไรถึงต้องขอร้องคุณเช่นนั้น“

“พวกคุณคิดว่าพอจะรับฟังได้หรือ?”

“ก็พยายามฟังอยู่ และจะไม่มีข้อโต้แย้งอะไรทั้งสิ้น เมื่อจะบอกอะไรแล้ว ก็ขอให้บอกจนหมดสิ้นกระแสความ อย่าอ้ำๆ อึ้งๆ อยู่”

หัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นด้วยสีหน้า ซึ่งปราศจากแววหยันหรือเยาะใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากความสนใจขีดสุด สำหรับคี๊ธแยกเขี้ยวขาว เชิดวุธนั้น ขนลุกเกรียวๆ

“ถ้าฟังได้ และไม่คิดจะหัวเราะเยาะ ผมก็ยินดีจะบอกให้ฟังให้หมด...‘เธอ’ ผู้นั้น มีเหตุผลจำเป็นของเธอเช่นกัน ที่ขอร้องเช่นนั้น โดยบอกว่า เธอต้องทนทุกข์ทรมาน ถูกพระมหาเทพผู้เป็นใหญ่ในหมู่เทพทั้งหลายสาปเป็นการทำโทษ ให้ต้องมาเฝ้าประจำเป็นนางไม้อยู่ที่ต้นไทรใหญ่นี่มาเป็นเวลานานแล้ว คำสาปจะหลุดพ้นสิ้นไป ก็ต่อเมื่อไทรใหญ่ต้นนี้ถึงกาลอวสานล้มลงมาราบกับพื้น ซึ่งเมื่อนั้นแปลว่าเธอชดใช้กรรมหมดสิ้น และจะได้กลับคืนไปสู่สถานภาพเดิมของเธอซึ่งสูงกว่าการที่มาเป็นเทพธิดาเฝ้าต้นไม้อยู่ เธอจึงขอร้องผมไว้เช่นนั้น เป็นการแลกเปลี่ยนโดยยืดอายุให้แก่เบล ไม่ให้ต้องมาตายเสียภายในคืนนี้ก่อน ก็เหตุ

แหละ ทำให้ผมต้องย้อนกลับมาที่นี่อีกครั้ง โดยให้พวกคุณรอดูอยู่ด้วย และถามหาระเบิดจากคี๊ธ”

สแตนลีย์เบิกตาสีฟ้าจ้องหน้าเขานิ่ง ระหว่างที่เขาพูดอย่างไม่สู้จะเต็มปากนัก ส่วนคี๊ธยกมือกุมขมับ ทิ้งตัวลงไปนั่งคู่กับรากไทร พึมพำออกมาว่า

“กูจะบ้าตายห่ะ!...”

เชิดวุธหน้าขาวซีด ริมฝีปากสั่น แหงนขึ้นไปมองดูยอดไทรอันสงลิบคอตั้งบ่า และกิ่งก้านสาขาที่ได้อาศัยช่วยชีวิตพรรคพวกทั้งหมดไว้ ครางอุบอิบในลำคอจับกระแสความไม่ได้

ความเงียบปกคลุมไปชั่วขณะ แล้วอึดใจต่อมา สแตนลีย์ก็เอื้อมมือมาจับแขนเขาไว้บีบหนักหน่วง

“เอาละ รพินทร์ ผมไม่ขอออกความเห็น หรือถามอะไรแถมมากไปกว่านี้ เมื่อเป็นความต้องการของคุณ เราก็ยินดีที่จะปฏิบัติตามให้ทุกอย่าง...”

แล้วก็หันหน้ามาทางคี๊ธ ใช้เท้าเขี่ยก้นบอกเฉียบขาดว่า

“เฮ้! คี๊ธ จัดการระเบิดต้นไทรต้นนี้เดี๋ยวนี้ เป็นหน้าที่ของนายที่จะกะใช้ระเบิดให้เหมาะสม และสั่งให้พวกเราอยู่ในจุดที่ปลอดภัยที่สุด ในขณะที่มีการระเบิด และไทรต้นนี้ล้มพินาศลงมา ลงมือจัดการเดี๋ยวนี้เลย มีอะไรที่พวกเราจะช่วยกันได้คนละไม้คนละมือเพื่อให้เร็วขึ้นก็สั่งมา”

คี๊ธก็พรวดขึ้นมายืนในบัดนั้น ลูบมือเข้าหากัน ถามห้าว ๆ

“จะให้ลำต้นล้มไปทางด้านไหน บอกมา!”
รพินทร์ชี้มือไปทางด้านตะวันตก
“ให้ล้มไปทางด้านนี้...ทิศตะวันตก และอย่าให้เกิดไฟไหม้ป่าขึ้นด้วย เอาเฉพาะแค่ต้นไทรล้มอย่างเดียวเท่านั้น!”

คี๊ธฉับไวรวดเร็วดีเหมือนกัน เยี่ยงผู้ที่ผ่านงานประเภทนี้มาอย่างดีแล้ว ลงมือปฏิบัติการโดยทันที โดยมีเขา เชิดวุธ จันและดร.สแตนลีย์ คอยเป็นลูกมือให้ความช่วยเหลืออยู่

ระเบิดพิเศษ เพื่องานวินาศกรรมโดยเฉพาะแห่งหนึ่ง

ถูกแกะออกมา ในระหว่างที่คี๊ธร้องสั่งมายังคนอื่น ๆ ให้ช่วยกันใช้มีดไม้ขุดเข้าไปใต้บริเวณโคนไทร 6 ตำแหน่ง เว้นแต่ละตำแหน่งห่างกันประมาณ 1 เมตร โดยกำหนดสั่งให้ช่วยกันขุดเป็นโพรงเข้าไปให้ลึกที่สุดเท่าที่จะทำได้ เว้นไว้เฉพาะทางด้านทิศตะวันตกเท่านั้น ที่ไม่ต้องให้ขุดหรือปฏิบัติการใด ๆ

การขุดไม่ยากอะไรนัก เพราะช่องโพรงรอยรูมีอยู่ก่อนแล้วโดยธรรมชาติ เพียงแต่หลาวไม้ยาว ๆ ท่อนขนาดข้อมือ เสี้ยมปลายเป็นปากฉลาม เซาะขุดเข้าไปในตำแหน่งที่ดินร่วนซุยเท่านั้น ก็สามารถที่จะทำเป็นรูสำหรับที่จะอัดระเบิดเข้าไปได้ และสามารถที่จะทำเสร็จทั้ง 6 ตำแหน่งครึ่งรอบโคนไทร ภายในเวลาไม่นาน

คี๊ธเข้ามาตรวจดูแต่ละตำแหน่งอย่างถี่ถ้วน สำรวจความลึก ซึ่งแต่ละจุดกะว่าจะชอนลึกเข้าไปจากโคนลำต้นประมาณ 1 เมตรเท่ากัน

พอเสร็จสรรพในด้านการสร้างช่อง สำหรับวางระเบิดพันเอกแห่ง ยูเอส อาร์มี่ ผู้ชำนาญการในด้านการทำลายล้างทุกชนิด ก็แกะกระดาษไขที่ห่อวัตถุชนิดหนึ่งออกมา รพินทร์และเชิดวุธจ้องเขม็ง ซึ่งนายนั่นแยกเขี้ยวยิ้ม ขณะที่มือก็ทำหน้าที่เด็ดหักเจ้าสิ่งอันมองผาดๆ เหมือนดินน้ำมัน อ่อนตัวได้สีขาวข้นออกมาค่อยๆ ปั้นเป็นลักษณะก้อนกลม มีสัณฐานขนาดเท่าลูกมะขามป้อมเท่านั้น จากนั้นก็ค่อยๆ กดให้แบนลงเล็กน้อยเหมือนเหรียญ รวมแล้ว 6 ก้อน โดยค่อยๆ วางเรียงไว้บนรากไทรก่อน ปริมาณที่เด็ดออกมาปั้นกลมและแผ่เป็นรูปแบนของวัตถุนั้นรวมกันหมดแล้วยังไม่ถึงเศษ 1 ส่วน 4 ของจำนวนแท่งทั้งหมด

“ลักษณะมันเหมือนระเบิดพลาสติก...”

เชิดวุธกระซิบกับรพินทร์

“แต่ที่ผมเคยเห็นมาก่อนนั้น มันไม่ใช่อย่างที่ไอ้คี๊ธมันใช้อยู่นี่ พี่เคยเห็นระเบิดลักษณะนี้มาก่อนไหมครับ?”

รพินทร์เบะปากนิดหนึ่ง ยักไหล่

“ขนาดคุณเป็นนายทหารประจำการ และศึกษาเกี่ยวกับอาวุธยุคก้าวหน้ามาตลอด ยังไม่เคยเห็นหรือรู้จัก ผมจะรู้จักได้ยังไง สำหรับอาวุธร้ายแรงรุ่นใหม่ๆ พวกนี้ เห็นมันบอกผมว่าในขนาดน้ำหนักของระเบิดชนิดนี้ 1 ส่วนจะเท่ากับ 100 ส่วนของที.เอน.ที. แต่ละชิ้นที่มันเอาออกมาปั้น ผมกะว่าน้ำหนักประมาณ 50 กรัมเท่านั้น ถ้าเอาร้อยคูณก็จะเท่ากับ 5,000 กรัม หรือทีเอนที 5 กิโลกรัม เมื่อยัดเข้าไป 6 จุด ก็เอา 6 คูณ รวมแล้วเท่ากับ 30 กิโลกรัม...ระเบิดทีเอนทีน้ำหนัก 30 กิโลกรัม อย่า

ว่าแต่ต้นไทรขนาดนี้เลย ต่อให้ตึกขนาดโรงแรมดุสิตธานี ก็คงลงมาราบกับพื้นถ้าวางให้ถูกจุด”

“ตายห่ะ!...”

เสียงเชิดวุธอุทานแผ่วเบา กระเดือกน้ำลายลงคออย่างฝืด ๆ

“เฮ้ย! มายืนนินทาอะไรกัน สองคนนี่”

คี๊ธเงยหน้าขึ้นถามปนหัวเราะ

“เปล่า กำลังมีความคิดอยู่ว่า ถ้าใช้สักขนาดหัวไม้ขีดไฟแล้วแอบยัดเข้าไปในรู้ก้นของนายเวลานายหลับรูปร่างอันสูงใหญ่หล่อเหลา สง่างามของนาย จะมีสภาพเป็นยังไงบ้าง”

นายคี๊ธค้อนขวับ ไม่ตอบว่าอะไร แต่สบถด่าพำไปหมด เชิดวุธถามมาอีกว่า

“ถามจริง ๆ เถอะวะ คี๊ธ เคยมีการทดสอบกันมาแล้วยังสำหรับระเบิดของนายนี่น่ะ”

“เคย!...”

หมอนั่นบอกหนัก ๆ ในลำคอ ด้วยเสียงกระซาก

“ก่อนเวียดนามแตก ฉันเคยแอบเอาเข้าไปแปะติดไว้ใต้ท้องรถถัง ที.54 ของเวียดกง ก็แค่ 2 ก้อนเล็ก ๆ นี่เท่านั้น พอมันตูมขึ้น ที.54 ทั้งคันพลิกเอาตีนตะขาบชี้ฟ้า เหมือนใครจับยกหงายท้อง”

เชิดวุธพยักหน้าหงึก ๆ ถามต่อไปว่า

“แล้วนายก็จะเอาแต่ละก้อนฉิบหายนั่น ยัดเข้าไปในรูใต้โคนไทร 6 จุด ที่ให้พวกฉันขุดเอาไว้ มันจะไม่มากเกินไปหน่อยหรือ กับเพียงต้นไทรน้ำหนักทั้งหมดไม่ถึง 200 ตันต้นนี้”

“ฉันต้องการให้มันล้มลงอย่างถอนรากถอนยวงทั้งหมด ตามคำสั่งของรพินทร์ ในการวางระเบิดเพียงครั้งเดียว ไม่ต้องมาวางซ้ำกันอีก หากมันเกิดไม่ล้มลงอย่างเด็ดขาด เราเผื่อเหลือไว้ดีกว่าเผื่อขาด”

“แล้วนี่จะต่อสายชนวนกันยังไง การทำให้มันระเบิดขึ้นจะเป็นไปในลักษณะไหน?”

“เป็นหน้าที่ของฉัน ไม่ต้องถามอะไรมาก ประเดี๋ยวนายจะเห็นเอง พอฉันจัดการอะไรเสร็จเรียบร้อย คนที่จะกดสวิตช์บังคับให้มันระเบิดขึ้น คือ รพินทร์ ไม่ใช่ฉัน สำหรับฉัน จะเป็นเพียงผู้จัดเตรียมการไว้ให้เท่านั้น...”

คี๊ธบอกห้วน ๆ แล้วหันมาทางพรานใหญ่

“รพินทร์ นายนำทุกคนของพวกเราออกห่างจากที่นี่ในระยะ 100 เมตร ไปทางด้านตะวันออก และเข้าหาที่กำบังไว้ก่อน ฉันขอเวลาจัดการทางด้านนี้อีกไม่เกิน 5 นาที แล้วจะตามไปเมื่อฉันไปถึงแล้ว ฉันจะบอกนายเอง ว่านายจะจัดการยังไงไทรต้นนี้จึงจะถอนขึ้นทั้งยวง แล้วมีปลายล้มฟาดไปทางตะวันตกตามที่นายต้องการ ดำเนินการได้แล้ว เดี๋ยวนี้เลย อย่าช้า ขนข้าวของอะไรที่เหลืออยู่บริเวณนี้ของเราไปให้หมดเลย เพราะเราคงไม่จำเป็นที่จะต้องย้อนกลับมาที่นี่อีกแล้ว”

คำสั่งนั้น เป็นกิจจะลักษณะและจริงจังที่สุด

รพินทร์หันมาโบกมือกับจัน และสแตนลีย์ แล้วจูงมือเชิดวุธฉุดให้ออกเดินตามเขา โดยสวนเข้าหาทางตะวันออก ซึ่ง

มีแสงแดดเป็นลำส่องลอดเงาไม้ใหญ่ลงมา ทิ้งคี๊ธให้ง่วนจัดการอยู่ที่โคนไทรตามลำพังคนเดียว ระหว่างที่เขานำพรรคพวกเดินห่างออกมาอย่างรีบเร่ง เสียงนายคี๊ธก็สั่งการมาทางวิทยุอีกว่า

“ยึดโขดหินใหญ่ๆ หรือโคนต้นไม้ใหญ่เข้าไว้ ไม่ต้องกลัวสะเก็ดระเบิดเพราะไม่มี แต่ให้หลบสายตาจากแสงระเบิดอย่าจ้องดู เพราะมันอาจจะทำให้สายตาเสียได้”

“ตกลง คี๊ธ พอเสร็จแล้วให้ตามมาโดยเร็ว!”

รพินทร์ตอบกลับไป

อึดใจใหญ่ต่อมา คะเนว่าห่างจากโคนไทรต้นนั้นประมาณ 100 เมตร รพินทร์ก็เลือกได้ตำแหน่งที่ลุ่มต่ำบริเวณหนึ่ง หลังชะง่อนหินที่โผล่ขึ้นมาจากพื้นดิน ในระหว่างต้นกระบากใหญ่สองต้น จึงบอกให้ทุกคนเข้าไปพักที่นั่นก่อน ตนเองหันกลับมาก็เห็นคี๊ธกำลังเดินคาบซิการ์ดุ่มๆตามมาเบื้องหลัง ห่างประมาณ 50 เมตร แสดงว่าพอพวกเขาคล้อยหลังไปได้ครึ่งทาง คี๊ธก็วางระเบิดเสร็จและเดินตามมา

แล้วคี๊ธก็เข้ามาถึง เอื้อมมือคว้าไหล่เขา ดึงให้ลงไปนั่งเหยียดยาว อยู่หลังโขดหินอันเป็นเสมือนฉากกำบังนั้น พลางงัดกระติกบรั่นดีออกมาเทใส่ปาก 2-3 อึก แล้วส่งไปให้เขา รพินทร์สั่นหน้า คี๊ธจึงแจกจ่ายไปยังทุกคน แม้กระทั่งจัน

“เรียบร้อยนะ คี๊ธ?”

สแตนลีย์ถามย้ำเพื่อความแน่ใจอีกครั้ง

“โดยทฤษฎีเรียบร้อย แต่โดยทางปฏิบัติ เดี๋ยวก็รู้เอง ว่าแต่จะเอาหรือยังล่ะ”

“ถ้างั้น ขอเวลาให้ฉันส่งข่าวไปให้พวกทางโน้นรู้ก่อน เผื่อเดี๋ยวได้ยินเสียงระเบิดจะพากันตกใจเสียเปล่าๆ”

หัวหน้าคณะบอก แล้วยกวิทยุถือขึ้น

“จากสแตนลีย์ เรียก คริสติน่า”

“ได้ยินค่ะ อาจารย์”

เสียงตอบมาทันที

“พวกเราไปถึงเรียบร้อยแล้วรึ?”

“ทุกคนมาถึงเรียบร้อยหมดสิ้นแล้ว เมื่อประมาณสัก 10 นาทีที่ ที่ผ่านมา”

“ดีมาก...ฟังให้ดีนะ คริส ขอให้ฟังและรับทราบเท่านั้น หล่าเพิ่งถามอะไรมาก่อนทั้งสิ้น หากเกิดข้อสงสัยอย่างไร เมื่อเราเดินทางไปถึง จะบอกรายละเอียดให้ทราบภายหลัง คือขณะนี้ อีกภายในไม่เกิน 2-3 อึดใจข้างหน้า เรากำลังจะระเบิดเพื่อไล่นล้มต้นไทร ที่เราขึ้นไปพักอาศัยกันเมื่อคืน โดยข้อแนะนำของรพินทร์ หากได้ยินเสียงระเบิดที่แว่วสะเทือนไปถึง อย่าตกใจ เพราะนั่นหมายถึงเราระเบิดต้นไทรใหญ่ต้นนี้นั่นเอง ถ้าทราบแล้วตอบ!”

หัวหน้าคณะพูดช้าๆ ชัดเจน เพื่อให้ทางฝ่ายโน้นได้ยินและแจ้งทุกถ้อยกระทงความ

“ค่ะ ทราบ! และจะบอกให้พวกเราทางนี้รู้ไว้เกี่ยวกับเสียงระเบิดที่อาจแว่วมาถึงทางฝ่ายเรา”

“โอเค”

แล้วสแตนลีย์ก็หันไปบอกคี๊ธ

“ดำเนินการได้!”

พันเอกแห่ง ยูเอส.อาร์มี่ ยิ้มแค่นๆ กับรพินทร์ กล่าวเสียงต่ำว่า

“นายรับรู้แล้วไม่ใช่หรือ ว่าคนที่จะระเบิดไทรต้นนั้นคือนาย?”

จอมพรานแสยะยิ้มตอบ

“ใช่! แต่ถ้าจะให้ฉันออกจากที่นี่ไปจุดสายชนวน หรือกดสวิตช์ระเบิดที่นายตั้งไว้ไม่ว่าจะตำแหน่งใดก็ตาม ฉันขอปฏิเสธ”

“อย่าแกล้งโง่หน่อยเลยวะ รพินทร์ ฉันไม่ให้นายต้องทำอะไรเสี่ยงถึงขนาดนั้นหรอก นายนั่งอยู่ตรงนี้แหละ แล้วก็ทำตามคำสั่งง่ายๆ ของฉันตามลำดับขั้นไป”

รพินทร์ดับก้นบุหรี่ในมือลงอย่างเยือกเย็น โดยขยี้กับพื้นหินที่มานอนพิงกันอยู่

“ว่ามา”

“หยิบวิทยุมือถือประจำตัวของนายขึ้นมา”

จอมพรานดึงวิทยุที่เหน็บเอวอยู่ขึ้นมาถือไว้ เลิกคิ้วขึ้นจ้องตาคี๊ธเขม็ง

“เปิดสวิตช์ไว้ก่อนแล้วยัง?”

“ขณะนี้ปิด”

“เอาละ อย่าเพิ่งเปิด...ให้หมุนความถี่จากตำแหน่งเดิมที่ติดตั้งถาวรไว้ ไปยังชาร์เนล 4 กดปุ่มลงไปก่อน แล้วปิดหมุนตามเข็มนาฬิกาไปสี่คลิค”

เขาปฏิบัติตามคำสั่งนั้นช้าๆ ใช้มือจับปุ่มเปลี่ยนความถี่ของช่องทดลองกดลง ปรากฏว่ามันสามารถกดลงไปได้จริงๆ แล้วขยับหมุนตามจังหวะทีละจังหวะ จนกระทั่งครบ 4 จังหวะ

โดยไม่อาจหมุนไปได้อีกแล้วตลอดเวลา คี๊ธและเชิดวุธจ้องมองนิ่งมา โดยเฉพาะบุตรชายท่านนายพล เริ่มหัวใจเต้นแรง บอกกับตนเองในใจว่า สารพัดเครื่องมือเครื่องใช้ของหน่วยราชการลับอเมริกาหรือซีไอเอ. พวกนี้ มันล้วนแต่ลี้ลับแฝงซ่อนพิษภัยไว้ทั้งสิ้น

“คราวนี้เปิดสวิตช์...ยัง! มันยังไม่ทำให้ระเบิดพวกนั้นระเบิดขึ้นก่อนหรอก ไม่ต้องกลัว”

คี๊ธพูดมาในน้ำเสียงปนหัวเราะหึ ๆ ตามเดิม

รพินทร์เปิดสวิตช์ ซึ่งบัดนั้นสัญญาณไฟแดงจากตัวเครื่องซึ่งเขาไม่เคยเห็นมันปรากฏมาก่อนเลย อยู่เหนือตำแหน่งปากพูดและไมโครโฟนซึ่งเป็นหลอดซ่อนอยู่ ก็ปรากฏแสงสว่างแดงวาบ ๆ ขึ้นเป็นระยะแบบสัญญาณไฟอันตราย พรานใหญ่มองหน้าคี๊ธเหมือนจะถาม นายนั้นก็บอกต่อมาว่า

“คราวนี้ทุกอย่างมันก็พร้อมแล้ว ลองใช้สติปัญญาของความเป็นทหารเก่าของนายดูซิว่า ถ้าจะทำให้ระเบิดที่ฝังไว้ใต้โคนไทรเหล่านั้นระเบิดขึ้น นายควรจะทำยังไง หวังว่าคงไม่ต้องบอกนะ”

พรานใหญ่ขยี้ปลายจมูกที่เหงื่อเกาะพราว กำวิทยุรับส่งในมือแน่น เขาเห็นคี๊ธกับสแตนลีย์เริ่มงอตัวลงเอาหลังเอนแนบดิน แล้วใช้มืออุดหูแน่น จึงหันไปมองจันกับเชิดวุธที่ยังมัวเซ่อซ่าเงอะงะ ชะโงกมองดูวิทยุในมือเขาอยู่ บอกเสียงเครียดว่า

"จัน คุณวุธ ทำตามอย่างคี๊ธกับสแตนลีย์อุดหูไว้ อย่าเอาส่วนอกหรือท้องแนบกับพื้น ประเดี๋ยวตับแตกตายห่ะ"

ทั้งสองคนรีบปฏิบัติตามสั่งของเขาทันที พลิกตัวเอาหลังพิงเนินหิน แล้วอุดหูแน่น

รพินทร์ชูวิทยุในมือขึ้นสูง เอนยอดเสาอากาศสั้นๆ ยื่นไปทางต้นไทรต้นนั้น แล้วกดคีย์วิทยุรับส่งเครื่องนั้น ปล่อยกระแสคลื่นออกไปในบัดดล

พริบตาที่เขากดคีย์ แผ่นดินที่ทุกคนพากันมาหลบเอาหลังเอนพิงหินกันอยู่ ก็สั่นสะเทือนเหมือนแผ่นดินไหว พร้อมๆ กับปรากฏเสียงครืนน์ ยาวเหมือนเสียงฟ้าร้องมันดังทึบๆ จากใต้ดินก่อน แล้วก็สะท้อนก้องขึ้นมาด้านบนสู่ห้วงนภากาศ อากาศรอบตัวถูกอัดวูบโดยแรง และร่างกายของทุกคนแทบจะกระเด้งกระดอนขึ้นจากพื้น

ติดตามมากับกัมปนาทอันสะเทือนเลื่อนลั่นนั้น ก็มีเสียงลำต้นไม้ใหญ่เอนฟาดทับลงไปยังยอดไม้ไล่ที่อยู่ยังบริเวณใกล้เคียง หักครืนโครมเหมือนป่าจะถล่ม ป่าในบริเวณนั้นแตกยับไปทั้งป่า เป็นเสียงดังติดต่อกันในช่วงทีเดียว จากลำต้นสูงใหญ่ที่ฟาดเอนล้มลงไปทับไม้ที่เล็กกว่า ซึ่งพลอยพาให้โค่นล้มพังพินาศตามไปด้วย

รพินทร์ชะโงกหน้าพ้นแนวที่หดหัวหลบอยู่ขึ้นไปดู ภาพที่เขาเห็นนั้น คือ ยอดไทรอันหนาทึบ อุดมไปด้วยกิ่งก้านสาขากำลังเอนลงในมุมต่ำกว่า 45 องศา จากระดับพื้นแล้ว และกำลังจะสร้างความหักพังวายวอดให้กับต้นไม้ในทิศทางที่มันล้มฟาดลงไปอย่างแช่มช้า ด้วยน้ำหนักของลำต้นมหาศาล เสียง

ต้นไม้อื่นหักยังครืนครันอยู่ต่อไป และเฉพาะที่โคนลำต้นนั้น เป็นควันสีเทาหนาทึบมองอะไรในบริเวณอันเคยเป็นป่างพักไม่เห็น เพราะทั้งควันและผงธลีปกคลุมไปหมด มัวมนคล้ายขึ้นมาจากระดับพื้น ไม่ต่ำกว่า 10 เมตร

คี๊ธ สแตนลีย์ เชิดวุธ และจัน ถลันขึ้นจากอาการที่หลบหมู่ ชะโงกดูด้วยสายตาอันเบิกเขม็งเงียบกริบ โดยเฉพาะจันกับเชิดวุธ ถึงกับอ้าปากค้างตะลึง!

เกือบนาทีเต็มๆ ที่พญาไทรใหญ่เอนตัวลงฟาดทับไม้ต้นๆ จนกระทั่งในที่สุด ตลอดทั้งลำต้นก็ราบลงมาอยู่กับพื้นดินในลักษณะกระแทกถึงพื้นโดยไม่มีอะไรสามารถจะมาทานรับไว้ได้ แล้วก็กระดอนขึ้นนิดหนึ่ง หลังจากนั้นก็ยวบลงไปสนิท กลายเป็นพงป่าย่อมๆ บางกิ่งก้านสูงที่ชี้สูงขึ้นมา และต้นไม้ในแถบนั้นแวกนั้นก็หักสะบั้น ราบโล่งไปตลอดแนวความยาวของมันกว่า 30-40 เมตร ทำให้สภาพอันเคยรกทึบไปด้วยยอดไม้สูงเสียดฟ้าเปกปิดพื้นดินไว้ ณ บริเวณโปร่งโล่ง มองเห็นอะไรต่ออะไรแจ่มตาขึ้น โดยเฉพาะแผ่นฟ้าอันสว่างแจ่มใสยามเช้า

ปลายยอด หรือแนวของลำต้นส่วนใหญ่ของมัน หันไปทางทิศตะวันตกอย่างแม่นยำ ตามข้อกำหนดของรพินทร์ และตามหลักการวางระเบิดของคี๊ธ โดยไม่คลาดเคลื่อนไปเลย

จอมพรานตบไหล่คี๊ธหนักๆ นายนั่นหันมามองเขาก็ยื่นมือไปให้จับ พร้อมกับบีบแน่น และเขย่าแรงๆ แทนความหมายพอใจและพอใจ คี๊ธหัวเราะ ฮ่า! ฮ่า! ออกมานิดหนึ่ง ส่วน

เชิดวุธเป่าลมพรูออกจากปาก เอื้อมมือข้ามหลังรพินทร์มาตบ
ท้ายทอยของคี๊ธ พร้อมกับบอกมาเป็นประโยคแรกว่า

“มือวางระเบิดนายแน่จริงๆ ว่ะ คี๊ธ และฉันก็เชื่อแล้ว
ว่า นายเคยระเบิด ที.54 ของเวียดกงมาแล้ว”

“เรื่องเดินป่า ฉันไม่รู้ แต่ถ้าจะให้ระเบิดอะไร หรือไประเบิดที่ไหน ขอให้บอก”

พ.อ.แห่งยูเอส.อาร์มี่บอกหน้าตาเฉย แล้วถามรพินทร์ว่า
“ก็เป็นอันเสร็จสิ้นธุรกิจที่นายต้องการแล้วนะ รพินทร์”

สภาพบรษไพรยังไม่ตอบอะไรทั้งสิ้น เพ่งดภาพของไทว
ใหญ่ที่โค่นลงมาราบกับพื้น แล้วสะกิดขอกล้องส่องทางไกลที่ถือ
อยู่ในมือของ ดร.สแตนลีย์ไปส่องสำรวจอย่างถี่ถ้วน

เขามองไม่เห็นบริเวณอันเคยเป็นแค้มป์พักใต้โคนไทว
จริงๆเพราะหมอกควันยังมืดมัวปกคลุมทึบไปหมด และบางส่วน
ก็กำลังลอยสูงขึ้นไปบนอากาศอย่างแช่มช้า ลักษณะดูเหมือน
ดอกเห็ดแบบระเบิดปรมาณู อย่างไรก็ตาม ไม่มีวี่แววเค้าเงื่อน
ว่าจะเกิดเปลวไฟลุกลามขึ้นอย่างที่คิดเกรงไว้ คงมีแต่กลุ่มควัน
เท่านั้น คลุมท่วมไปหมดในบริเวณไม่ต่ำกว่า 200 ตารางวาร่าง
โคนไทร เศษวัสดุอันเป็นชิ้นส่วนของต้นไม้รวมทั้งก้อนดินที่ลอย
สูงไปบนอากาศ บัดนี้กำลังโปรยหล่นร่วงลงมาอย่างน่ากลัว คี๊ธ
กำหนดระยะที่ให้มาพักหลบอย่างถูกต้องที่สุด หากใกล้กว่านี้ก็
ไม่แน่นักว่า นอกจากแรงอัดของระเบิด ซึ่งน่าจะเป็นอันตราย
แล้ว อันตรายจากเศษดินหินที่ลอยขึ้นไปสูง แล้วหล่นร่วงลงม
ก็อาจถึงตัวด้วย เพราะมันกระจัดกระจายหล่นพรมไปทั่วอาณ
บริเวณในละแวก 50 เมตร

“ดูอะไรนั่น นาย!”

เสียงจันผู้เงียบกริบมาตลอดและหมอบอยู่ในกลุ่มที่มือ พร้อมกับร้องเอะอะออกมาดัง ๆ

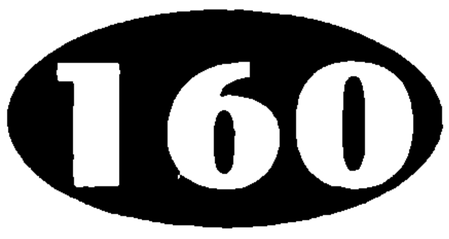

ทุกคนที่กำลังมองดูอยู่ที่ชากไหรล้ม และกลุ่ม
ควันบริเวณโคนต้น เงยหน้ามองสูงขึ้นไปตาม
คำชี้บอกกระหึดกระหอบของจันทันที รพินทร์
นั้นมองด้วยกล้อง จึงกระดกกล้องทางไกลเบนตามขึ้น แต่
กาพจากเลนส์กล้องเขามองไม่เห็นอะไร นอกจากกลุ่มควันที่
ลอยสูงเป็นทางยาวขึ้นไปเท่านั้น ทว่าสแตนลีย์ คื๊ธและเชิดวุธ
ที่มองด้วยตาเปล่า ร้องอุทานแซ่ดในลำคอพร้อมกันหมด พร้อม
กับจ้องตะลึง

"ผู้หญิง! ควันลอยขึ้นเป็นรูปผู้หญิง!"

รพินทร์ลดกล้องลงทันที มองด้วยตาเปล่าแล้วเขาก็เบิกตา จ้องไม่กะพริบ

สูงเหนือยอดป่าขึ้นไปสู่ห้วงนภากาศ ท่ามกลางแสงแดด

เช่นเรื่องยามเช้า กลุ่มควันมีลักษณะประหลาดแปรสภาพจากรูปบานเป็นดอกเห็ด อันทำให้เหมือนการระเบิดของระเบิดปรมาณูเมื่อสักครู่นี้ บัดนี้ ได้กลายเป็นเส้นทางควันที่กระทบแสงตะวันหรือเวลาทิวากาลแสก ๆ นั้น

นางอยู่ในลักษณะทรงกายตรง และกำลังจะทะยานขึ้นสู่เบื้องสูงทีละน้อย ริมฝีปากงามแย้มเยือน และหันพักตรามาทางกลุ่มมนุษย์ที่จ้องตะลึงแลอยู่ พร้อมทั้งยกหัตถ์ขึ้นโบกให้ประหนึ่งจะกล่าวคำขอบใจและอำลา ภาพนั้นทรงสภาพอยู่นานเป็นหลายวินาทีทีเดียว ไม่มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างอื่น เพียงแต่ลอยสงขึ้นทุกขณะเท่านั้น

“รพินทร์ คุณเห็นนั่นไหม...กลุ่มควันรวมตัวเป็นรูปผู้หญิง” สแตนลีย์ร้องตะโกนออกมาโวยวาย

“ผมควรจะถามพวกคุณเสียมากกว่า ว่าเห็นในสิ่งนั้นไหม และมันชัดแล้วหรือยังครับ ว่าเหตุใดผมจึงขอร้องให้โค่นต้นไทรเป็นลงเสีย เธอผู้นั้นแหละที่ขอร้องกับผมไว้เมื่อคืน โดยเอาชีวิตของอิสซาเบลเป็นข้อแลกเปลี่ยน เธอพ้นคำสาปแล้ว และกำลังจากพวกเราไปด้วยสัญญาณแห่งมิตร”

รพินทร์ ไพรวัลย์ กล่าวเสียงแผ่วเบา ดวงตาทั้งคู่หรี่ลงและส่งจูบให้แก่กลุ่มควันที่ลอยสูงประหลาดทาบท้องฟ้านั้น และ

นางก็แสดงอาการจุมพิตส่งตอบมาให้ นอกจากเขาแล้ว ทุกคน ที่แลเห็นปรากฏการณ์ประหลาดอยู่พร้อมกัน ณ บัดนี้ ยืนตัวแข็ง กันไปหมด แทบไม่หายใจ

“สวัสดิภาพ ขอให้เป็นของพวกท่านทั้งหลาย เราขอ ขอบคุณอัคนีรุทร์ และลาก่อน”

กระแสเสียงวังเวงหวานแว่วลงมาจากฟากฟ้า สู่จิตประสาทของเขา

“ขอให้ไปดี...ขอให้ไปสู่ภพภูมิของเธอ...บัดนี้เธอพ้นคำสาป แล้ว”

รพินทร์กำหนดจิตส่งคำตอบออกไป

กลุ่มควันเป็นรูปสตรีงาม ซึ่งบัดนี้สูงทะยานเยี่ยมเมฆขึ้นโบกมือมาอีกครั้ง อำนาจอันลึกลับบางอย่างโดยไม่ได้นัดแนะกันไว้ก่อนเลย สแตนลีย์ คี๊ธ เชิดวุธ และจัน ต่างก็โบกมือตอบหย่อย ๆ ขึ้นไป

แล้วบัดนั้น หมอกควันที่รูปของดรุณีโฉมสะคราญ ก็เริ่มแปรเปลี่ยนสภาพประดุจก้อนเมฆที่ถูกลมพัด กลายเป็นเส้นทางยาวเหมือนกลุ่มควันจากเครื่องไอพ่นที่บินอยู่ในระยะสูง พุ่งตรงไปทางทิศตะวันตกในทันที แล้วก็สูญสลายไปในชั่วไม่กี่อึดใจต่อมา...

ทั้งหมดสำนึกกลับคืนมาสู่ตนอีกครั้ง ภายหลังจากกลุ่มควันลักษณะประหลาดนั้นสลายรูปไปแล้ว เริ่มเคลื่อนไหว

ต่า แล้วบัดนั้นวิทยุแทบทุกเครื่อง ยกเว้นของรพินทร์ที่เปลี่ยน
ความถี่รับส่งไปคลื่นพิเศษก็แว่วเสียงของคริสติน่าดังออกมาจาก
เครื่องไพรว่า

"เรียกทุกคน ทางด้านเราได้ยินเสียงระเบิดแล้ว มันดังชัดเจนมากเหมือนอยู่ใกล้ๆ นี่เอง"

"ไทรใหญ่ต้นนั้นล้มลงแล้ว และทางด้านเรานี่ก็หมดแล้วทางด้านนี้กำลังจะออกเดินทางไปสมทบกับฝ่ายของพวกเราที่เหลือทั้งหมดที่โน่น"

หัวหน้าคณะตอบไป

"ทราบ กำลังรออยู่"

คริสติน่ารับคำมา แล้วก็เงียบไป หัวหน้าคณะหันไปทางเพื่อนเกลอ

"หมดธุระที่คุณจะต้องย้อนกลับมาที่นี่แล้วไม่ใช่หรือ เราไปกันได้หรือยังล่ะ"

"ไป!"

สุภาพบุรุษไพรตอบสั้นๆ หันไปโบกมือกับเชิดวุธและจันแล้วออกเดินนำหน้าไปในทันที ทุกคนเดินเคียงข้างเขามา ยกเว้นจันที่ยังรั้งท้ายเว้นระยะห่างประมาณ 3 วา อย่างคุ้นเคยดีอยู่แล้วว่าตนเองจะต้องมีหน้าที่ระวังหลังอย่างไรบ้าง รพินทร์นำเดินแยกห่างออกมาจากบริเวณไทรล้มและบริเวณที่พักเก่า โดยไม่เข้าใกล้เข้าไปอีกเลย แล้วตัดเข้าสู่เส้นทางที่เขามุ่งหน้ามาในตอนแรกมา ซึ่งเป็นเส้นทางที่ย่นระยะมากกว่า ช่วงระยะเวลาระหว่างนี้ ยังไม่มีอะไรจะต้องกริ่งเกรงกังวลทั้งสิ้น เพราะเป็นเวลากลางวัน มองเห็นทัศนวิสัยของป่ารอบด้านได้แจ่มแจ้ง

ถนัดตา แม้ว่ามันจะเป็นป่าดงดิบที่ทึบทะมึนก็ตามที คี๊ธและเชิดวุธ เดินเคียงขนาบเขามาคนละด้าน

"เปลี่ยนความถี่ของวิทยุในมือนาย กลับมาสู่ช่องเดิมได้แล้ว"

คี๊ธสะกิดบอกเขาเบา ๆ ระหว่างที่เดินมาด้วยกัน

"ถ้าฉันกดคีย์วิทยุเครื่องนี้ขึ้นอีกครั้ง อะไรมันจะเกิดขึ้นอีกบ้าง?"

เขาถามเรียบ ๆ

นายนั่นหัวเราะห้าว ๆ ในลำคอ

"กดให้ตาย มันก็ไม่มีผลอะไรขึ้นมาอีกหรอก เพราะระเบิดที่ตั้งไว้ให้ตรงกับกระแสคลื่นบังคับ มันระเบิดไปหมดแล้ว นอกจากจะมีการวางระเบิด และตั้งสื่อรับชนวนระเบิดไว้ใหม่เท่านั้น"

"พวกนายนี่มีของเล่นแปลก ๆ ชนิดคาดไม่ถูก คิดไปไม่ถึงอยู่เสมอนะ"

"แต่มันก็เป็นประโยชน์ต่องาน และการเดินทางของเรา ในครั้งนี้ไม่ใช่หรือ...หรือว่านายกับเจ้าวุธคิดอยากจะด่าอะไรฝ่ายฉันอีก"

"ข้าด่าเอ็งเสียจนไม่มีอะไรจะด่าอีกแล้ว..."

เชิดวุธบอกมาเบา ๆ

"ทำไมเอ็งไม่เอาเครื่องไอพ่นขนาดเล็ก ๆ ติดมาให้พร้อมด้วย เวลาใครเมื่อย ขี้เกียจเดิน จะได้เอาติดก้นเหาะไปแทน หรือว่ามีมาด้วย แต่ยังเสือกซ่อนอยู่ ไม่เอาออกโชว์"

"บูล ชี๊ท!"

คี๊ธด่า แล้วหันมาพูดกับพรานใหญ่

“นายจะไม่ถามหรือว่า พอกดคีย์วิทยุ แล้วทำไมมันถึงจะระเบิดขึ้นได้”

“ฉันไม่สนใจหรอก มันจะระเบิดขึ้นได้ยังไง ก็เป็นเรื่องวิทยาศาสตร์การทหารของนาย แต่ที่จะเตือนให้ระมัดระวังตัวไม่คือไรเฟิลที่ถืออยู่ในมือนายนั่นเถอะ ถ้าเกิดเหตุฉุกเฉินเฉพาะหน้าขึ้นมา ขอให้ยิงให้แม่นๆ ก็แล้วกัน เพราะก่อนที่จะมีเวลาพึ่งพาเครื่องมือเครื่องใช้ก้าวหน้าอย่างอื่นของนาย นายจะต้องพึ่งไรเฟิลประจำตัวก่อนเป็นอันดับแรก”

คี๊ธไม่ตอบว่ากระไร แต่เชิดวุธสอดมาว่า

“ไอ้เรื่องขี้ตีนแค่นี้ ถ้าคนอย่างรพินทร์ไม่รู้ เขาก็ไม่นำทางพวกนายให้รอดตายมาได้จนถึงวันนี้ร้อก...นายมีสื่อชนวนระเบิดขนาดเล็กๆ ลักษณะคล้ายๆ แก๊ปลูกปืนอันเป็นเชื้อปะทุ เอาเข้าไปอัดติดไว้กับระเบิดแต่ละชิ้นที่วางไว้ใช่ไหมล่ะ ตัวเชื้อปะทุพวกนี้น จะมีความสัมพันธ์อยู่กับคลื่นวิทยุในความถี่พิเศษ พอกดคีย์ส่งคลื่นออกไปกระทบสื่อรับ มันก็เกิดเป็นประกายไฟขึ้น เป็นผลให้ระเบิดที่วางไว้เกิดระเบิดขึ้นพร้อมกันทันที มันยากในการประดิษฐ์คิดค้น แต่มันง่ายต่อข้อสันนิษฐานภายหลังจากมองเห็นผลปรากฏออกมาแล้ว เพราะฉะนั้นมันก็สันนิษฐานได้ต่อไปอีกว่า เครื่องมือเครื่องใช้อีกหลายๆ ชนิด ที่นายแจกให้รพินทร์นี้น และพวกพรานของรพินทร์ไว้ประจำตัว แม้แต่วิทยุรับส่งนี่ก็เหมือนกัน ถ้าฝ่ายนายต้องการจะกำจัดเสียเมื่อไหร่ มันก็อาจจะระเบิดตูมตามฆ่าฝ่ายเราได้ทุกขณะ”

คี๊ธหัวเราะหึๆ ไม่ต่อความยาวสาวความยืดกับเชิดวุธให้

WBSWS:OU
แต่ปางบรรพ์

เสียเวลาอีก แต่สแตนลีย์เอื้อมมือมาตบไหล่นายทหารหนุ่มบอกขรึมๆ ว่า

"ตั้งแต่ออกเดินจากจุดเริ่มต้นที่หนองน้ำแห้งมาแล้ว ไม่มีฝ่ายเขาฝ่ายเรา มีแต่ฝ่ายเดียวกันทั้งหมด ขอย้ำให้เข้าใจอีกครั้ง เรายังไม่กลัวสักนิด ว่าเมื่อไหร่รพินทร์จะพาเราไปสู่ความตาย ซึ่งเขาจะทำเมื่อไหร่ เขาก็ทำได้ง่ายๆ เหมือนกัน แล้วจะมามัวระแวงอะไรกันอยู่อีก นี่นายไม่นึกขอบคุณต่อสิ่งเหล่านี้บ้างเลยหรือ หากไม่มีมาด้วย เมื่อคืนที่ผ่านมา เราก็คงตายกันไปหมดแล้ว...หรือคุณคิดยังไงรพินทร์?"

ประโยคหลัง หัวหน้าค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ถามไปทางมัคคุเทศก์นำทาง ซึ่งดูเขาไม่สนใจอะไรสักอย่าง นอกจากสายตาคมไวที่กราดมองดูภูมิประเทศ และนำลิ่วรุดไปอย่างรวดเร็วประการเดียว

"ผมไม่มีความคิดอื่นใดทั้งสิ้น นอกจากคิดในใจอยู่อย่างเดียวว่า ในป่าลึกกันดารที่มีผมเป็นคนนำทางแบบนี้ จะยังไม่มีใครบังอาจคิดร้ายกับผมทั้งสิ้น และใครก็ตาม ถ้าลงได้มาร่วมเป็นร่วมตายคลุกคลีอยู่กับผมอย่างนี้แล้ว ต่อให้มีสันดานหรือแผนการชั่วร้ายสักขนาดไหนมาก่อน เขาเหล่านั้น ก็จะกลายมาเป็นมิตรกับผม โดยเลิกคิดร้ายกับผมหมดสิ้น เพราะผมมีความสุจริตจริงใจต่อเขาเป็นที่ตั้ง ผมไม่กังวลหรอก ด็อกเตอร์ และฝ่ายคุณเองก็เลิกกังวลได้แล้ว..."

กล่าวจบ รพินทร์ยกวิทยุในมือขึ้น กรอกคำพูดลงไป

ห้องสมุด
MBSWS:OU
แต่ปางบรรพ์

“กำลังบ่ายหน้าเข้าจุดหมาย จะถึงในเวลาไม่เกิน 15 หรือ 20 นาทีนี้เป็นอย่างช้า ขอให้เตรียมอาหารเช้าไว้ให้พวกเราด้วย”

เขาเจตนาที่จะพูดไปถึงคริสติน่า ซึ่งเปิดวิทยุเตรียมรับฟังอยู่ตลอดเวลา เสียงหล่อนตอบสวนในทันที กระแสสำเนียงดีใจเพราะจำเสียงเขาได้

“ทราบ! จัดเตรียมไว้ให้พร้อมแล้ว ขอให้ตรวจดูจำนวนคนที่คุณจะนำมาด้วยนะ ว่าอยู่ครบพร้อมหน้ากันหรือเปล่า?”

ประโยคหลัง ดูเหมือนจะเป็นอารมณ์รื่นเริงเย้าเล่นเป็นครั้งแรกของแม่ผมทอง ภายหลังจากเครียดหนักมาตลอด

“สแตนลีย์ คี๊ธ เชิดวุธ และจันถูกต้องไหม?”

“ถูกต้องดีมาก คุณสุภาพบุรุษไพร...”

หล่อนเน้นเสียงคำว่า สุภาพบุรุษไพร แล้วบอกต่อมาว่า

“มีข่าวดีจะบอกให้ทราบล่วงหน้าด้วย”

“อะไร?”

“เบล!...เขารู้สึกตัวแล้ว สภาพอยู่ในเกณฑ์ดีมาก แต่ผิดโรยเล็กน้อยเท่านั้น วันนี้ถ้าเราจะมีปฏิบัติการอะไรคืบหน้า เบลจะร่วมได้ด้วย โดยไม่เป็นภาระมากนัก ขอแต่เพียงอย่าให้ต้องใช้กำลังหักโหมมากเกินไปนักเท่านั้น”

ทุกคนที่กำลังเดินกันอยู่ในขณะนี้ ยกเว้นจันผู้ฟังภาษาอเมริกันไม่ออก พากันตื่นเต้นยินดี คี๊ธตะโกนขึ้นลอยๆ ว่า ‘บราโว’ เมื่อเชิดวุธหันไปบอกจัน พรานมือซ้ายของรพินทร์ก็ยิ้มแป้นออกมาได้ พึมพำออกมาว่า

“ต้องยังงี้ซิ นายทหาร แหม่มเบลกระดูกเหล็กดีเหมือนกัน จันนึกว่ายังไงเสีย วันนี้เราก็ต้องเสียเวลากันอีกแล้ว”

รพินทร์พูดกับคริสต่อ ระหว่างเดินไปพลาง
“ขอฟังเสียงของเบลสักนิดเถิดครับ คริส”
ฝ่ายโน้นเงียบไปอึดใจ เสียงค่อนข้างจะแหบเครือแตก
พร่าของเบลก็แว่วออกมาว่า

“อรุณสวัสดิ์ สำหรับทุกคน ฉันได้ตายจากไปแล้วเมื่อ
คืนนี้ เพิ่งจะมาคืนชีพเอาเมื่อ 4-5 นาทีที่ผ่านมานี่เอง ดีใจที่
รู้ว่าพวกเราทุกคนปกติเรียบร้อยดี ลืมตาขึ้นมาครั้งแรก พบ
หน้าคริส และพวกลูกหาบส่วนใหญ่ของเรา แต่รพินทร์หายไป
คริสเล่าให้ฟังหมดแล้วว่า พวกเรามีการเคลื่อนไหวอย่างไรบ้าง
ในระหว่างที่ฉันสลบอยู่”

“เราแน่ใจว่า เธอจะต้องปลอดภัย เมื่อรู้ว่าพลัดไปกับ
รพินทร์เมื่อคืนนี้”

หัวหน้าคณะพูดแทรกมาอย่างปีติใจ คี๊ธก็สอดโพล่งขึ้น
ว่า

“บาดแผลเป็นยังไงบ้าง เบล?”

“ปวดมาก เมื่อรู้สึกตัวครั้งแรก แต่คริสฉีดยาระงับให้แล้ว
ตอนนี้ยังมึนๆ งงๆ อยู่ ลำดับภาพอะไรไม่ค่อยจะถูก”

“ที่อื่นมีอยู่ถมเถ ไม่ไปเกิดแผล ดันไปเกิดเข้ากับจุดสำคัญ
เสียด้วย นี่หมอคริสห้ามไว้กี่วันนี่ ที่จะไม่ให้กระทบกระเทือน
แตะต้องตรงนั้น”

เสียงเชิดวุธร้องถามไปบ้าง เชิงกระเซ้าเย้าแหย่เล่น

“โอ! สติวปิด แหม่น...วอต อะ แดมน์ ซิลลี่ เควสชั่น!”

นายทหารหนุ่มหัวเราะก๊ากเข้าไปในไมค์ของวิทยุ รพินทร์
อดไม่ได้ที่จะต้องพลอยหัวเราะออกมาเบาๆ คนชุดนี้ มีลักษณะ

กะไรต่ออะไรหลายอย่าง เหมือนกับคณะนายจ้างชุดเก่าของเขา ที่เพอเหตุร้ายใกล้เป็นใกล้ตายผ่านพ้นไปได้หยก ๆ ก็มีอารมณ์ขันเหยอกล้อสนุกกันได้แล้ว ซึ่งมันก็ดีไปอย่างเหมือนกัน ท่ามกลางมหันตภัยที่แวดล้อมไม่รู้ชีวิตจะแตกดับเมื่อไหร่ ทุกคนล้วนขวัญดีเสมอ และใช้สติปัญญาความสามารถของแต่ละบุคคลที่มีกันอยู่คนละแบบอย่าง เข้าร่วมกันแก้ไขคลี่คลาย จนสามารถประสานงานร่วมมือกันได้อย่างสอดคล้อง จะต่างกันไปบ้างก็แต่เพียงว่า ชุดนี้มีความทะลึ่งโลนกว่าชุดของคุณชายเซฟจา และมีเรื่องว่นวายในทางเพศกันกลางป่ามากกว่าเท่านั้น เพราะทั่งเขาเองก็เกิดความเคยชิน ไม่อยากจะถือสาเสียแล้ว

คนพวกนี้เล่นกันได้อย่างคลุกคลีสนิทสนมและฟรี-เซ็กซ์กันกลางดงเหลือเกิน รู้สึกกระอักกระอ่วนอึดอัดใจอยู่บ้าง ก็ตรงที่ไม่ได้มั่วกันเองในเฉพาะกลุ่ม แต่ดูเหมือนพยายามอย่างยิ่งยวด จะดึงเขาเข้าไปยุ่งเกี่ยวด้วย ซึ่งเขาไม่พึงปรารถนา แม้ว่าธรรมชาติวิสัยจะเรียกร้องเพียงใดก็ตาม

อีกประการหนึ่งที่ห่วงอย่างยิ่งยวดก็คือ เกรงว่าพวกลูก-หลานวัยคะนอง และพรานพื้นเมืองของเขาเอง จะสะกดกลั้นอารมณ์ไว้ไม่ได้และก่อเหตุอันไม่สมควรขึ้น ยังดีแต่ว่า พวกนี้ล้วนเชื่อฟังคำสั่งเขา และอยู่ในระเบียบวินัยอันดีงามทุกคน ท่าก็ยังอดหวาดกังวลไม่ได้ ถ้าหากโอกาสอำนวย และคนของเขาเกิดหน้ามืดขึ้นมาท่ามกลางป่าเปลี่ยวกันดารเช่นนี้ พวกนี้อาจลืมตัวไปชั่ววูบก็ได้ เพราะพฤติการณ์มันล่อตายั่วใจเหลือประมาณ

แบบเถื่อน
WBSWS:01
แต่ปางบรรพ์

ขณะเดินเร่งรุดเข้าสู่จุดหมายไปพลาง การจะสนทนาโต้ตอบกันทางวิทยุที่ฟังได้ชัดเจนไปพลาง ก็จะช่วยไม่ให้ต้องให้เกิดความกระวนกระวายใจ หรือมีอารมณ์เครียดเกินไปนักทั้งสองฝ่าย เท่าๆ กับที่ขอสอบถามเหตุการณ์ไปด้วย โดยไม่ทิ้งเวลาให้ว่างเปล่า เนื่องจากไม่มีเหตุฉุกเฉินใดๆ แล้วในขณะนี้

"เบล นี่ผมพูดนะ"

รพินทร์กล่าวผ่านคลื่นวิทยุมือถือ ด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

"ขณะนี้ คุณอยู่ที่ไหน ยังนอนอยู่ในคูหาเดิมหรือเปล่า?"

"ฉันถูกหามย้ายลงมานอนอยู่บริเวณพื้นราบ หรือบันไดของทางขึ้นสิงโตหิน และพวกเราทั้งหมดในขณะนี้ก็มารวมกันอยู่ที่นี่"

"อ้าว! ทำไมล่ะ"

เขาถามโดยเร็ว

ฝ่ายที่รอคอยอยู่ นิ่งไปไม่ถึงอึดใจ ก็เป็นเสียงของคริสตอบแทนมาว่า

"มีเหตุการณ์ที่น่าหวาดเสียวเกิดขึ้นนิดหน่อยทางด้านนี้นะ...จะให้เล่าเสียตอนนี้เลย หรือจะมารับฟัง มาเห็นเองด้วยตา เมื่อคุณมาถึงที่นี่"

"เล่ามาให้ฟังเร็ว จะได้ไม่เสียเวลา ตอนนี้เราคุยกันได้แล้ว และผมก็ไม่กลัวว่าถ่านวิทยุของคุณจะหมด...เกิดอะไรขึ้น"

"ตอนที่คุณผละไปทางด้านโน้น และตอนที่พวกลูกหาบส่วนใหญ่กำลังเพิ่งมาถึงที่นี่..."

คริสพูดช้าๆ เสียงของหล่อนชัดเจนก้องไปยังวิทยุเครื่องที่กำลังเปิดอยู่ทางด้านรพินทร์

“มีอาการผิดปกติบางสิ่งบางอย่าง เกิดขึ้นตรงบริเวณที่เบลและคุณเคยนอนอยู่ เศษฝุ่น เศษดิน มันร่วงลงมาเป็นระยะๆ และมีเสียงหินเหนือศีรษะของเราขึ้นไปลั่น บุญคำฉายไฟขึ้นไปดู เห็นรอยร้าวของหินที่เข้ามาชนประสานกันอยู่ มันมีอาการพิกล ชี้ให้ฉันดูบอกว่ามันอาจหักถล่มลงมาเมื่อไหร่ก็ได้...”

“ฮ้า! แล้วยังไง?”

จอมพรานร้องถามโดยเร็ว ขมวดคิ้ว ทุกคนที่กำลังเดินไปกับเขาพากันมีสีหน้างง เงี่ยหคอยฟังอย่

“บุญคำบอกว่า เหตุการณ์มันไม่น่าจะไว้ใจนัก กลัวว่าเพดานมันจะถล่มลงมาบนหัวเรา พอดีกับที่พวกลูกหาบมาถึง ก็เลยแนะนำให้ฉันเอาเบลออกมาจากคูหาที่เราอยู่ โดยให้พวกลูกหาบช่วยกันอุ้มเบลลงมารวมกับพวกเรา ที่พักอยู่ที่ฐานสิงห์ด้านล่าง ย้ายสัมภาระที่เหลือทิ้งอยู่ลงมาหมด อีกสักครู่ใหญ่ทางคุณก็บอกว่าจะมีการระเบิดต้นไทรนั่น เราก็ทราบ และรอฟังอยู่ พอทางโน้นระเบิดครืนขึ้น ดังเหมือนเสียงฟ้าร้อง คลื่นอากาศมันสั่นสะเทือนมาจนถึงที่นี่ ปรากฏว่าหินบนเพดานก้อนใหญ่ๆ สองก้อนที่มีรอยร้าวอยู่ก่อน และทำอาการพิรุธให้เราเห็นล่วงหน้า ก็ถล่มตกตูมลงมา มันหล่นลงมาตรงบริเวณที่เบล ฉัน และบุญคำพักอยู่พอดี!”

“ตายห่ะ!”

รพินทร์หลุดปากอุทานออกมาอย่างตกใจ หยุดชะงักการเดินทันที เพราะลืมตัวตกตะลึงในคำบอกเล่าทางวิทยุนั้น

“ไม่ตาย! เพราะเราสองคน นำเอาเบลลงมาเสียก่อน

แต่ถ้ายังขืนอยู่ที่นั่นต่อไป ป่านนี้เราสามคนถูกฝังไปเรียบร้อยแล้ว เรื่องนี้จึงขอยกให้เป็นความรอบคอบ ทันต่อเหตุการณ์ของสมุนมือขวาของคุณ คือบุญคำ สมแล้วที่แกเป็นผู้ที่คุณให้ความไว้วางใจที่สุด”

รพินทร์อ้าปากค้าง หน้าเผือดลงนิดหนึ่ง หันมองหน้าพรรคพวกทุกคน ที่พลอยหยุดชะงักตามเขาไปด้วย สแตนลีย์ คี๊ธและเชิดวุธ ที่ได้ยินเรื่องราวอยู่ตลอดเป่าลมพรูออกจากปากพร้อมกันโดยไม่ได้นัด

“ที่นี่มันน่ากลัวจริงๆ น่ากลัวทุกตะรางนิ้ว!”

อเมริกันอาวุโส ครางออกมาจากลำคออันแห้งผาก

“อีตาเฒ่าสัปดนของนาย ไหวพริบปฏิภาณเยี่ยมยอดจริงๆ”

คี๊ธกล่าวชมเชยออกมาจากใจจริง ส่วนเชิดวุธเอามือตบขมับตาเหล่

“มันอะไรกันนี่โว้ย! ดูมันมีพิษมีภัยเกิดขึ้นทุกด้านทีเดียวบรื๋อ นะโมตัสสะ...”

จอมพรานสะกดอารมณ์ลง ให้เป็นปกติได้อย่างฉับพลัน พยักหน้าให้พรรคพวกเดินตามเขาต่อไป มือกดคีย์วิทยุ

“แปลว่า เพดานหินที่เราเข้าไปอาศัยกันอยู่ มันถล่มลงมา?”

“ก็ไม่มากมายอะไรนักหรอก แค่หินสองก้อน ก้อนละแค่ 2-3 ตันเท่านั้น”

เสียงตอบปนหัวเราะน้อยๆของคริส แสดงว่าหล่อนไม่ได้ตื่นเต้นตกใจอะไรเลย

“คุณย้ายเบลลงมาก่อนที่ทางด้านนี้ ก่อนจะบอกไปว่าเก๋ลังจะระเบิดต้นไทรใช่ไหม?”

“ใช่ ย้ายลงมาก่อนนานพอสมควรทีเดียว เพราะมันมีเวลาบอกเหตุก่อน จากฝุ่นละอองที่มันร่วงลงมาเป็นระยะตามที่บอกไปแล้ว กับได้ยินเสียงมันลั่น พอได้รับแรงสะเทือนจากระเบิดทางโน้น มันก็พังครืนลงมาเลย”

“หินถล่มทับกลบปิดปากทางเข้าใต้ซอกอกของสิงโตหินหมดรึ?”

“ไม่หมดหรอก เพียงแค่สองก้อนใหญ่ๆ เท่านั้น เพดานส่วนนั้นเลยเป็นช่องโหว่กว้าง ทำให้ภายในคูหาสว่างไปทั่ว ฉันกับบุญคำทดลองวิ่งขึ้นไปสำรวจแล้ว ปรากฏว่าช่องโพรงด้านล่างที่เราเห็นช่องเล็กๆ ถูกแรงสะเทือน ทำให้มันขยายกว้างออกไปอีก มองเห็นช่องบันไดหิน ที่จะทอดลงไปลึกทีเดียว มันจะนำไปยังที่ใดบ้างไม่ทราบได้ เพราะเรายังไม่กล้าลงไปสำรวจ รอให้คุณมาถึงเสียก่อน”

“ดีมาก! อย่าเพิ่งเคลื่อนไหวอะไรทั้งสิ้น รอให้ผมไปถึงเสียก่อน โชคดีจริงๆ ที่บุญคำเฉลียวคิดไหวทันเสียก่อน...ขอผมพูดกับตาคำหน่อยครับ”

อึดใจเดียว เสียงบุญคำก็ดังอ่อยๆ มาตามคลื่นรับ แต่แทนที่จะบอกเล่าอะไร กลับถามมาว่า

“นาย! ไทรใหญ่ต้นนั้นล้มราบกับพื้นแน่แล้วเร๊อะ เสียงมันดังมาถึงที่นี่เหมือนใครจุดพลุงานวัด...”

“ตาคำ ฉันกำลังจะถามว่ามันเกิดอะไรขึ้นยังไง หินเหนือหัวคูหาที่เราเข้าไปพักอยู่นั่นถึงร่วงลงมา”

"ก็มันเก่าแก่ผุพังเต็มทีแล้ว ถ้ามันไม่พังลงมาวันนี้ มันก็คงจะพังพรุ่งนี้ มะรืน มะเรื่อง มะโรง มะเส็ง นายไประเบิดที่โน่น มันก็เลยพังเร็วขึ้นอีก แค่นั้นเอง ไม่มีอะไรมาก"

สมุนขวาหัวโจกของเขาบอกมา เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย ทำเอารพินทร์เกาท้ายทอยยิกๆ

"ฉันอยากจะรู้ว่าอะไร ที่ทำให้บุญคำสั่งให้ขนย้ายแหม่มเบลลงมาก่อนที่ทางนี้จะบอกไปว่าจะระเบิดต้นไทร"

"ฮีธ่อ! นาย...บุญคำก็ศิษย์มีครูเหมือนกันนา ถึงครูจะไม่แรงเท่าครูของนาย ผีของบุญคำมันก็แรง ไอ้พวกโหงพรายกุมารทองที่บุญคำเลี้ยงไว้ มันช่วยกันมากระซิบบอกบุญคำตั้งแต่นายออกไปแล้วละ มันบอกให้ย้ายแหม่มเบลลงไปข้างล่าง นายไว้ใจเถอะน่า อยู่กะไอ้คำปลอดภัยไร้กังวล แม้จะสัปดนมั่งนิดๆ หน่อยๆ ฮ่า! ฮ่า!"

รพินทร์ ไพรวัลย์ สั่นหัวดิกๆ พูดกับตาคำ มันก็ได้เรื่องได้ราวแค่นี้แหละ แต่เขาก็พอใจแล้วที่แกสามารถจะใช้ไหวพริบปฏิภาณนำเอานายจ้างหลบหลีกภัยออกมาได้อย่างทันการ

แล้วชั่วไม่นานต่อมา จอมพรานก็นำคณะนายจ้างที่เหลือของเขาเข้ามาถึงตำแหน่งหินใหญ่ อันแกะจากภูเขาทั้งลูกเป็นรูปสิงห์หมอบ ซึ่งเป็นสถานที่สำหรับเขา และเบลซมซานเข้ามาหลบภัยอยู่เมื่อคืนที่ผ่านมานี้

พวกนั้นรอคอยกันอยู่แล้ว ที่ลานโล่งใกล้ป่าเถาวัลย์ ไชโยโห่ร้องต้อนรับและทักทายกันแซ่ดไปหมดด้วยความปีติยินดี

ที่ได้กลับมารวมพวกกันพร้อมหน้าอีกครั้ง กองไฟสำหรับหุงหา
ยังลุกโชนพร้อมอาหารตามมีตามเกิดที่เตรียมคอยรับอยู่ ก่อน
ใดๆ สแตนลีย์ คี๊ธ และเชิดวธ ปราดเข้าไปหาอิสซาเบล ซึ่ง
ขณะนี้ กำลังพยุงกายขึ้นนั่งพิงเถาวัลย์ ทั้งสามผลัดกันเข้าไป
กอดและจูบที่แก้มแม่ผมแดง ซึ่งมีรอยยิ้มแจ่มใสอย่างคนมีชีวิต
ใหม่ หล่อนกอดและจูบตอบทุกคน พร้อมทั้งจับมือแน่น น้ำตา
ซึมด้วยความดีใจ

พรานใหญ่ กวาดตาแวบเดียว ไปยังคณะทั้งหมดที่มา
ชุมนุมกันอยู่ในลักษณะตั้งแค้มป์พักหงหาชั่วคราว ยังเชิงบันได
ที่จะไต่ขึ้นไปยังคูหาหินภายในซอกโพรงอกของสิงโตหินนั้น แล้ว
กระโจนพรวดๆ ขึ้นไปยังตำแหน่งที่เขาเคยพักทันที อดไม่ได้ที่จะ
ใจหายวาบ เมื่อแลเห็นหินก้อนใหญ่สองก้อน ถล่มลงมาบดทับ
บริเวณที่เขาเคยใช้เป็นที่นอนพักกับเบลเมื่อคืนที่ผ่านมา กอง
พะเนินเต็มเนื้อที่บริเวณนั้นไปหมด

ถ้าไม่มีการเคลื่อนย้ายของเบลลงมาเสียก่อน ก็เป็นอัน
แน่นอนว่า หล่อนและใครก็ตามที่ยังอยู่ ณ บริเวณนั้น จะต้อง
แหลกเละอยู่ภายใต้กองหินที่หักทับบดลงมานั่นเอง

รพินทร์เสยปีกหมวกขึ้น ป้ายแขนเช็ดเหงื่อที่เกาะพราว
อยู่บนหน้าผาก แยกเขี้ยวหรี่ตาดูหินทั้งสองก้อน แล้วสำรวจ
ไปทั่วบริเวณคูหา...

แสงตะวันยามสายจัด ที่ส่องผ่านกิ่งไม้อันปกคลุมอยู่
ไม่สู้จะทึบนักบริเวณนั้น ลงมาทำให้ภาพอันเคยเป็นเงามืดครึ้ม

เต็มไปด้วยปริศนาของเมื่อราตรีที่แล้ว กระจ่างชัดกับสายตา โดยเฉพาะ เมื่อบริเวณส่วนบนอันเปรียบเสมือน ‘หลังคา’ ของ ตำแหน่งนั้นให้พังถล่มเปิดโล่งออกไปบางส่วน

คำนวณจากบริเวณที่เขายืนงันอยู่ยังชานหิน ณ ที่นี้ โดย ลึกเข้าไปยังบริเวณภายในของคูหาอันอาศัยเป็นที่หลบพักเมื่อคืน มันจริงดังที่คริสให้การรายงานมาทางวิทยุทุกอย่าง ก้อนหินใหญ่ สองก้อนถล่มหล่นลงมากองสุมอยู่กับพื้น ตรงจุดที่เคยเป็น ที่พักนอนของเขากับเบลอย่างพอดิบพอดี กลายเป็นกองหินสูง พะเนินเหมือนมีมือยักษ์ผลักลงมากลบ ลักษณะอันเคยแลเห็น อยู่เมื่อคืน ว่ามันน่าจะเป็นคล้ายแท่นบูชา พลอยถูกกลบบังไป หมดสิ้น เหลือแต่ซอกโพรงด้านซีกซ้ายและขวา ซึ่งเดิมเป็นมุม ผนังอันลี้ลับ ถูกแสงสว่างแห่งทิวากาลสาดส่องเข้าไป แลเห็น ผนังหินทั้งสองด้าน ตลอดจนบริเวณที่หินถล่มยังไม่ได้กระจาย ไปกลบถึง กระจ่างชัดพอสมควร ชำเลืองตรวจสอบเพียงผาด ๆ อย่างเร่งด่วนในขณะนี้ เห็นแต่เพียงเป็นพื้นผนังตัดเรียบ เหมือน ฝาผนังห้องที่เป็นฝีมืออันเจตนาของมนุษย์มาสกัดหินซึ่งเคยเป็น ก้อนตันทึบ และส่วนพื้นกับส่วนบนอันยังไม่ได้หักพังลงมา ทั้งหมดก็มีรอยหินงอกและหินย้อย ที่ปรากฏโผล่ขึ้นมาภายหลัง เมื่อกาลเวลาได้ล่วงผ่านมานานจนไม่อาจคำนวณหาอายุได้

“กำลังคิดอยู่ใช่ไหม ว่าฉันกับเบลควรจะแหลกเหลวไป กลบอยู่ภายใต้เพดานหินที่หักถล่มลงมานี่ มันจะได้ตัดปัญหา ของคุณไปเสียที ในกรณีที่มีผู้หญิงสองคนติดมากับคณะ ทำให้ เป็นที่ลำบากยุ่งยากใจ”

มีเสียงกระซิบต่ำ ๆ ดังอยู่ใกล้แล้ว พอชำเลืองไปทางต้นเ

ซ้าย ก็เห็นคริสตินาสามายืนเยื้องอยู่เบื้องหลังของเขาเล็กน้อย หล่อนตามเขาขึ้นมาเมื่อไหร่ไม่ทันรู้ตัว และอีกด้านหนึ่ง ก็มีบุญคำมาหยุดยืนอ้าปากหาว เอามือเกาหัวแกอยู่ด้วยแกรก ๆ

รพินทร์ยิ้มแค่น ๆ ไม่สนใจกับประโยคกึ่งสัพยอกกึ่งประชดน้อย ๆ ของแม่ผมทอง แต่บอกว่า

“ก็แค่เพดานด้านบนมันหักร่วงลงมาเท่านั้น ทำไมคุณถึงจะเอาตัวรอดหลีกหลบออกมาไม่ได้ ขนาดภูเขาถล่มทั้งลูกน้ำหนักหินนับเป็นแสน ๆ ตันเคยพังลงมากลบ คุณก็ยังเอาตัวรอดได้เลยนี่ จริงไหม?...สภาพของมันคงเนื่องมาจากเพดานหินด้านบนมันปริร้าวใกล้จะพังอยู่ก่อนแล้ว ผมไม่มีเวลาพอที่จะตรวจสอบได้ ในขณะที่หิ้วเบลซมซานหนีมาหลบภัยเมื่อคืนที่ผ่านมา สาเหตุที่มันหักลงมาก็แน่ชัดว่า มาจากความสั่นสะเทือนของแรงระเบิดเมื่อครู่นี้แหละ...”

แล้วเขาก็หันมาตบไหล่สมุนเฒ่ามือขวาหนักหน่วง อย่างรู้เห็นฝีมือและไหวพริบปฏิภาณกันดีอยู่แล้ว ในภาวะวิกฤตจริง ๆ แล้ว บุญคำไม่เคยทำให้เขาต้องผิดหวังเลย แม้ว่าในภาวะปกติแกจะมีอะไรที่แกล้งทำโง่ ๆ เซ่อ ๆ ไปตามเรื่องตามราว ตาเฒ่าก็ไม่พูดอะไรเช่นกัน หน้าตาแกเป็นปกติเหมือนเห็นอะไรต่ออะไรเป็นเรื่องเล็กน้อยไปหมด ค่าที่ผ่านผจญกับสารพัดเหตุร้ายมาเสียจนชาชินเป็นธรรมชาติวิสัยของแกไปเสียแล้ว

ระหว่างที่ยังยืนพิจารณากันอยู่นั้น ฝ่ายนายจ้างที่มาสมทบภายหลัง เว้นจากเบลคนเดียว ที่ยังนั่งอยู่ที่เดิม ต่างไต่

บันไดหินเก่าแก่ของฐานสิงห์ด้านหน้า ตรงขึ้นมาสมทบ และตรวจดูสถานที่อย่างแปลกใจ ระคนตื่นตะลึงและอุทานกันแซ่ดไปหมด

ภาพมันฟ้องชัด เกินกว่าที่จะต้องอธิบายอะไรกันมาก เกี่ยวกับโพรงหินใต้ซอกอกสิงโต อันแกะสลักจากภูเขาย่อมๆ ทั้งลูก ซึ่งมองเห็นชัดอยู่ว่า บัดนี้ ส่วนอันเป็นด้านบนของมันได้หักถล่มลงมากลบพื้นที่บางส่วนภายในคูหา สแตนลีย์ คี๊ธ และเชิดวุธรู้ดีอยู่ก่อนแล้ว มันเคยเป็นที่พักของรพินทร์กับเบลเมื่อคืนที่ผ่านมา รวมทั้งเมื่อบุญคำกับคริสได้มาถึงทีหลังเมื่อใกล้รุ่ง ก็เข้ามาชุมนุมรวมกันอยู่ในนี้ด้วย

“โฮ๊ะโห!...”

เสียงสแตนลีย์อุทานออกมา ขณะที่มองเห็นบริเวณได้ถนัดตา และนึกวาดภาพออก ส่วนคี๊ธส่งมือไปให้บุญคำ อดีตคู่อริเก่าจับเขย่าแรงๆ

“มันต้องยังงี้ซิ บุญคำ ถึงจะเรียกว่าเป็นพรานคู่ใจของรพินทร์ ไพรวัลย์ อย่างแท้จริง ฉลาดมาก ทันการทุกอย่างโดยเจ้านายไม่ต้องสั่ง”

พ.อ. แห่งยูเอส.อาร์มี่ พยายามพูดไทยอย่างกระท่อน-กระแท่นได้ความออกมาในความหมายเช่นนั้น พรานเฒ่ายิงฟันยิ้มให้

“โอเคซิกาแร็ต ซำบายมาก ย.ห.นายห้างคี๊ธ เยสเซ่อร์ ออหลาย บันไซ อริกะโต โอไฮโอ โกไซมัส”

นายคี๊ธ หัวร่อก๊าก รู้เส้นกันดีเสียแล้วว่าแกพูดอะไรของ

แกไปตามเรื่องไม่มีความหมายอะไร นอกจากความคะนองทะลึ่ง และแกล้งเย้าเล่นโดยตบไปที่ก้านคอของแกโดยแรง บุญคำไว ปานลิง หดคอหลบต่ำลง ฝ่ามือโตๆ ของคี๊ธ แทนที่จะถูกแก ก็เลยไปถูกเอาไหล่ของเชิดวุธ ซึ่งยืนกะพริบตาปริบๆ อยู่ข้างๆ พันตรีหนุ่มแห่ง ท.บ.ไทยแทบเซถลำไปเบื้องหน้า ร้องว้ากออกมา หันขวับจะยกเท้าถีบ แค่คี๊ธรีบขอโทษละล่ำละลัก ไม่มีใครสนใจกับภาวะการล้อเล่นเย้าแหย่กันเล็กๆ น้อยๆ นั้น

"มองเห็นกันชัดๆ กลางแสงตะวันแบบนี้แล้วคุณว่ามันเป็นอะไร?"

หัวหน้าคณะเอ่ยถามขึ้น

พรานใหญ่ กวาดสายตาห่างไกลออกไปรอบๆ ยังบริเวณป่าที่ปกคลุมอยู่รอบด้าน

"ผมเดาไม่ถูก คนที่จะบอกเราได้ดีที่สุด ควรจะเป็นพวกนักธรณีวิทยา และนักโบราณศาสตร์ มีอะไรที่เราจะต้องพิจารณาใคร่ครวญอีกมากทีเดียว สำหรับก้อนหินมหึมา ที่ถกแกะสลักเป็นภาพสิงห์หมอบนี่ ผมไม่คิดว่าที่เราพบอยู่นี้ จะเป็นสภาพเดิมแต่เก่าก่อนของมัน แต่ส่วนใหญ่อาจจมดินอยู่ อันเกิดจากภูเขาไฟระเบิดและแผ่นดินไหว บันไดหินที่ทอดขึ้นมายังใต้อกสิงห์หมอบนี่ก็เช่นกัน มันคงไม่เพียง 10 กว่าขั้นหรอก แต่อาจไต่สูงจากระดับพื้นราบเดิมนับร้อยขั้น เพียงแต่ว่ามันถูกฝังจมอยู่ใต้ดิน และอาจมีชั้นของลาวากั้นไว้อีกทีหนึ่งก็ได้ พื้นดินป่ารอบด้านและส่วนประกอบอื่นๆ ที่เราเห็นอยู่ขณะนี้ มันเกิดขึ้นภายหลังจากวันเวลาที่มันได้พินาศลง นับเป็นหมื่นๆ หรือแสนๆ ปีขึ้นไป หรืออาจนานกว่านั้น ซึ่งเกินกว่าสติปัญญาของผมจะ

รู้ได้ รอให้เบลเธอแข็งแรงกว่านี้อีกนิด บางทีเธออาจให้ข้อสันนิษฐานที่ใกล้เคียงความจริงได้มากกว่า”

รพินทร์บอกขรึมๆ ซ่อนบางสิ่งบางอย่างไว้ในดวงตาหรี่ซึมทั้งคู่ ขณะที่เพ่งไปยังหินใหญ่รูปสิงห์หมอบ ลักษณะของสิงโตมีปีกอันจะเห็นได้ชัดเจนเมื่อมองไปยังอีกตัวหนึ่ง ห่างประมาณ 30 เมตร สภาพของมันเอียงตะแคงคู่กันอยู่กับตัวที่เขาเข้ามาอาศัยอยู่นี้และ**ในจิตประสาทส่วนลึก เขาดูเหมือนจะแว่วเสียงโห่ร้อง เสียงอาวุธกระทบ บางทีก็เป็นเสียงสวดบวงสรวงครางกระหึ่มในพิธีกรรมบางอย่างของความร่งเรืองยิ่งใหญ่ไพศาล ของอาณาจักรโบราณกาลก่อนยุคที่ประวัติศาสตร์จะสามารถจารึกเอาไว้ได้**

“ผมมีความรู้สึกคล้ายๆ กับว่า ขณะนี้เราได้เข้ามายืนอยู่บนส่วนหนึ่งของสถาปัตยกรรมยิ่งใหญ่กว่าความเคยรุ่งเรืองมาแล้วของ จีน อินเดีย อียิปต์ หรือยูเดีย...”

ด็อกเตอร์สแตนลีย์พึมพำออกมาอย่างตื่นใจ ระคนสยองในส่วนลึกอย่างไรบอกไม่ถูก

“และเพิ่งจะเป็นครั้งแรก ที่ผมยอมเห็นด้วย พร้อมทั้งสนับสนุนในแนวความคิดของคุณว่า ในพิภพโลกของเราที่เรียกกันว่า ‘เพลนเน็ตเอิร์ท’ อันเราได้มีชีวิตเกิดขึ้นมาปัจจุบันนี้ มันได้มีวิวัฒนาการหลายรอบหลายยุคของมัน ชนิดนับไม่ถ้วน มันเป็น ‘ดิ อันโนน เวิลด์’ หรือโลกที่มนุษยชาติยังไม่สามารถจะค้นคว้าไปได้ถึง!”

รพินทร์ยิ้มออกมานิดหนึ่งจากสีหน้าอันเย็นกระด้างของเขา

“ก็น่าจะเป็นอย่างนั้นไม่ใช่หรือด็อกเตอร์ความเจริญขีดสุดในทุกๆ ด้าน แม้กระทั่งทางด้านวิทยาศาสตร์ ซึ่งเราเข้าใจว่าในยุคนี้ของเราได้ก้าวเข้ามาสู่ขีดสุดแล้ว เราจะเชื่อได้อย่างไรว่าในอดีตกาลย้อนหลังลึกลงไป มนุษยชาติจะไม่เคยมีความเจริญมาก่อนแล้ว ซึ่งต่อมาก็เสื่อมโทรมลง แล้วก็เริ่มต้นขึ้นมาใหม่สับเปลี่ยนหมุนเวียนกันอยู่เช่นนั้นมิรู้จบสิ้น เราสมมุติกันง่ายๆ หากระเบิด 10 เม็กกะตันของคุณที่เรากำลังค้นหาอยู่ในขณะนี้ทั้งสองฝ่าย คุณและฝ่ายโซเวียต มันเกิดระเบิดพร้อมๆ กันทั้งหมดที่ต่างฝ่ายต่างสะสมไว้ จะโดยสงครามจากเจตนา หรือโดยอุปัทวเหตุใดๆ ก็ตาม คุณคิดว่าโลกเราจะมีสภาพเป็นอย่างไรเอาละ ผมขอถามบ้าง?”

อเมริกันอาวุโสยักไหล่ยิ้มเลี่ยนๆ ตอบไม่เต็มปากนัก

“ก็...ทุกชีวิตและทุกพืชพันธุ์ที่เราเห็นอยู่ จะสูญพันธุ์ไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง ดินส่วนหนึ่งจะลอยขึ้นไปปกคลุมอยู่เหนือชั้นบรรยากาศของดาวพระเคราะห์ดวงนี้ อาจใช้เวลาอีกนับหมื่นหรือแสนปี กว่าผิวโลกที่ลอยขึ้นไปปกคลุมอยู่เหนือชั้นบรรยากาศจะค่อยๆ กลับคืนลงมาสู่โลกอีกครั้ง เกิดภูเขา มหาสมุทร ทวีปขึ้นมาใหม่ ชีวิตจะเริ่มต้นจากสัตว์เซลล์เดียวอีกวาระหนึ่ง ไม่ว่าพืชหรือสัตว์ แล้วก็จะค่อยๆ พัฒนาขึ้นมา...โอ๊ะ! อย่าพูดในสิ่งที่น่าหวาดเสียวอย่างนั้นเลยรพินทร์ ผมเองก็มีความคิดค้านต่อต้านในเรื่องสงครามล้างโลก ที่คุณหมายถึงอยู่เหมือนกัน แต่เท่าแล้วเท่ารอดการเจรจาในด้านลดอาวุธนิวเคลียร์ก็ไม่เป็นผลสักที ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นโองการของพระผู้เป็นเจ้าที่จะทรงกำหนด ไม่มีใครไปขัดขวางได้หรอก มันไม่ใช่ความผิดของ

ประเทศผม หรือว่าประเทศฝ่ายตรงข้ามใดๆ ทั้งสิ้น แต่เป็นกฎของการแตกดับเพื่อเกิดใหม่ของพิภพโลก ตามรอบวาระของมัน”

“ถ้าหากพวกคุณได้เข้าใจในสัจธรรม หรือความจริงในข้อนี้ได้ก็จะเป็นสิ่งที่ดีมาก จะช่วยให้เราทั้งสองฝ่าย หมายถึงผมกับพวกคุณที่เดินทางมาในครั้งนี้ มีความเข้าใจซึ่งกันและกันลึกซึ้งกว่าเดิม อันจะช่วยให้เราสามารถร่วมมือกันแก้ไขต่อสรรพ-ปัญหาที่จะเกิดขึ้นได้อย่างถูกต้องสอดคล้อง โดยไม่มีความคิดที่ขัดแย้ง แตกแยก อันจะเป็นภัยมาส่หม่คณะของเราเอง ซึ่งบัดนี้ก็ถูกตัดขาดออกจากโลกภายนอกแล้ว ขอให้ทราบกันไว้อีกครั้งว่า ในฐานะมัคคุเทศก์นำทาง หน้าที่ของผมไม่เพียงแต่จะนำพวกคุณไปให้ถึงจุดหมายปลายทางที่พวกคุณประสงค์เท่านั้น แต่จะต้องนำพวกคุณกลับคืนออกไปสู่โลกภายนอกได้โดยปลอดภัยด้วย”

“เราเข้าใจกันได้แน่นอน รพินทร์ และนับวันนานไปที่เราร่วมชีวิตด้วยกัน ณ โลกตกสำรวจนี้ เราก็จะยิ่งเข้าใจซึ่งกันและกันเพิ่มขึ้นทุกขณะ มีปัญหาอะไรเกิดขึ้น เราจะช่วยกันใช้ความรู้ สติปัญญาและฝีมือของพวกเราทั้งหมด ที่ต่างฝ่ายต่างมีอยู่เข้ามารวมพลังกันอย่างเต็มกำลังความสามารถ”

หัวหน้าค้นหาระเบิดนิวเคลียร์กล่าวเสียงลึก หนักแน่นที่สุดขณะยื่นมือส่งมาให้เขา ต่างฝ่ายต่างบีบกระชับแน่น มันดูเหมือนจะเป็นการจับมือกันอย่างจริงใจครั้งแรก นับตั้งแต่ออกร่วมเดินทางกันมา

แลไปทางคริสติน่าและคี๊ธ ก็เห็นทั้งสองจ้องนิ่งมาที่เขา

ก่อนแล้ว รพินทร์มองลึกลงไปในแววตาของคนทั้งคู่ แล้วก็บอกได้ ณ บัดนั้นว่า ปราศจากเลศนัยแอบแฝงใดๆ อย่างที่เคยเห็นหลงเหลืออยู่เลย ทั้งสองมีสีหน้าที่สงบ เหมือนคนปลงตก ก่อนที่จะเดินเข้าสู่หลักประหาร มันเป็นขณะจิตแห่งการสำรวมพร้อมทั้งกายและใจ ส่วนเชิดวุธนั้นก็อยู่ในภาวะเงียบเฉยเช่นเดียวกัน ริมฝีปากขมุบขมิบ แต่ไม่มีเสียงใดๆ ผ่านลำคอออกมา อาการของนายทหารหนุ่ม เหมือนจะกำลังสวดมนต์ภาวนาไปถึงพระพุทธเจ้า และพระอรหันต์เจ้าทุกพระองค์

ท่ามกลางความเงียบงันกันไปชั่วขณะจิตนั้น เสียงเบาๆ จากลำโพงของวิทยุติดตัวของแต่ละคนที่เปิดไว้ ก็ดังแว่วออกมาว่า

"ทำไมทิ้งฉันไว้ที่นี่คนเดียว!"

ทั้งหมดตื่นจากภวังค์ นึกขึ้นมาได้ว่าในกลุ่มของบุคคลชั้นหัวหน้าแล้ว เบลยังนั่งอยู่ด้านล่างท่ามกลางกลุ่มลูกหาบ และพรานพื้นเมือง ขณะนี้หล่อนกำลังมองขึ้นมาและโบกมือเรียก

"เราลงไปกันก่อนเถิดครับ เวลายังมีอยู่เหลือเฟือสำหรับวันนี้ ทานอาหารเช้าให้เสร็จ พักตั้งสติกันอีกสักหน่อย แล้วเราจะเริ่มงานสำรวจกันล่ะ"

รพินทร์ กล่าวกับทุกคนในกลุ่มที่ขึ้นมาชุมนุมกันอยู่ด้านหน้าของโพรงซอกอกสิงห์หิน แล้วเดินนำกลับลงมายังที่พักชั่วคราว อันเป็นสถานีหุงหาทันที

เมื่อเขาก้าวเข้ามาถึง ก็ตรงเข้าไปที่อิสซาเบล ซึ่งยังไม่ได้

ทักทายอะไรกับหล่อนเลย ในขณะที่ย้อนกลับมาถึง เพราะมัวแต่เผ่นขึ้นไปดูก้อนหินหล่นเสียก่อน ทรุดตัวลงตรงหน้า รวบต้นแขนของหล่อนทั้งสองข้างบีบแน่น พร้อมกับยิ้มอย่างให้กำลังใจ

“รู้สึกว่าคุณจะมีอาการดีขึ้นมากทีเดียวเบล...ตอนนี้เป็นยังไงบ้าง?”

หล่อนหัวเราะตอบเขา แววตาและอาการเต็มไปด้วยชีวิตและความแจ่มใส

“ทกคนจบฉัน เพื่อต้อนรับชีวิตใหม่ของฉันกันหมดสิ้นแล้วเหลือแต่คุณคนเดียวเท่านั้น ที่พอมาถึงก็เผ่นขึ้นไปบนนั้นเลย”

เบลบอกเสียงใส เป็นเสียงเรียกร้องอย่างเด็ก ๆ มากกว่าที่จะประสงค์อื่นใด

สุภาพบุรุษไพรพยักหน้าลงนิดหนึ่ง

“อือม์ จริงซินะ...ขอให้พระเจ้า และสวรรค์จงประทานชีวิตใหม่ที่ดีงามแก่คุณ”

กล่าวจบเขาก็ชะโงกหน้าเข้าไปจูบเบา ๆ ที่หน้าผากของหล่อนอย่างปรานี พลางนั่งขัดสมาธิอยู่ตรงหน้า สำรวจดูไปตลอดทั้งกายของหล่อน ซึ่งยังอยู่ในเครื่องแต่งกายที่ขาดวิ่นกะรุ่งกะริ่ง มีจุดด่างดวงของรอยเลือดเต็มไปหมด แต่บัดนี้แห้งกรังแล้ว และพรรคพวกทุกคนก็เข้ามานั่งรวมกลุ่มแวดล้อมอาการของเบลยามนี้กระปรี้กระเปร่าเป็นสุข และดีใจที่เห็นทุกคนพร้อมหน้า

“เบล เธอดูกะรุ่งกะริ่งทุเรศนัยน์ตาเหลือเกิน ไปจัดการเปลี่ยนเสื้อผ้าเสียใหม่ไป๊”

WBSWS:OU
แต่ปางบรรพ์

หัวหน้าคณะออกคำสั่งยิ้ม ๆ

แม่ผมแดงหัวเราะระรื่นอยู่เช่นนั้น เอามือทั้งสองเท้าไหล่คี๊ธและเชิดวุธคนละข้าง ยันกายลุกขึ้นยืน พอก้าวเดินก็ซวนเซเล็กน้อย คริสตินาปราดเข้ามาหิ้วปีกไว้ แล้วประคองพาเพื่อนสาวเดินไปหลบอยู่หลังกอเถาวัลย์ใหญ่เพื่อผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าให้

แม่ผมแดงมีอาการเดินกะโผลกกะเผลกเล็กน้อย หน้านิ่วสูดปาก เพราะบาดแผลจากโคนขาที่ถูกไม้ตำ แต่ก็ยังหัวเราะอีดใจใหญ่ต่อมาก็กลับเข้ามาร่วมกลุ่มกับ พรรคพวกที่นั่งรออยู่ อาการเดินคล่องแคล่วขึ้นจากสภาพที่เคยกะเผลกเล็กน้อย บัดนี้หล่อนอยู่ในชุดใหม่ ที่ผลัดเปลี่ยนเรียบร้อยแล้ว

แล้วทั้งหมด ก็ร่วมรับประทานอาหารมื้อแรกแห่งวัน พร้อมกัน จากเครื่องกระป๋องเรชั่น และเนื้อย่างที่เหลือค้างมาจากเมื่อวานนี้ พร้อมทั้งสนทนาไต่ถามกันไปพลางในเหตุการณ์ที่ต่างฝ่ายต่างผ่านผจญกันมาในคืนฉุกละหุกขีดสุดอีกคืนหนึ่ง ความเคยชิน ทำให้ไม่เกิดความอาทรหวั่นไหวอะไรทั้งสิ้น

เมื่อทุกคนผ่านพ้นเหตุการณ์มาได้ แค่รอดตายปลอดภัยกันพอสมควร ก็เป็นที่พอใจแล้ว ทุกคนของฝ่ายนายจ้างของเขามีหัวใจอันเป็นเหล็กเพชรไปโดยปริยาย จากประสบการณ์ความเคยชินเสียจนไร้ความสะดุ้งสะเทือนใด ๆ เลย ข้อสนทนากลายเป็นเรื่องของการขบขันสนุกสนานเสียมากกว่าความวิตกกังวลเป็นทุกข์ และอันว่าคนเรานั้น ลงได้ปรับจิตใจพร้อม รับรู้

ล่วงหน้าว่าจะตายที่ไหนเมื่อไหร่ก็ได้แล้วเช่นนี้ ความหวั่นไหวใดๆ มันก็หมดสิ้นไปเองโดยปริยาย

"วันนี้พอไหวไหม เบล"

เชิดวุธเอื้อมมือมาจับเข่าเบล ผู้กำลังซดซุปกระป๋องอยู่ ถามขึ้นอย่างสัพยอก หล่อนยิ้มร่าเริงเหมือนเดิม

"ไหว! แต่อย่าเดินเร็วนักก็แล้วกัน แล้วก็อย่าให้มีเหตุการณ์อะไรมาถึงกับทำให้ต้องวิ่ง ฉันเชื่อว่าพอจะพยุงสังขารตามไปด้วยได้"

"เราคงไม่ทำอะไรกันมากนักไม่ใช่หรือ รพินทร์ สำหรับวันนี้"

คี๊ธถามเบาๆ

"ก็คงไม่มีอะไรมากไปกว่าจะสำรวจที่ภูเขาหินเป็นรูปสิงห์หมอบคู่นี้ กับพื้นที่บริเวณข้างเคียงหากมีเวลาพอ"

เขาบอกพลางแหงนหน้ามองดูแสงตะวันอันเริ่มแรงกล้าส่องลอดซัมเถาวัลย์ปราศจากใบเกาะเกี่ยวประสานกันเป็นเพดานอยู่เหนือหัว ขณะนั้นมันเป็นเวลาประมาณ 10 โมงเช้า หรืออาจกว่าเล็กน้อย อากาศเริ่มจะอบอุ่น แล้วกล่าวต่อ

"บางทีเราอาจต้องพักกันอีกสักคืน ในบริเวณนี้แหละเพราะเป็นชัยภูมิที่เหมาะที่สุดแล้ว และในการสำรวจถ้ำใต้เขาซึ่งสลักเป็นรูปสิงโตหมอบนี่ ก็จะต้องอาศัยความรู้ทางธรณีวิทยาจากเบลมากทีเดียว"

"ประเดี๋ยวเราจะขึ้นไปดูกันอีกครั้ง และถ้ามีช่องทางที่จะเดินลงสำรวจได้ ก็จะลงไปตามช่องทางนั้น เชื่อว่าคงจะได้เห็นอะไรเพิ่มเติมขึ้นอีกมาก"

อิสซาเบล กล่าวด้วยน้ำเสียงแจ่มใสปกติของหล่อน เหมือนกับว่าเหตุร้ายที่ผ่านสำหรับตัวหล่อนเอง อันแทบจะเอาชีวิตไม่รอด เป็นเพียงแค่ความฝันเท่านั้น แม้มันจะเหลือร่องรอยแห่งความบาดเจ็บอยู่ในขณะนี้ก็ตาม ยาที่มีคุณภาพสูง การพยาบาลรักษาที่มีสมรรถภาพช่วยให้หล่อนฟื้นตัวได้อย่างรวดเร็ว ประกอบกับกำลังใจ และขวัญที่ดีเยี่ยม หล่อนบุ้ยปากขึ้นไปบนเนินหินรูปสิงโตมีปีก

“ลักษณะของมันเป็นเทวรูปมหึมาที่เคยตั้งอยู่ในที่สูงมากที่เดียว แต่ทรุดลงมาแทบจะราบกับดิน เพราะแผ่นดินไหวและภูเขาไฟระเบิด ข้างใต้จะต้องมีเส้นทางเดินนำไปสู่ห้องอะไรต่ออะไรอีกมากมายหากไม่ถูกปิดตัน แนวลำห้วยที่ฉันกับรพินทร์หนีพวกหมานรกมาเมื่อคืนนี้ไม่ใช่คูเมืองอย่างที่เราพบกันมาแล้ว แต่มันเป็นรอยแยกของแผ่นดิน ตัวเทวรูปสิงห์มีปีกที่เราเห็นอยู่นี่ ไม่ได้ก่อสร้างขึ้นมา แต่เดิมทีมันจะต้องเป็นภูเขาหินทั้งลูกที่มนษย์ได้ขด แกะสลัก และเจาะเข้าไป เป็นฝีมือสถาปัตยกรรมชั้นสูงเกินกว่าที่มนุษย์สมัยนี้จะทำได้ และจะต้องใช้เวลาพร้อมทั้งกำลังคนมหาศาล แบบเดียวกับการสร้างสรรค์ของไอยคุปต์ที่เคยเจริญรุ่งเรืองขีดสุดมาแล้ว”

“พอคำนวณถูกไหมว่า อายุมันเก่าแก่มาสักเท่าไหร่แล้ว” สแตนลีย์ถามอย่างไม่มั่นใจนัก

เบลเอาสือจับปลายคาง มองดูตัวสิงห์หินมหึมา และขั้นบันไดอันไต่ขึ้นไปของมัน ตลอดจนพื้นภูมิประเทศกับดินแวดล้อมพึมพำ

“ไม่เคยมีใครคำนวณอายุของมหาปิรามิดได้ว่ามันถูกสร้าง

ขึ้นเมื่อไหร่ ยุคสมัยใด แต่ปิรามิดก็ยังดีที่ไม่เคยมีร่องรอยของแผ่นดินไหว หรือภูเขาไฟระเบิดเข้ามาเป็นฉากกั้น ส่วนอาณาจักรแห่งนี้ เคยมีการระเบิดของภเขาไฟ แผ่นดินบางส่วนยุบลงบางส่วนสูงขึ้น มีชั้นของลาวากั้นไว้อีกถ้าหากเรามีเวลาพอที่จะขุดลงไป แล้วการระเบิดของภูเขาไฟก็ยังแบ่งไม่ถูกว่าได้เคยมีขึ้นกี่ครั้งมาแล้ว มันอาจเกิดซ้ำขึ้นอีก ภายหลังจากอาณาจักรนี้ล่มไปนานแล้วก็ได้ เป็นต้นว่าเป็นเมืองร้างไปก่อนแล้วพันๆ ปี ภัยจากธรรมชาติก็มาซ้ำเติมอีก ฉันกะไม่ถูกจริงๆ แต่ดูจากลักษณะของซากฟอสซิล เชื่อแน่ว่ามันเก่าแก่กว่าแผ่นดินไอยคปต์หรือบาบิโลน ตลอดจนทุกอาณาจักรโบราณที่เคยค้นพบกันมาแล้ว มันน่าศึกษามากถ้าหากเรามุ่งมาในเรื่องนี้โดยตรง และมีเครื่องไม้เครื่องมือมาพร้อม แต่นี่เรามาในวัตถุประสงค์อื่น จึงได้แต่เดาหรือคาดคะเนเอาเท่านั้น นึกไม่ถึงว่าจะพบเอาอาณาจักรลี้ลับแปลกประหลาดมหัศจรรย์ในเอเชียส่วนนี้”

“คุณไม่ต้องกังวลในการที่จะต้องให้รายงานละเอียดอะไรนัก”

รพินทร์บอกเรียบๆ

“เราเพียงแต่สำรวจดูเท่านั้น ว่ามันมีอะไรอยู่บ้าง ที่สำคัญที่สุดก็คือ ถ้ามันเป็นแหล่งเก็บซากศพโบราณที่มันเคยยกโขยงกันมาทำร้ายเรา เราก็จะหาทางปิดกั้น ไม่ให้มันออกมาได้...ก็แค่นั้นเองที่ผมต้องการ”

“ถ้างั้นก็ไม่น่าจะยากเย็นอะไรนัก ได้ข่าวจากคริสว่า เมื่อก้อนหินบนเพดาน มันหล่นลงมาตรงที่เรานอนพักกันอยู่เมื่อคืน พบว่า มีช่องโพรงทอดลงไปสู่พื้นดินด้านล่างด้วยหรือ?”

“เป็นบันไดหินทอดลงไปเลย แต่จะลึกสักเท่าไหร่ นำไปถึงไหนหรือไปตันอยู่แค่ไหน ยังไม่ได้รับคำสั่งให้ลงไปตรวจดู”

คริสตินำบอกมา

“ใช่! ผมสั่งกำชับไว้เช่นนั้น แต่ประเดี๋ยวเราจะลงไปตรวจดูการตกลงมากระแทกพื้นโดยแรงของเพดานก็ดีไปอย่างเหมือนกัน เพราะมันเปิดปากทางที่เคยเล็กแคบตีบตันให้กว้างออกไปอีกมาก ผมชะโงกเข้าไปดูเมื่อตะกี้นี้”

รพินทร์กล่าวกับทุกคนที่อยู่ในลักษณะประชุมหารือ ส่วนพวกลูกหาบและพรานพื้นเมืองขณะนี้ ก็พอจะทราบสถานการณ์ละเอียดแล้ว โดยการบอกเล่าของบุญคำ ซึ่งจับกลุ่มประชุมกันอยู่อีกกลุ่มหนึ่งใกล้ๆ

“แล้วที่สิงห์คู่อีกตัวที่เห็นตะแคงอยู่นั่นล่ะ มีใครทดลองไต่ขึ้นไปดูแล้วยัง สภาพมันเป็นยังไงบ้าง”

เบลชี้มือถาม

“ยังไม่มีใครเข้าไปดที่ตัวนั้นเลย เพราะยังไม่มีเวลาพอก็บอกแล้วว่าเฉพาะวันนี้ เราอาจสำรวจได้เพียงแต่สิงห์อันเป็นภูเขาแกะสลักสองลูกนี่เท่านั้น”

“เอาละ เรื่องนี้ ประเดี๋ยวเราจะลงมือกันแล้ว”

คริสตินำพูดเหมือนจะตัดบทภายหลังกรอกน้ำจากกระติกใส่ปากแวววตาสีฟ้างามของหล่อนเข้ม แสดงถึงความเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ที่จะเผชิญในทุกสิ่งซึ่งรออยู่เบื้องหน้า

“สำหรับเบลในวันนี้ หากมีการเดินทางเคลื่อนไหว เธอยังไม่พร้อมที่จะมีภาระออกแรงแบกของหนักใดๆ ทั้งสิ้น เป้หลังถอดออกให้พรานคนหนึ่งคนใดที่จะเดินประกบคู่ใกล้ชิดเธอไป

ด้วย และไม่ว่าจะเกิดความจำเป็นอย่างใด เธอยังยิงปืนทุกชนิดไม่ได้ เพราะมันจะสะเทือนต่อบาดแผล รพินทร์ คุณต้องกำหนดตัวพรานลูกน้องของคุณสักคนหนึ่ง คอยเป็นพี่เลี้ยงเบลด้วย”

เขาก้มหัวลงนิดหนึ่ง

“ข้อนั้นไม่ต้องห่วง และดีมากที่เตือนให้รู้เสียก่อน ผมจะให้บุญคำเป็นพี่เลี้ยงคอยประกบชิดตัวไว้เสมอ แล้วก็มีเกิดอีกคนหนึ่งที่จะทำหน้าที่แบกหามหรืออุ้มถ้าจำเป็น เพราะมันแข็งแรงหน่อย นอกจากนั้นแล้วก็ต้องขอแรงไปทางเชิดวธ และคี๊ธ ที่จะต้องคอยจับตาดูไว้ด้วย หากเกิดเหตุฉุกเฉินขึ้น”

“แล้วตัวคุณเองล่ะ?”

คริสถามหน้าตาเฉย อย่างชนิดไม่น่าจะถาม พรานใหญ่ยิ้มกร้านๆ

“ผมควรจะมีหน้าที่นำทางสำรวจไม่ใช่หรือ และคงจะไม่มีสายตาเฉียบไวพอที่จะมาคอยสังเกตดูเบลนัก ในงานที่จำเป็นมากกว่า”

“คุณยังไม่ได้บอกให้ฉันเข้าใจเลย ว่าทำไมคุณถึงต้องย้อนกลับไประเบิดโค่นต้นไทรต้นนั้น?”

คริสถามในสิ่งที่ดูเหมือนหล่อนจะรอคอยจังหวะมานานแล้ว

รพินทร์มองไปทางหัวหน้าคณะเหมือนจะเป็นการขอร้องให้ช่วยอธิบายแทนเขา สแตนลีย์รู้ความหมาย จึงขยับเข้าไปใกล้คริสและอธิบายให้ทราบในสิ่งที่ตนรับทราบ และเห็นสิ่งประหลาดมากับตา โดยมีคี๊ธและเชิดวุธช่วยอธิบายอีกคน

ระยะเวลาระหว่างนี้ รพินทร์ถือโอกาสเดินผละจากกลุ่มนายจ้าง ไปสอบซักถามอะไรอยู่กับพวกพรานพื้นเมือง และกลุ่มลูกหาบ ซึ่งมันเป็นครั้งแรกที่เขามีโอกาสจะได้พูดคุยกับพวกนั้น นับตั้งแต่ฝูงหมานรกเข้าโจมตีเมื่อคืน

สองสามคนถูกมันงับเอา และบ้างก็ถูกน้ำลาย จัน เกิด และเล่ยเป็นผู้บอกให้เขาทราบว่า คริสติน่าได้จัดการฉีดยาให้ทุกคนตั้งแต่เมื่อคืนนี้แล้ว คนละเข็ม ไม่จำเป็นจะต้องฉีดซ้ำอีก มันต่างกับวัคซีนธรรมดาที่เคยรู้จักกันในวงการแพทย์ ที่จะใช้ฉีดเยียวยาคนที่ถูกพิษสนัขบ้า

การประจัญบานเมื่อคืน พวกพรานพื้นเมืองของเขาได้รายงานว่า กระสุนปืนหมดไปกว่าครึ่งค่อนของจำนวนที่แบกขนกันมา พวกลูกหาบดีใจที่ไม่ต้องแบกหนักอีก กระสุนที่สิ้นเปลืองมากที่สุด ก็คือลูก 5.56 มม. หรือกระสุนเอ็ม 16 กับพวกลูกซอง ซึ่งเรื่องนี้รพินทร์ตระหนักดี เพราะเขาได้ยินมันรัวหูดับตับไหม้ติดต่อกันราวกับสงคราม เท่าๆ กับที่เมื่อย้อนกลับไปยังแค้มป์ก่อนระเบิดต้นไทร ก็เห็นปลอกทิ้งกลาดเกลื่อนอยู่นับไม่ถ้วน มันเป็นการระดมยิงหนักกว่าทุกครั้งที่ผ่านมาแล้ว

“ถ้าเจอไอ้หมาป่าพวกนั้นอีก ก็เห็นจะไม่ต้องยิงกันอีกแล้วล่ะนาย กระสุนหมด!”

จันบอกอ่อยๆ

“เราหวังว่า คงจะไม่ต้องยิงอะไรมากเหมือนอย่างเมื่อคืนนี้อีกแล้ว นอกจากยิงหาอาหาร หรือป้องกันตัวเฉพาะเท่าที่จำเป็นเท่านั้น”

เขาบอกพวกนั้นอย่างปลอบใจ แล้วสั่งความกับบุญคำ

และเกิดให้มีหน้าที่คอยเป็นพี่เลี้ยงเบล ตามที่จนได้บอกไว้กับฝ่ายนายจ้างแล้ว

"แหม่มเบลจะเดินไหวเร๊อะนาย วันนี้?"

เส่ยถามอย่างเป็นห่วง

"เดินน่ะคงไหว แต่วิ่งคงลำบาก และช่วยตัวเองไม่ได้เลย แม้แต่ยิงปืน เพราะจะสะเทือนแผล เพราะฉะนั้น บุญคำกับเกิดจะต้องคอยดูแลให้ดี"

พรานใหญ่กำชับมา ครู่ใหญ่เขาก็ได้ยินเสียงดีดนิ้วแรงๆ เหมือนจะเรียกมา พอหันขวับก็เห็นสแตนลีย์กวักมือจึงเดินย้อนกลับเข้าไปหาอีกครั้ง...

"ทางเราพร้อมแล้ว จะเริ่มลงมือกันเมื่อไหร่?"

อเมริกันอาวุโสถามขึ้นด้วยอาการจริงจัง เอางานเอาการ รพินทร์กวาดตาอย่างรวดเร็วไปยังคณะนายจ้างของเขา ทุกคน และมาจบนั่งอยู่ที่เบล

"ขอความมั่นใจอีกครั้ง คุณพอเดินไหวไหมเบล"

เขาสอบความรู้สึกและอาการของหล่อน อย่างเป็นห่วง

"ถ้ายังไงแล้ว ผมยังอยากจะให้คุณได้พักผ่อนต่อไปอีกสักระยะ เพราะถึงอย่างไรเราก็ยังไม่ได้เคลื่อนที่ไปไหนไกล กองสัมภาระและพวกลูกหาบส่วนใหญ่จะหยุดรออยู่บริเวณนี้ก่อน คุณจะพักอยู่กับพวกที่ให้รอคอยอยู่ตรงนี้ก็ได้ เราจะต้องแบ่งกำลังออกเป็นสองฝ่ายอยู่แล้ว ฝ่ายหนึ่งเข้าไปสำรวจในซอกถ้ำใต้สิงโตหินนั่น อีกฝ่ายจะรออยู่ข้างนอกเพื่อเฝ้าของ และคอยสกัดดูต้นทางไว้ระหว่างที่อีกฝ่ายหนึ่งลงไปสำรวจ"

อิสซาเบลลุกขึ้นยืนเต็มส่วนสัดของหล่อน

“ฉันแน่ใจว่าฉันไปกับพวกคุณไหว อย่างที่บอกไว้แล้ว มันสำคัญอยู่ที่ว่าคุณจะเห็นฉันล่าช้าเป็นอุปสรรคต่อการทำงานของคุณหรือไม่ประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งฉันจะเป็นประโยชน์ในด้านงานสำรวจของคุณได้หรือไม่ ซึ่งมันขึ้นอยู่กับการพิจารณาของคุณเอง แต่ถ้าเห็นว่าไม่จำเป็น จะสั่งให้ฉันอยู่กับฝ่ายพวกที่รอข้างนอกนี่ ฉันก็จะไม่ขัดคำสั่ง”

ขณะนั้น คริสติน่าก็แทรกมาทันทีว่า

“ฉันมีความเห็นว่า เบลควรจะร่วมในการสำรวจของเราด้วย รพินทร์”

“ถ้างั้นทุกคนเตรียมตัวได้เดี๋ยวนี้...”

จอมมัคคุเทศก์สั่งเรียบ ๆ

“ยกเว้นเบลแล้ว ขอให้ทุกคนอาวุธพร้อม เครื่องหลังพร้อมไฟฉายตะเกียงแบตเตอรี่และอุปกรณ์จำเป็นเฉพาะในการสำรวจถ้ำ นอกนั้นแล้ว ทิ้งไว้กับกองสัมภาระข้างนอกนี่แหละ... เบล คุณมีปืนติดเอวไปกระบอกเดียวก็พอ”

พร้อมกล่าว รพินทร์ก้มลงหยิบเข็มขัดปืนสั้น .357 ของอิสซาเบลที่ถอดวางอยู่กับกองสัมภาระ โยนส่งไปให้ แม่ผมแดงรับไว้ได้อย่างฉับไว อาการของหล่อนเริ่มกระฉับกระเฉงปราดเปรียวขึ้นกว่าตอนที่เพิ่งจะรู้สึกตัวครั้งแรก ระหว่างที่หล่อนคาดเข็มขัดปืนติดเอว และดึงปืนออกมาเปิดโม่ตรวจดูความเรียบร้อยของกระสุน คี๊ธก็ถามมาว่า

“จุดหมายแรกของเรา เพียงแค่เข้าไปสำรวจที่สิงโตหินนั่นไม่ใช่หรือ พรรคพวก?”

“ใช่!”

เขาพยักหน้าบอกสั้นๆ ขยับลูกเลื่อนไรเฟิลตรวจดูกระสุนที่บรรจุอยู่ในรังเพลิง แล้วแกะออกจากอีกกล่องหนึ่ง เสียบกระสุนสำรองไว้บนอกเสื้อ ที่เหลือยัดใส่กระเป๋ากางเกง

“ก็เห็นกันอยู่ใกล้ๆ แค่นี้เอง นอกจากไฟฉาย และเครื่องมือสำรวจถ้ำ ทำไมถึงจะต้องให้พวกเราติดเครื่องหลังไปด้วยให้หนักเปล่า สถานีพักเราก็อยู่ตรงนี้เอง เราต้องกลับขึ้นมาอยู่แล้วไม่ใช่หรือ?”

รพินทร์ขยี้ปลายจมูกอย่างเริ่มหงุดหงิด แต่แล้วก็พยายามระงับเสีย เขาไม่อยากจะถือสาในความไม่ประสาอะไรของเจ้าคี๊ธเสียแล้ว นอกจากเวทนา แทนที่จะด่าว่าอะไรเจ็บๆ จึงเพียงแค่บอกด้วยน้ำเสียงปกติว่า

“นายเห็นอยู่แล้ว คี๊ธ แค่คืบหรือศอกเดียวภายในป่าอาถรรพณ์ที่แวดล้อมเราอยู่ขณะนี้ มันล้วนแต่อันตรายทั้งสิ้น เรามองเห็นกันอยู่ชัดๆ ว่าจุดแรกจะเข้าไปสำรวจถ้ำใต้ซอกอกสิงโตหินนั่น มันใกล้แค่นี้เอง แต่ในการเดินลึกลงไปตามทางสุดแต่เราจะค้นพบ เรายังไม่รู้ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น และจะเดินลึกเข้าไปถึงไหน ต่อให้เดินกันไปเป็นหมู่อย่างนี้แหละ มันอาจเกิดเหตุการณ์ที่ทำให้เราต้องแตกกระจายพลัดพรากกันเมื่อไหร่ก็ได้ ซึ่งในภาวะเช่นนั้น สภาพมันจะเป็นลักษณะตัวใครตัวมันก่อนที่จะหาทางช่วยเหลือกันได้ทัน เพราะฉะนั้นอุปกรณ์ยังชีพประจำตัวจะต้องพร้อมไว้เสมอในแต่ละบุคคล เราหวังที่จะได้กลับขึ้นมานั้นถูกต้อง แต่อะไรจะเป็นหลักประกันให้เชื่อเช่นนั้นได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ อาจไม่มีใครมีโอกาสได้กลับขึ้นมาอีกได้เลย

สักคน หรืออาจกลับขึ้นมาได้ แต่ไม่ครบตามจำนวนที่ลงไป นรกเท่านั้นที่จะรู้ แต่นรกก็ไม่เคยบอกอะไรแก่เราล่วงหน้า เพราะฉะนั้น การไม่ประมาทไว้เป็นวิธีที่ดีที่สด...เข้าใจ่?"

"ยับ!"

คี๊ธพยักหน้าหงึก ๆ รับคำโดยไม่มีเงื่อนไขอะไรอีก เชิดวุธเอาปลายบู๊ตเขี่ยตาตุ่มอเมริกันร่างยักษ์ ซึ่งบัดนี้กลายเป็นเพื่อนตายกันไปแล้ว

"ฮี่โธ่ ไอ้งั่งเอ๋ย นี่หรือวะ พันเอกแห่งยูเอส.อาร์มี่ ผู้อ้างว่าเคยฝ่าดงกองโจรของไอ้แกวมาแล้ว โง่รียำเลย บกป่าฝ่าดงผ่านเผชิญอะไรต่อมิอะไรมาสารพัดกับรพินทร์ถึงขนาดนี้แล้ว ก็ยังมีคำถามโง่ ๆ อยู่อีก ไม่มีใครเขาบังคับเอ็งหรอกวะ ถ้าเอ็งขี้เกียจ หนักหลัง จะเดินลงไปมือเปล่า ๆ ก็สุดแล้วแต่เอ็ง ขอให้รู้ไว้ด้วย ในโพรงถ้ำใต้ฐานสิงห์นั่น ธรณีอาจสูบเอ็งลงไปคนเดียวก็ได้ เหมือน ๆ อย่างข้ากับคริส ที่เคยไปติดอยู่ในโพรงใต้ภูเขามาแล้ว...พี่ก็ไม่น่าจะไปมัวเสียเวลาอธิบายอะไรกับมันเลย"

ประโยคหลัง นายทหารหนุ่มหันไปบอกเบา ๆ กับรพินทร์ คี๊ธไม่พูดอะไร ถือโอกาสดีดลูกหลังไปที่เชิดวุธผู้ยังนั่งอยู่ ความจริงมันน่าจะพอดีกับยอดอกของลูกชายท่านนาย แต่เชิดวุธไวพอใช้ คว้าตีนสวมบู๊ตข้างนั้นของนายคี๊ธได้เหมือนจะรู้เส้นทันเชิงกันอยู่ แล้วหมุนบิดแผลบ คี๊ธเสียหลักพลิกหมุนควางเพราะถ้าขืนฝืน ก็แปลว่าขาข้างนั้นเขาอาจเคล็ด ร้องจ๊าก หัวคะมำลงไปเอาหน้าทิ่มตักคริสผู้กำลังนั่งจัดของอยู่ แม่เสือผมทองอุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง เพราะหน้าของนายนั่นตำเข้าไปกึ่ง

กลางเป้ากางเกงของหล่อนพอดี ขยุ้มหมับเข้าที่ก้านคอกระชากขึ้น ส้นมืออีกข้างหนึ่งยัดเข้าไปที่ปลายคางของเพื่อนชายจอมกวน ผลักเสยขึ้น คี๊ธผละกลิ้งไปอย่างไม่เป็นท่า พร้อมกับร้องโวยวายลั่น

"โว้ย ทำไมมันรุมกันฉะฉันคนเดียวแบบนี้"

สแตนลีย์ อิสซาเบล และเชิดวุธ หัวเราะกันครึกครื้น คริสไม่กล่าวอะไร นอกจากตาเขียววาวขึ้นมาวูบหนึ่ง แล้วหันไปจัดของตามเดิม รพินทร์เองก็อดไม่ได้ที่จะหัวเราะกึกๆ ออกมาด้วยความขัน เดินเข้ามาซ้อนปีกพยุงให้ลุกขึ้น คี๊ธฮึดฮัดทำท่าจะปรี่เข้าไปเล่นงานคริส เพราะถูกผลักด้วยหลักของคอมมานโดเมื่อกี้นี้ แทบทำให้คอหัก แต่รพินทร์เข้าขวางหน้าไว้ทันควันบอกยิ้มๆ ว่า

"อย่ามัวเล่นกันไร้สาระอยู่เลย เพื่อน งานสำคัญข้างหน้ารอเราอยู่แล้ว"

คี๊ธแยกเขี้ยว คำรามไปทางแม่ผมทองเบาๆ แปลเป็นภาษาไทยคงได้ความว่า

"ระวังให้ดีเถอะ สักวันหนึ่ง พ่อจะจับขึงพืดให้ได้ ตั้งแต่ไปหลบติดอยู่ใต้ภูเขากับไอ้ลูกหมานั่น ดูจะสมัครสมานสามัคคีปรองดองกันดีเหลือเกินนะ ฮึ่ม!"

บังเอิญคริสจับกระแสความได้ถนัด หล่อนชะงักมือ หันกลับมาอีกครั้ง จ้องทั้งคี๊ธและรพินทร์ แล้วบอกมาเบาๆ เช่นกันว่า

"ที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างไร ได้ทั้งนั้น หรือจะร่วมมือกันทั้งสองคนนั่นก็ได้นะ ไม่เกี่ยง!"

“เป็นเรื่องระหว่างคุณทั้งสอง กรุณาอย่าเอาผมเข้าไปเกี่ยวข้อง”

พรานใหญ่ตอบสวนด้วยน้ำเสียงแผ่วต่ำเป็นปกติ แล้วหันไปตะโกนเรียกพรานพื้นเมืองของเขา กับลูกหาบทุกคน ให้เข้ามาประชุมสั่งงานทันที

กำลังคนร่วมตายทั้งหมด 20 คน ถูกแบ่งออกเป็นสองชุดอีกครั้ง พวกลูกหาบทั้งหมด 10 คน ถูกกำหนดให้พักรอคอย แบบวางปางพักชั่วคราวอยู่หน้าบันไดหินกลางป่าเกาวัลย์นั้น โดยรพินทร์สั่งให้พรานมือซ้ายของเขา คือจัน ทำหน้าที่เป็นผู้ควบคุมดูแล

ส่วนคณะนายจ้างของเขาทั้งหมดทุกคน สมทบด้วย บุญคำ เกิด และเล่ย รวมทั้งเขาด้วย เป็นจำนวน 9 คน จะเป็นฝ่ายที่เข้าไปตรวจตราสำรวจดูภายในบริเวณอันมีลักษณะเหมือนเทวสถาน ซึ่งโครงนอกแกะสลักจากภูเขาย่อมๆ ทั้งสูงเป็นรูปสิงห์หมอบตำแหน่งที่เขาและเบลเคยเข้ามาพักอาศัยหลบซ่อนตนอยู่เมื่อคืนที่ผ่านมา โดยมอบวิทยุติดต่อ 1 เครื่องไว้ให้แก่จัน เพื่อจะใช้ส่งข่าวถึงกันได้ถ้าจำเป็น

“คอยสังเกตดูแลบริเวณโดยรอบไว้ด้วย ระหว่างที่พวกฉันเข้าไปในนั้น”

เขากำชับสั่งจัน เป็นการซักซ้อมความเข้าใจอีกครั้ง

“อย่าให้ลูกหาบคนไหน เกะกะเพ่นพ่านไปไหนเกินรัศมีสายตา ถ้าเห็นอะไรผิดปกติรีบวิทยุรายงานให้รู้ และถ้าเกิดเหตุร้ายก็ให้ตัดสินใจแก้ไขป้องกัน ช่วยเหลือกันเองตามแต่จะเห็นเหมาะสม ถ้าไม่จำเป็นอย่ายิงอะไรทั้งสิ้นที่โผล่ออกมาให้เห็น แต่ให้เฝ้าจับมองไว้”

จันรับคำอย่างมั่นคง และพอจะไว้วางใจได้เต็มที่ สำหรับสมุนมือซ้ายรุ่นอาวุโสของเขา แต่ก็ไม่วายถามมาเสียงอ่อย ๆ ว่า

“พวกนายจะเข้าไปในนั้นนานมั๊ย?”

“ยังบอกไม่ถูก มันสุดแล้วแต่ว่าจะมีหนทางเดินลงไปถึงที่ไหนบ้าง แต่คิดว่าจะไม่เข้าไปให้ลึกเกินไปนัก คอยฟังจากวิทยุก็แล้วกัน”

สีหน้าของจันไม่ค่อยเป็นสุขนัก

“ถ้าพวกนายที่พากันเข้าไป แล้วไม่โผล่ขึ้นมาล่ะ ถ้าเรียกวิทยุแล้วจันไม่ได้ยินเสียงตอบ จะให้ทำยังไง”

รพินทร์ยิ้ม จันฉลาดรอบคอบพอใช้ทีเดียว แทบไม่แพ้บุญคำในเรื่องนี้

“วิทยุที่เราจะใช้ติดต่อกัน อาจเรียกไม่ได้ยิน ถ้าพวกฉันเดินลงไปลึกในโพรงถ้ำใต้ดิน อย่าเพิ่งกังวลอะไร ให้สงบคอยไปเรื่อย ๆ ก่อน แต่ถ้าเกิน 3 ชั่วโมงหลังจากนี้ไป ยังไม่ปรากฏมีแววอะไรจากฝ่ายฉัน ก็แปลว่ามันน่าจะมีอะไรผิดปกติขึ้นแล้ว จันกับพวกนี้ลงไปตามได้เลย หรือจะจัดการยังไงก็สุดแล้วแต่

จะตัดสินใจเอาเอง จำไว้อย่างเดียวว่า ถ้าจำเป็นจริงๆ ก็เอาชีวิตตัวเองและพวกลูกหาบให้รอดไว้ก่อนก็แล้วกัน”

“ทำไมไม่ให้ไอ้เกิด หรือไอ้เส่ย อยู่เฝ้าพวกลูกหาบกับข้าวของบนนี้ จันอยากจะไปกับพวกนายด้วยคน”

เสียงจันบ่นเบาๆ รพินทร์ตบไหล่พรานคู่ใจมือซ้ายของเขา

“เกิดกับเส่ยยังเด็กเกินไป ตัดสินใจรับผิดชอบต่อพวกข้างบนนี้ไม่ได้หรอก และที่ฉันเอาสองคนนี่ลงไปด้วย ก็เพราะบางทีอาจจะต้องอาศัยแรง อาศัยกำลังของมันแทนลูกหาบ จนอยู่บนนี้เหมาะที่สุดแล้ว เพราะเป็นผู้ใหญ่ที่สุด รองลงมาจากตาคำ คนที่จะรับผิดชอบบนนี้ ระหว่างที่พวกเราทั้งหมดไม่อยู่ด้วย จะต้องเป็นคนที่ฉันไว้วางใจได้มากที่สุด”

พรานมือดีของเขาถอนใจเบาๆ แล้วพยักหน้าอย่างยอมจำนน ไม่กล่าวอะไรอีก เพราะเจ้านายให้เหตุผลมาอย่างแย้งไม่ได้ พวกลูกหาบทั้งหลายก็รับรู้ในคำสั่งของเขาทุกคน

แล้วเขาก็เรียกบุญคำกับเกิดเข้ามาซักซ้อมอีกครั้ง

“ตาคำและเกิด...ขอให้รู้ว่า นี่เป็นหน้าที่เฉพาะครั้งโดยตรง...ขอให้ทั้งสองคนคอยเดินอยู่ใกล้ชิดแหม่มเบลตลอดเวลา และไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในนั้น...”

เขาบุ้ยปากขึ้นไปยังด้านบนที่กำลังจะมุ่งหน้าขึ้นไปอีกครั้ง

“ไม่ต้องคำนึงถึงใครอื่นทั้งสิ้น ช่วยแหม่มเบลไว้ก่อนเป็นคนแรก เพราะแหม่มเบลยังอ่อนแออยู่ ช่วยตัวเองไม่ได้ถนัด”

“ส.บ.ม. ย.ห. วอร์รี่ น่านาย”

บุญคำบอกมาหน้าตาเฉย รพินทร์มองหน้า อยากจะถีบให้สักอักแต่ตาเฒ่าจอมสัปโดกถอยออกพ้นระยะเท้าเขาเสียแล้ว เชิดวุธแทบจะปล่อยก๊ากออกมาดังๆ พรานใหญ่ไม่สนใจอะไรกับปากพล่อยๆ ทะลึ่งโลนของลูกน้องเขา ประกาศไปยังฝ่ายนายจ้างทุกคน

“หวังว่าผมคงไม่ต้องเตือนนะครับ ว่าในนั้น พวกเราทุกคนจะต้องหูตาไว และใช้ความรอบคอบระมัดระวังเช่นไรบ้าง มันอาจมีสิ่งที่เราเดาไม่ถูกรอคอยอยู่ หรืออาจไม่มีอะไรที่น่าสนใจเลยก็ได้ สำคัญที่สุดก็คือ หนทางมันอาจแคบและจำกัดเสียเป็นส่วนใหญ่ ถ้าจำเป็นที่จะต้องยิง โปรดคำนึงถึงวิถีกระสุนที่จะมาถูกพวกเดียวกันเองไว้บ้าง นี่เป็นสิ่งที่ผมกลัวที่สุด! และย้ำอีกครั้ง ถ้าสัตว์ร้ายที่เราจะพบในนั้นเป็นประเภทงู หรือสัตว์เลื้อยคลานมีพิษ ขอให้อย่าทำอันตรายใดๆ กับมันทั้งสิ้น เพราะมันก็จะไม่ทำอันตรายเราเหมือนกัน ขอรับรองให้ได้”

“รับทราบและจะปฏิบัติตามคำสั่ง!...”

หัวหน้าคณะบอกมาด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม

“ว่าแต่เราจะบ่ายหน้าขึ้นสำรวจที่ภูเขา หรือเนินรูปสิงห์ทางด้านนี้ก่อนหรือ”

“ครับ เอาทางด้านที่เพดานมันถล่มลงมาก่อนนี่แหละ ทางเนินคู่กันนั่นค่อยว่ากันทีหลัง”

กล่าวยังไม่ทันสิ้นประโยค จอมพรานก็เริ่มเคลื่อนที่ออกนำไปอย่างง่ายๆ ทุกคนไหวตัวตาม จากเนินที่ลาดสูงขึ้นไป

จนจรดบันไดขั้นแรก อันโผล่พ้นรอยกลบทับของหินลาวาขึ้นมา ทั้งหมดก้าวขึ้นไปเป็นกลุ่ม ในลักษณะเกือบจะเรียงเป็นหน้ากระดาน เนื่องจากมีเนื้อที่กว้างระหว่างที่ผ่านขึ้นไปทีละขั้น อันสูงประมาณขั้นละ 2 ฟุตนั้น เห็นรอยแตกร้าวปริแยก และเอียงกะเท่เร่สูงๆ ต่ำๆ แสดงถึงกาลเวลาที่ผ่านมานานแสนนาน บางตำแหน่งก็มีต้นไม้ขึ้นแซมจากรอยแตกปรักหักพังนั้น

ทุกสายตาพิจารณาไปอย่างรอบคอบระมัดระวัง เกิดและบุญคำ ทำหน้าที่คอยประคองขนาบข้างหิ้วปีกเบลขึ้นไปตามหน้าที่อันได้รับมอบหมาย แต่แม่ผมแดงดูเหมือนจะไม่ปล่อยให้เป็นภาระของทั้งสองมากนัก แม้จะเชื่องช้า หมดความคล่องตัวไปบ้าง แต่ก็ยังแสดงให้เห็นจากอากัปกิริยาที่เคลื่อนไหวก้าวไต่ขึ้นไปว่า เรี่ยวแรงพละกำลังของหล่อนเริ่มกลับคืนมาแล้วอย่างประหลาด

ชั่วไม่กี่อึดใจ ทั้งหมด 9 คน ก็ขึ้นมายืนอยู่บนปากโพรงด้านบนสุด อันแลเห็นชัดๆ ในเวลากลางวัน ท่ามกลางลำแสงตะวันที่สาดลอดกิ่งไม้ลงมา มันเป็นชานหรือลานระเบียง ซึ่งทรุดถล่มแตกระแหงอยู่ทั่วไป ก่อนจะนำเข้าไปสู่โพรงซอกเหมือนคูหา ใต้ร่องอกของรูปสิงห์ขนาดใหญ่ที่หมอบอยู่

“พอจะให้ความเห็นเบื้องต้นได้บ้างไหม เมื่อขึ้นมาอยู่บนนี้แล้ว”

ดร.สแตนลีย์หันไปร้องถามอิสซาเบล ผู้ซึ่งในขณะนี้กำลังยืนพินิจไปรอบด้านของวัตถุโบราณ อันเป็นสถานที่นั้น

“เมื่อคืน รพินทร์หิ้วฉันซมซานหนีไอ้หมานรกพวกนั้น

ขึ้นมา ตอนนั้นมันมืดเหลือเกิน และขณะนั้นก็กำลังฉุกละหุกเหนื่อยกันแทบขาดใจ...”

หล่อนเอ่ยขึ้นเบา ๆ มองย้อนกลับไปยังเบื้องล่างตามแนวขั้นบันไดที่ผ่านขึ้นมาแล้ว

“แต่ตอนนี้ พอจะมองเห็นอะไรต่ออะไรได้เลา ๆ บ้างแล้ว ภูเขาไฟระเบิดใต้ดิน ทำให้เกิดแผ่นดินไหว และบริเวณนี้ เป็นบริเวณจุดศูนย์กลางของแผ่นดินไหว เดิมมันเคยเป็นสิ่งก่อสร้างขนาดมหึมาทีเดียว และบนที่เรายืนอยู่นี้ จะอยู่สูงกว่าระดับพื้นราบมาก มันได้ทรุดถล่มจมดินลงไป ลาวาพ่นขึ้นมากลบทับเหลือซากบางส่วนโผล่ขึ้นมาเท่านั้น ส่วนใหญ่เกินกว่า 80 เปอร์-เซ็นต์ถูกกลบจมดินไปหมด”

“ดูจากชั้นดิน ชั้นหิน และสภาพของซาก พอจะบอกอายุได้ไหม?”

หัวหน้าคณะถามมาอีก ในขณะที่ทุกคนมองดูบริเวณโดยรอบนั้นอย่างเงียบกริบ อิสซาเบลสั่นศีรษะช้า ๆ

“ฉันบอกไม่ถูก มันมีทั้งเถ้าลาวา และหินงอกหินย้อยภายใต้ซอกโพรงนั้นซึ่งเกิดขึ้นภายหลัง รวมทั้งรอยอัดดันของดินที่โผล่งอกขึ้นมาใหม่ มันทำให้เกิดการแบ่งขั้นตอนของกาลเวลาอย่างสับสน รู้แต่เพียงว่าได้เกิดแผ่นดินไหวขึ้นมากกว่า 2 ครั้งยังบริเวณนี้ และเวลาต่างกันไม่น้อยกว่าครั้งละ...”

หล่อนเว้นระยะ เหมือนไม่อาจเอ่ยเป็นคำพูดออกมาได้ ขณะที่ทรุดตัวลงใช้มือแตะกับรอยหินขรุขระที่จับอยู่ยังบริเวณขาหน้าข้างหนึ่งของรูปสิงห์แกะสลักนั้น

“บอกมาเถอะ เบล แม้ว่าจะเป็นสิ่งที่ฟังดูแล้วเหลือเชื่อ

เพียงไหนก็ตาม เอาว่าเป็นสมมติฐานก็แล้วกัน เธอว่าเกิดแผ่นดินไหวอยู่หลายครั้งที่นี่ แต่ละครั้งมันเว้นห่างกันเท่าไหร่โดยการคาดคะเนตามหลักของธรณีวิทยา”

“ไม่ต่ำกว่า 1 หมื่นปีขึ้นไป ในการเกิดภัยธรรมชาติขึ้นแต่ละครั้ง ณ บริเวณนี้ คำนวณจากความแตกต่างของหินละลายซึ่งปกคลุมอยู่...แต่ มันจะเป็นไปได้ยังไง ถ้าเราจะคำนวณย้อนหลังไปถึงสภาพเดิมตามยุคสมัยของนครแห่งนี้ มิกลายเป็นแสนปีขึ้นไปรึ”

เสียงของหล่อนเบาเกือบเป็นกระซิบ สีหน้าปั้นยากที่สุด

“ไม่มีอะไรในโลกนี้ ที่จะเป็นไปไม่ได้ ผมเชื่อในทฤษฎีคำนวณของคุณ เบล!”

เสียงห้าวลึกของจอมมัคคุเทศก์ ดังตอบมาในความเงียบ

“แสนปี! โอ ก๊อด! ระยะเวลาขนาดนั้น มนุษยชาติยังไม่ก่อกำเนิดขึ้นมา และไม่เจริญด้วยสถาปัตยกรรมถึงขนาดนี้”

เบลคร่างแหบ ๆ แต่รพินทร์ยิ้มเครียดขรึม หรดวงตาลง

“คุณรู้ได้ยังไง มันมีบทพิสูจน์ของใครที่จะยืนยันได้ว่ากาลเวลาแสนปีย้อนหลัง หรือนานลงไปกว่านั้น มนุษยชาติยังไม่ถือกำเนิดขึ้น มนุษย์ยุคนี้ที่คิดว่าตนเองเป็นสัตว์โลกที่ปราด-เปรื่องในปัญญาที่สุดแล้ว คุณส่งยานอวกาศเพื่อจะออกไปสำรวจยังโลกอื่น ดาวดวงอื่น แต่โลกที่อาศัยอยู่เองนี้ก็ยังรู้กันไม่หมดเลย”

“แล้วคุณเองล่ะ รู้ได้ยังไง?”

คริสถามขึ้น จ้องหน้าเขา

รพินทร์เปิดริมฝีปากออกมา เห็นฟันขาวเหมือนแยกเขี้ยว

“อาจโดยสัมผัสจากประสาทส่วนที่หก ที่เจ็ดหรือที่แปดของผมเองก็ได้ แต่ผมก็ไม่อาจยืนยัน หรือกำหนดเป็นข้อทฤษฎีใด ๆขึ้นมาได้ ทุกอย่างพวกคุณก็ได้มาเห็นกับตาอยู่นี่แล้ว บางสิ่งมันก็สอดคล้องกับหลักวิชาที่พวกคุณเรียนรู้กันมา บางสิ่งมันก็คัดค้านกันอยู่ในตัวเอง ทุกคนยอมรับว่า ฝีมือมนุษย์ได้สร้างอาณาจักร หรือนครลึกลับแห่งนี้ขึ้นมา แต่เมื่อตรวจดูตามหลักธรณีวิทยา คุณก็บอกว่า กาลเวลาที่มันถูกแผ่นดินไหว ถูกลาวาจากภูเขาไฟพ่นขึ้นมากลบฝัง มันเป็นกาลเวลาที่มนุษย์ยังไม่อุบัติขึ้นในโลก มันค้านกันไหม? เอาละ เราอย่ามาเถียงกันในสิ่งที่หาคำตอบยังไม่ได้นี่เลย ทุกคนโปรดก้าวตามผมเข้ามาในบริเวณโพรงถ้ำใต้ฐานสิงห์นี่ดีกว่า ตำแหน่งที่ผมกับเบลมาอาศัยหลบนอนอยู่เมื่อคืนนี้แหละ และเราอาจจะได้เห็นอะไรที่มันพิสดารออกไปอีก!”

รพินทร์ก้าวนำเข้าไปก่อน ติดตามด้วยอิสซาเบล ผู้ซึ่งมีความมั่นใจอยู่ก่อนแล้วว่า ตนได้ล่วงล้ำเข้ามาหลบภัยอยู่ในโพรงแห่งนี้ก่อนบุคคลอื่นจะตามมาพบเห็นภายหลัง

ทั้งสองยืนอึ้งไปอีกขณะ เมื่อมาหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าเพดานหินเปราะ ซึ่งถล่มลงมากองพะเนินอยู่ตรงบริเวณที่อาศัยพักนอน และชำเลืองมองไปสบตากันโดยไม่ได้เจตนา มันบ่งความอยู่ชัดแจ้งแล้วว่าเมื่อคืนที่ผ่านมา ทั้งเขาและหล่อนผู้กำลังบาดเจ็บซมซานกันเข้ามายึดเป็นที่พักอาศัยอยู่นั้น เป็นการเข้ามาอยู่ภายใต้เงื้อมหัตถ์มฤตยูซึ่งอยู่เหนือศีรษะขึ้นไปนั่นเอง ถ้า

มันถล่มลงมาเสียตอนนั้นในลักษณะที่เห็นกันอยู่นี่ ทั้งสองชีวิตก็ไม่มีโอกาสให้พรรคพวกคนใดค้นพบได้อีกแล้ว

แม่ผมแดงเบ้ปาก ยักไหล่นิดหนึ่ง รพินทร์ใช้เท้าเขี่ยเศษหินที่กระเด็นอยู่เกลื่อนบริเวณรอบด้าน ก้อนหนึ่งเบื้องหน้าเขากลิ้งขลุกๆ ไปอย่างปราศจากความหมาย แหงนมองขึ้นไปเหนือศีรษะเบื้องบนอันบัดนี้ทะลุโล่งโหว่เป็นช่องกว้างใหญ่พอสมควร เปิดทางขึ้นไปเห็นกิ่งใบของต้นไม้ใหญ่อันปกคลุมอยู่สูงลิบๆ ขึ้นไป แล้วก้าวข้ามเศษหินดินอันปรักหักพังโปรยปรายลงมาเหล่านั้น เลี่ยงเข้าไปตรวจดูตามขอบผนังด้านหนึ่ง ซึ่งท่ามกลางแสงสว่างของทิวากาลอันเจิดจ้าประกอบกับไม่มีหลังคาปกคลุมบังอยู่ด้านบนเช่นนี้ ช่วยให้ทุกซอกทุกมุมอันเคยเป็นเงาปริศนาคลุมเครือกระจ่างชัดออกไปหมด พรรคพวกที่ร่วมทางกันเข้ามาก็กระจายกันออกเป็นหมู่เล็กๆ เดินแยกสำรวจไปทุกทิศทางอย่างระมัด-ระวัง พลางก็พูดกันซุบซิบแผ่วเบา

ลักษณะของมันเป็นห้องโถงสี่เหลี่ยมจตุรัส กว้างใหญ่เกินกว่าที่เขาและเบลเข้าใจกันแต่แรกตอนที่เผ่นกันขึ้นมาหลบซ่อนตัวมากทีเดียว และตำแหน่งที่เพดานพังลงมานั้น เกือบจะเป็นจุดกึ่งกลางของห้องโถงนั้น เพียงแต่ว่า มีหินงอกและหินย้อย ที่โผล่ขึ้นมาภายหลังตามกาลเวลาที่ผ่านไปนานแสนนานงอกแซมเกะกะขึ้นมาทำให้เปลี่ยนแปลงปิดบังสภาพเดิมของมันเสีย จึงเห็นเป็นเพียงโพรงแคบๆ เหมือนซอกถ้ำ ในการมองอย่างผาดๆ ผิวเผินเมื่อคืน ทั้งพื้นราบเบื้องล่างและผนังสกัดกั้นทั้งสี่ด้าน แท้จริงมีร่องรอยของการเป็นพื้นหินแกร่งเรียบ ซึ่ง

เซาะสกัดทำให้เกิดเป็นห้องโถงขึ้น โดยฝีมือสถาปัตยกรรมชั้นสูงของมนุษย์ที่เจาะภูเขาทั้งก้อนเข้ามา

บัดนี้ โดยลักษณะอาการมึน ๆ งง ๆ อย่างประหลาด รพินทร์ ไพรวัลย์ เข้ามาหยุดยืนอยู่ชิดผนังด้านหนึ่ง อันมีหินงอกที่โผล่ขึ้นมาจากพื้นเบื้องล่างน้อยหย่อมที่สุด ทำให้มองเป็นผิวพื้นผนังตันทึบสูงใหญ่ด้านนั้นได้อย่างถนัด โดยไม่มีอะไรบังเกะกะ มันเป็นพื้นดำสนิทปานนิล เส้นสีเหลือง ขาว และแดงที่ตัดเป็นลายทางขึ้นมาเหล่านั้น ทำให้เขาต้องเบิกตาจ้องสำรวจอย่างพินิจ มันปรากฏเป็นลวดลายเต็มผนังไปหมด ทั้งด้านสูงและด้านต่ำตลอดแนว และยิ่งมองจ้องลึกลงไป

ภาพเหล่านั้นก็ยิ่งผุดเด่นกระจ่างชัดขึ้นตามลำดับ

แวบหนึ่งของดวงจิตที่จมลงสู่ห้วงภวังค์ กวีนิพนธ์บทหนึ่งในลักษณะของฉันทลักษณ์ สมัยที่ยังเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยแผนกอักษรศาสตร์ ก่อนจะย้ายมาเรียนทางวิทยาศาสตร์การทหาร ผ่านเข้ามาในเซลล์ของสมองเป็นวสันตดิลกฉันท์ ข้อความบรรยายว่า

*“เพ่งภาพตลอดตละผนัง ก็มลังเมลืองสี
แลเห็นสิเด่นประดุจมี ชีวะแม่นกมลครอง
ภาพเทพนพพินิศนิง นรสิงหะลำยอง
ครุฑยุดภุชงค์วิยะผยอง และเผยอขยับผัน
ลวดลายระบายระบุกระหนาบ กระแหนะภาพกระ-
หนกพัน

แผ่เกี่ยวผกาบุษปวัล ลิและวางระหว่างเนือง
ภายใต้เศวตฉัตรรัตน์ ก็จรัสจรูญเรือง
ตั้งราชอาสนะประเทือง วรมัญจบรรจ์ถรณ์
ห้อยย้อยประทีปอุบะประทิน รสกลิ่นก็เอมอร
อาบอบตระลบกระแจะขจร ดุจทิพย์สุมาลัย
คัณนาอเนกคณะอนงค์ สิริทรงเจริญใจ
สรรพางคพรรณพิศประไพ กลพิมพอัปสร
เรียงรายจรูงรมยบาท บริจาริกากร
ปันพรรคพิทักษ์บทบวร ณ นิวัทธเวรวาร
โดยรอบมหานครเล่ห์ กะสิเนรุปราการ
ห้อมมั้นมหันต์อริจะราญ ก็ระย่อและท้อหนี
แถวถัมภโดรณะสล้าง ระยะทางจรัลมี
ชลคูประตูวรบุรี ณ ระหว่างพระพารา
เรียงป้อมและปักธุชะระราย พิศค่ายก็แน่นหนา
เสาธงสถิตธวชะมา รุตโบกสะบัดปลาย
หอรบจะรับริปุผิรอ รณะท้อหทัยหมาย
มุ่งยุทธย่อมชิวะมลาย และประลาตมิอาจทาน
พร้อมพรั่งสะพรึบพหลรณ พยุห์พลทหารหาญ
อำมาตย์และราชบริวาร วุฒิเสวกากร
เนืองแน่นขนัดอัศวพา หนะชาติกุญชร
ชาญศึกสมรรถสุรสมร ชยะเพิกริปูภินท์
ความสุขก็แสนบรมสุข และสนุกสนานยิน
ยลในไผทระบุบุริน ทรรัตน์จรูญเรือง
กลางวันอนันตคณนา นระคลาคระไลเนือง

กลางคืนมหุสสวะประเทือง ดุริย์ศัพทะดีดสี
บรรสานผะสมสรนินาท พิณพาทย์และเภรี
แซ่โสตสดับเสนาะฤดี อุระล้ำละเริงใจ
เมืองท้าวสิเทียบทิพะเสนอ ภพะเลอสุราลัย
เมืองท้าวแหละสมบุรณไพ บุละมวลประการมานฯ”

ทุกขุมขนของเขาลุกชันซู่ขึ้นทั้งกาย...ใช่แล้ว ภาพวาดติดพื้นผนังเหล่านี้ มันระบบอกความหมายประดจเดียวกับฉันทลักษณ์ที่เคยเรียนมาบทนั้น!

มันส่อชัดถึงความรุ่งเรืองแห่งอารยธรรมขีดสุด ในยุคหนึ่งของมนุษยชาติ ไม่ว่าในด้านจิตรกรรม ปฏิมากรรม ตลอดจนสะท้อนออกถึงความรู้สึกนึกคิด ทัศนคติ และวัฒนธรรมในยุคดังกล่าว ซึ่งเขาก็ไม่ทราบว่า มันเป็นรอบวิวัฒนาการของยุคสมัยใด แต่ที่แน่ใจก็คือ ชนเผ่านั้นเป็นต้นกำเนิดแห่งลัทธิพราหมณ์อย่างแน่นอน เป็นสมัยที่มนุษย์สามารถจะติดต่อกับเทพเจ้าได้อย่างใกล้ชิด และเพรียบพร้อมไปด้วยไสยเวท กฤษดาอภินิหารทางมนตราอาคม ยุคที่เทววิทยากำลังเจริญสุดยอด...

ส่วนบนสูงขึ้นไป เป็นภาพของพระมหาเทพผู้ทรงจันทร์เสี้ยวเป็นปิ่น ประทับทะมึนอยู่เหนือขุนเขาไกรลาศ แวดล้อมไปด้วยหมู่เทพบริวาร...สระอโนดาตอันลอยฟ่องไปด้วยเหมหงส์และกินนร...ครุฑนาคราชคนธรรพ์ยักษ์ ตลอดจนสัตว์ในป่าหิม-

---

* กวีนิพนธ์เรื่อง ‘สามัคคีเภทคำฉันท์’ ของ ชิต บูรทัต

พานต์นานาชนิดลักษณะแปลกๆ ราชสีห์ นกใหญ่ที่มีศีรษะเป็นคน ส่ำสัตว์สองเท้าสี่เท้าที่ระบุไว้ในเทพปกรณัม-ต้นมักกะลีผลที่ออกดอกผลเป็นสตรีสาวร่นกำดัดเปลือยกาย ศีรษะติดอยู่กับขั้วห้อยระย้าอยู่ ฯลฯ

ต่ำจากแถบหิมพานต์ลงมา เป็นหมู่นักสิทธิ์วิทยาธร ฤษี ดาบส และผู้ทรงศีลหรือผู้มีฤทธิ์ต่างๆ

ระดับกลาง เป็นชนชั้นปกครองแผ่นดิน กษัตริย์ ประทับอยู่บนบัลลังก์ภายใต้เครื่องสูง สรรพอาวุธ อันแสดงถึงพลังอำนาจ ประกอบไปด้วย ธน ดอกศร หอกดาบ โล่ห์ เขน โตมร ตรี พระ-ขรรค์ บ่วงบาศ...ช้างม้า และรถศึกอันประกอบด้วยกงล้อขนาดใหญ่ ซ้ายมือของภาพกษัตริย์ เป็นขบวนพยุหยาตรา และภาพของการรบทัพจับศึกเข้าสัประยุทธ์กัน ขวามือเป็นภาพมหาปราสาท อุทยานสราญรมณ์ มีนางระบำรำฟ้อน วงมโหรีและสตรีกำลังดีดพิณ...ภาพของพิธีกรรมทางศาสนกิจบำบวง สังเวย... ถัดลงมาอีก เป็นภาพของเหตุการณ์ของชุมชน อันน่าจะหมายถึงอาณาประชาราษฎร์ ในสภาพและพฤติกรรมต่างๆ ประกอบด้วยปศุสัตว์แพะ แกะ โค กระบือ และสัตว์เลี้ยงบางชนิดที่ไม่เคยเห็นมาก่อน การเสพสุราเมรัย การเสพประเวณี และการละเล่นเฉลิมฉลองต่างๆ ฯลฯ

ต่ำสุดชิดพื้น ในระดับที่เขายืนอยู่ในขณะนี้ เป็นภาพขุมนรกโลกันตร์ อันประกอบไปด้วยนายนิรยบาลผู้เป็นประธานส่ำสัตว์ในอบายภูมิ และดวงวิญญาณที่จมนรกหมกไหม้ ต้องทันฑ์กรรมในลักษณะต่างๆ ซึ่งมันใกล้เคียงกับข้อความที่บรรยายไว้ในพระสูตรต่างๆ

ทุกภาพเหล่านั้น ยิ่งเพ่งมอง ก็ดูราวกับว่าจะมีชีวิตเคลื่อนไหวได้!

ภาพวาดบนพื้นผนัง เป็นภาพที่รพินทร์เหมือนจะเคย**ผ่านพบมาแล้วในอดีต เพราะมันคุ้นตาของเขาเหลือเกิน ในโสตประสาทส่วนลึกก็อื้ออึงไปหมด แยกส่ำสำเนียงไม่ออก** บางขณะเป็นเสียงเพลงพิณอันไพเราะจับจิต...บางขณะเป็นเสียงโห่ร้อง สรรพอาวุธประกระทบกัน เสียงร้องโอดโอยของผู้ต้องคมอาวุธ เสียงพระเพลิงที่โหมฮือลุกไหม้เผาผลาญฝีเท้าม้าย่ำตะลุย โกญจนาทกึกก้องของคชสารศึก เสียงดอกธนูหวีดแหวกอากาศ...เสียงสะอึกสะอื้นร่ำไห้ของสตรี เสียงบงการโหดเหี้ยมให้ฆ่าฟัน...สรรพสำเนียงเหล่านี้โกลาหลอลหม่านไปหมด

ครั้นแล้ว เด่นชัดเหนือกว่าส่ำสำเนียงใดๆ ทั้งมวล เป็นเสียงกรีดร้องตะโกนก้องเรียกนามว่า อัคนีรุทร์!...ซ้ำๆ กันอยู่เช่นนั้น กังวานเหมือนดังกรอกช่องหูอยู่ใกล้ๆ ต่อมาก็ค่อยๆ ห่างไกลออกไปตามลำดับๆ วนเวียนซ้ำซากกันอยู่เช่นนั้น คือดังก้องชัดเจนใกล้ๆ ก่อนแล้วก็สะท้อนห่างเหมือนระบบเสียง เอ็คโค่ ห่างไกลไป ครั้งแล้วครั้งเล่า

“จิตรางคนางค์!!...”

เขาตะโกนออกไปสุดเสียง

จอมมัคคุเทศก์มารู้สึกตัวได้สติอีกครั้ง ด้วยอาการเจ็บสักกลิ่นไอฉุนกึกของแอมโมเนียที่ลนอยู่ที่ปลายจมูก พบตน

เองทรุดอยู่กับพื้น ภายในอ้อมแขนประคองแข็งแรงของสแตนลีย์ ซึ่งเขย่าเรียกนามเขาอยู่ถี่ ๆ

“รพินทร์! รพินทร์ อาร์ ย โอเค่?”

ผู้ที่เอาสำลีชิ้นเล็ก ๆ แตะยาดมปลุกประสาท แกว่งอยู่ปลายจมูก เขาคือคริสติน่า เบล เชิดวุธ คี๊ธ บุญคำ และพรานหนุ่มอีกสองคนกำลังมุงอยู่รอบกาย คนเหล่านั้นจ้องอย่างร้อนรนมาที่เขาเป็นตาเดียว ลักษณะของทุกคนตกใจ

จอมพรานสะบัดหน้าแรง ๆ ไล่ความมึนงง เอามือปัดมือของคริสที่รมยาดมที่จมูกเขาเฉออกไป พึมพำออกมา

“อะไรกันนี่ ผมเป็นอะไรไป?”

พร้อมกันก็ขยับจะลุกขึ้น แต่อเมริกันอาวุโสกดไหล่เขาไว้ก่อน

“เดี๋ยว! นอนพักอีกสักครู่เถอะ รู้สึกเป็นยังไงบ้าง เพื่อนยาก...”

“ผมไม่เข้าใจเลย นี่ผมเป็นอะไรไป?”

เขาร้องขึ้นดัง ๆ คริสติน่าพยายามส่งยาดมมาที่จมูกเขาอีก แต่จอมมัคคุเทศก์ส่ายหน้าหนี สำลัก โบกมือให้เอาออกไป บอกอู้อี้

“พอแล้วคริส มันฉุนเหลือเกิน ทำไมพวกคุณไม่บอกผมว่ามันเกิดอะไรขึ้นนี่”

“รพินทร์ คุณมายืนดูภาพวาดบนผนังด้านนี้อยู่คนเดียว ยืนตะลึงนิ่งทีเดียวเหมือนคนถูกสะกด พวกเราทั้งหมดหันมาเห็นคุณ ก็เลยเดินเข้ามาร่วมดูอยู่ด้านข้างหลัง แต่คุณไม่รู้สึกตัวเลย

ตอนนั้น พอเรามาเข้ามาใกล้ก็ได้ยินเสียงคุณตะโกนเรียกชื่อใครออกมาชื่อหนึ่ง แล้วก็ล้มเป็นลมจะหงายหลังลงกับพื้น ดีแต่อาจารย์คว้าไว้ได้ทัน ก่อนที่ศีรษะคณจะฟาดลงไปกับแง่หิน แล้วเราก็ช่วยกันปฐมพยาบาลคุณขึ้นมา”

“ผมนะรึ เป็นลม!”

เขาตะโกนขึ้นอีก ขยับจะลุกขึ้นให้ได้ แต่คี๊ธกับเชิดวุธช่วยกันเอื้อมมือมายันอกไว้

“ใช่ นายเป็นลมหมดสติไปชั่วขณะ”

นายคี๊ธออกเสียงดังลั่น

“นานเท่าไหร่นี่ ที่ผมหมดสติไป”

“ก็ไม่นานหรอก สัก 2-3 นาทีเท่านั้น นับตั้งแต่คุณล้มลง และอาจารย์มาคว้าตัวไว้ได้ทัน จนกระทั่งคุณรู้สึกตัวขึ้นมาอีกครั้ง...ตอนนี้รู้สึกยังไงบ้าง?”

หล่อนถามมาต่ำๆ ตาสีฟ้าจับนิ่งสังเกตมาไม่กะพริบ

รพินทร์แยกเขี้ยว เอามือกุมขมับคร่ำครางออกมา

“โอว์! พระอรหันต์ นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตของผม ที่เกิดเป็นลมหมดสติขึ้นมาอย่างกะทันหัน ผมไม่รู้สึกตัวเลยตอนนั้น มันหน้ามืดขึ้นมาเฉยๆ”

“คุณกรากกรำมาก และพักผ่อนไม่พอ...”

เสียงเบลบอกมาอย่างเป็นห่วง เอื้อมมือมาลูบที่ใบหน้าเขาด้วยความกังวล

“ตอนนี้ล่ะ? รู้สึกยังไงบ้าง”

“ก็...มึนหัว วิงเวียนนิดหน่อย แต่ผมคิดว่าไม่เป็นไรมากนักหรอก”

“โปรดเถอะ อย่าเพิ่งลุกขึ้น นั่งพักอีกสักประเดี๋ยวดีกว่าหน้าคุณซีดเหลือเกิน”

เสียง ดร.สแตนลีย์ ผู้ประคองเขาอยู่ บอกเสียงต่ำๆ อยู่ริมหูจอมพรานสะบัดหน้าแรงๆ อีกครั้ง ถอนใจเฮือก กล่าวออกมาเสียงแหบแห้ง

“ผมไม่น่าจะอ่อนแอถึงขนาดนี้เลย สาบานว่าผมไม่เคยมีอาการอย่างนี้มาก่อน”

“เอาละ นั่งพักให้รู้สึกดีขึ้นจริงๆ เสียก่อน”

คริสบอกมาขรึมๆ แล้วรับกระดาษเช็ดหน้าเคมีที่อาบอัวดิโคโลญจ์จากเบลมาฉีกพลาสติกที่หุ้มอยู่คลี่ออก ค่อยๆแตะซับเช็ดให้ตามหน้าเขา รพินทร์ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ จำต้องนั่งเอนกายสงบนิ่งอยู่ในอ้อมประคองของสแตนลีย์ ปล่อยให้คริสเช็ดใบหน้าเขา เชิดวุธรินบรั่นดีใส่ฝากระติกแล้วส่งมาให้ เขารีบคว้าขึ้นมากรอกใส่ปากโดยเร็วพร้อมทั้งพึมพำขอบคุณ พอดีกรีอันร้อนฉ่าผ่านลำคอถึงกระเพาะ เลือดลมเริ่มจะแล่นได้สะดวกขึ้น

“มันเกิดอะไรขึ้นนี่ พี่?...”

เสียงเชิดวุธถามมาบ้างเบาๆ เขย่าที่แขน

“ก็เห็นพี่ยืนจ้องมองภาพเขียนประหลาดพวกนี้ พอพวกเราเข้ามาถึง พี่ก็หงายหลังล้มตึงเลย”

รพินทร์ฝืนยิ้มแค่นๆ เขารู้สึกอับอายอย่างไรบอกไม่ถูก

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน มันไม่รู้สึกตัวจริงๆ ตอนนั้นเพิ่งจะมารู้จากพวกคุณเอาเดี๋ยวนี้เองว่าอยู่ๆผมก็ร่วงลงไปเฉยๆ ก็อาจเป็นได้ที่พักไม่พอ และร่างกายมันอ่อนแอไปชั่วขณะ”

“คุณร้องตะโกนเรียกชื่ออะไรสักอย่างดังมากนะ · ก่อนที่จะล้มลงอย่างหมดสติ”

เบลสีหน้าเป็นทกข์กังวล กับสภาพอาการของเขาอย่างเห็นชัด

รพินทร์เม้มริมฝีปากแน่น แล้วฝืนยิ้มอีกครั้ง มองไปยังคนของเขาทั้งสามคนที่กำลังจ้องเขม็งมา ทั้งบุญคำ เกิด และเส่ย กำลังแลดูเขาอย่างตกใจและประหลาดใจระคนกัน

“ฉันเป็นไปอย่างที่พวกเจ้านายว่านี่หรือ บุญคำ?”

“ใช่! อยู่ๆ นายก็ตะโกนเรียกใครก็ไม่รู้ แล้วหงายหลังตึงเลย โชคดีที่นายห้างบ๊อบเข้ามาถึงข้างหลังนายพอดีเลยรับไว้ได้”

“ผมตะโกนเรียกชื่อ...เรียกยังไง?”

ฝ่ายนายจ้างอเมริกันทั้งหมด และพรานพื้นเมืองของเขามองหน้ากันไปมาเหมือนจะไม่แน่ใจว่าจะทวนคำซ้ำได้ถูกต้องจึงมีเชดวุธคนเดียวที่บอกมาแผ่วเบาว่า

“พี่เรียกชื่อประหลาด สำเนียงแปลกชื่อหนึ่ง ผมจำได้ดีที่สุด นามนั้น จิตรางคนางค์!”

“ใช่แล้ว มีคำว่า จิตๆ ขึ้นหน้า และลงท้ายว่านางๆ ข้างหลังนี่แหละ สำเนียงมันทำนองนี้”

ฝ่ายนายจ้างอเมริกันทั้งหมด บอกมาพร้อมๆ เป็นเสียงเดียวกันหมด

“จิตรางคนางค์...ผมได้ตะโกนนามนี้ออกมางั้นรึ”

เขาเอ่ยขึ้นแผ่วเบาหวิว เอามือกุมขมับอีกครั้ง

“ใช่ คุณตะโกนดังมาก จนพวกเราตกใจทีเดียว!”

เบลพูดเสียงสั่น ท่าทางยังตระหนกต่อเหตุการณ์อยู่

“คุณเห็นอะไรรึ...และอะไรเป็นจุดบันดาลใจหรือบีบบังคับให้คุณร้องตะโกนออกมาเช่นนั้น และจิตรางคนางค์ คืออะไร?”

คริสถามมาช้า ๆ ตายังไม่ห่างไปจากใบหน้าเขาเลยเหมือนจะค้นหาอะไรบางอย่าง

รพินทร์อึ้งไปครู่ใหญ่สุดที่จะตอบคำถามหรือคลี่คลายปมปัญหาให้แก่คณะนายจ้างของเขาได้ และตัวเขาเองก็ไม่รู้สึกเลย มันเป็นจิตใต้สำนึกแท้ๆ ที่เขาเปล่งเรียกนามนั้นออกไปก่อนหมดสติระหว่างนั้น เบลเอื้อมมือมาจับชีพจรเขา แล้วหันไปซุบซิบบอกอะไรกับคริส พอจะจับกระแสความได้ว่า ระดับการเต้นของชีพจรของเขาค่อนข้างเร็วผิดปกติ

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน...”

ที่สุดเขาเอ่ยขึ้นอย่างไม่รู้จะบอกอะไรให้ดีไปกว่านี้อีกแล้ว

“บอกแล้วว่าตอนนั้นผมไม่รู้สึกตัวเอาเลย”

“ถ้าคุณรู้สึกว่าอาการไม่ดี เราจะยังไม่สำรวจต่อไป แต่จะให้คุณพักเสียก่อน จนแน่ใจจริงๆ ว่าแข็งแรงดีแล้ว อาการคุณไม่ค่อยเข้าท่านะ มือเริ่มเย็นอีกแล้ว”

คริสบอกขรึมๆ รพินทร์ขมวดคิ้ว

“ผมไม่เป็นอะไรมาก!...”

เสียงของเขาห้วนกระชาก ลมหายใจหอบถี่

“เมื่อคุณจะให้ผมพัก ผมก็ขอพักสัก 5-6 นาทีก็พอ ยาที่ดีที่สุดของผมในขณะนี้ก็คือบรั่นดี ใครมีก็ขออีกสักถ้วยเถอะ

จะไม่มีการเสียเวลาอะไรอีกทั้งสิ้นสำหรับวันนี้ คนที่ควรเป็นห่วงคือเบล ไม่ใช่ผม”

เชิดวธสะกิดคริสเหมือนจะขอความเห็น เพราะบังเกิดความไม่แน่ใจ แม่ผมทองหันมาพยักหน้าเป็นความหมายอนุญาต จึงรินส่งมาให้เขาอีกฝากระติกหนึ่งเต็ม ๆ

รพินทร์ดื่มอย่างพยายามดับอารมณ์แล้วบอกว่า

“ขอบคุณ ผมดีขึ้นมากแล้ว...”

พลางก็ชันคอขึ้น ประสานนิ้วเข้าหากันหักลั่นกราว ถามลอย ๆ ว่า

“ทุกท่านจะอนุญาตให้ผมยืนขึ้นได้หรือยัง ผมรู้สึกดีขึ้นมากแล้ว และขออภัยที่แสดงความอ่อนแอออกมาให้เห็น มันไม่น่าจะเกิดขึ้นได้เลย”

“ร่างกายของคนเรา มันไม่ได้ทำด้วยเหล็กเพชรนะรพินทร์ ถึงจะแข็งแกร่งสักขนาดไหน มันก็มีสักโอกาสหนึ่งที่จะต้องอ่อนแอลงได้เหมือนกัน เท่าที่สังเกตดูอาการของคุณนี่ เรารู้ว่าคุณมีอาการตึงเครียดทางอารมณ์มากทีเดียว และอย่าลืมว่าโรคเดิมของคุณมีอยู่ก่อนแล้ว เพิ่มเติมนอกเหนือไปจากมาลาเรียเรื้อรัง นั่นก็คือ อิสคีเมีย! เส้นเลือดตีบชั่วขณะเพราะความเครียด ทำให้เลือดไม่ขึ้นไปหล่อเลี้ยงสมอง อาการชนิดนี้ มันสามารถน็อกคุณเวลาใดเมื่อไหร่ก็ได้ ถ้าเกิดอาการขึ้นมา”

น้ำเสียงของสแตนลีย์เต็มไปด้วยความกรุณา

“ผมจะพยายามไม่ให้อาการเช่นนั้นมันเกิดขึ้นอีกสาบาน!”

“ถ้างั้นก็ปฏิบัติตามคำสั่ง และความเห็นของคริสและเบล ซึ่งเป็นแพทย์รู้เห็นอาการของคุณดีอยู่ก่อนแล้ว”

“ครับ ตกลงจะให้ผมทำยังไง”

“นั่ง หรือนอน พักตรงนี้ก่อน อีกสัก 5 นาที แล้วเรา จะตรวจดูอาการของคุณอีกครั้ง ต่อจากนั้น จึงจะลงความเห็นได้ว่า คุณจะทำงานได้หรือไม่ เพียงไร แค่ไหน สำหรับวันนี้ ลางบอกเหตุมันไม่ค่อยจะดีนะ รพินทร์ คุณก็รับมาแล้วว่าไม่เคยเกิดอาการลักษณะนี้มาก่อน คืออยู่ๆ ก็เป็นลมหมดสติไปเฉยๆ”

คริสตินากล่าวด้วยน้ำเสียงนุ่ม แต่จริงจังเคร่งขรึม

“ก็ได้ ผมจะปฏิบัติตาม...”

เขากล่าวอย่างจำนน แล้วพยักหน้าไปที่ฝาผนังหิน ภาพประหลาดเหล่านั้น

“พวกคุณตรวจดูภาพเหล่านี้ เห็นถนัดกันแล้วหรือยัง”

“เรากำลังพิจารณาอยู่เหมือนกัน แต่ยังไม่ทันจะเห็นอะไรละเอียดมากนัก ก็พอดีนายล้มตึงเสียก่อน ส่วนฝาผนังอีกสามด้านพวกเราก็ไปตรวจดูมาหมดแล้ว”

คี๊ธเป็นคนบอก

“มีภาพ หรือหลักฐานน่าสนใจอะไรบ้าง?”

“ประเดี๋ยวนายดีขึ้นแล้ว ก็เข้าไปดูเอง ตอนนี้เราจะขอตรวจดูทางด้านนายเสียก่อนนะ นอนนิ่งๆ ไปก่อน”

“เอ้า! ดูกันเสียให้ละเอียดถี่ถ้วน และมีความเห็นอย่างไรก็ช่วยบอกด้วย”

เขาพยักหน้าแล้วนั่งเอาหลังพิงก้อนหิน เบลกับเชิดวุธคงนั่งอยู่ใกล้ๆ เขา คอยดูแลอาการอย่างเป็นห่วง นอกจากนั้นพากันลุกขึ้นแล้วเดินเข้าไปตรวจภาพบนฝาผนังอย่างอัศจรรย์ใจ

ขีดสุด โดยใช้เวลาที่เขายังนั่งพักอยู่ รวมทั้งพรานสามคนของเขาด้วย

ระหว่างนี้ รพินทร์พยายามจะสูบบุหรี่ แต่เบลคว้า แย่งไปเสียก่อน แล้วสั่นหน้าบอกมาเสียงอ่อนโยนว่า

“อย่าเพิ่งสูบก่อนเลยตอนนี้ ความดันโลหิตคุณยังอยู่ในเกณฑ์สูง”

“คุณตรวจดูแล้วรึ”

“ดูจากอาการของคุณก็รู้ ลักษณะของคุณมีความตื่นเต้นและเครียดหนัก จนถึงขนาดเป็นลมหมดสติ ความจริงฉันก็ไม่อยากให้คุณดื่มบรั่นดีนักหรอก แต่เมื่อคริสเขาอนุญาตก็ไม่รู้จะห้ามยังไง”

จอมพรานยิ้มให้

“วางใจเถิด เบล ผมจะยังไม่เป็นไรหรอก มันเป็นแค่อุปัทวเหตุเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น และรู้สึกดีใจที่เห็นว่า คุณกลับเป็นฝ่ายแข็งแรงดีพอสมควร ภายหลังจากเจ็บมากเมื่อคืนนี้... ผมจะนั่งอยู่ตรงนี้แหละรับรองว่ายังไม่ลุกไปไหน จนกว่าจะครบ 5 นาทีตามสั่ง คุณกับคุณวุธสองคน จะลุกขึ้นไปตรวจดูที่ผนังนั่นก็ได้นะ มีภาพเขียนแปลกๆ สวยงามน่าศึกษามากทีเดียว”

“ไม่เป็นไรหรอก ฉันนั่งดูอยู่ตรงนี้ก็พอมองเห็นได้ คงไม่ถึงกับต้องไปจับต้องลูบคลำอะไรมัน เพราะอีกสามด้านที่เราเข้าไปตรวจดูก่อนแล้ว ก็มีภาพเขียนเป็นลักษณะต่างๆ เหมือนกัน”

“เป็นภาพยังไงบ้าง ลองเล่าให้ผมฟังบ้างซิ ก่อนที่ผมจะมีโอกาสลุกขึ้นไปด้วยตัวเอง”

เขาถามมา

อิสซาเบลซอยเปลือกตาถี่ ๆ แล้วแลไปทางเชิดวุธ อาการของบุคคลทั้งสองอยู่ในสภาพมึนงง ตื่นเต้นอย่างไรบอกไม่ถูก แม้จะพยายามระงับเพียงใดก็ตาม และในที่สุดก็ฝืนยิ้ม

“ฉันและพวกเราทุกคนมีความรู้สึกพิลึก ๆ ยังไงชอบกลนะ”

หล่อนเอ่ยขึ้นแผ่วเบาเอา เอามือลบแขนที่ขนลกเป็นต่ม

“ฝาผนังทุกด้านมีรูปภาพวาดเอาไว้ด้วยสีทอง สีขาว และเหลืองแสด ตัดพื้นผนังดำสนิทเหมือนทางด้านที่คุณมายืนดูอยู่นี่แหละ มันเป็นภาพที่เราจะต้องศึกษาพิจารณากันให้ถี่ถ้วนทีเดียว แต่ดูจากลายภาพที่วาดไว้ มันแสดงให้เห็นถึงความรุ่งเรืองในอดีตกาล ที่เราไม่คิดว่าจะได้พบ เป็นภาพเทวรูปลักษณะแปลก ๆ ภาพสิงสาราสัตว์ผู้คน เครื่องมือเครื่องใช้ อาวุธต่าง ๆ สระบัว อุทยาน ปราสาทราชวัง ป้อมค่ายเชิงเทิน ภาพของพิธีกรรมบางชนิด บางภาพก็เป็นขบวนแห่ เหมือนการแห่ศพ...”

เสียงของเบลแหบพร่าไป ห่อไหล่ลง

“ฉันว่า ที่นี่มันน่าจะเป็นห้องบูชา หรือสถานเทวาลัยอันศักดิ์สิทธิ์ เพื่อประกอบพิธีกรรมอะไรสักอย่างของชนชั้นกษัตริย์แห่งมหาอาณาจักรอันเคยยิ่งใหญ่ไพศาลมาก่อน เจริญขีดสุดมาแล้วในทุกด้าน ยกเว้นด้านเดียวที่ยังไม่เกิดขึ้น คือวิทยาศาสตร์ยุคปัจจุบัน...รพินทร์ฉันเคยมีโอกาสเข้าไปสำรวจในมหาพีระมิด

แต่รู้สึกว่าหลักฐานเท่าที่เห็นในแผ่นดินไอยคุปต์โบราณ ยังดูไม่ยิ่งใหญ่เท่ากับอาณาจักรลึกลับที่เราเข้ามาพบนี่ บางภาพใช้ทองคำเส้นฝังเข้าไปในพื้นผนัง ซึ่งเมื่อขดผิวที่ห้มอยู่เบื้องนอกเข้าไปพบว่ามันเป็นหินอ่อน และบางแห่งก็ฝังประดับไว้ด้วยเพชรนิลจินดา ภาพเขียนไว้เฉย ๆ ก็มี ภาพที่เกาะนูนออกมาก็มี มีเทวรูปหลายองค์ปรักหักพังล้มลงมา กลายเป็นเศษหินปะปนอยู่กับเถ้าลาวาที่บ่าท่วมขึ้นมาถึง มันเป็นงานใหญ่และหนักมากทีเดียวสำหรับเรา ถ้าจะสำรวจและวิเคราะห์กันจริง ๆ ฉันยอมรับว่า แม้ฉันจะพอมีความรู้ทางธรณีวิทยาหรือซากโบราณอย่างแต่ฉันก็ไม่มีความรู้เลยในด้านโบราณคดี หรือความเป็นมาของประวัติศาสตร์ก่อนยุคที่จะมีการจดบันทึกกันไว้เกี่ยวกับศิลป-วัฒนธรรม และความเจริญรุ่งเรืองของมนุษยชาติในอดีต มันจะต้องอาศัยความรู้ของนักโบราณคดี ปรีฮีสตรี่ และนักเทววิทยาซึ่งอาจช่วยวินิจฉัยได้ดีขึ้น แต่ในบรรดาพวกเราที่มาด้วยกันล้วนเป็นนักวิทยาศาสตร์กันทั้งนั้น”

คำพูดของอิสซาเบลตะกุกตะกักไม่เต็มปากคำนัก เชิดวุธเอี้ยวคอมองไปทางผนังด้านที่พรรคพวกกำลังพากันเข้าไปพินิจ-พิเคราะห์อยู่ขณะนี้ แล้วหันกลับมามองตาเขา

“มันคล้าย ๆ ภาพที่วาดไว้บนฝาระเบียงของวัดพระแก้วนะครับพี่ แต่มันลึกลับกว่านั้นมาก การแสดงออกของภาพนอกจากจะส่อให้เห็นถึงฝีมือจิตรกรรมชั้นยอดแล้ว มันยังสะท้อนให้เราเห็นถึงสภาพชีวิตความเป็นไปของชนอันเป็นเจ้าของอาณาจักรแห่งนี้ด้วย เสียดายแต่เพียงว่า มันเหลือแค่ซากถล่มหักพัง และมีสิ่งแปลกปลอมอื่น ๆ เข้ามาบดบังเสีย อัน

เนื่องมาจากภัยธรรมชาติ และกาลเวลาที่ผ่านไป ผมว่ามันเหลือเค้าโครงเดิมให้เราเห็นไม่ถึง 10 เปอร์เซ็นต์ของหลักฐานเดิมทั้งหมด...พี่ล่ะ มีความเห็นยังไง?"

รพินทร์เงียบกริบ ยังไม่อาจตอบอะไรได้ในขณะนั้น นั่งเอนหลังแล้วปิดเปลือกตาลงเหมือนจะพักชั่วขณะ **บัดนี้ เป็นที่แน่แท้ เขารู้แล้วด้วยประสาทสัมผัส ว่าสถานที่นี้คืออะไร แต่ก็ไม่อาจเอ่ยคำใดออกมาได้**

ครูใหญ่ต่อมา คณะนายจ้างและคนของเขาทั้งสอง ที่พากันไปสำรวจดูผนังด้านนั้น ก็ย้อนกลับมายังตำแหน่งที่เขานั่งพักอยู่

"เรามาพบเมืองปอมเปอีทางภาคตะวันออก ซึ่งถูกถล่มจมไปด้วยภูเขาไฟเข้าแล้วละรพินทร์ เพียงแต่ว่า ภูเขาไฟที่ระเบิดพ่นลาวามากลบเมืองนี้ ไม่ได้ชื่อว่า วิซุเวียส เท่านั้น!"

เสียง ดร.สแตนลีย์พูดแผ่วต่ำ ขณะที่มายืนยิ้มขรึม ๆ อยู่ตรงหน้าเขา จอมพรานเปิดเปลือกตาขึ้น

"ปอมเปอี ยังปรากฏอยู่ในประวัติศาสตร์ครับด็อกเตอร์ แต่อาณาจักรนิทรานครไม่เคยมีประวัติศาสตร์เล่มไหนของใครจารึกไว้ เพราะมันเก่าลงไปกว่านั้น...ทุกท่านตรวจดูตลอดแล้วหรือทางด้านนี้"

"ก็ได้แต่ดูผาด ๆ เท่าที่จะดูได้เท่านั้น ลายเส้นสีเหลืองอร่ามที่เป็นภาพอยู่ในส่วนสูงนั่น คุณว่ามันถูกเขียนไว้ด้วยสีอะไร มันถึงไม่ยอมลบเลือนไป แม้กาลเวลาจะเก่าแก่สักขนาดไหน?"

WBSWS:OU
แต่ปางบรรพ์

“เอาเส้นทองคำ ฝังเป็นลวดลายเข้าไปใช่ไหม?”

เขาเอ่ยเรียบ ๆ หัวหน้าคณะก้มศีรษะลงนิดหนึ่ง เม้มริมฝีปากตอบหนัก ๆ ในลำคอ

“ใช่! ไม่เพียงแต่จะรุ่งเรืองทางสถาปัตยกรรมหรือจิตรกรรมเท่านั้น อาณาจักรแห่งนี้ยังมั่งคั่งร่ำรวยมาก ทองคำ เพชร นิลจินดา และปวงอัญมณีมีค่าต่าง ๆ ฝังประดับเต็มไปหมด ตามรูปภาพริมผนังทุกด้าน โดยเฉพาะที่รูปกษัตริย์ผู้ประทับอยู่บนบัลลังก์นั่น ซึ่งมันก็เหมือน ๆ กับผนังด้านอื่นที่เราเข้าไปตรวจดแล้ว เพียงแต่มีรปภาพแตกต่างกันออกไปเท่านั้น อาณาจักรของจูเลียสซีซาร์ หรืออาณาจักรของอเมนโฮเต็ป ผมว่ายังไม่ยิ่งใหญ่เท่าที่เราพบกันอยู่นี่นะ”

“ไม่คิดว่าจะเป็นนครเล็ก ๆ บ้างหรือครับ?”

รพินทร์กลั้นใจหยั่งเสียงถามไป

สแตนลีย์มีสีหน้าที่ยากจะบรรยาย เอามือลูบปลายคางที่ครึ้มไปด้วยเคราซึ่งห่างมีดโกนหลายวัน พึมพำ

“ลักษณะเครื่องแต่งกายของกษัตริย์ ยุทธภัณฑ์เครื่องสงครามอันเป็นช้างม้า และรถศึก ภาพมหาปราสาทอุทยาน ภาพนางระบำ และนักดนตรีสาวที่เล่นพิณขนาดใหญ่ ภาพกำแพงป้อมปราการ มันเป็นสิ่งยืนยันได้อย่างดีว่า มันเป็นอาณาจักรยิ่งใหญ่ที่เจริญสุดยอดมาแล้ว เสียดายแต่เพียงเราไม่ได้มาสำรวจทางโบราณคดี จึงไม่ได้มีผู้เชี่ยวชาญในทางด้านนี้โดยตรงมาด้วย แต่เรามาตามหาระเบิดนิวเคลียร์ 10 เม็กกะตันที่หายไปพร้อมกับเครื่องบี 52 และเราก็มาพบกับที่นี่เข้าโดยบังเอิญ มิฉะนั้น มันจะเป็นงานใหญ่ระดับโลกอีกชิ้นหนึ่งของเรา

ในการค้นพบเมืองประหลาดแห่งนี้ถล่มล่มจมอยู่ใต้แผ่นดินทางภาคพื้นเอเชีย”

“ภาพที่เราเห็นเหล่านี้ดแปลกมากนะ รพินทร์...”

คริสเอ่ยขึ้นเบา ๆ อย่างใช้ความคิดหนัก

“เมื่อเราพิศดูไปนาน ๆ ทุกภาพคล้าย ๆ จะมีชีวิตเคลื่อนไหวได้ยังงั้นแหละ”

“อ้อ คุณรู้สึกเช่นนั้นเหมือนกันรึ?”

เขาย้อนถามเบา ๆ นายคี๊ธก็โพล่งออกมาว่า

“นางระบำ เหมือนจะเต้นเยื้องกรายส่ายตะโพกได้ว่ะ อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับว่า ไอ้ตัวใส่มงกุฎนั่งอยู่บนแท่นใหญ่ มันมีอาการเหมือนจะขยับลุกขึ้นจากแท่น ชักดาบที่พาดอยู่บนตักขึ้นมาล่อกบาลฉันงั้นแหละ เสียดายที่ไม่มีหลักฐานบอกไว้ว่าเขาเป็นใคร ชื่ออะไร ปกครองแผ่นดินนี้มาแต่สมัยไหน”

“นายอยากรู้ชื่องั้นรึ?” รพินทร์ถาม

“ก็อย่างอื่นเขียนเป็นภาพไว้ได้สารพัด จะเขียนบอกชื่อตัวเองไว้สักหน่อยก็ไม่ได้”

“ก็ถ้ามีอักษรเขียนบอกไว้ นายคิดว่านายจะอ่านออกงั้นรึ?...เอ้า! ส่งมือมาให้ฉันจับหน่อย ฉันจะลุกขึ้นละ ตอนนี้เลือดลมเป็นปกติดีแล้ว”

กล่าวพลาง จอมมัคคุเทศก์ ซึ่งบัดนี้รู้สึกตัวเองดี ว่ามีอยู่สองวิญญาณ วิญญาณหนึ่ง คือรพินทร์ ไพรวัลย์ และอีกวิญญาณหนึ่ง คือ อัคนีรุทร์ แห่งอดีตกาล ก็ส่งมือไปยังศีกเพื่อนอเมริกันผู้ร่วมตายยังไม่ฉุดเขาขึ้นมาตามขอร้อง แต่หันไปถามเบลว่า

“อาการของเขาเป็นยังไงบ้าง เบล ตรวจดูก่อนซิ ดูท่าทางพิกลๆ อยู่นะ ตาไม่ค่อยจะมีแววเลย มันขวางๆ ยังไงบอกไม่ถก”

เบลจับชีพจรเขาอีกครั้ง เอาหลังมืออังที่ซอกคอแล้วบอกว่า

“ฉันรู้สึกว่าเขาน่าจะปกติดีแล้วนะ แม้ว่าชีพจรจะเต้นเร็วกว่าสภาพปกติธรรมดาของเขาเองไปบ้างก็ตาม พวกเราช่วยประคองเขาขึ้นหน่อยซิ”

“ไม่ต้องหรอก ผมยืนเองก็ได้!”

รพินทร์บอกโดยเร็วแล้วพรวดขึ้นยืนในสภาพเดิมของเขาพร้อมไรเฟิลในมือ แล้วพยักหน้ากับคี๊ธ

“นายไม่ต้องกลัวว่าฉันจะกลายเป็นไอ้ผีดิบพวกนั้นไปหรอก ถึงยังไงเสียฉันก็ยังเป็นรพินทร์ ไพรวัลย์ มัคคุเทศก์นำทางผู้ซื่อสัตย์ของพวกนายอยู่เหมือนเดิมนั่นแหละ...นายอยากรู้ไม่ใช่หรือ ว่าภาพกษัตริย์ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์นั่นเป็นใคร มะ! ตามฉันมา เราจะเข้าไปดูใกล้ๆ กันอีกครั้ง เดี๋ยวฉันจะบอกให้”

แล้วเขาก็ก้าวสวบเข้าไปยืนประชิดกับผนังกว้างอันมีภาพวาดเป็นแถวยาวเหยียดด้านนั้นอีกครั้ง

162

ทุกคนตามเขามา จอมพรานมาหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าของกาพลายทองฝังประดับไปด้วยเพชรนิลจินดาพราวไปหมดกายนั้น เขาจ้องพิจารณาอยู่อึดใจใหญ่

ดวงตาของสุภาพบุรุษร่างใหญ่ ฝังด้วยมรกต จ้องตอบเขามาแลริมฝีปากที่มีอาการเหมือนจะแสยะถมึงทึงอยู่ในชุดของนักรบ โดยเฉพาะที่ทรวงอกกว้างใหญ่หุ้มไว้เกราะทองคำเป็นลักษณะเกล็ดซ้อน จะเป็นอุปาทานหรืออะไรก็ตามที ดูเหมือนกับว่าร่างนั้นจะขยับผุดลุกขึ้นมาจากแท่นที่นั่งห้อยขาทั้งสองลงชิดพื้น และโผนเข้ามาพร้อมกับดาบ

โดยไม่นัดกันไว้เลย ทุกคนไม่กล้าที่เข้าไปใกล้ชิดนัก แต่รพินทร์เข้ามายืนอยู่ตรงหน้าห่างเพียงวาเดียวแล้วก้มศีรษะลงถวายสักการะ นิ่งสงบไปชั่วอึดใจ ส่งกระแสจิตขอขมาโทษใน

พฤติกรรมจากอดีต ที่เคยยิงธนูส่งดอกศรเข้าเสียบซอกพระศอปลิดพระชนม์ชีพกลางศึกด้วยความสำคัญผิด ณ กาลครั้งกระโน้น ซึ่งยามนี้เขารู้สึกเหมือนกับว่า มันเพิ่งจะผ่านพ้นมาเมื่อวานนี้เอง

คณะพรรคทุกคนเบื้องหลัง พลอยยืนสงบนิ่งกันไปหมด เหมือนจะมีอำนาจลึกลับบางอย่างเข้ามาครอบคลุมดวงจิตไว้ชั่วขณะ

“บัดนี้ เกล้ากระหม่อมฉัน อัคนีรุทร์ ได้คืนกลับมาเฝ้าอยู่เฉพาะเบื้องพระพักตร์ของใต้ฝ่าละอองพระบาทอีกวาระหนึ่งแล้ว เพื่อขอพระราชทานอภัยโทษ เหตุการณ์ในครั้งนั้น ได้เกิดขึ้นโดยปราศจากความตั้งใจของเกล้ากระหม่อมฉันแม้แต่น้อยหนึ่ง แต่เกิดขึ้นจากความเข้าใจผิดโดยแท้ ขอดวงพระวิญญาณของพระองค์จงอโหสิกรรมให้ด้วยเถิด บาปเวรจากผลกรรมในครั้งกระนั้น ก็ได้ติดตัวบั่นทอนทรมานเกล้ากระหม่อมฉันมาทุกชาติภพแล้ว ตราบจนกระทั่งชาติภพนี้”

จิตของเขากราบทูลอธิษฐานออกไป

ประกายดวงมรกตที่ฝังอยู่ในกรอบหน้าของภาพนั้น ดูจะหรี่โรยอ่อนแสงสงบราบคาบลง ครั้นแล้วท่ามกลางความเงียบขนาดเข็มตกได้ยินของสถานที่นั้น เขาแว่วเสียงห้าวลึกตอบมาสัมผัสเซลล์ในสมอง

“อัคนีรทร์เอย...ข้ามหิทธิเดชะขอรับขมาจากเจ้า ขอให้เวรภัยระหว่างข้าและเจ้าจงยุติลงเพียงนี้ และขอฝากลูกน้อยจิตรางคนางค์ในชาติภพเดียวกันกับเจ้า ณ ปัจจุบันชาตินี้ไว้ด้วยเถิด จงมีความรักและซื่อตรงต่อลูกของข้า เหมือนเยี่ยงที่เจ้าได้

ปฏิบัติมาแล้วในปางบรรพ์ และจงเร่งระวังตนจากความอาฆาตพยาบาทของปุโรหิตมันตรัยไว้ด้วย”

“พระเจ้าข้า เป็นพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้า ที่ทรงเตือนเกล้ากระหม่อมฉัน”

“ยังจะจำได้หรือไม่ ณ มหาสุสานแห่งราชวงศ์ ภายใต้สถานเทวาลัยนี่แหละ เป็นที่สถิตของร่างข้า และร่างของจิต-รางคนางค์ ซึ่งเจ้าได้ลอบเข้ามาลักพาศพลูกสาวของข้าไป?”

“เกล้ากระหม่อมฉันระลึกจดจำได้หมดทุกซอกมุม และตำแหน่งแห่งที่กำลังจะลงไปเยี่ยมเยือนหีบศิลาอันบรรจพระศพของใต้ฝ่าละอองพระบาท และหีบพระศพของจิตรางคนางค์ ซึ่งหม่อมฉันได้เคลื่อนย้ายลักพาพระศพขององค์มกุฎราชกุมารีไปในครั้งนั้น การลงไปครั้งนี้ ก็เพื่อจะกลับลงไปถวายสักการะกราบพระศพของพระองค์ และเยี่ยมเยือนหีบพระศพของจิต-รางคนางค์ด้วย ขอพระบรมราชานุญาต เพื่อเปิดหนทางให้ด้วย”

“ข้าอนุญาต ลงไปเถิด อัคนีรุทร์ แต่จงระวังตนให้จงหนัก หนทางลับใต้สุสานที่เจ้าเคยใช้เป็นทางเข้าออกในครั้งนั้น บัดนี้ได้ถูกปิดตันไว้ใต้ธรณีแล้วด้วยพสุธาถล่ม หนทางกลับคืนขึ้นมาจึงเหลืออยู่ทางเดียว เจ้าลงโดยทางไหนก็ต้องกลับคืนขึ้นมาทางนั้น อย่าแสวงหาทางออกด้านอื่นอีก และเจ้าคงจะจำได้ดี หีบศพของข้า เมื่อลงไปจะอยู่ทางแท่นขวามือ ส่วนหีบศพลูกสาวข้าจะอยู่เบื้องซ้าย ฝาหีบศิลาที่เคยเปิดออกด้วยฝีมือของเจ้าในครั้งนั้น มีสภาพเช่นไรปัจจุบันนี้ก็คงสภาพอยู่เช่นนั้น มิได้มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลงเลย แต่เจ้าจะต้องเดินลึกลงไปมากจากพื้นของมหาวิหารเทวาลัยที่เจ้าเหยียบยืนอยู่นี้”

ฌานวิถีสามารถสัมผัส ส่งกระแสความรู้สึกกันได้อย่างรวดเร็วเพียงแค่ชั่วอึดใจ มันจะเกิดขึ้นจากอาการจิตหลอน สร้างจินตนาการเรื่องราวขึ้นมาเอง หรือจะเกิดขึ้นจากแก่นแท้ความจริงอย่างไรก็ตาม มันก็สามารถพิสูจน์กันออกไปได้ ภายในระยะเวลาไม่นานข้างหน้านี่แหละ ถ้าหากเขาจะนำคณะทั้งหมดที่ติดตามมาลงไปสู่ห้องใต้พิภพ ที่ซ่อนอยู่ต่ำกว่าระดับพื้นราบของสถานเทวาลัย ซึ่งยืนกันอยู่ในขณะนี้ เพื่อตรวจสอบว่ามันมีข้อเท็จจริงหรือไม่เพียงไร โดยนำมาเปรียบเทียบกับแผ่นภาพแห่งความฝัน ขณะที่เคลิ้มหลับไปเมื่อคืนภายในคหาแห่งนี้

นิ้วแข็ง ๆ ของนายคี๊ธ สะกิดมาทางเบื้องหลัง พร้อมกับเสียงถามดุ่ย ๆ ปลุกภวังค์เขาว่า

"เป็นยังไง เขาบอกนายหรือยังว่าเขาชื่ออะไร?"

"เขาบอกแล้ว..."

รพินทร์พูดด้วยเสียงปกติราบเรียบธรรมดาที่สุด พร้อมกับหันกลับมายังพรรคพวกทุกคน บอกต่อไปหน้าตาเฉย

"เขาบอกว่าเขาชื่อ ยอร์จช์ วอชิงตัน ว่ะ"

คี๊ธร้องว้าก อิสซาเบล คริส สแตนลีย์ อุบอิบอะไรแซ่ดกันอยู่ในลำคอ คงมีแต่เชิดวุธเท่านั้นที่หัวเราะก๊ากออกมาดัง ๆ ท่ามกลางความเงียบ

"พวกเราไม่มีอารมณ์ขัน ที่จะร่วมกับคุณในขณะนี้ แต่สำหรับตัวคุณเอง จะสร้างอารมณ์ขันให้แก่ตัวขึ้นมาบ้าง ก็จะเป็นการดี มันจะได้ผ่อนคลายความเครียดลงเสียบ้าง"

คริสติน่าสวนตอบมาด้วยน้ำเสียงชาเย็น

รพินทร์ไม่สนใจกับอาการของใคร หันไปทางพันเอกแห่ง ยู.เอส. อาร์มี่ ผู้บัดนี้ได้กลายมาเป็นเกลอสนิทกับเขาไปแล้ว ถามเรียบ ๆ ต่อไปว่า

“คี๊ธ ประเดี๋ยวเราทั้งหมด จะลงไปยังห้องใต้ดินข้างล่างนี่ มันจะลึกลับซับซ้อนสักขนาดไหนก็ยังไม่รู้ได้ และมันคงจะมืดมากทีเดียว ลำพังไฟฉายประจำตัว หรือต่อให้ตะเกียงแบตเตอรี่ คงให้ผลน้อยมาก นายมีพลุ หรือไต้เคมี ชนิดจุดให้เกิดความสว่างมาก ๆ ติดตัวมาบ้างไหม?”

ลาร์รี่ คี๊ธ แยกเขี้ยว แล้วกระตุกเอาแท่งกลมยาวของอะไรชนิดหนึ่ง มีเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 1 นิ้ว ยาว 8 นิ้ว ออกมาแกว่งให้ดูบอกห้วน ๆ ว่า

“มี นี่ยังไงล่ะ ฉันเตรียมมาพร้อม แค่เปิดฝาครอบจุดไฟเข้าไปเท่านั้น มันก็พ่นเปลวแสงออกมาในลักษณะเหมือนไฟพะเนียงสีส้มให้ความสว่างรอบตัว 1 หมื่นแรงเทียน ไม่มีควัน ไม่มีกลิ่นที่เป็นอันตราย มันเป็นไต้เคมีสำหรับใช้ยามฉุกเฉิน ในเหมืองลึก ๆ เวลาไม่มีแสงอื่นช่วย หรือใช้จุดเป็นสัญญาณชี้บอกอันตราย ในเวลารถยนต์ไปจอดเสียอยู่บนทางหลวงเปลี่ยว ๆ กันไม่ให้รถคันอื่น ๆ แล่นมาชนหลัง”

“ดีมาก วิเศษสุด ว่าแต่มันจะใช้เวลานานสักเท่าไหร่สำหรับการพ่นไฟเป็นเปลวแสงออกมา”

“1 ดอก ประมาณ 10 นาที”

“ก็ยังดี แล้วนายมีมากี่ดอก?”

“ทุกคนฝ่ายฉันได้รับแจกติดตัวไว้แล้วทั้งนั้น ในการจะลงบาดาลกับนายครั้งนี้ คนละ 3 ดอก ถ้านายคิดว่าไม่พอ ก็บอกมา จะได้กลับลงไปเอามาเพิ่มเติมอีก”

รพินทร์โบกมือ

“เหลือเฟือ เราจะใช้เฉพาะยามจำเป็น ที่ต้องการความสว่างมาก ๆเท่านั้น ถ้ายังไม่จำเป็นก็จะใช้ไต้แบบพื้นบ้านธรรมดา ซึ่งคนของฝ่ายฉันก็มีอยู่ ช่วยด้วยไฟฉาย และตะเกียงแบต-เตอรี่...บุญคำ...”

ประโยคหลังเขาเรียกไปทางคนของเขา ซึ่งยืนสงบเรียงรายอยู่

“คะรับ นาย...”

“เมื่อกี้นี้ ตรวจดูปากทางที่เราจะไต่ลงไปหรือยัง พอจะลงไปได้สะดวกไหม กว้างสักขนาดไหน?”

“บุญคำไปดูแล้ว นาย หินเพดานที่มันหล่นลงมากระแทกทำให้ปากทางลงที่เคยตีบแคบ ขยายกว้างออกไปนิดหน่อย พอจะผ่านลงไปได้ทีละคน ส่องไฟดูเห็นเป็นขั้นบันไดหินทอดลงไปทางข้างใน มันกว้างกว่าปากทางมากทีเดียวแหละ เป็นช่องมืดดำปี๋ เหมือนจะเป็นทางลงนรกไงงั้น”

“ขณะนี้ เราอยู่ในนรกดำอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นการจะบุกลงไปในนรกอีก มันก็ไม่มีอะไรแตกต่างกันสักเท่าไหร่หรอกน่า เอาละ ทุกคนพร้อมแล้วยัง”

“แปลว่าคุณจะเริ่มลงไปเดี๋ยวนี้เลยหรือ?”

หัวหน้าคณะถาม

“มีอะไรลังเลหรือครับ ด็อกเตอร์?”

“ไม่มี! แต่ผมอยากจะถามความเห็นคุณก่อนว่า ข้างล่างมันควรจะเป็นอะไร?”

“ถ้าทายไม่ผิด มันน่าจะเป็นช่องทางที่นำลงไปสู่ห้องของสุสานแห่งราชวงศ์กษัตริย์ผู้ครองอาณาจักรนี้ อาจจะมีอะไรที่น่าสนใจมาก โดยเฉพาะเกี่ยวกับทางหนีทีไล่ต่อไปของพวกเรา ถ้าหากมีซากมัมมี่ถูกนำมาเก็บไว้ใต้นั้นมากๆ ซึ่งต่อไปมันอาจถูกมนต์มืดของศัตรูเขาปลุกให้ลุกขึ้นมาอาละวาดเอากับพวกเราเหมือนอย่างที่มันเคยทำมาแล้ว เราก็จะได้ระเบิดกลบเส้นทางขึ้นของมันเสีย ไม่ให้มันนำซากพวกนี้ขึ้นมาใช้เล่นงานเราได้ ก็เรียกว่า ตัดกำลังพวกมันออกไปเป็นจุดๆ เท่าที่เราจะค้นพบได้”

“ฝาผนังอีกสองด้าน มีอะไรน่าสนใจมาก คุณไม่คิดจะเข้าไปตรวจดูก่อนรึ เพราะคุณมาดูอยู่เฉพาะด้านนี้ด้านเดียว”

คริสพูด ชี้มือไปยังผนังอันอยู่ในเงาครึ้มของหมู่หินงอกและหินย้อย เปรียบเหมือนม่านบังอยู่

“พวกคุณตรวจกันละเอียดแล้วไม่ใช่รึ ก็คงเป็นภาพบุคคลและเหตุการณ์อะไรต่างๆ แบบเดียวกับทางผนังด้านนี้นั่นแหละ หรือคุณคิดว่ามีอะไรน่าสนใจกว่านั้น”

ลักษณะของคริส ส่ออาการอึดอัดกังวลใจอย่างไรบอกไม่ถูก

“ฉันยังไม่อยากจะให้ คุณนำพวกเราลงไปยังสุสานข้างล่าง ก่อนที่จะตรวจข้างบนนี้ให้ถี่ถ้วนเสียก่อน...”

หล่อนกล่าวเสียงเบา เคร่งขรึม

“พวกเราพยายามเข้าไปดูก่อนแล้วก็จริง แต่ก็ยังไม่

ละเอียดอะไรนัก เพราะแสงสว่างมันไม่พอ ประกอบกับเห็นคุณมายืนเหมือนตะลึงอยู่ทางด้านนี้ จึงผละมาที่คุณเสียก่อน ก็เป็นเวลาเดียวกับที่คุณหมดสติล้มลงนั่นแหละ ฉันมีความเห็นว่า คุณควรจะเข้าไปตรวจดูด้วยตัวเองนะ เผื่อมันจะเป็นแนวความคิดข้อวินิจฉัยอะไรแก่คุณขึ้นได้อีกมาก ก่อนจะรีบด่วนลงไปในสุสานข้างใต้นี้ ซึ่งเราก็ยังทายกันไม่ถูกว่ามันจะลึกสักเท่าไหร่ เส้นทางยากลำบากแค่ไหน และใช้เวลาสำรวจนานเพียงไร ภายในอาณาจักรลี้ลับที่เราค้นพบนี่ ไม่มีใครจะวินิจฉัยอะไรได้ดีไปกว่าคุณหรอก”

รพินทร์จ้องเข้าไปยังผนังอีกสามด้าน ที่ล้อมรอบตัวเขาอยู่เบื้องหน้า ด้วยอาการใคร่ครวญ สแตนลีย์กล่าวสนับสนุนขึ้นมาอีกคน

“คริสพูดถูกแล้ว รพินทร์ คุณควรจะตรวจดูบริเวณข้างบนนี้ให้ตลอดเสียก่อน ไม่ควรจะผ่านมันไปเสียทางผนังด้านโน้น ผมส่องไฟเข้าไปดูผาดๆ เมื่อตะกี้นี้มีอะไรสะดุดใจหลายอย่าง”

“อะไร?”

“มันดูเหมือนจะเป็น ภาพขบวนแห่ศพของบุคคลสำคัญมาก มีพวกขบวนข้าราชบริพาร กองทหาร และกลุ่มนักบวชนำอยู่หน้าริ้วขบวน ลักษณะนักบวชเหล่านั้น แต่งกายดูประหลาดมาก...”

“และที่สำคัญที่สุดก็คือ...”

ผู้สอดขึ้นมากลางคันด้วยหางเสียงหวาดๆ ก็คืออิสซาเบล

“ภาพที่ดูเหมือนนักบวชอาวุโสอันน่าจะเป็นหัวหน้าคณะเจ้าพิธีมีลักษณะผอมสูง หัวของเขาโกนโล้นเกลี้ยงอยู่คนเดียว! ทรงหน้ายาวแก้มตอบ เบ้าตาลึก! ท่าทางจะเป็นคนสำคัญมาก เพราะมีภาพของเขาอยู่หลายอิริยาบถ ทั้งภาพที่โดดเด่นเฉพาะตัวออกมา และภาพที่นำอยู่หน้าขบวนศพร่วมกับริ้วขบวนแห่ขนาดเป็นภาพวาด หรือภาพแกะลวดลายแท้ๆ เพียงแต่ฉันไปยืนส่องไฟจ้องอยู่เท่านั้นก็เกือบจะหมดสติเป็นลมไปเหมือนกับคณเมื่อตะกี้นี้เหมือนกัน ตาของเขาฝังไว้ด้วยทับทิมสีเลือด มันพุ่งประกายสะท้อนแสงไฟฉายตอบออกมา วาวโรจน์ยิ่งกว่าตาเสือ ราวกับจะสะกดจิตให้ลืมตัวไปชั่วขณะ โชคดีคริสเข้ามาตบหลังฉันแรงๆ และเรียกปลุกให้สติ พร้อมกับสั่งให้ฉันดับไฟลงเสียไม่ให้ฉายส่องเข้าไป”

สุภาพบุรุษไพรเลือดในกายเย็นเฉียบไปชั่วขณะ เมื่อได้ฟังจากคำบอกเล่าของเบล แต่ระงับความรู้สึกทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นปกติ ภายใต้สีหน้าแข็งกระด้างเฉยเมยอันเป็นบุคลิกสามัญประจำตัวของเขา ตัดสินใจในทันทีนั้น

“ไป! เราเข้าไปดูทางด้านที่เบลบอกนั้นกันเดี๋ยวนี้แหละ... คี๊ธเตรียมไต้เคมีของนายด้วย ตำแหน่งนั้นเป็นเงาสลัวคลุมเครือมาก เพราะแสงสว่างสาดเข้าไปไม่ถึง บางทีอาจต้องอาศัยไต้เคมีของนาย เพื่อให้เห็นอะไรได้ชัดๆ กับตา”

กล่าวแทบยังไม่ทันสิ้นประโยค จอมพรานก็ออกก้าวเดินข้ามก้อนหิน นำหน้าเข้าไปยังผนังฝั่งตรงข้าม ที่อิสซาเบลชี้บอกทันที ทุกคนตามหลังเขาเข้าไปติดๆ โดยแต่ละคนต้อง

เดินหลีกหมู่หินงอกที่โผล่ขึ้นมาจากพื้นสูงๆ ต่ำๆ ขวางกั้นหน้าไว้ เหมือนจะเป็นแนวสกัดไม่ให้เข้าไปชิดผนังด้านนั้นได้อย่างสะดวก ซ้ำยังมีหินย้อยทิ่มเป็นรูปแหลมเรียว ลักษณะต่างๆ ลงมาจากเพดานด้านบนอีกด้วย แต่ทั้งคณะก็แสวงลู่ทางนำกายกันเข้ามาจนเกือบชิดฝาผนังหิน ซึ่งตกอยู่ในเงามืดสลัวนั้นจนได้ โดยยืนเรียงรายกันอยู่ มีระยะห่างจากผนังประมาณ 3 วา บุญคำกับเกิดช่วยกันหิ้วปีกประคองอิสซาเบลเข้ามา เพราะพื้นที่อันตะปุ่มตะป่ำขรุขระ ซึ่งหล่อนทำท่าจะเหยียบพลาดเกือบล้มหลายครั้ง

แสงไฟฉายหลายๆ ดวง ที่ช่วยกันส่องเข้าไปไม่ช่วยอะไรได้มากนัก นอกจากจะมองเห็นเฉพาะริ้วลายที่แกะสลักไว้เผินๆ เท่านั้นจากผนังทะมึนทึนที่กั้นเผชิญอยู่เบื้องหน้า...

รพินทร์ บัดนี้ยืนอยู่ในแถบยาวอันราบเรียบตรงบริเวณส่วนปลายที่จะไปหักมุมชนกับผนังอีกด้านหนึ่ง ตำแหน่งนั้นดูเหมือนจะมีภาพวาดของเหตุการณ์ ผู้คนเต็มพรืดไปหมด ลำแสงไฟฉายหลายดวงที่ช่วยกันชี้ส่องเข้าไป แม้จะมองลวดลายภาพวาดเหล่านั้นไม่ถนัด แต่สิ่งที่ประดับฝังไว้ อันเป็นพวกหินสีมีค่าต่างๆ สะท้อนตอบแสงไฟ สาดประกายแดง เหลือง เขียว และม่วง พราววะวูบไปหมด

“คี๊ธ ขอไต้เคมีของนายสักดอกเถอะ จุดแล้วตั้งห่างจากพื้นประมาณสัก 2 เมตร เราต้องการพิจารณาภาพทางแถบนี้ก่อน”

นายคี๊ธไม่พูดอะไร เปิดฝาครอบพลุชนิดให้ความสว่างแบบคบเพลิงออก แล้วนำเข้าไปหาตำแหน่งตั้ง กะระยะให้ไต้เคมีนั้นสามารถสาดแสงเข้าไปจับผนังส่วนนั้นทั้งหมดได้อย่างถนัดที่สุดเมื่อมันพ่นไฟออกมา โดยเสียบไว้ในซอกเพื่อตั้งเอาส่วนสูงขึ้น ไม่ให้เอนล้มเสียก่อนระหว่างที่ พ.อ.แห่งยูเอส.อาร์มี่กำลังง่วนหาที่เหมาะวางไต้เตรียมจุดอยู่นั้น จอมพรานดึงวิทยุประจำตัวที่เหน็บเข็มขัดขึ้นมา สะกิดด้วยหัวแม่มือเปิดสวิตช์ขึ้นกรอกคำพูดลงไป

“จัน! ได้ยินตอบด้วย”

อย่างทันทีทันควัน เสียงจันดังตอบขึ้นทันทีว่า

“ครับ นาย”

“เราจะจุดพลุไฟ ส่องดูอะไรหน่อยนะ แสงมันสว่างจ้าเป็นเปลวออกไปมาก และอาจมองเห็นลงไปถึงข้างล่าง ถ้าเห็นเปลวแสงเหมือนไฟลุก อย่าตกใจ ขอให้พักสงบกันอยู่ที่เดิมบอกเตือนลงมาก่อนเพื่อให้รู้ไว้ จะได้ไม่เข้าใจผิด”

“ครับๆ ผมรู้เรื่องแล้ว”

จันตอบขึ้นมา

คี๊ธ จัดตั้งไต้เคมีได้ที่ สูดลมหายใจลึกๆ อยู่หลายครั้งเหมือนจะดมพิสูจน์หากลิ่นอะไรบางอย่าง แล้วขีดไลท์เตอร์เป็นเปลวติดขึ้นใช้ส่องแกว่งไปมาตามบรรยากาศรอบตัว รพินทร์ขมวดคิ้วอย่างสงสัย คริสตินาย่ืนอยู่ข้างๆ เขาก็กระซิบบอกว่า

“คี๊ธกำลังสำรวจให้แน่ใจเสียก่อนว่า อากาศบริเวณนี้จะไม่มีแก๊สไวไฟระเหยปะปนอยู่ ก่อนที่เขาจะจุดพลุ เพราะที่นี่มันเป็นบริเวณค่อนข้างอับ และเราก็รู้มาก่อนว่า มันเคยเป็น

แหล่งที่ภูเขาไฟระเบิดมาก่อนแล้ว แม้จะนานสักแค่ไหนก็ตาม ถ้าบังเอิญยังมีแก๊สไวไฟบางชนิดแทรกซึมอยู่ในอากาศบริเวณนี้ พอเราจุดพลุนี้ขึ้น มันอาจลุกเข้าคลอกพวกเรา หรือระเบิดขึ้นในทันทีก็ได้”

รพินทร์ยิ้มออกมานิดหนึ่ง พยักหน้าลง

“รอบคอบดีมาก”

“ทุกคนที่อยู่ใกล้เคียงกับตำแหน่งที่วางพลุนี่ ถอยหลังไปอีกสองก้าว เปลวมันค่อนข้างร้อนหน่อย ขณะที่มันพ่นฟู่ออกมาตอนแรก”

คี๊ธประกาศขึ้น ขณะที่แกว่งเรียวไฟจากปลายไลท์เตอร์เข้ามาใกล้ไส้สำหรับจุดเชื้อประทุ ทั้งหมด ที่เข้ามายืนออกันอยู่ขยับกายจากตำแหน่งที่เกือบจะเข้ามายืนประชิดถอยออกไปตั้งหลัก

และบัดนี้ เปลวไฟจากไลท์เตอร์ในมือคี๊ธ ก็แตะฉับเข้าที่เชื้อปะทุทันที ปรากฏเสียงดังฟู่เหมือนดอกไม้ไฟ และพร้อมกันเปลวไฟเป็นดอกสีแสดก็พลุ่งขึ้นมาเป็นเส้นสว่างจ้าขึ้นทันทีเหมือนน้ำพุไฟ พุ่งสูงขึ้นมาเป็นเส้นตรงประมาณ 2 เมตร ครั้งแรกมันก็เหมือนกับเป็นการจุดเชื้อไฟธรรมดาก่อน แต่แล้ว ไม่ถึงอึดใจของดอกไฟพราวที่พ่นออกมาเป็นพะเนียงนั้น ก็เปล่งรังสีสว่างจ้าสว่างไสวเพิ่มขึ้นทุกขณะเปิดเผยบริเวณอันเป็นเงาตะคุ่มสลัวรางแต่แรก ให้เห็นกระจ่างชัดออกไปทุกซอกทุกมุมประดุจเทียนมหายักษ์ โดยลำของคบเพลิงเคมีก็ยังคงปักอยู่กับพื้นในแนวตั้งตรงเช่นนั้น

แสงสว่างของมัน ราวกับเอาดวงตะวันย่อมๆ ฉายสาดเข้าไปฉะนั้น!!

คราวนี้ ภาพวาดหรือแกะสลักใดๆ ก็ตาม ที่ติดอยู่ กับผนังด้านนั้นก็เด่นชัดจะแจ้งกับทุกสายตาที่พุ่งจับมาอย่างพินิจพิเคราะห์ ทุกคนเงียบกริบไปอีกครั้ง พากันจ้องสำรวจตรวจดู เท่าที่ใครจะมองจากทางด้านไหนก่อน เพราะมันเต็มไปหมด ในลักษณะแถบแถวยาวตลอดร่วม 10 เมตร

ภาพเหล่านั้น มันเป็นภาพตรงกันกับรายงานที่เขาได้รับล่วงหน้าจากอิสซาเบลและเชิดวุธ ผู้เข้ามาตรวจดูคร่าวๆ ไว้ก่อนแล้ว เพียงแต่ว่า คราวนี้จากแสงสว่างของไต้เคมีอันประสิทธิภาพที่สุดของฝ่ายนายจ้างอเมริกัน ทำให้สามารถมองเห็นรายละเอียดทั้งหมด

มันลานตาไปหมด!!

และโดยไม่นัดกันไว้เลย เป้าหมายจุดแรกที่ทุกสายตาเพ่งให้ความสนใจเข้าไปเป็นภาพของขบวนแห่ประหลาด นักรบร่างกำยำในชุดออกศึก แบกหีบทรงยาวซึ่งดูเหมือนจะเป็นลักษณะหีบศพ สองหีบเรียงกัน หน้าและหลัง แต่ละหีบ ใช้ทหาร 3 คู่เป็นผู้แบก เหนือหีบศพนั้นคือฉัตรหางนกยูง และเครื่องสูงชั้นกษัตราธิราชแหนล้อมมาด้วย ติดตามมาด้วยกองทหารที่ถือโล่และหอก อันเป็นกองเกียรติยศ ถัดต่อไปทางด้านหลัง เป็นขบวนเดินติดตามของผู้คนในเครื่องแต่งกายอันแสดงถึงยศถาสง่างาม อันน่าจะหมายถึงพระญาติวงศ์ และมุข-

อำมาตย์ราชมนตรี และถัดไปอีก ก็เป็นเหล่าริ้วขบวนของสาวสรรกำนัลใน ประกอบไปด้วยเครื่องมโหรีปี่ไฉน บัณเฑาะว์ช่อ-มาลาปวงบปผชาติที่โปรยปรายไปตามเส้นทางเดิน และประดับไปด้วยมาลัยหรีด

เบื้องหน้าของขบวนที่กำลังมีอาการเดินอยู่นั้น มีภาพของเหล่านักบวชชุดหนึ่งยืนประจันอยู่เบื้องหน้า ในลักษณะกำกับพิธีแห่ และผู้เป็นประธานอยู่หน้ากลุ่มนักบวชเหล่านั้นเป็นภาพของนักบวชร่างผอมสูงโดดเด่น ในเสื้อคลุมยาวกรอมเท้า ศีรษะของบรษในภาพนั้นโล้นเลี่ยน คอห้อยประดับด้วยสายสังวาลเพชรนิลจินดา บอกตำแหน่งสูง มือและแขนอันผอมเรียวยาว ประคองสายลูกประคำเส้นยาวใหญ่ ยกขึ้นชูแผ่ขึ้นในระดับเหนือศีรษะเหมือนจะเป็นการบูชาถวายสักการะหรือกระทำพิธีอะไรสักอย่างหนึ่ง

เหนือภาพขบวนอันยาวเหยียดนั้นขึ้นไป วาดเป็นรูปเทพเจ้าในลักษณะแปลกๆ เหาะลงมา และโปรยปรายดอกไม้พร่างพรูลงมายังขบวนแห่นั้น โดยเฉพาะที่หีบศพทั้งสองนั้น

“วันเดอร์ฟูล!!”

เสียงอุทานแผ่วต่ำของใครคนหนึ่งในคณะนายจ้างของเขาหลุดผ่านลำคอออกมาอย่างตื่นตะลึง ระคนมหัศจรรย์ใจยิ่ง เป็นเสียงของดร.สแตนลีย์

ทุกภาพ ประดุจมีชีวิตชีวาเคลื่อนไหวได้!

ทุกสายตาส่งความรู้สึกบอกตนเองเช่นนั้น เพียงแต่ไม่มีใครปริปากเอ่ยออกมาเท่านั้น นอกจากจ้องเขม็งพร้อมด้วยหัวใจที่สั่นระทึกอย่างประหลาด...ในความเงียบ อุปาทาน

เสมือนจะได้ยินเสียงฆ้องลั่น กังวานกระหึ่มมาแซ่ประสานไปด้วยเสียงมโหระทึก กลองชนะ แตรสังข์ เป็นบทเพลงเศร้าวิเวกหวามเข้าไปถึงขั้วหัวใจ

ทั้งหมดรู้สึกขนลุกเกรียวขึ้นพร้อมๆ กัน

ใครจะเพ่งไล่ละสายตาดูภาพส่วนไหนของขบวนอันยาวเหยียดนั้น อย่างไรบ้างไม่ทราบได้ แต่รพินทร์ ไพรวัลย์ จ้องไปที่ภาพทหารแบกหีบศพทั้งสองนั้นเป็นเป้าแรก ต่อมาเบนสายตาจับจ้องอยู่ที่ภาพนักบวชโล้น

ริมฝีปากของเขาเม้มแน่น ตาเบิกกว้างไม่กะพริบ!

และบัดนั้นเอง ใครสามคนก็เลี่ยงเข้ามายืนเบียดชิดอยู่แนบกายเขา พร้อมกับเสียงกระซิบแผ่วเบาสั่นพร่า

“นะ นะ...นาย...!”

บุญคำ เกิด และเส่ยนั่นเอง ที่เข้ามายืนตัวแข็ง กายสั่นเทิ้มอยู่ใกล้ๆ เขา โดยเบียดแทรกนายจ้างคนอื่นๆ เข้ามา

เขาควานมือออกไปข้างตัวด้านขวา ก็พบเข้ากับฝ่ามือหยาบกระด้างของบุญคำ สัมผัสนั้นเย็นเฉียบ บุญคำก็กำมือเขาแน่น รพินทร์บีบตอบเหมือนจะเป็นการรับรู้เท่าๆ กับเป็นการเตือนไม่ให้กระโตกกระตากพูดอะไรออกมา แต่บุญคำไม่ยอมเข้าใจอาการเตือนปรามของเขา อีกมือหนึ่งของพรานเฒ่าสมุนขวาของเขา ชี้จี้ไปที่นักบวชโล้นในภาพนั้น ปากของแกอ้าพะเยิบๆ

“ไอ้มัน...ตรัย...มันล่ะ ชัดเลยนาย!!...”

แสงพลุที่ให้ความสว่าง เปล่งประกายเต็มที่ จรัสจ้าไปหมดตลอดแนวผนัง

“บุญคำ มีอะไรหรือ ชี้ไปที่เจ้าคนหัวโล้นตัวสูง ที่ชูลูกประคำอยู่นั่นทำไม?”

คริสติน่า ผู้มีความสังเกตเฉียบไวตามนิสัย คงจะจับอาการของกลุ่มพรานพื้นเมืองของรพินทร์ได้ เอ่ยถามขึ้นอย่างสะดุดเข้ากับความสงสัย และจากคำถามของหล่อนนั่นเอง สแตนลีย์ คี๊ธ อิสซาเบล และเชิดวุธ ก็หันมาพบสภาพที่กำลังอ้าปากงาบๆ ของบุญคำ และมือที่ยังชี้ค้างอยู่

แกไม่ตอบ ค่อยๆ หดมือทำไก่มาเป็นลูบศีรษะ แล้วนิ่งเงียบไม่ตอบคำใดทั้งสิ้น ฝ่ายนายจ้างทุกคน จ้องที่ภาพนั้นแล้วหันไปมองกลุ่มของรพินทร์เป็นตาเดียว

“รพินทร์ ถ้าเราทายไม่ผิด พวกคุณทั้งสี่คนกำลังสนใจอะไรเป็นพิเศษกับภาพของชายศีรษะโล้นนั่น”

หัวหน้าคณะเอ่ยถาม เหมือนจะเค้นหาความจริงมาอีกคนหนึ่ง

พรานใหญ่ยกหลังมือขึ้นขยี้ปลายจมูกแรงๆ ตายังไม่ละไปจากภาพที่เขาและพรานลูกน้องทุกคนจำได้อย่างติดตา ซึ่งไม่คิดว่าจะมาพบภาพวาดของมันเข้าอย่างจัง ยังอึ้งอยู่

“ถ้าจะคิดบ่ายเบี่ยงปิดบังอะไรละก็ อย่าลืมสัญญาที่เรามีไว้ต่อกันเสียนะ ว่าเราจะไม่มีอะไรอำพรางกัน”

เสียงคริสเน้นช้าๆ มาอีก ขณะที่ก้าวเข้ามาชิดเขา เอื้อมมือมาจับต้นแขนแกร่งเกร็งของรพินทร์ไว้ กึ่งขอร้องกึ่งบังคับ

“เฮ้ย! เพื่อนยาก ถ้าจะอธิบายอะไรให้เรารู้ไว้ได้บ้าง ก็

อย่าอมพะนำเป็นอันขาด ถ้าพวกเราโง่ หรือไม่รู้มากเท่าไหร่ นายก็จะยิ่งลำบากขึ้นเท่านั้น”

นายคี๊ธร้องเตือนมาอีกคน

“เอาละ ผมจะบอกให้ ในเมื่อถูกพวกคุณคาดคั้นมาแบบนี้...”

เขาพยายามกล่าวด้วยเสียงให้เป็นปกติราบเรียบที่สุด ซ่อนทุกสิ่งทุกอย่างไว้ภายใต้สีหน้าเย็นกระด้าง จนยากที่ใครจะอ่านความรู้สึกภายในขณะนี้ได้

“...บุญคำ เกิด และเส่ย กำลังตกใจ”

“เรื่องอะไร?”

ฝ่ายนายจ้างถามมาพร้อมกันเป็นเสียงเดียว เขม็งตาจ้องเขาและลูกน้องทั้งสามไม่กะพริบ ด้วยความกระวนกระวายใจ

“ก็ไอ้ภาพของชายร่างสูง หัวโล้น ที่ยืนอยู่หน้าขบวนแห่ที่เรามองเห็นในภาพนี่แหละ”

“กรณาพดให้หมดสิ้นกระแสความหน่อยได้ไหม”

“ได้! และพวกคุณก็สงบสติอารมณ์ไว้ด้วย คนของผมทุกคนจำได้ ว่าไอ้ตัวสูงหัวโล้นตัวนี้ เหมือนกันไม่ผิดอะไรสักนิดเดียวกับไอ้ผีดิบมันตรัย ในซากเดิมของมัน สมัยที่มันอาละวาดเอากับเรา ตอนที่พวกเราได้เดินผ่านมาในครั้งแรก และเราได้เผาซากที่มีรูปร่างอย่างนี้ของมันกลายเป็นขี้เถ้าไปแล้วในครั้งนั้น ซึ่งในครั้งนี้ วิญญาณร้ายของมันที่ผละออกจากซากเดิม ไปสิงสู่อยู่ในร่างของนักรบซากหนึ่ง อย่างที่พวกคุณก็ได้เผชิญกับมันมาแล้ว ผม บุญคำ เกิด และเส่ย ไม่คาดฝันมาก่อนว่าจะได้มาพบเห็นกับภาพวาดของมัน ซึ่งตรงกับซาก

ที่เราพบและฟาดฟันกับมันมาก่อน ดังที่เคยเล่าให้ฟังไว้ก่อนแล้ว”

ฝ่ายนายจ้างของเขาแทบผงะ

“ฮี้ยย์!...”

เสียงเชิดวุธร้องอะไรออกมาคำหนึ่งอย่างขวัญหาย

สแตนลีย์ คี๊ธ อิสซาเบล และคริสติน่า ยืนจังงัง ต่างหันขวับไปจ้องภาพนั้นอีกครั้ง

“คุณแน่ใจหรือ รพินทร์?”

คริสถามมาด้วยน้ำเสียงเบาเรียบ อันแสดงถึงความมั่นคงแห่งดวงจิต แต่ภายในนั้นไม่มีใครรู้ได้

“ผมกับบุญคำเป็นคนเผาซากของมันกับมือ ทำไมถึงจะจำไม่ได้”

“ก็น่าแปลกมาก ในที่สุดเราก็เข้าถึงแหล่งต้นตอจริงๆ แล้ว อย่างไม่มีอะไรจะต้องสงสัยต่อไป”

สแตนลีย์เอ่ยขึ้นแปร่งพร่า แล้วหันไปทางพรานทั้งสามของรพินทร์ ที่กำลังมีหน้าตาตื่นเลิกลั่กเหมือนถูกผีหลอกซักย้ำ

“บุญคำ เกิด และเส่ย เธอทั้งสามคน จำได้แน่นะ?”

“ไอ้เปรตหัวโล้นตัวนี้แหละครับนายห้าง ที่มันเล่นงานพวกเราในคราวที่ผ่านเข้ามาที่นิทรานครคราวก่อนโน้น ประเดี๋ยวไปนอนแช่อยู่ในแอ่งน้ำ ที่เราจะไปอาศัยดื่มกิน ประเดี๋ยวไปนั่งยิงฟันเป็นท่อนไม้ แข็งโด่ดักหน้า ประเดี๋ยวเดินทื่อเข้าใส่ กว่าจะเอาซากมันมาเผาได้ เล่นเอาพวกเราเกือบตายกันไปหมดทั้งคณะเลย”

เกิดบอกขึ้นด้วยเสียงสั่นสะท้าน

“พวกเราจำรูปร่างลักษณะหน้าตาของมันได้ดีที่สุด ถึงนี่จะเป็นภาพวาดที่ดูว่ามันยังมีชีวิตอยู่ ส่วนที่เรามาพบนั้น มันกลายเป็นซากผีดิบไปแล้ว มันก็เหมือนกันหมดทุกอย่าง”

เส่ยสำลักบอกมาอีกคน แล้วก้มลงไปคว้าก้อนหินตรงหน้าเท่ากำปั้นขึ้นมาได้ก้อนหนึ่ง เงื้อขึ้นหมายจะเข่นขว้างเข้าไปที่ภาพ แต่รพินทร์คว้ามือไว้ได้ก่อน บังคับให้โยนก้อนหินทิ้งดุเบาๆ

“จะบ้าหรือยังไง เจ้าเส่ย! เงียบๆ เฉยๆ”

“เป็นภาพเขียนเชิงบันทึกไว้ในเหตุการณ์ของพิธีแห่ศพเพื่อจะนำไปประดิษฐานไว้ยังสุสานที่ใดที่หนึ่ง...”

หัวหน้าคณะกล่าวขึ้นช้าๆ อย่างไตร่ตรองพิจารณาลึกซึ้งลงไปให้ถึงพฤติการณ์ในอดีต

“นักบวชโล้น หรือที่คุณเคยเล่าให้เราฟังว่า เขาคือราช-ปุโรหิตมันตรัย ผู้มีจิตตานุภาพสูง เป็นผู้นำขบวนพิธีนี้ ลักษณะของภาพก็บอกชัดว่าเป็นศพยิ่งใหญ่ระดับกษัตริย์ และมีอย่างถึง 2 หีบศพ เข้าพิธีมาพร้อมกัน...รพินทร์ คุณพอจะให้ความคิดแก่เราได้บ้างไหมว่า สองหีบศพนั้นหมายถึงใคร?”

จอมพรานนิ่ง

เขาไม่อยู่ในฐานะที่จะเอ่ยคำใดออกมาได้ เกี่ยวกับเรื่องนี้ แม้จะรู้ชัดอยู่แก่ใจ แล้วก็ทำง่ายๆ เพียงแค่สั่นศีรษะช้าๆ

“ลองคิดดูให้ดีซิ...”

เสียงเบาอ่อนของคริส ดังอยู่ใกล้ๆ ตัว เหมือนจะพยายามให้ความคิดแก่เขา

“มันจะเป็นไปได้ไหม จากเรื่องราวที่คุณเคยเล่าให้พวก

เราฟังมาแล้ว หีบศพแรกที่นำหน้านั่น คือหีบศพของกษัตริย์ผู้เป็นพระราชบิดาของเจ้าหญิงพันธุมวดี และหีบศพตามหลังนั่นก็คือ หีบของพันธมวดี”

สุภาพบุรุษไพรลอบถอนใจแผ่วเบา คงสั่นศีรษะช้า ๆ อยู่เช่นนั้น **เขาบอกกับตนเองว่า มีความจำเป็นที่จะต้องซ่อนเร้นปิดบังบางสิ่งบางอย่างไว้เสียแล้ว เพราะถ้ายิ่งอธิบายมาก ก็ยิ่งเกิดปัญหาให้ซักถามออกไปมากไม่สิ้นสุด**

“ผมไม่คิดว่าจะเป็นศพของเจ้าหญิงพันธุมวดี และพระ-ราชบิดาของเธอ จากหลักฐานที่พบมาก่อน เพราะสองพ่อลูกคู่นี้ ไม่ได้ตายพร้อมกัน จะมีพิธีแห่ศพมาพร้อมกันได้อย่างไร และศพของพันธุมวดี ผมก็ได้ไปพบมาแล้วยังสถานที่อีกแห่งหนึ่ง บรรทมอยู่ในโลงแก้ว ซึ่งก็สลายเป็นภัสมธุลีไปแล้ว ทันทีที่อาคมของมันตรัยเสื่อมสิ้นลงในครั้งนั้น”

เขาตอบอย่างไม่สู้จะเต็มเสียงนัก

“แล้วสองศพตามภาพเขียนที่เห็นอย่นี่ใคร?”

อิสซาเบลตั้งคำถามมาโดยเร็ว ความตื่นเต้นสนใจต่อภาพเหตุการณ์ที่พบ อันถือว่าเป็นหลักฐานสำคัญ ทำให้หล่อนลืมภาวะเจ็บปวดทางร่างกายเสียอย่างสนิท

“ผมเดาไม่ถูก ก็อาจเป็นบรรดาบูรพกษัตริย์ของราชวงศ์ผู้ครองแผ่นดินนี้ ก่อนสมัยของกษัตริย์ชัยสุริยาและเจ้าหญิงพันธุมวดี”

“แล้วถ้าเช่นนั้น จะมีนักบวชมันตรัยเข้ามาเกี่ยวข้องอยู่ในภาพของขบวนแห่นี้ได้อย่างไร ภาพของมันตรัยซึ่งถ้าคุณเชื่อว่าเป็นมันตรัยจริง ก็น่าจะพิสูจน์ได้ชัดว่า มันควรจะเป็นยุค

สมัยเดียวกันกับกษัตริย์สองพ่อลูก ชัยสุริยาและพันธุมวดีไม่ใช่หรือ”

รพินทร์รู้สึกลำบากใจเป็นอย่างยิ่ง ฝืนยิ้มแค่น ๆ ป้ายเช็ดเหงื่อจากหน้าผากที่เกาะพราวอยู่ สะบัดออกไป

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน ถ้าภาพเหล่านี้สามารถจะพูดและตอบคำถามของพวกเราได้ก็จะดีมาก”

“สองศพ มีศักดิ์กษัตริย์ เข้าขบวนแห่...คุณว่าขบวนแห่นี้น่าจะนำไปประดิษฐานไว้ยังสุสาน ถูกต้องไหม?”

สแตนลีย์พิเคราะห์มาอีก

“ก็น่าจะใช่”

มัคคุเทศก์นำทางตอบมาเกือบเป็นเสียงกระซิบ

“สุสานของกษัตริย์ควรจะอยู่ที่ไหน?”

คี๊ธยิงคำถามมายังเขาอีก คงมีเชิดวุธคนเดียวเท่านั้น ที่ยืนดูภาพเหตุการณ์และฟังข้อซักถามโต้ตอบอยู่อย่างสงบ แต่หัวใจเต้นแรงอย่างบอกไม่ถูก ภาพที่เห็นอยู่เบื้องหน้า ณ บัดนี้สะกดนายทหารหนุ่มจนทำให้รู้สึกหายใจไม่ออก

“ถ้าผมทายไม่ผิด...”

พร้อมพูดแผ่วต่ำ รพินทร์ป้ายหัวแม่มือข้ามไหล่ไปทางด้านหลัง อันเป็นช่องทางลงไปสู่พิภพด้านล่าง

“มหาสุสาน คงจะอยู่ตรงตำแหน่งที่เราตั้งใจว่าจะลงไปสำรวจนั่นแหละครับ และอีกไม่กี่อึดใจข้างหน้า เราก็จะลงไปกันอยู่แล้ว เชื่อแน่ว่ามันจะต้องเป็นแหล่งเก็บศพของชนชั้นกษัตริย์และเจ้านายชั้นสูงของอาณาจักรในอดีตกาลแห่งนี้...ผมหมายถึงนิทรานคร ซึ่งอยู่ภายใต้สถานเทวาลัยที่เรายืนกันอยู่นี่”

เบลกวาดตามองไปรอบๆ อย่างรู้สึกสยองใจ แล้วหันกลับมาจ้องที่หน้าเขา กระซิบเสียงเบาหวิว

“รพินทร์...เมื่อคืนนี้ เราสองคนเข้ามาอาศัยพักนอนกันอยู่ในบริเวณอันน่ากลัวที่สุด โชคดีเหลือเกินที่ไม่มีอะไรมันโผล่ขึ้นมาเล่นงานเราจากใต้ดิน ถ้าเรารู้เห็นกันเสียก่อน ฉันว่าฉันคงช็อคตายแน่ๆ”

เขาแลสบตาเบล แล้วตบไหล่แม่ผมแดงเบาๆ อย่างปลุกปลอบใจ

“ผมอยากจะถามความเห็นของคณบ้าง ถ้าคณพอจะให้ได้...จากลักษณะของภาพที่วาดสลักลายไว้เป็นหลักฐานเหล่านี้ เครื่องแต่งกายก็ดี ลักษณะของขบวนพิธี เครื่องใช้ เครื่องดนตรี อาวุธ ตลอดจนเทพเจ้าต่างๆ คุณพอจะวิเคราะห์ถูกไหมว่าเจ้าของอาณาจักรนี้เป็นชนเผ่าไหน?”

เบลกัดริมฝีปากแน่น นิ่งไปกึ่งอึดใจ ขณะที่ตาจ้องจับไปยังภาพที่ปรากฏชัดอยู่เบื้องหน้า

“ฉันเอง ก็ไม่สู้จะแน่ใจเหมือนกันนะ รพินทร์ มันกึ่งกรึกกึ่งโรมัน และกึ่งภารตะ กึ่งไอยคุปต์ผสมกันอย่างไรบอกไม่ถูก แต่องค์เทพเจ้านั่น ลักษณะคล้ายพระศิวะของพวกพราหมณ์มันก็เป็นไปได้ที่อาณาจักรนี้เก่าแก่โบราณมากที่สุด ในการค้นพบของพวกเรา มันจึงน่าจะเป็นต้นแหล่งของศิลปวัฒนธรรมและทัศนคติที่แพร่กระจายออกไปยังซีกส่วนอื่นๆ ของพิภพโลกนี้ภายหลัง บอกได้อย่างเดียวว่า มันจะต้องเป็นมหาอาณาจักรที่เจริญรุ่งเรืองสุดมาแล้วในยุคสมัยนั้น เหมือน...เหมือนแผ่นดินในเทพนิยาย หรืออาณาจักรในความฝันงั้นแหละ ฉันวิเคราะห์

ได้เพียงแค่นี้ เพราะบอกแล้วว่าไม่มีความชำนาญในทางประวัติ-ศาสตร์โบราณคดีมาก่อน ลักษณะรูปร่างของผู้คนที่เขียนไว้ โครงกระดูกใหญ่ กะโหลกนนมน และทยทางด้านหลัง เป็นลักษณะของร่างกายมนุษยชาติที่สูงสง่างามและสมบูรณ์แข็งแรงกึ่งยุโรป กึ่งเอเชีย...โอ! พระเจ้า ฉันบอกไม่ถูกจริงๆ มันเป็นความลี้ลับเหลือประมาณ"

"ขอเวลาอีกสักเดี๋ยวเถอะ และขอให้ทุกคนตามฉันมาทางด้านนี้ มีภาพอะไรที่น่าสนใจมากอีกภาพหนึ่ง ฉันเห็นมาก่อนแล้ว อยากจะให้รพินทร์กับพวกเราทุกคนเห็นด้วย"

คี๊ธบอกห้าวๆ ขึ้นกลางคัน พร้อมกับขยับตัวเดินไต่โขดหินงอกไปทางด้านซ้ายมือของผนัง ซึ่งห่างไกลออกไปราว 8 เมตร ขณะนี้แสงไต้เคมีแผ่ความจ้าเข้าไปถึง พร้อมกับโบกมือให้ทั้งหมดเดินตามเข้ามา

ทั้งกลุ่ม รวมทั้งรพินทร์และพรานของเขาเคลื่อนตามการนำของคี๊ธเข้าไปด้วย เสียงเชิดวุธเอ่ยขึ้นเป็นครั้งแรกว่า

"ภาพอะไรหรือ คี๊ธ?"

"มี 'มิสยูนิเวิร์ส' นางหนึ่ง ประทับนั่งอยู่บนบัลลังก์ประดับเพชรทางด้านโน้นว่ะ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มงกุฎของเธอสวยกว่ามงกุฎของมิสยูนิเวิร์สที่ประกวดกันมาทุกๆ ปีเสียอีก หน้าตาหุ่นทรงก็เหนือกว่า เสียอย่างเดียวเท่านั้น เธอเป็นแต่เพียงภาพแกะสลักนูนออกมาจากผนังหินอ่อน ถ้ามีชีวิตจิตใจจริง มีเนื้อหนังมังสาเสียหน่อยเดียวเท่านั้น ก็จะดีไม่น้อย!"

คำพูดของคี๊ธ **ดูจะเป็นคำพูดเล่นๆ ตามประสาของนายนั่น แต่ทุกคนที่ได้ยินพากันฉงน และประสาทตื่นขึ้น**

อีกครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งรพินทร์ ไพรวัลย์ เขารู้สึกว่าหัวใจมันวาบหวิวอย่างไรสุดที่จะพรรณนาถูก แม้จะยังไม่สามารถมองเห็นได้ถนัด

ครั้นแล้ว ชั่วอึดใจใหญ่ต่อมา ทั้งคณะก็เข้ามาหยุดยืนอยู่บริเวณซ้ายสุดของผนังด้านนั้น ซึ่งพอแสงสว่างสาดไล่เงาสลัวรางออกไปหมดสิ้น ก็มองเห็นแผ่นพื้นหินอ่อนสีหยกใสราวกับแก้วเจียระไนเป็นฉากหลัง วาววะวูบไปด้วยเกล็ดมณีหลากสี และกึ่งกลางของบริเวณผนังหินหยกนั้น เป็นบริเวณหินอ่อนสีชมพูเด่นชัดในแสงพลุเคมี...

จริงดังนายคี๊ธพูดทุกประการ!!

ขนาดเท่าสตรีจริง ที่มีสรีระเพรียวระหงค่อนข้างสูง... ดรุณีผู้นั้นแกะเป็นภาพนูนออกมาจากเนื้อหิน ด้วยฝีมือประติ-มากรรมเหนือชั้น เกินกว่านักแกะสลักในยุคใดจะมีฝีมือวิจิตรบรรจงเท่า นางประทับเด่นยืดกายตรงอยู่บนอาสนะสลักลวดลายขดนาคราชเกล็ดเพชร กรทั้งสองประสานไขว้กันไว้ที่อุระข้างหนึ่งถือคทาอันมีส่วนปลายเป็นดวงระวีเปล่งรังสีฉาย อีกข้างหนึ่งกำดาบทองอาญาสิทธิ์ เป็นดาบสั้น เหนือเศียรคือมงกุฎประดับเพชรล้วนที่ฝังเข้าไปในเนื้อหินที่แกะสลักนูนออกมานั้นเค้าพักตร์สงบอย่างสำรวม เคร่งขรึมดุจอยู่ในราชพิธีสถาปนา แต่จิ้มลิ้มพริ้มพรายอันน่าจะอยู่ในชันษาแรกรุ่นดรุณี ลักษณะของภูษา พัสตราภรณ์ บอกชัดถึงความเป็นนางกษัตริย์ประดับอยู่เต็มอิสริยยศ ไม่ว่าจะเป็นตาบทิพย์ ทับทรวง สังวาล

ทองกร ปลอกพาหา ลวดลายของภูษาทรงลักษณะคล้ายเยียรบับเหนือเศียรขึ้นไป เป็นวิชนีหางหงส์สลับด้วยแวงมยุราและฉัตรเจ็ดชั้นทองคำทั้งสองด้าน

ลำศอของนางยืดตรง เนตรแลอย่างปราศจากจุดหมายไปเบื้องหน้า เกศายาวสยายลงมาเคลียอยู่ที่อังสาซึ่งปกคลุมไว้ด้วยร่างตาข่ายประดับอัญมณีนพเก้า แสงไต้เคมีของคี๊ธที่จุดไว้และยังพ่นเปลวสว่างจ้าอยู่ ส่องกระทบสรรพเครื่องประดับอันเป็นปวงถนิมพิมพาภรณ์สาดประกายรุ้งร่วงลานตาไปหมด

สแตนลีย์ คริส อิสซาเบล เชิดวธ บัดนี้ยืนจ้องอย่างตะลึงพรึงเพริด...

รพินทร์ ไพรวัลย์ ถูกสะกดนิ่งเหมือนตัวเองจะเป็นหินไปฉะนั้น!!

ส่วนบุญคำ เกิด และเส่ย ตะโกนลั่นออกมาพร้อมกันว่า

“นายหญิง ดาริน!!”

ความเงียบปกคลุมสถานที่อีกครั้ง คงได้ยินแต่เสียงฟ่ของพลุไฟที่คี๊ธจุดอยู่ทางมุมด้านโน้นเท่านั้น...

แม้ว่าภาพอื่น ๆ จะแลดูคล้ายภาพมีชีวิตชีวาสักเพียงใดก็ตาม แต่ ณ ภาพดรุณีสาวสูงศักดิ์ผู้ประดิษฐานอยู่เหนืออาสนะประดับเพชรผู้นี้ กลับยิ่งมองเหมือนภาพมีวิญญาณสิงสถิตอยู่เหนือกว่าทุกภาพที่ต่างได้เห็นมาแล้ว

เนตรงามเรียวยาวภายใต้ขนงประดจปีกเหยี่ยวของนางแลสวนตอบมายังทุกคน และริมฝีโอษฐ์ซึ่งแต่เดิมก็แลเหมือนภาพหินแกะสลักธรรมดา บัดนี้ปรากฏสีระเรื่อชมพูรูปโค้งเป็นมุมดุจกลีบกระจับ อิ่มเต็ม...อาจเป็นอุปาทานของทุกคน ที่แล

เห็นจากแสงสว่างของคบเพลิงเคมีจุดไว้ยังมุมสุดด้านโน้นสาดส่องเข้ามาก็ได้

กาลเวลาแห่งความเงียบงัน ตะลึงจ้องภาพนั้น จะผ่านพ้นไปเนิ่นนานสักเพียงใดไม่ทราบได้ รพินทร์มารู้สึกตนเมื่อมีฝ่ามืออุ่นจากเบื้องหลัง แตะแผ่วเบามาที่ไหล่ของเขาพร้อมกับเสียงกระซิบเรียก

"รพินทร์..."

แม้จะไม่เหลียวกลับ เขาก็ตื่นภวังค์และจำได้ว่าเป็นเสียงแม่ผมทอง คริสติน่า

"ครับ..."

"ฉันรู้สึกคลับคล้ายคลับคลาเหลือเกิน ว่าจะเคยเห็นใบหน้างามที่งามเยือกเย็นระคนความเฉียบขาดแบบนี้ที่ไหนมาก่อน"

หล่อนเอ่ยผะแผ่ว แต่ทุกคนในที่นั้นพอจะได้ยิน

"คุณเคยเห็นที่ไหน?"

รพินทร์ย้อนถามออกไปแทบจะไม่มีเสียง ถ้าแม้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างในแผ่นภาพนิมิตฝันที่ผ่านมาเมื่อคืน จะให้ความเชื่อมั่นเขา 50 เปอร์เซ็นต์ แต่ ณ บัดนี้มันก็ยืนยันพิสูจน์ได้ชัดแล้วถึง 100 เปอร์เซ็นต์เต็ม! เพียงแต่ว่า เขาไม่อยู่ในฐานะที่จะแถลงความจริงใดๆ ออกไปต่อคณะนายจ้างของเขาได้เท่านั้น

"ที่ซอกโพรงถ้ำ หน้าผาตะเคียนทองคืนหนึ่ง อันเป็นคืน

ที่คุณบาดเจ็บหนักเพราะตกเหวและฉันเป็นผู้ดูแลรักษาพยาบาลคุณอยู่ในคืนนั้น”

ครานี้ น้ำเสียงคริสดังชัดเจนแช่มช้า เหมือนเจตนาจะให้พรรคพวกทุกคนที่ยืนรวมกลุ่มกันอยู่ขณะนี้ ได้ยินถนัดด้วย

“ผมไม่เข้าใจ”

“คุณจำไม่ได้หรอกหรือว่าระหว่างที่คุณสลบไป และพวกเราช่วยกันรักษาดูแลอาการของคุณ ภายหลังจากไปกู้เอาตัวคุณขึ้นมาจากเหวได้ในตอนกลางวัน เรารักษาพยาบาลคุณอยู่ตรงพื้นราบใต้หน้าผา ตกกลางคืน เรากลัวภัยจากกองทัพช้างจึงลำเลียงคุณขึ้นไปไว้ในซอกโพรงหน้าผาด้านบน ฉันรับหน้าที่ดูแลคุณตลอดคืนนั้น คอยเฝ้าถุงน้ำเกลือ...”

รพินทร์ขมวดคิ้วนิดหนึ่ง เขานึกไม่ออกจริง ๆ

“แล้วยังไง?”

“เพื่อเป็นการสะดวกในการตรวจบาดแผลรอยฟกช้ำที่อาจเกิดขึ้นกับร่างกายคุณ และเพื่อให้คุณนอนพักได้อย่างสบาย ฉันเป็นคนผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าให้แก่คุณเอง และได้ตรวจค้นพบว่า ในกระเป๋าเสื้อด้านซ้าย ด้านหัวใจของคุณนั่นแหละ! มีรูปของสุภาพสตรีคนหนึ่ง ซ่อนใส่ไว้ในถุงพลาสติกอย่างมิดชิด กันน้ำ กันเหงื่อ เป็นรูปของแพทย์หญิงดาริน วราฤทธิ์ คู่รักของคุณนั่นเอง ฉันเป็นคนเก็บรักษาไว้ พอคุณตื่นรู้สึกตัวขึ้นมากลางดึก คุณก็พยายามตบกระเป๋าค้นหา และฉันก็คืนภาพของเธอผู้นั้นให้แก่คุณ...จำได้หรือยัง?”

“โอว์!”

จอมพรานอุทานขึ้นอย่างเพิ่งนึกขึ้นมาได้

"คุณยังมีรูปของสุภาพสตรีผู้นั้นติดตัวอยู่แน่ เพราะฉะนั้นเดี๋ยวนี้ โปรดส่งภาพของเธอผู้นั้นมาให้ฉัน และพวกเราดูอีกครั้งเถอะ"

รพินทร์นิ่ง

ทุกคนของฝ่ายนายจ้างมองมาที่เขาเป็นตาเดียว โดยคำพูดของคริสที่มีเลศนัยบางสิ่งบางอย่าง กระทบความรู้สึกอันก่อให้เกิดความฉงน

หล่อนสะกิดเตือนเขามาอีกครั้ง พร้อมทั้งแบมือขอแกมบังคับ

สุภาพบุรุษไพรไม่อาจที่จะหลีกเลี่ยงได้ จำใจต้องค่อยๆ สอดนิ้วลงไปในกระเป๋าอกเสื้อเดินป่าด้านใน แล้วคีบเอาแผ่นกระดาษค่อนข้างแข็งในลักษณะภาพถ่ายที่ห่อไว้ด้วยถุงพลาสติก ส่งให้หล่อนช้าๆ คริสรับมาอย่างสงบ ดึงออกจากถุงพลาสติก ก้มลงจ้องมองภาพถ่ายสีนั้นอย่างแน่วนิ่ง แล้วเงยขึ้นมองเปรียบเทียบกับภาพใบหน้าที่แกะสลักไว้ยังผนังด้านนั้นในขณะที่ทุกคนฝ่ายของหล่อนจ้องเขม็งมา ซึ่งก็เห็นแม่ผมทองเม้มริมฝีปากเกือบเป็นเส้นตรง พึมพำออกมาเบาๆ ว่า

"แปลกมาก แปลกจริงๆ ระหว่างภาพถ่ายของหม่อม-ราชวงศ์หญิงผู้นี้ กับภาพแกะสลักโบราณของสาวน้อยสวมมงกุฎนั่งอยู่บนอาสนะเพชร ใครจะมีความรู้สึกอย่างไรก็สุดแล้วแต่ แต่สำหรับฉันเห็นว่าน่าจะเป็นเค้าหน้าของคนคนเดียวกันชัดๆ รูปทรงใบหน้า คิ้ว ดวงตา จมูก ริมฝีปาก ทุกสิ่งทุกอย่างบนใบหน้านั้น เอ้า! ทุกคนดูเสีย!"

พร้อมกับกล่าว หล่อนส่งไปให้ดร.สแตนลีย์ผู้เป็นหัวหน้าคณะก่อน

อเมริกันอาวุโสรับไปอย่างงงๆดูภาพเปรียบเทียบกับภาพเท่าคนจริงที่เป็นหินแกะสลัก แล้วเบิกตาแทบถลนจ้อง ขณะนั้นเอง คี๊ธก็ถือวิสาสะฉวยไปจากมือหัวหน้าคณะไปดู โดยมีเชิดวุธและเบล ชะโงกเข้ามารุมดูอยู่ด้วย

แล้วทั้ง 3 คนในกลุ่มนั้น ก็อุทานแซ่ดออกมาในลำคอ

“ฮี้อย์! ทำไมเหมือนกันเปี๊ยบแบบนี้?”

รพินทร์ยังยืนนิ่ง

คี๊ธร้องมาอีกว่า

“เฮ้! รพินทร์รูปถ่ายนี่รูปคู่รักนายเร๊อะ?”

เขาพยักหน้าลงนิดหนึ่ง แล้วใช้นิ้วกดขมับไว้โดยไม่ตอบเป็นคำพูด

“แล้วทำไมถึงเหมือนกับนางพญา หรือเจ้าหญิงที่นั่งอยู่บนบัลลังก์นี่ ยังกะคนคนเดียวกันอย่างนี้?”

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน”

รพินทร์ตอบเสียงแห้งเผือด เขารู้แต่บอกไม่ได้

“พี่! มันแปลกมากนะ ไม่ใช่คริสมองแล้วบอกว่าเหมือนคนเดียว ถึงพวกเราทุกคนก็เห็นว่าเหมือนกันยังกะแกะ”

พ.ต.เชิดวุธละล่ำละลักมาอีกคน จ้องหน้าเขาอย่างพิศวงขีดสุด เบลยำมาว่า

“ใช่! ทำไมถึงเหมือนกันแบบนี้ ถ้าจะเปรียบเทียบกับรูปคู่รักของคุณ หรือคุณว่ายังไง?”

“อาจเป็นเหตุการณ์บังเอิญก็ได้”

เขาตอบอุบอิบไม่เต็มเสียงนัก คริสก็เรียกไปทางพรานพื้นเมืองของเขาทั้งสามคน

“บุญคำ เกิด และเส่ย เมื่อกี้นี้ ทันทีที่ทั้งสามคนมองเห็นรูปแกะสลัก ทุกคนร้องออกมา ‘นายหญิง’ ใช่ไหม?”

สามพรานของรพินทร์ยังหน้าซีด กายสั่นเทิ้มอยู่เช่นนั้น บุญคำและเกิดเงียบกริบไม่ยอมกล่าวอะไรอีก แต่เส่ยซึ่งเด็กกว่าทุกคน บอกพรวดออกมาว่า

“ก็นายหญิงของเส่ยจริงๆ นี่นา ทำไมรูปที่แกะไว้บนหินอ่อนตรงผนังนี่ ถึงเหมือนนายหญิงไปทกอย่างก็ไม่รู้ ผิดกันตรงที่เครื่องแต่งตัวเท่านั้น”

คริสยิ้มออกมานิดหนึ่ง สายตาลึกซึ้งของหล่อนแลไปยังใบหน้าและอาการของเขาเหมือนจะสำรวจ แล้วเอ่ยลักษณะสัพยอกขึ้นว่า

“เห็นไหม แม้แต่พรานลูกน้องคุณเองก็ยังยืนยันเช่นนั้น เอาละขอถามหน่อย คุณมาจ้างใครแกะสลักรูปคู่รักคุณไว้ตรงนี้กระมัง แล้วแอบมาแกะสลักกันไว้ตั้งแต่เมื่อไหร่?”

พรานใหญ่ขยี้ปลายจมูกด้วยหลังมืออีกครั้ง อย่างแสนอัดอั้นตันใจ

“คงเมื่อแสนๆ ปีก่อนนี้กระมัง แต่ไม่ใช่ผมเป็นคนจ้างแกะสลักหรอก ผู้ออกคำสั่งให้แกะสลักเอาไว้ที่นี่ก็น่าจะเป็นคนในยุคนั้นที่มีอำนาจที่สุด เป็นผู้กำหนดให้สลักภาพขึ้น ผมยอมรับว่าผมงงเหมือนกัน”

คริสชี้ไปยังภาพ ซึ่งขณะนั้นถือดูเปรียบเทียบอยู่ในมือของเบลและเชิดวุธ

“ถามย้ำอีกครั้ง ภาพนั้นเป็นภาพของศัลยแพทย์หญิงดาริน วราฤทธิ์ คู่รักของคุณถูกต้องไหม?”

“ถูกต้อง”

“แล้วภาพที่แกะสลักไว้ในอดีต ย้อนหลังไกลแสนไกลที่เราพบเห็นอยู่นี่เป็นภาพของใคร?”

“ผมจะตอบคุณได้ถูกยังไง ในเมื่อตัวผมเองไม่ใช่ ‘ไทม-แมชชีน’ หรือเครื่องมือหมุนย้อนเวลากลับไปสู่อดีต ที่จะให้ข้อมูลในอดีตกาลไกลแสนไกลได้”

“คุณเคยเล่าให้เราฟังว่า คุณเคยเห็นเจ้าหญิงพันธมวดีมาแล้วในโลงแก้ว ใช่ไหม?”

“ถูกต้อง ผมเคยเห็น”

“เธอผู้นั้น เหมือนกับเธอผู้ที่เป็นภาพแกะสลักอยู่นี้หรือเปล่า?”

“ไม่ใช่ คนละคนกัน”

คำตอบเขา ไม่สั้จะเต็มปากเต็มคำนัก

“ก็แปลว่าไม่ใช่ภาพแกะสลักของพันธุมวดี?”

“ไม่ใช่! และไม่ใช่อย่างแน่นอน”

“ถ้าเช่นนั้น เราก็ควรต้องมาถึงบทสมมติฐานแล้ว จากสิ่งแวดล้อมที่เราเห็นอยู่นี่ว่า เธอผู้นี้ผู้ที่เค้าหน้าเหมือนคู่รักของคุณคนนี้คือใคร รวมทั้งสถานภาพตำแหน่งของเธอในยุคนั้นด้วย”

“พวกคุณหาสมมุติฐานกันเองเถอะ สำหรับผมไม่มีความคิดหรือข้อสันนิษฐานอะไรทั้งสิ้น”

“ก่อนอื่น คุณจะยอมรับด้วยตัวคุณเองไหมว่า ภาพแกะสลักโบราณนี่ เหมือนภาพแพทย์หญิงดารินที่สุด”

เบลตั้งคำถามมาอย่างรวดเร็ว

“ก็...เพียงแต่สันนิษฐานคล้ายคลึงเท่านั้น”

“คณไม่มีความคิดหรือข้อคิดอะไรเลย เกี่ยวกับเรื่องนี้เพิ่มเติมจากอาการนิ่งเงียบอยู่อย่างนี้?”

“มันเป็นสิ่งพ้นความคิด ในทางหลักศาสนาของผมเรียกปัญหาชนิดนี้ว่า ‘อจินไตย’ คือสิ่งที่พ้นความคิดพ้นความรู้ของมนุษย์ธรรมดาได้ และไม่สมควรจะคิดด้วย เพราะถ้าคิดแล้ว ก็จะทำให้เสียสติบ้าไปเอง”

“มันก็น่าจะเป็นไปได้เหมือนกันในข้อที่ว่า มนษยชาติเกิดแล้วตายแล้ว ในพิภพโลกนี้ นับจำนวนไม่ถ้วน นับกาล นับยุคไม่ถูก ก็ย่อมเป็นธรรมดาที่อาจจะมามีเค้าโครงหน้า หรือรูปทรงซ้ำแบบกันขึ้นมาบ้างก็ได้”

เสียงแผ่วต่ำ เคร่งขรึมของ ดร.สแตนลีย์แทรกขึ้นอย่างเป็นกลางๆ เมื่อเห็นคริสและเบล กำลังป้อนคำถามเร่งเร้ารุกหนักเอากับพรานนำทาง ซึ่งเขาก็แลเห็นอยู่แล้วว่า กำลังอยู่ในภาวะกระอักกระอ่วนจนปัญญาที่จะให้คำตอบได้

“รพินทร์ คุณไม่มีข้อสะดุ้งใจคิดเหมือนพวกเราในขณะนี้บ้างเลยหรือ?”

คริสเอ่ยมาอีก กระดิกนิ้วเรียกภาพของ ม.ร.ว.หญิง ดาริน จากมืออันสั่นริกของเชิดวุธมาถือไว้ ตรวจสอบเปรียบ-เทียบอีกครั้ง กับภาพแกะสลักที่นั่งเด่นอยู่นั้น

“สะดุ้งใจคิด?...”

เขาทวนคำ เจตนาปิดบังความรู้สึกภายในอย่างแน่ชัด

“ในข้อไหนไม่ทราบ?”

“ในอดีตชาติ ยาวไกลลึกลงไป แพทย์หญิงดารินคู่รักของคุณในอดีตชาติ ก็คือสาวน้อยสวมมงกุฎบนอาสนะเพชรนางนี้?”

จอมพรานยิ้มแค่นๆ

“เราไม่มีหลักฐานอะไรมายืนยันให้เชื่อได้เช่นนั้น และคนเราก็อาจมีหน้าตารูปร่างเหมือนหรือซ้ำกันได้อย่างที่ด็อกเตอร์สแตนลีย์พูดเมื่อครู่นี้”

“คุณไม่รู้สึกแปลกใจบ้างเลย? ถามอีกครั้ง”

“ก็เพียงแค่แปลกใจเท่านั้น แต่ไม่ก่อให้เกิดความคิดที่เพ้อเจ้ออะไรมากนัก”

คริส สแตนลีย์ เบล คี๊ธ และเชิดวุธหันไปพูดอะไรซุบซิบเหมือนจะหารือกันเอง และระหว่างนี้ บุญคำเกิด และเส่ยก็เลี่ยงเข้ามาประกบรอบตัวเขาอีกครั้ง พากันกระซิบ

“นาย นี่มันภาพแกะสลักของนายหญิงดารินชัดๆ...เหมือนกันหมดทุกอย่าง”

“เฉยๆ ไว้เถอะน่า! มันเป็นเรื่องบังเอิญประจวบเหมาะเท่านั้น”

เขาปั้นหน้าเฉย ดุเบาๆ ไม่ให้พวกนั้นวิพากษ์วิจารณ์อะไรอีก บุญคำเกาหัวแกรกๆ บ่นพำ

“วะ! มันยังไงซะแล้ว...ทำไมถึงพิลึกกึกกือยังงี้ว้อย!”

“พันธุมวดีในโลงแก้ว ที่เราเคยเห็นกันว่าสวยที่สุดแล้วในคราวนั้นก็ยังสวยสู้นายหญิงที่สวมมงกุฎนั่งเป็นหินอยู่นี่ไม่ได้ นายหญิงดารินตัวจริง ถ้าจับมาให้แต่งตัวอย่างนี้ ก็คงจะรูปร่างหน้าตายังงี้แหละ”

เส่ยเอาศอกกระทุ้งเกิด ครางออกมา

“ข้าก็ว่างั้นเหมือนกัน ข้างงไปหมดแล้ว จะว่าตาฝาดก็ใช่ที่ ขนาดพวกนายฟารั้งยังยอมรับ พวกนั้นเห็นแค่รปนายหญิงเท่านั้น แต่นี่พวกเราคุ้นหน้าคุ้นตากับนายหญิงดี ทำไมจะไม่ยิ่งต๊กกะใจ”

เกิดงึมงำออกมาอีกคน เอามือขยี้ตาแล้วขยี้ตาอีก

“บอกว่าให้เงียบไว้ ไอ้พวกนี้นี่!”

รพินทร์ตวาดมาเบาๆ อย่างเริ่มหงุดหงิด เขาไม่ต้องการให้ใครทั้งสิ้น เข้ามาพบกับข้อพิศวงประหลาดใจอย่ในเรื่องนี้และอยากให้ทุกคนละความสนใจเสีย

อึดใจต่อมา คณะนายจ้างทั้งหมดหันมาทางเขาอีก

ครั้ง คริสส่งรูปดารินคืนมาให้ ซึ่งรพินทร์ก็เก็บลงที่เดิม ตำแหน่งแนบหัวใจอย่างสงบ วางหน้าตายไม่ส่อความรู้สึกใดๆ ให้ใครจับพิรุธได้เหมือนเดิมทั้งๆ ที่ภายในของตนเองก็หวั่นไหวระทึกสั่นอยู่ในขณะนี้...ยิ่งกว่าคนอื่นเสียอีก เพราะรู้อะไรที่แฝงเร้นอยู่เบื้องหลังภาพแน่ชัดอยู่แล้ว **เขาจะบอกกับใครได้อย่างไร แม้แต่คนของเขาเอง ว่านั่นคือ ‘จิตรางคนางค์’ มกุฎราชกุมารีแห่งมหาอาณาจักรนิทรานคร ผู้กลับชาติมาเกิดเป็น ม.ร.ว. หญิงดาริน วราฤทธิ์ ในยุคนี้ โดยมีกรรมเก่าต่อเนื่องกันมาทุกชาติภพ จวบจนกระทั่งภพปัจจุบันนี้ กับตัวเขาเอง ‘อัคนีรุทร์’ ในอดีตซึ่งก็กลายมาเป็นพรานรับจ้าง นามว่า รพินทร์ ไพรวัลย์ ในยุคนี้**

“ตัวคุณเองน่าจะเข้าใจอะไรได้ดีกว่าเรา รพินทร์”
หัวหน้าคณะกล่าวอย่างเอาจริงเอาจังอีกครั้ง
“แต่เมื่อคุณไม่ให้แนวความคิดอะไรกับเขา ไม่ยอมให้แม้แต่จะช่วยในด้านสมมติฐาน เราก็จะมาถึงบทวิเคราะห์กันละ รูปชายสูงอายุนั่งบัลลังก์ภายใต้เครื่องสูง ซึ่งมีเทวรูปศิวะอยู่ด้านบนนั่น คือองค์กษัตริย์แห่งอาณาจักรยิ่งใหญ่นี้ใช่หรือไม่”

“ผมก็คิดว่าใช่ เพราะภาพสิ่งแวดล้อมชี้ชัด”

“แล้วก็ดันชื่อ ยอร์จช์ วอชิงตัน เสียด้วย อย่างนายบอก”

คี๊ธสอดมาปนหัวเราะแต่สแตนลีย์เอาฝ่ามือตบหลังหนักๆ เชิงให้สงบปากคำอารมณ์คะนองลงเสีย พูดกับรพินทร์ต่อ

“รูปสาวน้อยที่ประดิษฐานอยู่ทางด้านนี้ จากเค้าหน้าอันเป็นสาวรุ่นอ่อนวัยกว่ามาก คุณคิดว่าควรจะเป็นราชินีหรือว่าบุตรสาว?”

“แล้วพวกคุณคิดยังไง”

เขาย้อนถามไปบ้าง เพื่อหวังความคิดอ่านของพวกนาย-จ้าง

“เราคิดว่า สาวน้อยผู้นี้น่าจะเป็นเจ้าหญิง ผู้เป็นลูกสาวเสียมากกว่า”

อิสซาเบลเป็นผู้ตอบมาแทน อาการของหล่อนครุ่นคิดใคร่ครวญอย่างเต็มที่ หันมองภาพนั้นอย่างมีอะไรบางอย่างที่ประทับใจ ปากก็กล่าวต่อไปช้าๆ

“ลักษณะเครื่องแต่งกาย เครื่องประดับแวดล้อม ท่านั่งคทาตราดวงอาทิตย์ และดาบอาญาสิทธิ์ที่นางถือไขว้กันอยู่ที่หน้าอก ส่อให้เห็นว่าน่าจะมีศักดิ์เหนือกว่าเจ้าหญิงธรรมดา

แต่เป็นลักษณะของผู้ที่จะสืบครองราชสมบัติต่อไปเสียมากกว่า คราวน์พริ๊นเซสส์ หรือมกุฎราชกุมารี และภาพที่แกะสลักไว้นี้ ก็ควรจะเป็นภาพที่บันทึกไว้ในระหว่างราชพิธีสถาปนาแต่งตั้งขึ้น ควรเป็นภาพที่แกะสลักไว้ก่อนภาพเขียนที่เราเห็นอยู่ทางด้านโน้น ซึ่งเป็นเหตุการณ์ของราชพิธีแห่ศพลงสุสานภายหลัง”

รพินทร์ผ่อนลมหายใจลึก ยอมรับอยู่ภายในว่า ข้อวิเคราะห์ของฝ่ายนายจ้างของเขาฉลาดเฉียบคมยิ่งนัก และมันใกล้เคียงความจริงที่สด

“ก็อาจเป็นเช่นนั้น”

เขาแบ่งรับแบ่งสู้

“ย้อนกลับไปที่ภาพแห่ศพสองศพ โดยมีนักบวชมันตรัยเป็นเจ้าพิธีอยู่ด้วย”

ผู้สรุปต่อไปคือคริสติน่า ผู้มีความละเอียดอ่อนแหลมคมเหนือกว่าทุกคนของฝ่ายนายจ้าง

“มันจะเป็นไปได้ไหม ในข้อที่ว่ามหากษัตริย์ที่เป็นพระ-ราชบิดากับบุตรสาวผู้รั้งตำแหน่งมกุฎราชกุมารี พ่อลูกทั้งสองคนนี่ ประสบกับเคราะห์กรรมอะไรสักอย่างหนึ่ง ทำให้ต้องเสียชีวิตลงพร้อมๆ กัน แต่ก็ยังเพียบพร้อมไปด้วยบารมีเกียรติยศในศักดิ์กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ ทำให้เหล่าราชวงศ์ เสนาอำมาตย์ และคณะผู้สืบทอดราชสมบัติ กระทำพิธีอัญเชิญศพทั้งสองลงไปบรรจุอยู่ในสุสานเบื้องล่างอย่างสมพระเกียรติและต่อมาก็ได้เขียนภาพเป็นการจารึกทางประวัติศาสตร์ของนครนี้ไว้ให้เป็นที่ปรากฏ”

"คุณวิเคราะห์ได้อย่างมีเหตุผล แต่จะถูกต้องหรือไม่ ก็สุดที่ใครจะรู้ได้"

"มันจะต้องเกิดอะไรที่เรายังเดาไม่ถกขึ้น จึงก่อให้เกิดความตายขึ้นทั้งสองคนพ่อลูกคู่นี้ และจะต้องเป็นเหตุการณ์ก่อนหน้ายุคสมัยของพันธุมวดี ก็ไม่นานเท่าใดนัก เพราะมันตรัยก็ยังปรากฏอยู่ในภาพนี้ด้วยจริงไหม?"

ผู้พูดก็คือ ดร.สแตนลีย์ ซึ่งคนเหล่านี้คงจะหารือกันก่อนแล้ว

"เราอาจได้หลักฐานอะไรเพิ่มเติม ในข้อวิเคราะห์ของพวกคุณหากเราลงไปสำรวจภายใต้สถานเทวาลัยนี้ ถ้าเราพบหีบศพสองศพของสองพ่อลูก ก็แปลแน่ชัดว่าควรจะเป็นไปตามข้อสันนิษฐาน ผมคิดว่าหีบศพของมหากษัตริย์นิรนามผู้นั้นยังคงอยู่ใต้สุสานนี่แหละรวมทั้งซากด้วย แต่หีบศพของมกุฎราช-กุมารี อาจเหลือแต่หีบที่ถูกเปิดค้างทิ้งไว้ ศพของเจ้าหญิงจะไม่ปรากฏอยู่ด้วย"

"คุณรู้ได้ยังไง?"

ทุกคนถามเร็วปรื๋อมาเป็นเสียงเดียว จากคำพูดของเขา

จากสีหน้าเยียบเย็น อันเป็นปกติสภาพของเขา รพินทร์ ไพรวัลย์ตอบเนิบ ๆ ว่า

"บางสิ่งบางอย่าง ผ่านแวบเข้ามาในดวงจิตของผมเดี๋ยวนี้เอง ทำให้เข้าใจเช่นนั้น ประเดี๋ยวเราจะได้พิสูจน์กันให้เห็นชัด"

ดวงตาทั้งคู่ของพรานใหญ่หรี่ลง ขณะที่ยื่นริมฝีปาก มีอาการคล้ายจะส่งจุมพิตไปยังภาพของสาวน้อยผู้นั่งอยู่บนบัลลังก์เพชร โดยบุคคลร่วมคณะทั้งหลายไม่ทันสังเกตเห็น น้ำเสียงที่กล่าวต่อไปหนักแน่นมั่นคงขึ้น

“และผมแน่ใจว่า สองพ่อลูกคู่นี้เป็นบูรพกษัตริย์ผู้ครองนคร ก่อนหน้ายุคสมัยของชัยสุริยาและพันธุมวดี ซึ่งเป็นพ่อลูกอีกคู่หนึ่งสืบแทนต่อมา และเชื่อตามที่ด็อกเตอร์สแตนลีย์กล่าวเมื่อสักครู่นี้ด้วยว่า ระยะเวลาผลัดเปลี่ยนกษัตริย์ผู้ครองบัลลังก์จะต้องไม่ห่างไกลกันมากนัก”

“ฉันรู้นะ ว่าคุณมีความเชื่อมั่นในอะไรบางอย่าง เว้นแต่คุณจะไม่ยอมบอกเราเท่านั้น” คริสกล่าวมาเสียงเย็นลึกอย่างฉลาด เอียงหน้าแลมาที่เขานิ่ง

“ถูกต้อง ผมเชื่อมั่นอะไรบางอย่าง”

ในที่สุดเขาก็เน้นคำออกมาเต็มเสียงอย่างอาจหาญ

“อะไรที่ทำให้คุณเชื่อเช่นนั้น มันจะต้องมีพื้นฐานที่มาแห่งความเชื่อมั่น”

“ซิกส์ เซ้นส์! ประสาทส่วนที่หกของผม!!”

ฉันรู้สึกคล้าย ๆ กับว่า คุณจะคุ้นเคยกับสถานที่นี้มาก่อนแล้ว!”

คริสเน้นประโยคมาอย่างช้า ๆ และชัดในถ้อยคำ ตาไม่เปลี่ยนไปจากดวงหน้าของเขา ซึ่งบัดนี้กำลังมองจับไปที่ภาพแกะสลักนิ่ง เหมือนจะจมดิ่งลงไปสู่อดีตกาล

“ใช่...แต่ไม่ใช่ในชาตินี้”

“เราสมมุติกันไว้แล้วว่ากษัตริย์ผู้นั้นคือ ‘เอ็กซ์’ และเจ้าหญิง สาวผู้นี้ คือ ‘วาย’ คุณพอจะแทนค่า ‘เอ็กซ์’ กับ ‘วาย’ ให้เราได้หรือยัง?”

เบลกลาวเสริมมา

“พวกคุณอยากรู้จริง ๆ รึ?”

“ใช่! ถ้าคุณสามารถที่จะบอกเราได้ แม้จะเป็นการเดาสุ่มหรือปั้นแต่งขึ้นเองก็ตาม”

สแตนลีย์ยิงคำถามมา แบบขบวนการสอบสวนของพวกซีไอเอ

“เอาละ ผมจะแทนค่าผลลัพธ์ทางหลักวิชา พีชคณิต เลขาคณิต ตรีโกณฯ และจากสิ่งลี้ลับ ที่เกิดขึ้นในจิตประสาทของผมขณะนี้ ‘เอ็กซ์’ คือ พระเจ้ามหิทธิเดชะมหาราช ส่วน ‘วาย’ คือ มกุฎราชกุมารีจิตรางคนางค์เทวี พระราชธิดาผู้รั้งบัลลังก์”

“จิตรางคนางค์!! นามประหลาดที่คุณร้องตะโกนกึกก้องขึ้นเมื่อครู่ใหญ่นี้ ก่อนที่จะเป็นลมหมดสติใช่ไหม?”

คริสและเบล ร้องถามมาโดยเร็ว

“ผมไม่ทราบว่า ก่อนเป็นลมหมดสติเมื่อครู่ใหญ่นี้ ผมหลุดปากตะโกนออกไปเช่นไร แต่เจ้าหญิงผู้ประทับอยู่เบื้องหน้าเรานี้ นามของเธอ จิตรางคนางค์ ผมไม่ตั้งใจจะเอ่ยนามทั้งสองนี้ให้พวกคุณได้ยินเลย แต่ผมก็ต้องบอกออกมา เพราะถูกคาดคั้นจะแสวงหาความจริงให้ได้จากพวกคุณ แต่ผมไม่รับรองและไม่มีข้ออ้างอิงอะไรจะมายืนยันได้ในคำพูดของผม เพราะฉะนั้นโปรดอย่าได้ซักไซ้ไล่เลียงอะไรอีก”

ทุกคนของฝ่ายนายจ้างเงียบกริบกันไปอีกวาระหนึ่ง และในความเงียบสงบนั้น บรรยากาศมันวังเวงเยือกเย็นอย่างไรสุดที่จะบอกได้ในประสาทสัมผัสของทุกคน...

“ทำไมเราไม่ลงกันไปในสุสานเสียเดี๋ยวนี้”

ครั้นแล้วในความเงียบ เสียงของอเมริกันหัวหน้าคณะก็ดังขึ้นกังวานไปทั้งสถานที่

ขณะนั้น พลุไฟเคมีของคี๊ธ เริ่มจะหรี่โรยแสงลงแล้ว ภาพของดรุณีน้อยผู้งามอย่างประหลาดอันสถิตอยู่บนบัลลังก์ในลักษณะของมกุฎราชกุมารี ค่อย ๆ เลือนลางตามสภาพของแสงที่หรี่โรยลง รวมทั้งภาพแกะสลักและภาพวาดลายเขียนทางด้านผนังทั้งแถบด้วย ความสลัวราง เป็นเงาตะคุ่มกลับคืนเข้ามาแทนที่ตามเดิม

ทุกคนขยับตัว ถอยจากบริเวณนั้นเข้ามาร่วมกลุ่มกันอยู่ตรงบริเวณพื้น อันบัดนี้ มองเห็นชัดแล้วว่า น่าจะเคยเป็นช่องทางเดินลงไปสู่เบื้องล่างอันกว้างใหญ่ แต่เมื่อกาลเวลาผ่านไป ปากทางลงมันก็บีบแคบตีบตัน โดยมีพื้นหินร่นยู่เข้ามาหากัน มีเหตุผลเด่นชัดว่า เกิดจากแผ่นดินไหวและทรุดลง มาบัดนี้ มันได้เปิดทางเป็นช่องอันดำมืดลงไป โดยมีปากทางที่จะอาศัยลงไปได้นั้นกว้างประมาณ 2 เมตร และยาวเป็นทางเคี้ยวคด ดูเหมือนลักษณะหินที่ปริร้าว ประมาณ 5 เมตร ซึ่งความจริงรอยที่ปรากฏขึ้นนี้ เนื่องมาจากก้อนหินใหญ่บนเพดานด้านบนถล่มตกลงมากระแทกพื้นโดยแรงเมื่อเช้า จากอำนาจสั่นสะเทือนของระเบิดที่คี๊ธระเบิดต้นไทรใหญ่ตามคำสั่งของรพินทร์นั่นเอง

ความแรงและมีน้ำหนักมากของก้อนหินที่ตกกระแทกลงมา ทำให้ปากทางลงสุสาน อันมีรอยหินงอกโผล่ออกมาเชื่อมกันไว้เกือบจะสนิทแล้วนั้นแตกแยกออกจากกัน ทำให้เห็นร่องรอยของเส้นทางเดินลงที่เคยสร้างเอาไว้อีกครั้ง

ทุกคนเข้ามาพินิจตรวจดู แล้วก็เข้าใจได้ดีถึงสภาพอันเปลี่ยนแปลงไปตามธรรมชาติและกาลเวลา

บุญคำ เกิด และเส่ย ทิ้งกายลงนอนพังพาบกับพื้นบริเวณนั้น พากันชะโงกลงไปมองดูภายในโพรงเบื้องล่าง โดยอาศัยจากไฟฉายส่องสัตว์ประจำตัว ซึ่งมันไม่ให้ผลอะไรมากนัก ในบรรยากาศที่มีสภาพเหมือนถ้ำเช่นนี้ มันพอจะมองเห็นอะไรต่ออะไรได้ในระยะใกล้ๆ เท่านั้น

“นาย มีกะไดหินทอดลงไปข้างล่าง ตะละขั้นโตเบ้อเริ่ม

เลย ทางข้างล่างนี่กว้างขวางมาก คนเดินแห่ลงไปได้ทั้งขบวน แต่ปากทางที่เราเห็นอยู่นี่ มันแคบตีบปิดตันบังไว้ วู้ย! มันจะพาลงไปถึงนรกขมไหนกันนี่ ดมันลึกมาก มืดตื๋อเลย”

บุญคำเงยหน้าขึ้นรายงานด้วยเสียงดังลั่น

“พวกเรามีขี้ไต้ยางไม้กันมาด้วยไม่ใช่หรือ?”

เขาถามต่ำๆ

ทั้งสามคนของฝ่ายเขา งัดเอาคบเพลิงแบบชาวบ้านป่าที่ทำกันเอง และมักจะมีติดย่ามหลังอยู่เสมอออกมาถือกำไว้ในมือ แต่ละดุ้นยาวประมาณศอกเศษ ส่วนอวบขนาดเท่าข้อมือเด็ก พวกนั้นมีกันอยู่คนละ 5-6 ดุ้น จอมพรานพยักหน้าลง

“ดีมาก! เราจะใช้ไต้ของเราพวกนี้ส่งนำทางลงไปก่อน ถึงแสงสว่างจะไม่มากนัก ก็ยังพอช่วยให้เห็นทางดีกว่าไฟฉาย ส่วนพลุไฟของพวกนายฟารั้ง ค่อยเอาไว้ใช้ยามจำเป็นตอนที่เราต้องการแสงสว่างมากๆ”

พลางเขาก็ยกวิทยุในมือขึ้น ในขณะที่ฝ่ายนายจ้างกำลังทรุดกายลงนั่ง และผลัดกันชะโงกลงไปสำรวจคนละมุม สุดแต่ใครจะอยู่ใกล้ด้านไหน ยกเว้นเบลคนเดียวที่หย่อนกายลงนั่งบนก้อนหินใกล้ๆ ปากทาง

“จัน!”

เขาเรียกวิทยุออกไปเบาๆ

จันคงปฏิบัติตามคำสั่งที่บอกไว้ โดยการเปิดเครื่องของตนเตรียมพร้อมอยู่ตลอดเวลาแล้ว รีบตอบรับมาทันที

“คะรับ นาย!”

"ขึ้นมาบนนี้หน่อยซิ คนเดียวก็พอ ฉันจะสั่งงานอะไรหน่อย"

มือซ้ายของเขารับคำมาอย่างฉับพลัน

แล้วชั่วไม่นานร่างของจันก็แล่นโผล่เข้ามายังปากทางซอกอกของภูเขารูปสิงโตหมอบ ซึ่งบัดนี้ทุกคนกำลังรายล้อมอยู่รอบรอยแตกแยกที่จะนำไปสู่เบื้องล่าง พอจันวิ่งเลิกลักมาถึง พรานใหญ่ก็ชี้ให้ดูไปยังตำแหน่งร่องแยกเป็นโพรงนั้น

"ดูไว้ให้ดีนะ พวกเราทั้งหมด 9 คน จะลงไปยังพื้นข้างใต้ตรงรอยแตกของโพรงหินนี่แหละ จันกับพวกที่อยู่ข้างบนนี่ทั้งหมด คอยระวังดูแลเฝ้าปากทางที่ฝ่ายฉันลงไปด้วย เมื่อฝ่ายฉันลงไปแล้ว เราจะติดต่อกันทางวิทยุเป็นระยะๆ สิ่งที่จันจะต้องระวังก็คือ อย่าให้มีอะไรมันมาปิดปากทางขึ้นเสีย กับถ้ารู้สึกว่าจะมีอะไรผิดปกติหรือเกิดอะไรขึ้นข้างบน ก็ให้รายงานลงไปทันที ทางด้านฉันก็เหมือนกัน ถ้ามีอะไรผิดปกติก็จะบอกขึ้นมาให้จันรู้ และคอยฟังคำสั่งต่อไปว่าจะให้ทำยังไง"

พรานมือดีอันดับสองของเขา รองจากบุญคำ ผู้ได้รับคำสั่งให้คอยเฝ้าดูแลต้นทาง แยกเขี้ยวออกมา ขณะที่จ้องไปยังปากโพรงเห็นเป็นรอยแตกแยก ดำมืดนั้น

"มันเป็นรูที่น่ากลัวมากนะนาย!"

"ไม่มีอะไรน่ากลัวสำหรับพวกเรา แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว!"

"มันจะเป็นทางลึกลงไปสักเท่าไหร่นี่ นาย?"

"ยังไม่รู้เหมือนกัน มีหนทางแค่ไหน เราก็พยายามจะลง

ไปให้ถึงที่สุดนั่นแหละ แต่จะไม่ให้นานเกินไปนัก คอยฟังข่าวจากวิทยุที่จะเรียกขึ้นมาก็แล้วกัน”

เขาสั่งง่ายๆ แต่จันเกาต้นคอกรากๆ ทรุดลงไปพังพาบมองลงไปในโพรงข้างๆ บุญคำอยู่อึดใจหนึ่ง ก็ยันตัวขึ้นมาสีหน้าไม่ค่อยสบายใจนัก ยิ้มแห้งๆ บอกไม่เต็มปาก

“ทำไมพวกนายจะต้องลงไปด้วย ถ้าสงสัยว่ามันจะเป็นป่าช้าของไอ้พวกผีดิบ นายก็ระเบิดปิดปากทางมันเสียรู้แล้วรู้รอดไม่ดีกว่าเร๊อะ”

“เรามีความจำเป็นบางอย่าง ที่จะต้องลงไปสำรวจข้างใต้นี่เสียก่อน จันไม่ต้องเป็นห่วงหรอก”

สแตนลีย์เอ่ยแทรกขึ้นมา พร้อมกับตบไหล่จันหนักหน่วง มือซ้ายของรพินทร์หันไปมองดูหน้าเจ้านายอีกครั้ง เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงส่อความห่วงกังวลอยู่เช่นเดิม

“พวกนายลงไปแล้ว ถ้าจันเรียกวิทยุแล้วไม่ได้ยินล่ะ จะให้ทำยังไง?”

“เป็นคำถามที่รอบคอบ และฉลาดดีมาก”

คริสติน่ายิ้มให้แก่สมุนซ้ายของพรานใหญ่ เอื้อมมือมาจับแขนพรานอาวุโส ซึ่งรองลงไปกว่าตาเฒ่าบุญคำอีกระดับหนึ่งของรพินทร์ กล่าวต่อไปอย่างปลอบใจว่า

“ขอบใจจัน ที่รู้สึกเป็นห่วงพวกเรา และทางเราก็เข้าใจความรู้สึกของจันดี ที่ไม่อยากจะให้พวกเราลงไป แต่อย่างที่นายห้างใหญ่บอกไว้แล้ว จันไม่ต้องกลัวอะไรหรอก คนที่นำทางลงไปในครั้งนี้ คือ พรานใหญ่รพินทร์ เจ้านายของจันเอง ไม่ใช่พวกเราลงกันไปตามลำพัง นอกจากนั้นก็ยังมี บุญคำ เกิด

และเส่ย อีกตั้ง 3 คน...แต่มันก็จริงตามที่จันพูดไว้เหมือนกัน คือถ้าเราลงลึกไปมากๆ วิทยุอาจเรียกติดต่อถึงกันไม่ได้ ไม่ว่าจะเรียกขึ้น หรือเรียกลงไป เรื่องนี้ฉันขอให้จันทำความเข้าใจเสียให้ถี่ถ้วนกับเจ้านายก็แล้วกัน ว่าถ้าเกิดเหตุการณ์อย่างนั้นจะให้ทางฝ่ายจันทำอย่างไร”

กล่าวจบแม่ผมทองก็พยักหน้ามาทางรพินทร์ เตือนเป็นความหมายว่า ให้เขานัดแนะกับจันเสียให้ละเอียดที่สุดในเหตุการณ์ต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นได้

จอมพรานเม้มริมฝีปากนิดหนึ่ง หยิบชายผ้าขาวม้าที่เคียนเอวอยู่ขึ้นมาเช็ดใบหน้า

“เอางี้ จัน ขณะที่รอเฝ้าปากทางอยู่ที่นี่ อย่ารอคอยฟังข่าวจากวิทยุเฉยๆ ให้คอยเอาหูฟังเสียงที่จะแว่วออกมาจากในโพรงนี่ด้วย ฟังเสียงทุกชนิด และวินิจฉัยเอาเองว่าเป็นเสียงอะไร เป็นต้นว่า อาจเป็นเสียงหินลั่น เสียงพื้นข้างใต้ถล่มยุบ เสียงปืน หรือเสียงที่มันผิดปกติทุกชนิด ถ้าจะยังติดต่อกันทางวิทยุได้ มันก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร แต่ถ้าเรียกแล้วไม่ได้ยิน ไม่มีเสียงตอบรับมาทางวิทยุ แล้วก็มีเสียงผิดปกติชนิดใดขึ้น ก็แปลว่าพวกเราที่ลงไปข้างล่างกำลังอยู่ในอันตราย ให้จันกับพวกไต่ทางตามลงไปทันที ฉันเชื่อมือจัน”

จันพยายามคิด ในด้านที่จะเป็นปัญหาที่ตนเองอาจเผชิญต่อไปข้างหน้า แล้วก็ตั้งคำถามมาอีกอย่างฉลาด

“นายจะลงไปนานสักเท่าไหร่ล่ะ?”

รพินทร์แหงนดูลำแสงตะวันสาย ที่ส่องลอดกิ่งก้านสาขาแมกไม้ใหญ่อันขึ้นปกคลุมอยู่เหนือศีรษะสูงขึ้นไป แล้วก้มลงดูนาฬิกา ขณะนั้นมันเป็นเวลา 10.25 น.

“เอาละ อย่างช้าที่สุด ถ้าหนทางที่ลงไปมันลึกมากและจะต้องไปกันอีกไกล ฉันจะลงไปในเวลาไม่เกิน 3 ชั่วโมง หลังจากนี้ แต่ถ้ามีความจำเป็นที่จะต้องอยู่นานกว่านั้น แม้จะวิทยุติดต่อบอกความกันไม่ได้ ฉันจะส่งเกิดหรือเส่ย ให้ย้อนกลับมาบอกข่าวก่อน เข้าใจไหม...เอ้า! มีอะไรสงสัย ถามมาอีกได้”

จันกะพริบตาปริบ ๆ แล้วถามอ่อย ๆ มาอีก

“ถ้า 3 ชั่วโมงก็แล้ว ยังติดต่อวิทยุไม่ได้ แล้วก็ยังไม่มีไอ้พวกนี้ ตัวไหนย้อนกลับขึ้นมาส่งข่าวจัน?”

จันถาม พร้อมกับชี้มือไปยังเกิด เส่ย และบุญคำ ซึ่งกำลังนั่งราบกับพื้น เตรียมตัวกันอยู่อย่างขะมักเขม้น

“3 ชั่วโมงผ่านพ้นไป ไม่ได้ข่าวอะไรเลย จันลงไปตามได้เลย อนุญาตให้ทำอย่างนั้น”

“แล้ว...ถ้าหินมันลั่นขึ้นมา หินมันถล่มปิดทางข้างล่างหรือได้ยินเสียงปืน?”

“ก็ลงไปตามได้ทันทีอีกเหมือนกัน ถ้าเกิดเหตุการณ์อย่างนั้น แต่ก่อนอื่นขอให้ฟังวิทยุก่อน จันจะลงไปก็ต่อเมื่อเรียกวิทยุแล้วไม่มีเสียงตอบเท่านั้น ถ้ายังติดต่อทางวิทยุได้ก็ให้ถือคำสั่งเป็นหลัก”

เขาพยายามอย่างที่สุด ที่จะให้ลูกน้องมือซ้ายของเขาเข้าใจถึงวิธีการอันพึงควรตัดสินใจปฏิบัติ ครั้งแรก ก็นึกรำคาญ

ที่เจ้าจันมีปัญหามากเหลือเกิน แต่มาคิดอีกที ในด้านความละเอียดถี่ถ้วนและรอบคอบของคนของเขา ก็รู้สึกว่าจันตั้งคำถามต่างๆ เหล่านี้มาอย่างถูกต้องแล้ว ไม่เซ่อโง่ และไม่เสียแรงที่อยู่กับเขามานาน

"ทีนี้จันขอถามอีกอย่างเดียว"

พรานมือซ้ายของเขากล่าวในคราวนี้เสียงเบาเกือบเป็นกระซิบ ตาจับอยู่ที่เขานิ่ง

"ถ้าพวกเจ้านายหายลงไป จันลงไปตามแล้วไม่พบหรือมีอะไรที่ทำให้หมดปัญญาจะช่วยพวกนายทั้งหมดขึ้นมาได้ จันจะทำยังไงดี?"

"ฮี้ ปัญหามากจริงๆ ไอ้เวรจันนี่!..."

เสียงตาบุญคำโวยวายออกมา เพราะแกก็นั่งฟังอยู่พลางจุ๊ปากจิ๊กๆ

"ถ้านายก๊ะพวกข้าทั้งหมดขึ้นมาจากไอ้รูนรกนี้ไม่ได้ แล้วก็รู้แน่ว่าทั้ง 9 คนที่ลงไปนี่ตายกันหมดแล้ว เอ็งก็พาลกหาบทั้งหมดกลับไปให้ถึงบ้าน อีเมียๆ ของข้า 5 คนที่หนองน้ำแห้งนั่นน่ะ ข้ายกให้เอ็งด้วย พวกมันทำงานเก่งๆ กันทั้งนั้น เอ็งไม่ต้องลำบากเลี้ยงดูอะไรมัน เพียงแต่ว่า ผลัดรอบคืนกันให้ยุติธรรมถูกต้องเท่านั้น...มันถามซะยังก๊ะจะแช่งกันงั้นแหละ

คำพูดของบุญคำ ทำให้ทุกคนหัวเราะกันขึ้นมาได้อย่างครึกครื้น ยกเว้นจันคนเดียวซึ่งยืนหน้าเซียว ทอดถอนใจใหญ่อยู่ แล้วเอ่ยมาอย่างจริงใจ

"ฉันจะไม่ถามอะไรเลยสักคำนะ พี่คำ ถ้าฉันลงไปด้วยแต่นี่ฉันอยู่ข้างบน ถ้าไม่บอกอะไรให้รู้กันเสียก่อน เกิดอะไรขึ้น

ก็จะทำไม่ถูก พี่คำฉลาดกว่าฉัน อยู่เฝ้าข้างบนไหมล่ะ ฉันจะลงไปกับพวกนายเอง”

“เรื่องอะไรข้าจะอยู่ข้างบน ข้าจะลงไปก๊ะนาย เอ็งอยู่ข้างบนน่ะ ปลอดภัยดีแล้ว”

ตาเฒ่าร้องบอกมาโวยวายอีก

รพินทร์ยกมือขึ้นโบก

“เอาละ ๆ ไม่ต้องทะเลาะอะไรกันในเวลานี้...จัน ถ้ามีเหตุอันเป็นไปกับฉันและพวกเราที่ไปนี่ ไม่ว่าจะทำนองไหนก็ตาม จันใช้สติปัญญา ความรู้ความสามารถที่มีอย่หาทางช่วยเหลือพวกเราให้ได้ก็แล้วกัน แต่ถ้า 3 วันผ่านไปแล้วยังช่วยไม่ได้ก็แน่ใจได้เลยว่า พวกเราทั้งหมดตายกันหมดแล้ว ให้ทำตามที่ตาคำบอกนั่นแหละ นำพวกลูกหาบกลับบ้านให้ปลอดภัยที่สุด ไม่จำเป็นจะต้องมาขุดหาศพพวกเราให้เสียเวลาเปล่า เพราะถึงขุดขึ้นมาได้ มันก็ไม่มีประโยชน์อะไรแล้ว”

แล้วเขาก็หัวเราะเบา ๆ พูดให้เป็นเรื่องขันในประโยคตบท้าย

“และพอกลับไปถึงหนองน้ำแห้งแล้ว ถึงบุญคำจะยกเมียทั้ง 5 คนให้จันทั้งหมด จันก็ไม่จำเป็นจะต้องรับไว้หรอก มันแก่ ๆ กันแล้วทั้งนั้น หาสาว ๆ ดีกว่า”

เสียงบุญคำจ๊ากออกมาอีกว่า

“ฮีโธ่ นาย! เมียไอ้คำน่ะ 16,17,18,19,20 เรียงกันตามพระอันดับ นายหาว่าแก่ซะแล้ว สาวของนายน่ะอายุเท่าไหร่”

เส่ย ผู้ตามปกติก็เงียบ ๆ แต่ขณะนี้ สอดขึ้นมาเบา ๆ หน้าตาเฉยว่า

“สาวหรือแก่ มันไม่ได้อยู่ที่อายุ นิน้าจันนิ มันอยู่ที่ความโทงเทงท่อกแท่กตะหาก ขนาดนังหวานคนสุดท้อง อายุ 16 ของลงคำ ก็โทงเทงซะแล้ว ลงแกเคยใช้ของถนอมที่ไหน”

“เฟ้ย! ไอ้ห่าดงนี่ เดี๋ยวปั้ดถีบตกรูถ้ำนี่ คอหักตายโหง!”

ตาเฒ่าจอมสัปโดกร้องลั่น ยกเท้าถีบฉึกเข้าให้ เส่ยไวพอใช้ เพราะระวังตัวอยู่แล้ว เอี้ยวสีข้างหลบ แกเลยถีบลมเสียหลักไป เชิดวุธ ผู้กำลังอยู่ในอารมณ์เครียดเต็มที่ บัดนี้หัวเราะก๊ากจนตัวงอ เสียงบุญคำวุ่นวายเอะอะมะเทิ่งไปหมดแล้วก็มาสงบอาการฮึดฮัดสบถด่าตั้งท่าจะอาละวาดลงได้ เมื่อรพินทร์ตบแรงๆ ลงไปกลางกบาลอันหยิกขอดไปด้วยเส้นผมสั้นๆ ติดหนังศีรษะของแก บรรยากาศในสถานที่นั้น กลายเป็นความครื้นเครงขึ้นชั่วขณะหนึ่ง แม้แต่คริสติน่าผู้เอางานเอาการและเคร่งขรึม ก็ยังกัดริมฝีปากกลั้นหัวเราะ เบลนั้นหัวเราะจนรู้สึกปวดบาดแผลที่ทรวงอก จนต้องเอามือกุมประคองไว้ สแตนลีย์ คี๊ธ คลายความตึงเครียดลงไปได้ อย่างน้อยก็ชั่วระยะเวลาหนึ่ง มีแต่รพินทร์เท่านั้น ที่เริ่มหงุดหงิดขึ้นมาอีกทั้งฉิวทั้งขัน

“หยุดกันที ไอ้พวกนี้นี่”

เสียงตวาดเบาๆ ของเขา ทำให้พวกพรานพื้นเมืองทั้งสี่สร่างซากันลงไปได้

“ถ้างั้นจันจะให้พวกลูกหาบทั้งหมดขนของขึ้นมา ระวังคุมอยู่ตรงปากทางลงนี่เลยดีไหมนาย?”

สมุนซ้ายของเขาถามเป็นงานเป็นการต่อมา

“ตกลง ย้ายพวกนั้นขึ้นมาบนนี้ จะเป็นชัยภูมิที่เหมาะ

ที่สุด เพราะจันจะมาเฝ้าอยู่ตรงนี้คนเดียวมันก็ไม่เหมาะ ขนขึ้นมาให้หมดเถอะ...ฉันสั่งความกระจ่างออกไปหมดแล้ว หวังว่าคงไม่มีข้อสงสัยอะไรอีกนะ”

จันไม่กล่าวอะไรอีก เดินผละออกไปยังชานหินด้านหน้าแล้วตะโกนโหวกเหวก สั่งการกับพวกลูกหาบ ซึ่งนั่งพักกันอยู่ริมป่าเถาวัลย์เชิงตีนบันไดล่างสุด เพื่อให้ทยอยเคลื่อนย้ายมายึดที่ปักหลักใหม่

รพินทร์หันมาทางคณะนายจ้างของเขาทุกคน แล้วเริ่มเข้าสู่งานเฉพาะหน้าทันที

“คราวนี้ก็เป็นการกำหนดตัว และตำแหน่งของพวกเราทั้ง 9 คนที่จะไปสู่จุดหมายข้างล่างแล้ว...ผมจะเป็นคนแรก ที่เดินนำหน้าลงไป ขอกำชับก่อนว่า ให้ทุกคนรับสัญญาว่าจะปฏิบัติตามคำสั่งและข้อกำหนดของผมอย่างเคร่งครัด อย่านอกเหนือคำสั่งเป็นอันขาดจะได้ไหม?”

“แน่นอน สั่งมาก็แล้วกัน ว่าคุณกำหนดตัวอย่างไร”

สแตนลีย์รับคำมาอย่างหนักแน่น ทุกคนเริ่มสำรวมอีกครั้ง เพื่อเข้าสู่ภาวะเสี่ยงเป็นตายเบื้องหน้า อันสุดที่จะเดาถูกว่ามีอะไรรอคอยอยู่เบื้องล่าง ซึ่งลักษณะมันดูเหมือนโพรงไปสู่นรกอันลึกลับนั่น

“ถ้าหนทางกว้างโล่ง พอจะเดินกันลงไปได้อย่างสบาย...” เขากล่าวขึ้นช้า ๆ ชัดเจน เป็นการประกาศไปยังทุกคน “เราจะเดินรวมหมู่กันไปทั้งขบวนอย่างใกล้ชิด แต่ถ้าทาง

เข้าสู่ที่จำกัดคับขัน เราจะเดินกันไปในลักษณะแถวเรียงเดี่ยว โดยขอให้ทุกคนตามหลังผม ขอให้จัดตำแหน่งรายบุคคลดังนี้ ด็อกเตอร์สแตนลีย์ตามหลังผมเป็นคนที่สอง ถัดไปเป็นคริสติน่า ตามด้วยคี๊ธและเชิดวุธ เบลนั้นขอให้เดินอยู่ตรงกลาง ในการดูแลใกล้ชิดของเกิดกับเส่ย ซึ่งจะประกบหน้าหลังหรือประกบทั้งสองข้าง สุดแล้วแต่หนทาง ส่วนบุญคำปิดท้ายขบวน คอยระวังหลัง...เอาละครับ ผมขอให้ทุกคนทบทวนตามนี้”

ทั้งหมดทบทวนคำสั่งของเขา โดยบอกตำแหน่งแห่งที่ของแต่ละคนตามที่เขากำหนดไว้เป็นรายตัวอย่างถูกต้อง

จอมพรานพยักหน้าลง

“ดีมาก! ถูกต้อง ระหว่างเส้นทางเดินนี้ ขอให้ทุกคนตาไวหูไวหน่อย ผมไม่คิดว่าจะมีอันตรายอะไรในสุสานที่เรากำลังจะลงไปอยู่เดี๋ยวนี้ แต่ไม่อยากให้ทุกคนประมาท และไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ขอให้คำนึงถึงความปลอดภัยตัวเองก่อน ต่อจากนั้นจึงช่วยเหลือบุคคลที่ใกล้ชิดกับตนเองไว้ถัดไป สำหรับเบลอย่าดื้อดึงขัดขืน ถ้าหากเกิด เส่ย หรือบุญคำจะนำไปทางด้านไหนอย่างไร หากสิ่งที่เราไม่คาดคิดเกิดขึ้น พลุไฟเคมีของพวกคุณยังไม่ต้องใช้ เราจะใช้ไต้จากยางไม้ของคนฝ่ายของผมส่องนำทางลงไปก่อน และอย่างที่เคยย้ำไว้เป็นประจำ หากจำเป็นจะใช้อาวุธปืน ขอให้ระวังทิศทางของหัวกระสุน ซึ่งอาจพลาดมาถูกพวกเรากันเองได้ ถ้าไม่แน่ใจจริงๆ อย่าเพิ่งยิง สัตว์เลื้อยคลานทุกชนิด ไม่ว่าจะแลดูว่าน่ากลัวสักขนาดไหน หากพบอย่าทำร้ายให้หลีกหลบ หรือยืนนิ่งฟังคำสั่งจากผมเสียก่อน

ระหว่างทางหากใครเกิดปัญหาอะไร บอกให้ผมทราบทันที ใครมีปัญหาอะไรอีก ขอให้ถามเสียเดี๋ยวนี้”

ทุกคนเงียบไปชั่วขณะ มีแต่เสียงกระซิบพึมพำเหมือนจะบ่นกับตัวเอง ของ พ.อ.แห่งยูเอส.อาร์มี่ว่า

“เหมือนหัวหน้าหน่วยจู่โจม กำลังสรุปให้ลูกแถวฟังก่อนจะเข้าตีป้อมปืนนาวาโรนว่ะ...”

รพินทร์ก็ตอบมาด้วยเสียงเย็นกระด้างของเขาว่า

“มันอาจยิ่งกว่าเข้าตีป้อมปืนนาวาโรนสักร้อยเท่าก็ได้ในการลงไปส่มหาสสานนิทรานครแห่งนี้...เอาละ ทุกคนพร้อมที่จะลงไปสู่ความมืด ที่เราอาจไม่ได้กลับมาเห็นแสงตะวันแห่งนี้แล้วหรือยังไง?”

แทนคำตอบ สแตนลีย์อันเป็นตัวแทนของฝ่ายนายจ้างทุกคนชูมือขึ้นดีดนิ้วแรงๆ พร้อมกับพยักหน้าเนิบลง

รพินทร์อดไม่ได้ ที่จะมองไปทางอิสซาเบลอย่างกังวลหล่อนดูเหมือนจะคอยมองเขาอยู่ก่อนแล้ว พอสบตาแม่ผมแดงซึ่งบัดนี้ตกเป็นผู้ไม่สมประกอบนัก ลุกขึ้นยืนเต็มส่วนสัดทันทีกล่าวหนักแน่นเหมือนจะรู้ใจว่า

“ขอยืนยันอีกครั้งว่าไม่ต้องเป็นห่วงฉัน!”

จอมพรานไม่กล่าวอะไรอีกหันไปสั่งให้คนของเขาทั้งสามจุดไต้ขึ้นในทันที เปลวไฟลุกติดขึ้นอย่างง่ายดาย พร้อมทั้งกลุ่มควัน แม้แสงของมันจะมีเพียงเล็กน้อย แต่ก็ยังดีกว่าที่จะต้องใช้ไฟฉายมากนัก ภายในโพรงถ้ำอันมืดมิดใต้แผ่นดินนั้น ก็

พอดีกับที่พวกลูกหาบทั้งหลายช่วยกันทยอยแบกหีบห่อสัมภาระกันขึ้นมาถึง พวกนั้นต่างวางกองสิ่งของไว้ แล้วเข้ามารวมมุงดูอยู่ด้วย

พรานใหญ่ใช้เชือกไนลอนประจำตัว ผูกมัดติดกับเข็มขัดของเขา แล้วโยนปลายข้างหนึ่งไปให้บุญคำถือไว้ ใช้สายสะพายไรเฟิลเฉียงไหล่ เพื่อให้เกิดความมั่นคงที่สุด แล้วค่อยๆ หย่อนตัวลงไปทางรอยแตกเป็นคนแรก พลางสั่งบุญคำเบาๆ ว่า

“คอยรั้งสายเชือกไว้ก่อน แล้วผ่อนโรยตัวฉันลงไป ระยะจากปากทางก่อนจะลงไปถึงพื้นของบันไดขั้นแรกสูงสองวากว่าๆ พอตีนฉันเหยียบถึงพื้นแล้วจะบอกขึ้นมาเอง แล้วบุญคำค่อยโยนปลายเชือกลงไป”

“โอเค ซิกาแร็ต นาย!”

ตาเฒ่าเดาะภาษาคล้ายๆ ‘ฟารั้ง’ ที่แกเคยได้ยินจนคุ้นหู จับยึดสายเชือกไว้มั่น นำไปพันเป็นเครื่องยึดไว้กับหน่อหินใกล้ๆ อย่างชำนาญ เพราะถ้าลำพังแกจะฉุดไว้เฉยๆ คงทานน้ำหนักตัวของรพินทร์ที่โหนลงไปไม่ได้แน่

สุภาพบุรุษไพรปล่อยมือทั้งสองที่เท้ายันปากทางรอยแยกอันดำมืดนั้นไว้ ไม่ถึงอึดใจเขาก็เกาะสายเชือก ศีรษะผลุบหายลงไปในโพรงมืด

ทุกคนสังเกตเห็นบุญคำค่อยๆ ผ่อนสายเชือกที่พันหน่อหินลงไปทีละจังหวะ โดยมีจันอันยืนอยู่ว่างๆ เข้ามาช่วยยึดและช่วยผ่อนไว้อีกแรงหนึ่ง

ทุกคนข้างบนที่เฝ้าจับมองอยู่ เห็นสายเชือกนั้นผ่อนต่ำ

ลงไปตามลำดับ ส่วนเกิดก็ใช้ปลายไต้ที่ติดไฟส่องลงไปให้ เพื่อให้เจ้านายผู้ล่วงหน้าลงไปก่อนพอจะมองเห็นอะไรได้ และชั่วไม่เกินสองอึดใจ เสียงรพินทร์ก็ตะโกนบอกขึ้นมา แม้จะไม่ดังเกินไปนัก ก็กังวานก้องไปหมดจากโพรงข้างใต้นั้น

“เอาละ บุญคำ ฉันลงมาเหยียบยืนถึงพื้นแล้ว โยนปลายเชือกลงมาให้ฉันได้ และขอให้คนอื่นๆ ทยอยตามลงมาในลักษณะเดียวกัน”

สแตนลีย์ชะโงกหน้าลงไปถามว่า

“สถานที่เป็นยังไงบ้าง รพินทร์ ตรงที่คุณยืนอยู่”

“เป็นชานหิน ทำด้วยศิลาแลง ลักษณะขั้นบันไดครับกว้างใหญ่พอสมควรทีเดียว มันจะนำทอดลงไปสู่เบื้องล่างที่มองไม่เห็นปลายทาง ผมจะยืนรออยู่ตรงนี้ จนกว่าพวกเราจะลงมาได้พร้อมกันหมด แล้วมาพิจารณากันอีกทีหนึ่ง...ขอให้ลงมาได้เลย”

“ตกลง ผมจะลงไปเป็นคนที่สองเดี๋ยวนี้”

อเมริกันอาวุโสขยับจะเอาเชือกประจำตัวออกมาทำอย่างรพินทร์ที่ทำให้เห็นเป็นตัวอย่าง แต่คริสตินาเหนี่ยวไหล่ไว้ พูดโดยเร็ว

“ไม่จำเป็นจะต้องเอาเชือกของเราเองให้เสียเวลาหรอกค่ะอาจารย์ ถึงอย่างไรพวกของจันก็จะต้องรอคอยเฝ้าอยู่ตรงนี้แล้ว และขณะนี้เขาก็มาอยู่กันที่นี่ด้วย ฉันคิดว่าใช้เชือกของพวกลูกหาบเส้นเดียวกัน อาศัยโรยตัวลงไปทีละคนจะสะดวกกว่า พอเราลงไปครบหมดทุกคนแล้ว ก็ให้จันดึงสายเชือกกลับขึ้นมา หรือจะทิ้งคาค้างไว้ก่อนก็ได้ เชือกประจำตัวของพวกเรา

เอาไว้ใช้ในเวลาจำเป็นดีกว่า มิฉะนั้นก็ต้องคอยเอาเชือกของแต่ละคนออกมาใช้ และก็ต้องมาม้วนเก็บ เปลืองเวลาโดยใช่ที่”

“เออ จริง! เธอฉลาดกว่าอีตาพรานจอมเบ่งคนนั้นของเราเสียอีก!”

คี๊ธร้องบอกมา

เกิดโยนไต้ที่จุดช่วยส่องทางครั้งแรกนั้น ลงไปให้ รพินทร์ซึ่งเขารับไว้ได้ และบัดนี้ก็ถือชูส่องแดงโชนวับแวมอยู่เบื้องล่าง ห่างลงไปไม่มากนัก กำลังแหงนเงยขึ้นมายังพรรคพวกเบื้องล่าง สแตนลีย์จึงหันไปร้องสั่งจันทันที ตามข้อแนะนำของแม่นักเคมีฟิสิกส์ จันจึงใช้เชือกของฝ่ายตน กระทำอย่างที่รพินทร์และบุญคำทำให้เห็นเป็นตัวอย่างครั้งแรก โดยมัดปลายข้างหนึ่งติดเข็มขัด สายเชือกส่วนใหญ่พันรอบหน่อหินตามหลักกลศาสตร์ อีก 2-3 คนมาช่วยกันยึดสายไว้ แล้วหลังจากนั้นสแตนลีย์ก็โรยตัวไปเป็นคนที่สอง เขารูดตัวลงไปถึงก็เงยหน้าขึ้นมา ตะโกนว่า

“คนต่อไป ตามลำดับ!”

คนที่สองอันคล่องตัวที่สุดคือคริสตินา ภายหลังจากพวกข้างบนสาวสายเชือกที่สแตนลีย์ปลดออกจากเข็มขัดขึ้นมา ถัดมาเป็นคี๊ธ ซึ่งออกจะทุลักทุเลเล็กน้อย เพราะน้ำหนักตัวมากกว่า พอหย่อนตัวลงไปถึงก็สบถโขมงโฉงเฉง เพราะตัวเองแกว่งไปกระทบแง่หินอยู่สองสามครั้ง เชิดวุธนั้นไม่มีปัญหาอะไร บุตรชายท่านนายพลหย่อนตัวลงไปด้วยความระมัดระวัง

พอถึงคราวอิสซาเบล ซึ่งบาดเจ็บด้วยบาดแผลสดที่หน้าอก และกำลังเกาะอยู่ริมช่องทางด้านบน รพินทร์ก็ร้องสั่งขึ้นมาว่า

“เบล! อย่าใช้กำลังแขนเหนี่ยวสายเชือก แผลที่เย็บไว้ของคุณอาจปริ เลือดออกอีกได้ ขอให้ทิ้งตัวลอยอยู่เฉยๆ พวกนั้นจะผ่อนสายเชือกหย่อนตัวคุณลงมาเอง”

หล่อนตอบรับเขาลงมา รพินทร์ร้องสั่งการขึ้นมายังคนของเขาที่คุมสายเชือกอีกครั้งให้ปฏิบัติเช่นไร

เมื่อร่างของเบลค่อยๆ ถูกหย่อนต่ำลงมา อีกประมาณ 2 เมตรจะถึงพื้น คี๊ธซึ่งตัวสูงใหญ่กว่าทุกคน ก็โอบรัดระดับกลางลำตัวของแม่เพื่อนสาวผมแดงไว้ แล้วอุ้มลงมาเอาเท้าแตะพื้น

เกิด เส่ย และบุญคำอันเป็นคนสุดท้ายของชุด 9 คนที่จะดิ่งลงไปสำรวจใต้พื้นพิภพอันเป็นแหล่งที่เชื่อกันว่ามันจะต้องเป็นมหาสสานแห่งราชวงศ์ ไต่ตามลงมาในลักษณะคล่องแคล่วประดุจลิง พอครบจำนวนคนมายืนกันอยู่บนชานพักของบันได รพินทร์ก็ร้องสั่งขึ้นไปอีกว่า

“จัน ทิ้งสายเชือกคาไว้ก่อนก็ได้ ยังไม่ต้องสาวขึ้นไป”

“เรียบร้อยไหมนาย?”

“เรียบร้อย ทุกคนข้างบนพักได้ตามสบาย และอย่าลืมที่สั่งอีกสักประเดี๋ยวเมื่อเดินลึกลงไปจะทดลองเรียกวิทยุขึ้นมาและจะเรียกขึ้นมาเป็นระยะๆ หรือถ้าสงสัยยังไง จันจะลองเรียกลงไปบ้างก็ได้”

“เข้าใจแล้ว นาย!”

ณ บัดนี้ทั้งเก้าคน จากไต้สามอัน ซึ่งถือชูสูงขึ้นเหนือศีรษะ ทำให้ทุกสายตาเริ่มจะมองเห็นบริเวณรอบด้านในละแวกใกล้เคียงตัวได้พอสมควร

มันเป็นชานบันไดหินขนาดใหญ่ มีความกว้างถึง 2 เมตร เททอดลงไปสู่หนทางด้านล่างในมุม 30 องศา ซึ่งแต่ละขั้นจะห่างกันประมาณขั้นละ 2 ฟุต ขั้นบันไดนั้นจะมีขนาดความยาวเท่าใด ยังคำนวณไม่ถูก อันเนื่องมาจากมีหินหักถล่มลงมากลบเส้นทางเดิมทั้งสองด้านของมันระเกะระกะไปหมด เหลือส่วนกลางไว้พอให้เดินเรียงแถวประมาณ 4 คน ในลักษณะหน้ากระดานได้

สแตนลีย์ทดลองใช้ไฟฉายส่องสัตว์ ที่เปลี่ยนแบตเตอรี่ใหม่เอี่ยมส่องลงไป ทว่าแสงของลำไฟฉายขนาด 8 ท่อนริบหรี่เป็นจุดสังเกตได้แดงๆ เท่านั้น ไม่อาจส่องทางไปได้ไกลตามสภาพของภูมิประเทศในถ้ำ ไต้พื้นเมืองยังให้ความสว่างได้มากกว่า เพียงแต่มันไม่สามารถจะส่องนำทางไปได้ไกลเท่านั้นนอกจากรัศมีรอบด้านใกล้ๆ ตัวไม่เกิน 2-3 วา

ทุกคนของฝ่ายนายจ้าง มายืนตะลึงระคนทึ่งกับสิ่งที่พบเห็นใหม่นี้ และใช้สายตาพิเคราะห์อย่างเต็มที่

รพินทร์จุดไต้ขึ้นอีกอันหนึ่ง นอกเหนือจาก 3 อันที่พรานทั้งสามของเขาถืออยู่ในมือแล้วกวาดไปรอบๆ บริเวณผนังบางส่วนที่ยังไม่ถล่มหรือหักพังลงมา มีแกนหินที่สลักจากผนังหินนั่นเอง ลักษณะเหมือนกระบอกสำหรับเสียบคบเพลิง ซึ่งในอดีตคงจะใช้เป็นที่ปักคบเพลิง เพื่อให้แสงสว่างนั่นเอง

เรียงรายลงไปเป็นระยะ ตำแหน่งของบันไดหินแต่ละขั้นมีรอยแตกร้าว บางแห่งก็ถล่มยุบ อันแสดงถึงกาลเวลาที่นับย้อนหลังไปไกลแสนไกล รวมทั้งภัยธรรมชาติ ที่มีการสันนิษฐานกันไว้แล้วว่า จะต้องเกิดจากแผ่นดินไหว

ในความมืดมน ร่างกายของแต่ละคนเป็นเงาตะคุ่มๆ เหมือนเงาภูต มองเห็นหน้ากันไม่สู้จะถนัดนัก บางขณะแสงไต้ที่วาดเวียนอยู่ไปมากระทบกับใบหน้า ปรากฏเป็นสีแดงคล้ำ เห็นแต่แววตาอันส่อชัดถึงความตื่นเต้นระคนกริ่งเกรงกันทุกคู่ เหมือนๆ กับว่าทุกคนจะเหยียบย่างลงมาสู่โลกใหม่อีกโลกหนึ่ง อันไม่เคยมีมนุษย์คนใดผ่านเข้ามาเลย นับเป็นเวลาอนันตกาล และเสียงที่กระซิบพูดจากัน แม้จะเบาสักเท่าใดก็ตาม ดูมันจะกลายเป็นเสียงสะท้อนก้องดังล้อกันไปมา ด้วยระบบเสียงเอ็คโค่ และเมื่อหยุดพูดหรือเคลื่อนไหว ก็จะเงียบสนิทจนได้ยินเสียงหัวใจเต้น นอกนั้นก็เป็นเสียงเปลวไฟที่ลุกฮือติดปลายไต้ อันถือชูอยู่ในมือเท่านั้น

อากาศภายในอันทึบ และเบาบางโหวงเหวง แต่ออก-ซิเย่นยังพอมี สังเกตได้จากการลุกไหม้เป็นปกติของไต้

"เอาละ ขอให้ทุกคนตามผมมา!"

รพินทร์เอ่ยขึ้นท่ามกลางความเงียบนั้น พร้อมกับก้าวนำลงไปอย่างช้าๆ

ทั้งหมดเริ่มเคลื่อนไหวตาม แม้จะมีพลังใจที่เด็ดเดี่ยวมั่นคงเพียงไรก็ตาม ก็อดที่จะประหวั่นพรั่นพรึงอย่างไรบอกไม่ถูก...

ดาริน วราฤทธิ์ มารู้สึกกายขึ้นเมื่อลำแสงแรกของตะวันส่องผ่านเปลือกตา

หล่อนแว่วเสียงนกชนิดหนึ่งร้องดังมาแต่ไกล ดวงตายังไม่เปิด ในขณะนั้นมือที่ประสานวางกันอยู่เหนือทรวงอก โดยอีกข้างหนึ่งกำปืนสั้น .357 แม็กฯ อันเป็นอาวุธเหลือติดตัวเพียงกระบอกเดียว ผิวเหล็กเย็นเฉียบ สำนึกบอกได้ว่าหล่อนนอนอยู่ในหมู่โขดหินที่เข้ามาอาศัยหลับนอนอยู่เมื่อคืนนี้และที่เดิม

สมองเริ่มทำงาน...

ชั่ว 5-6 วินาทีของความมึนงงที่ค่อยสร่างสลายไป ความทรงจำกลับคืนมาพร้อมสรรพด้วยสติสัมปชัญญะ หล่อนสามารถจำทุกสิ่งทุกอย่างได้โดยไม่ตกหล่นเลย และตลอดทั้งคืน ภายหลังจากที่ไอ้จอมผีดิบมันตรัยผละจากไปแล้วพร้อมกับคำมั่นสัญญา และมีภาพเงาของอดีตคนใช้เก่าแก่แงซาย มาสนทนาปราศรัยอยู่ด้วยชั่วขณะหนึ่ง หล่อนได้หลับไปอย่างสนิทที่สุดระหว่างนอนภาวนาหลับเหมือนตาย โดยไม่มีอะไรแผ้วพานเข้ามาในความฝันเลย

ขยับแขนขา เรียกประสาทและทดสอบ พบว่ามันยังเคลื่อนไหวได้เป็นปกติ แต่ปวดร้าวเมื่อยขบไปหมด เพราะความที่เดินทางบุกบั่นกระเซอะกระเซิงหลงป่ามาเดียวดาย นี่เป็นวันที่สองแล้วซินะ...หล่อนคิด...ที่ตัวเองหลงพลัดจากคณะของพี่ชายมาอย่างไม่รู้ทิศทาง

ดารินค่อย ๆ เปิดเปลือกตาขึ้น แล้วก็ต้องหลับลงอีกครั้งเพราะลำแสงแดดเช้า ซึ่งลอดกิ่งไม้โปร่ง ๆ เหนือตำแหน่งที่นอน

อยู่ เป็นดวงจี้ลงมาพอดีเหมือนไฟฉาย หล่อนยกมือข้างหนึ่งป้องหน้าไว้ พร้อมกับดึงกายขึ้นนั่งโดยเร็ว มืออีกข้างหนึ่งยังคงกำปืนพร้อมอยู่เช่นนั้น

เหลียวดูรอบตัวไปตามลำดับ เป็นที่แน่นอนว่า หล่อนยังอยู่ท่ามกลางป่าหิน ตำแหน่งที่มาอาศัยพักนอนนั่นเอง ไม่มีอะไรมาเคลื่อนย้ายให้ไปไหนระหว่างหลับ บริเวณนั้น เป็นบริเวณที่หล่อนได้เลือกยึดเป็นชัยภูมิ อาศัยหลบพัก โดยเห็นว่ามันน่าจะเหมาะสำหรับทางหนีทีไล่มากที่สุดเท่าที่จะหาได้แล้ว คือแวดล้อมเป็นกำแพงไว้ด้วยหมู่โขดหินน้อยใหญ่ ด้านศีรษะนั้นเป็นก้อนหินต่างกำแพงบังขนาดใหญ่ ช่องทางที่จะเข้ามาถึงตัวได้เป็นแนวจำกัด และจะสามารถเข้าได้เฉพาะทางด้านปลายเท้าอย่างเดียวเท่านั้น

ในเวลาอรุณแรกเริ่มแสงสว่าง มองเห็นจะแจ้งไปหมดเช่นนี้ มันมีลักษณะที่สวยงามมากด้วยการประดับจากฝีมือของธรรมชาติ โขดหินแต่ละก้อนมีสีสันแตกต่างกันออกไปราวกับปวงแท่งอัญมณีขนาดยักษ์ ที่ใครนำมาฝังประดับไว้ ระดับของมันที่งอกแซมอยู่นั้น สูงๆ ต่ำๆ มีรูปร่างสูงชะลูดบ้าง เตี้ยมนเป็นหลังเต่าบ้าง และเป็นแง่มุมหยักแลดูเหมือนรูปสิงสาราสัตว์ต่างๆ บ้าง สุดแต่จะพิจารณาไปเอง แลลานตาไปหมด พื้นเล่าบางแห่งก็ราบเรียบเกลี้ยงสะอาด บางแห่งก็เกลื่อนไปด้วยก้อนกรวดหลากสีน้อยใหญ่ราวกับใครมาโรยไว้

สภาพของมันดูเหมือนสวนหย่อม ที่นักตกแต่งสวนมาจงใจประดิษฐ์ ต่างกันแต่ว่ามันมีอาณาบริเวณใหญ่โตมโหฬารกว่าหลายพันเท่า และวิเวกวังเวงอ้างว้างเหลือประมาณ

มีแต่เสียงนกไพร และลมยามเช้าอ่อนระรวยเท่านั้น ที่เป็นสัญลักษณ์ให้หล่อนตระหนักแน่ว่าตนเองยังมีชีวิตอยู่ใต้พิภพนี้

เบื้องหน้าทางด้านปลายเท้าที่เคยนอน ยังมีรอยเถ้าของกองฟืนที่ตนเองก่อไว้ บัดนี้มอดดับสนิทหมดแล้ว ข้างกายเครือหวีกล้วยป่าและกระบอกไม้ไผ่บรรจุน้ำ คงวางอยู่ใกล้ๆ ไม่มีอะไรแปลกปลอมผิดแผกไป และ**ไม่มีร่องรอยสักน้อยนิดหนึ่งว่า เมื่อกลางดึกที่ผ่านมา จอมผีดิบขมังเวทหรือราชปุโรหิตมันตรัยในอดีตกาล จะปรากฏกายของมันขึ้นและได้เข้ามาสนทนาพาที เหมือนหนึ่งตัวมันเองเป็นมนุษย์ร่วมสมัยกับหล่อน พร้อมทั้งเล่าเหตุการณ์ย้อนหลังในอดีตให้หล่อนฟัง**

ดารินยกมือขึ้นขยี้ตา แล้วรินน้ำจากกระบอกใส่ฝ่ามือขึ้นลูบหน้า พยายามเรียกร้องความทรงจำ ถามตนเองให้แน่ใจว่าเหตุการณ์ที่ผ่านมาเมื่อคืน หล่อนฝันเพ้อไปเองหรือเปล่า แล้วก็สรุปตัดสินใจได้อย่างเด็ดขาดว่า หล่อนไม่ได้ฝันไปเลย ทุกถ้อยคำทุกประโยควาจาของมันตรัย ยังก้องอยู่กลางหัวใจของหล่อน จำแม่นได้ตลอด วิเคราะห์ไม่ถูกว่ามันได้ใช้ภาษาอะไรพูดกับหล่อน แต่หล่อนก็สามารถจะเข้าใจได้แจ่มชัดทุกกระทงความ

"จิตรางคนางค์?..."

หล่อนกระซิบพึมพำกับตัวเอง ขณะที่ลากปลายขาเข้ามาเป็นท่าชันเข่า และกอดเข่าไว้ ตายังมองจ้องไปตามหมู่โขดหินด้านหน้า

“อัคนีรุทร์...ฉันและเขากระนั้นหรือ?”

ไม่มีเสียงใดตอบคำรำพึงของหล่อนมา นอกจากเสียงนกระวังไพรที่บินโฉบอยู่เหนือป่าหิน ร้องก้องระงมทั้งใกล้และไกล โดยไม่เห็นตัว

แล้วหญิงสาวผู้พลัดหลง เปล่าเปลี่ยวเดียวดายอยู่กลางไพรลึกก็ยิ้มออกมาเศร้า ๆ กับตนเอง น้ำตาเริ่มปริ่ม

“ก็ไม่น่าสงสัยนะ รพินทร์ ว่าทำไมฉันกับเธอจึงต้องมาพบกับวิบากกรรมอยู่ในชาตินี้อีก เรามีอดีตที่แสนปวดร้าว ผูกพันกันมาก่อนนานแล้ว แต่ฉันก็ยังภมิใจว่า เธอรักมั่นต่อฉัน และฉันก็แสนที่จะรักเธอ...นี่เราเป็นคู่กรรมกันมากี่ภพกี่ชาติกันแล้วนี่”

สายลมเช้าโชยเย็นฉ่ำมาอีก มันหวนพาเอากลิ่น

ดอกไม้ลึกลับชนิดหนึ่งมาสัมผัสฆานประสาท เป็นกลิ่นหอมเย็นชื่นต่างกว่าไม้ป่าทกชนิด ที่หล่อนเคยรู้จักมาก่อน และ ณ บัดนั้น โสตพิเศษในส่วนลึกก็คล้าย ๆ จะแว่วเสียงท่วงทำนองลีลาและคำร้องของเพลงบทหนึ่งผ่านเข้ากระทบสมอง...ข้อความตอนหนึ่งว่า

กลิ่นเจ้าล่องลมพลิ้วพรมมาแห่งนี้...
กลิ่นเจ้ายวนยีฤดีให้ป่วนปั่น...
กลิ่นเจ้าดลใจโน้มในฤทัยฝัน
ภพชาติแต่เบื้องบรรพ์
นึกได้โดยฉับพลัน
กลิ่นทิพย์ผูกพันสวรรค์ดลใจ

ดารินสะบัดหน้าแรงๆ ขับไล่ความมึนงง แล้วถอนใจเยือก...ราตรีที่ผ่านมาแล้วนั้น จำได้ว่าเงาลี้ลับอันน่าจะเกิดจากอุปาทานของแงซาย ได้ปรากฏมาให้เห็นภายหลังจากที่มันตรัยได้ผละไปแล้ว เจ้าอดีตคนใช้ชาวดงไม่ได้ตอบคำซักถามใดๆ ของหล่อน เพียงแต่บอกว่า หากหล่อนต้องการจะมองย้อนกลับไปในอดีต ก็ขอให้พยายามนอนให้หลับ ซึ่งอาจจะช่วยให้มองเห็นเป็นแผ่นภาพชัดได้ในความฝัน*ก็ได้ แต่ปรากฏว่าหล่อนหลับไปอย่างสนิท ชนิดไม่มีความฝันใดๆ เกิดขึ้นเลย

จะอย่างไรก็ตาม โดยคำบอกเล่าของราชปโรหิตมันตรัยมันก็กระจ่างชัดพอสมควรแล้วสำหรับหล่อน แม้จะเป็นแค่วาจาบอกเล่าเพราะจำได้ว่า หล่อนได้สนทนาและสอบถามข้อความไปแล้วโดยละเอียด

ชนม์ชีพของหล่อนไม่น่าจะอยู่รอดมาได้ จนสามารถมองเห็นอรุณรุ่งในเช้าวันนี้เลย...ป่านฉะนี้ พี่ใหญ่ พี่กลาง และกลุ่มพรรคพวกทุกคนจะอยู่ที่ไหน ทุกคนจะอยู่ในสภาพเช่นไร? เจ้าด้วน ช้างป่าแสนรู้ของหล่อนล่ะ มันทอดทิ้งหล่อนเสียแล้วหรือหรือว่าตัวมันเองไปประสบเหตุเภทภัยอย่างใด ทุกสิ่งทุกอย่างสุดที่จะรู้ได้

เหนืออื่นใดทั้งปวง บุรุษอันเป็นที่รัก รพินทร์ ไพรวัลย์ คนนั้นเขาอยู่ที่ไหนหนอ กลางป่าใหญ่ไพรกันดารอันมีอาณาเขต

***หมายเหตุจากผู้เขียน** ความฝันย้อนหลังไปในอดีต กลับไปเกิดขึ้นกับรพินทร์ ไพรวัลย์ แทนภายในราตรีเดียวกัน ในระหว่างต่างคนต่างอยู่ห่างกันคนละมุมของลูกเขาใหญ่มหึมา โดยต่างฝ่ายต่างไม่รู้ทิศทางของกันและกันเลย

กว้างใหญ่ไพศาล ดูเหมือนจะไม่มีขอบเขตนี้ ทั้งๆ ที่การสาว-รอยตามของฝ่ายของหล่อนก่อนหน้าจะเกิดอุปัทวเหตุน้ำป่าพัดหลงกับพวก หล่อนสามารถได้เค้าเงื่อนจากหลักฐานว่า ได้ติดหลังเขามาอย่างกระชั้นชิดใกล้เคียงเข้ามามากแล้ว แต่แล้วผลกรรมก็บันดาลให้ตนเองอันเป็นฝ่ายติดตามมา ต้องมาประสบเคราะห์กรรม เกิดเรื่องวุ่นวายพลัดพรากจากพี่ๆและคณะพรรคซ้ำเติมเข้าอีก

ดารินกรีดนิ้ว สะบัดน้ำตาที่กำลังคลอเบ้าอยู่ให้กระจายออกไป บัดนี้หล่อนพร้อมแล้วที่จะเผชิญกับชะตากรรมต่อไปอย่างนักสู้ โดยไม่หวั่นหวาดต่ออนาคตที่รอคอยอยู่เบื้องหน้าซึ่งสุดที่จะเดาได้ หล่อนยังไม่รู้สึกหิวเลย มันรู้สึกเต็มตื้นอย่างไรบอกไม่ถูก แต่ก็ต้องเอาแรงไว้ก่อน อาหารที่จะประทังชีพเพิ่มพลัง ก็มีแต่เพียงกล้วยป่าที่แบกติดตัวมาด้วยตั้งแต่เย็นวานและน้ำในกระบอกไม้ไผ่เท่านั้น ทนกล้ำกลืนเข้าไปพอให้หนักท้อง พลางสมองก็เริ่มใช้ความคิดต่อไป ว่าจะเริ่มต้นเคลื่อนไหวอย่างไรสำหรับเช้าวันนี้ ลิงกินกล้วยยังมีชีวิตอยู่ในป่าได้ ทำไมหล่อนจะทนอยู่ไม่ได้ มันมีคุณค่าทางอาหารยิ่งกว่าใบหญ้าใบไม้มากนัก ซ้ำยังมีน้ำสำรองอีกตั้ง 1 กระบอกไม้ไผ่ใหญ่ๆ

การหลับนอนอย่างสนิทเหมือนดับสวิตช์ เมื่อตื่นก็พอทำให้สดชื่นมีกำลังวังชาขึ้นบ้าง ไม่ถึงกับอ่อนเปลี้ยโรยแรงเกินไปนัก...

ขณะที่ยังนั่งทบทวน และตัดสินใจอย่างไรยังไม่ถูกนั้น หล่อนก็แว่วเสียงฝีเท้าหนักและแผ่วเบาของอะไรชนิดหนึ่ง

เคลื่อนไหวเหยียบกรวดลั่นเข้ามาใกล้อย่างแช่มช้า ราชสกุลสาวพรวดขึ้นยืนทันที ปืนสั้นประจำตัวที่สอดเข้าซองไปแล้ว ถูกกระชากขึ้นมาถือกระชับไว้ในมืออีกครั้ง ซึ่งมันก็ไอ้แค่ปืนกระบอกประติ๋วหลิว เกือบจะหาความหมายใดๆ ไม่ได้เลย สำหรับสภาพป่าเช่นที่แวดล้อมกายอยู่ในขณะนี้

มีเสียงเป่าลมจากปลายงวงฟืดออกมาเบาๆ

“ด้วน! เจ้าด้วนหรือนั่น”

ดารินร้องออกไปอย่างดีใจ...

ไม่มีเสียงร้องตอบมาอย่างใด อันควรจะเป็นธรรมชาตินิสัยของเจ้าด้วนของหล่อน แต่เสียงฝีเท้าก็คงเคลื่อนใกล้เข้ามาอีก ในอาการแช่มช้าเช่นเดิม

สัญชาตญาณเตือนให้ตระหนักถึงความผิดสังเกตในทันทีความปราดเปรียว คล่องแคล่วกลับคืนมาในฉับพลันนั้น

หญิงสาวหันไปรอบตัวอย่างรวดเร็ว แล้วโดดข้ามโขดหินเตี้ยๆ ทางฝั่งขวามือของหล่อน วิ่งไปแอบหลบกำบังอยู่ในซอกระหว่างหินใหญ่มหึมาสองลูก โดยกะแล้วว่ากำลังช้างจะเขยื้อนไม่ได้ มือทั้งสองจับด้ามปืนพกไว้มั่น ตามองจ้องไปยังทิศทางอันเป็นที่มาของเสียง

ชั่วไม่ถึงอึดใจ หล่อนเริ่มมองเห็นส่วนสันหลังอันสูงใหญ่ชะเง้อมโผล่พ้นแง่หินที่เป็นฉากสูงๆ ต่ำๆ บังอยู่เบื้องหน้า ห่างออกไปประมาณ 10 วา เคลื่อนผ่าน...

สีของมันเทาดำเกือบจะกลืนกับก้อนหิน เพียงแต่อาการ

ที่มันไหวเคลื่อนได้เท่านั้น ทำให้หล่อนทราบว่านั่นคือส่วนสัน-หลังของช้างขนาดใหญ่มาก มันกำลังเคลื่อนมายังปากทางอันจะนำมาสู่ตำแหน่งที่หล่อนอาศัยพักนอนอยู่เมื่อคืน และตำแหน่งที่ยืดซุ่มอยู่ในขณะนี้

ด้วยดวงตาที่จ้องไม่กะพริบ ดารินบ่ายลำกล้องปืนสั้นในมือจ้องดักไว้ปากทาง ที่มันน่าจะต้องโผล่ออกมาทางนั้น ความได้เปรียบของหล่อนในขณะนี้ก็คือความระเกะระกะของหมู่หิน ที่เป็นอุปสรรคขวางกั้นอยู่สำหรับสัตว์ใหญ่ขนาดช้าง และมันมีช่องทางแง่มมอยู่มากมาย ที่จะทำให้หล่อนอาศัยความว่องไวหลีกหลบหนีได้โดยอาศัยหมู่หินเหล่านั้นเป็นที่กำบังกีดขวางไว้ก่อน และถ้าจำเป็น หล่อนก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าแรงปะทะของหัวกระสุนขนาดเล็กๆ ระดับ .357 แม็กฯ ของหล่อน ในระยะยิงเผาขนห่างไม่เกิน 10 วา เช่นที่มันกำลังจะโผล่ออกมาให้เห็นเช่นนี้ หากกระสุนพุ่งเข้าสวนหน้าแงบริเวณเนินน้ำเต้าเหนือโคนงวง เจ้าคชสารที่โผล่ออกมานั้น มันจะมีลักษณะการณ์อย่างไรให้ปรากฏ หัวกระสุนแบบกรวยฝาชีชนิดเจาะสัตว์หนังหนา สามารถจะผ่านบริเวณจุดอ่อนที่สุดของกะโหลกเข้าไปถึงส่วนที่ตั้งของสมองได้หรือไม่...หล่อนไม่มีทางเลือกอย่างอื่น

สันหลังสีเทานั้นลับหายไปกับโขดหินที่สูงกว่าตัวมันแล้ว แต่เสียงเคลื่อนตัวเหยียบย่างมาอย่างเบาๆ แช่มช้ายังคงดำเนินอยู่ต่อไป หล่อนฉงน...นี่มันผ่านมาโดยบังเอิญโดยไม่ได้กลิ่นของหล่อนหรืออย่างไร เพราะตามปกติแล้ว ถ้าหากจะมุ่งหมายเข้ามาทำร้าย ก็ไม่น่าจะมาด้วยอาการแช่มช้านิ่มนวลเช่นนี้

วินาทีระทึกใจแห่งการรอคอยก็มาถึง เมื่อศีรษะอันใหญ่โตของมัน โผล่พ้นแนวบังออกมาและเข้าศูนย์ปืนสั้นของหล่อนอย่างพอดี

ดารินเกือบจะแตะไกลั่นกระสุนทันทีที่แลเห็นศีรษะขนาดมหึมานั้นได้เต็มตา แต่แล้วชะงักไว้ได้ทัน

คชสารเชือกนั้น มีงายาวแหลมงอนโค้งงดงามเป็นสีดำสนิท! ขนาดของมันใหญ่กว่าเจ้าด้วนของหล่อนเล็กน้อย...

หล่อนเม้มริมฝีปากแน่น ข้อความตามคำมั่นสัญญาที่ได้ให้ไว้กับมันตรัยเมื่อราตรีผ่านมาผุดเด่นชัดในสมองทันที นั่นก็คือ หล่อนจะต้องไม่ทำร้าย...ไม่ผลาญหนีช้างซึ่งมีงาสีดำ ซึ่งจะเป็นช้างที่ราชปุโรหิตมันตรัยในอดีตส่งให้มารับตัวหล่อนไป

สองหูใหญ่ของมัน โบกวาดอยู่ไปมาดังพึ่บพั่บ ดวงตาเล็กตี่อันบัดนี้แลเต็มไปด้วยเลศนัย เพ่งมองมายังตำแหน่งที่หล่อนซุ่มตัวจ้องปืนอยู่ ขณะจิต ที่มันโผล่ส่วนของศีรษะออกมาให้เห็น เหมือนจะให้หล่อนตั้งสติพร้อมเสียก่อน แล้วอืดใจต่อมาก็ค่อย ๆ เยื้องย่างเท้าอันใหญ่โตก้าวข้ามแก่งแง่โขดหินนำกายเข้ามาอย่างสงบโดยไม่ส่งเสียง หรือส่ออาการดุร้ายใด ๆ ทั้งสิ้น หินก้อนเล็ก ๆ บางส่วน ตามเส้นทางที่มันเดินผ่านเข้ามาถูกชนกระทบบางก้อนหักระเนนไปด้วยน้ำหนักตัวมหาศาล ที่เฉียดผ่านเสียดสี

ขณะที่หล่อนจ้องอยู่ในขณะนี้ มันโผล่ออกมาให้เห็นเพียงตัวเดียวโดด ๆ ไม่มีวี่แววว่าจะมีโขลงหรือบริวารอื่น ๆ ติดตามเข้ามาด้วย แต่ในละแวกที่ห่างไกลออกไป ก็สุดที่จะเดาได้ เพราะมองไม่เห็น

ไอ้ช้างลักษณะร้าย มีงาสีดำมะเมื่อม โดยเกิดขึ้นจากอาคมของจอมผีดิบมันตรัยชนิดนี้แหละ **ตลอดเวลามา มันคือมหาศัตร ตัวเพชฌฆาตสำหรับพวกหล่อนทั้งหมด ชนิดที่เห็นกันที่ไหน ก็ต้องชัดกันให้แหลกไปข้างหนึ่งที่นั่น เพราะมันเป็นช้างปิศาจ...ช้างผีลง**

ผู้ที่จะมาเอาชีวิตฝ่ายของหล่อน โดยเจตนาร้ายของมันตรัยผู้บังคับบงการด้วยมหาเวท!